Het Boekje van de Toekomst

Een verslag van een magische tijd in een bos en de later verkregen inzichten.

door R.E. Bast

Het Boekje
van de
Toekomst

Auteur: R.E. Bast

Eerste druk – 2025

Gepubliceerd door Uitgeverij Heijink
www.uitgeverijheijink.nl

ISBN kleur editie: 9789403790275
ISBN b&w editie: 9789403790282

Inhoudsopgave

Februari 2013 – In het Holdertbosje

Maart tot half april 2013 – Even geen inkomen & de terugval

Half april tot half mei 2013 – Daaf komt logeren

Laatste helft mei – half juni 2013 – Magische toestanden

Laatste helft juni – half augustus 2013 – Een geldloze en nuchtere tijd

Tweede helft augustus 2013 – Meer magische toestanden

September 2013 – Zoektocht naar de waarheid

Oktober 2013 – Het begint snel bergafwaarts te gaan

November 2013 – Het blijft bergafwaarts gaan

December 2013 – Dieper en dieper het dal in

Januari 2014 – Een zinloos gevecht tegen het kwaad

Februari 2014 – Buiten het bos is het leven erg moeilijk

Maart 2014 – De verdoemenis

April 2014 – In en uit de opvang

Mei 2014 – Terug bij de kraakgroep & Het camperbusje

Nawoord

Bijlage – Een verzameling dromen uit deze periode

Voorwoord

In 2013 had ik het één en ander aan bijzondere zaken meegemaakt. Ik wilde hetgeen ik meegemaakt had opschrijven. Ik heb vanaf juni 2013 meerdere pogingen ondernomen om het verhaal op te schrijven.

Ik ben twee keer overnieuw begonnen, omdat ik hetgeen ik uitgewerkt had besloot te vernietigen. De eerste keer dat ik het verhaal vernietigde was omdat de stemmen in mijn hoofd me wijs hadden gemaakt dat ik door het opschrijven van het verhaal iets satanistisch aan het doen was en ik toen erg bang werd omdat ik toen geen idee had wat er nu wel en niet waarheid was.
De tweede keer heb ik het verhaal verbrand omdat ik een nieuwe start wilde maken en het verleden los wilde laten.

Maar ik kon het verhaal niet loslaten – ik vond het te belangrijk om in de vergetelheid te laten verdwijnen. Ik meende dat mijn verhaal wel eens een openbaring van Bijbelse proporties zou kunnen zijn.

Ik wilde het verhaal dan ook zo snel mogelijk uitwerken. Ik wilde de wereld informeren over het kwaad, hun werkwijzen en over de technische verklaringen achter het bestaan van paranormale zaken. Als ik met het verhaal bezig ging voelde ik er een ernstige druk bij. Hoe eerder het af zou zijn, hoe beter. Ik gebruikte er dan ook veel speed en alcohol bij en schreef het verhaal in spurts van enkele dagen terwijl ik langdurig wakker bleef. Als ik nuchter was, werkte ik amper nog aan mijn verhaal. Als ik er wel aan werkte begonnen de stemmen in mijn hoofd me van alle kanten aan te vallen. Alsof ze niet wilden dat ik de waarheid zou openbaren. Ik voelde mij een onderdrukte profeet – het was mij tegen de geestenwereld op deze momenten.

Achteraf gezien is het niet erg geweest dat het mij in deze tijd niet lukte om het verhaal volledig uit te schrijven. Een heleboel dingen die ik dacht te weten over de geestenwereld en de magische wereld bleken onjuist te zijn. Was het mij in deze tijd wel gelukt om het document af te krijgen en de wereld in te sturen, dan had ik een boel valse informatie de wereld in geholpen waardoor een boel mensen misleid zouden zijn.

In de jaren na de heftigste periodes vol met gepraat met geesten en magisch aandoende gebeurtenissen begon ik nieuwe inzichten te krijgen. Verklaringen vielen mij in en ik begon te begrijpen wat er wel echt en niet echt gebeurd was. Ik begon meer inzicht in de werkingen van mijn eigen geest te krijgen.

Het merendeel van de ‘geesten’ bleek alleen in mijzelf te bestaan en hun uitspraken en ‘lering’ bleken meerendeels leugens en spelletjes te zijn. Er bleek, op enkele uitzonderingen na, helemaal niet zoveel magisch gebeurd te zijn. Mijn eigen verklaringen bleken grotendeels misvattingen en aannames gebaseerd op bijgeloof te zijn.

In de jaren die volgden heb ik meerdere malen mijzelf er toe gezet het verhaal verder uit te werken. Terwijl ik daar mee bezig was moest ik geregeld de uitleg kaders bijwerken. Dat kwam omdat ik ondertussen nieuwe verklaringen en inzichten kreeg. Dat bijwerken was best wel een tijdrovende klus maar tegelijkertijd ben ik heel dankbaar voor de geestelijke groei die ik ondergaan heb.

Dankzij deze groei is er nu een document ontstaan die een diep inzicht in een menselijke geest geeft. Een document waar lotgenoten en psychologen misschien ook nog eens wat aan hebben. Een document vol échte waarheid. Een 'boekje van de toekomst'.

Waarom de titel 'Het Boekje van de Toekomst?'

Dit is voortgekomen uit de situatie die gaandeweg in 2013 onstond: Ik had een notitieboekje van mijn opa en oma gekregen en was daar alle 'openbaringen' die ik had doorgekregen van de 'geesten' in gaan opschrijven. Op een avond, terwijl ik aan het schrijven was, zei een jong klinkend stemmetje "Hoera! Het boekje van de toekomst!". Ik dacht dat het een kindsdeel van mij was en dat deze een toekomstvisioen had gezien waarin ik in dat boekje schreef. Ik ging daardoor denken dat het uitermate belangrijk was dat ik alle 'bovennatuurlijke kennisgeving' op zou schrijven in dat notitieboekje. Ik ging denken dat het boekje zou bepalen of ik wel of geen goede toekomst tegemoet zou gaan.

Uiteindelijk bleek de versie van 'het boekje van de toekomst' die ik in 2013 had opgesteld grotendeels vol met onzin te staan. Hoewel de inhoud van dat boekje onzin was, is deze toch op een bepaalde manier toekomstbepalend geweest.

Het heeft een lange tijd geduurd maar uiteindelijk heb ik wel dieper inzicht in de werking van mijn eigen geest gekregen. Dat heeft me een kans gegeven om beter met mijn eigen geestelijke problemen om te gaan. Daarom besloot ik om dit verhaal 'het boekje van de toekomst' te noemen.

Over de namen in het verhaal

Ik heb de namen veranderd om de privacy van de betrokkenen te waarborgen. Het is dus geen toeval dat iedereen een vierletterige naam heeft. Dat vond ik gewoon grappig om zo te doen.

De vermeende voorspelling

Jaren voordat hetgeen gebeurde wat er in dit boek beschreven staat heb ik eens een serie dromen gehad. Deze dromen heb ik gehad in de tijd dat ik nog bij mijn moeder woonde en één ervan heb ik gehad nadat ik in 2005 bij de kraakgroep in Emmen terecht was gekomen. Deze dromen gingen allemaal op ongeveer dezelfde manier, behalve de laatste droom.

Variatie #1, gedroomd bij mijn ouderlijk huis
Deze droom heb ik 2 of 3 keer meegemaakt.

Ik loop door een vreemd bos, daar zie ik een onbekende vrouw. Ze loopt een eindje verder op en verdwijnt achter een boom. Ik loop achter naar haar. Opeens zak ik weg in de grond. Ik probeer omhoog te klimmen, maar kan geen grip op de aarde krijgen, die naar beneden valt en in mijn mond en neus valt. Ik krijg het benauwd en het gat boven mij vult zich verder met aarde, tot alles donker word en ik wakker schrik.

Variatie #2, gedroomd bij mijn ouderlijk huis
Ik loop door een vreemd bos. Er loopt een onbekende vrouw die achter een boom verdwijnt en een paar bomen verder op weer verschijnt. Ik volg haar en ik kom uit op een open plek. Voor mij zie ik een smal kronkelend beekje stromen. Aan de overkant zie ik een andere vrouw in een licht staan, zij glimlacht. Ik steek de beek over. Bij de overkant aangekomen zijn het licht en de vrouw weg. Ik loop nog een stukje verder en zak dan opeens de grond in, waar ik stik in de neerkomende aarde.

Variatie #3, gedroomd bij het kraakpand in 2006
Ik loop ergens in het achterste deel van het strookje bos, dat achter het weiland achter ons huis ligt. Het bos wordt verlicht door een volle maan. Ik zie een vrouw die ik ken van het kraakpand lopen, zij verdwijnt als ze een boom passeert en komt verder op weer achter een boom weg. Ik ga haar achter na, maar kan haar niet bereiken, ze blijft achter bomen verdwijnen en een stuk verder weer verschijnen en reageert ook niet op mijn geroep om even te wachten.

Dan verdwijnt ze permanent uit zicht. Ik loop nog een paar stappen in de richting waar ik haar voor het laatst zag. Dan zakt plotseling de grond onder mijn voeten weg en val ik in een gat. Ik sla mijn armen uit en blijf half boven de grond steken. Ik probeer mijn armen voor mij te krijgen terwijl ik mij met mijn voeten schrap probeer te zetten tegen de wand van het gat. Ik krijg geen grip en zodra ik mijn armen beweeg, word ik verder in het gat getrokken.

Ik probeer nog met gestrekte armen voor mij een tak te grijpen en sla mijn vingers in de grond, maar ik word volledig de grond in getrokken met mijn armen boven mijn hoofd. Ik

klauw nog wat naar de randen en probeer mijn benen te bewegen, maar die kan ik niet meer bewegen.

Er valt zand in het gat en op mijn hoofd. Dat probeer ik met mijn handen nog weg te halen. Ik houd mijn neus omhoog en kan deze nog even vrij houden, tot ik niets meer kan zien en het zand in mijn neusgaten komt. Ik begin te stikken en schrik wakker.

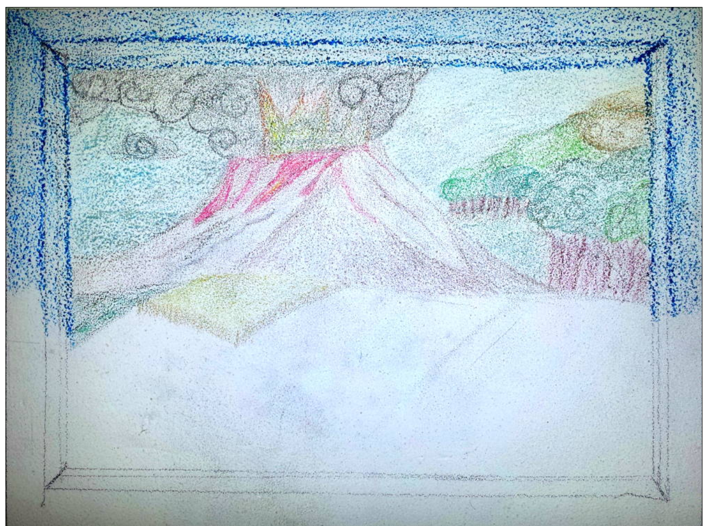
Ik heb een tijdlang gedacht dat deze dromen de situatie in het bos voorspeld hadden. In het bos kwam ik ook een onbekende vrouw (Helena, een innerlijke demon) tegen, waar ik achter aan ging lopen, door haar berichten over magie en het geestelijke voor waarheid aan te nemen. Hierdoor belande ik in een verstikkende situatie – alles keerde zich uiteindelijk tegen mij.

Ook had ik eens een andere droom in de tijd voordat ik in het bos terecht kwam:

Ik ben in een bosachtige omgeving samen met een vrouw. We staan bij een steen. Daar doet ze iets mee en plotseling staan we in een open veld. Ik zie dat er ook korenvelden zijn en verder op is er een klein dorpje dat er middeleeuws uit ziet. Ik loop door het dorp, daar zijn ook wat andere mensen. Daarna word ik wakker.

De plek en de steen waar we in de droom stonden leek heel erg op de plek met de steen bij het kruispunt in het bos waar ik later in het jaar een magisch ritueel heb uitgevoerd. Ik heb een tijdlang gedacht dat het deel waarin we in de middeleeuwen terecht kwamen sloeg op de ontwikkeling van mijn eigen gedachtegangen in de periode dat ik in het bos leefde. Ik begon er allemaal bijgeloven op na te houden en begon op een bepaalde manier in een middeleeuwse visie qua magisch denken te leven. Ik heb gedacht dat de vrouw Helena zou kunnen zijn geweest.

Tevens heb ik in 2008 eens een tekening gemaakt op de muur van de ruimte in het kraakpand waar ik tussen 2007 en 2009 gewoond heb. Op deze tekening stonden wat akkers, met aan de ene kant een bos en aan de andere kant een vulkaan die aan het uitbarsten was.

De tekening die ik in 2008 gemaakt heb.

Ik heb gedacht dat deze tekening ook een voorspelling van de toestand die er in het bos ontstond was. Het bos waar ik gewoond heb was omringd door akkers. De vulkaan zou hetgeen er opgekropt in mijn geest zat zijn, dit zou in het bos tot uitbarsting komen. Alle dingen waar ik niet mee om kon gaan kwamen daar naar boven toe in de vorm van innerlijke demonen die met allerlei verhalen aankwamen. Verhalen waar ik me in mee liet slepen, verhalen die fout afliepen en die achteraf mijn zwakke punten aangeduid hebben.

Ik heb een tijdlang gedacht dat hetgeen er in het bos gebeurde voorbestemd was te gebeuren. Dit idee werd versterkt door de dromen en de tekening. Ik dacht dat ik super-speciaal was, dat ik een profeet was, die de ‘Goddelijke kennis’ moest openbaren.

Tegenwoordig weet ik het niet heel zeker meer of die situatie werkelijk voorbestemd was te gebeuren. Ik ben wel op de hoogte dat er zoiets als een ‘Goddelijk plan’ bestaat en dat dit in het bestaan tussen twee levens in gemaakt wordt, maar tot hoever dit invloed heeft durf ik niet te zeggen. Het kan net zo goed toeval zijn geweest. Hoe het werkelijke verhaal dan ook zit maakt eigenlijk niet uit. Aan het einde van de rit heb ik veel geleerd en heb ik een unieke kans gekregen om geestelijk te groeien.

Ik besef me heel erg goed dat mijn situatie uniek is – hoeveel mensen die jarenlang in een psychose hebben geleefd, met waanideeën hebben geleefd, krijgen uiteindelijk het inzicht in de werkingen van hun eigen geest? Krijgen antwoorden aangaande hetgeen nu werkelijk achter hetgeen zat dat ze ervaren hebben? Zonder hulp vanuit de wereld om hen heen, zonder psychologen en therapie, maar omdat de antwoorden ‘gewoon, zomaar’ invielen? Voor zover ‘gewoon, zomaar’ bestaat – ik begon op een gegeven moment tot God te bidden dat deze me inzichten en kennis zou geven opdat ik van mijn innerlijke demonen af zou kunnen komen. Pas toen ik in 2019 daar mee begon, begonnen de antwoorden me in te vallen …

Ik vind het bijzonder wat er door de jaren heen met mij gebeurd is. Andere mensen waarmee ik over mijn ervaringen spreek vinden het ook bijzonder. Ik vond het vroeger erg moeilijk toe te geven dat ikzelf als persoon en mijn ervaringen bijzonder zijn. Ik hield er niet zo van om als ‘anders’ of ‘bijzonder’ gezien te worden. Ik wenste niet anders gezien te worden of anders behandeld te worden dan een ander omwille van hoe ik ben of wat ik meegemaakt heb.

Inmiddels heb ik geaccepteerd dat anderen mijn ervaringen als bijzonder zien en mijn zelfinzicht als bijzonder zien. Uiteindelijk spreken de anderen wel een waarheid: delen van mijn levensverhaal zijn nu eenmaal bijzonder, omdat weinig anderen ze zo meegemaakt hebben, laat staan opgeschreven hebben zoals ik dat gedaan heb, laat staan dat ze zulk diep zelfinzicht er bij hebben. Of die delen van mijn leven nu voorbestemd waren te beleven of niet – het is bijzonder.

De periode tussen midden 2012 tot begin 2013

Tekening in mijn slaapkamer.

Waarom ik dakloos werd

Het was april 2012. Er waren spanningen in de kraakgroep waar ik onderdeel van was. Er was op dat moment een protestactie gaande tegen het vluchtelingenbeleid en er stond ergens een tentenkamp waar deze vluchtelingen en sympathisanten zich hadden verzameld. Vanuit onze groep wou men ook hulp bieden in de vorm van een dagelijkse warme maaltijd, dus er moest in plaats van één dag per week nu een aantal dagen achter elkaar eten bereid worden. Harm, één van de krakers, zou vervolgens na zijn werk dat eten op komen halen om het naar het actiekamp toe te brengen.

Harm was degene die meestal kookte op voor het veganistische eetcafé dat we op woensdagmiddag organiseerden. Hij werkte doordeweeks een aantal dagen. De verantwoordelijkheid voor het voorbereiden van de warme maaltijden voor het actiekamp lag bij een groep vrijwilligers, waar ik ook deel van uitmaakte.

Als Harm thuis kwam wilde hij zo snel mogelijk door naar het tentenkamp met een grote pan met warm eten. Als hij om vijf uur thuiskwam van een dag werk was hij al iets wat chagrijnig. Als hij dan nog meer dingen moest doen en niet fatsoenlijk de tijd kreeg om iets te eten en even te rusten werd hij nog chagrijniger.

Op een van deze dagen liep er iets fout. De macaroni in één van de grote pannen was blijkbaar aan het aanbranden gegaan. Dit hadden we toen niet opgemerkt. Toen kwam Harm thuis. Hij begon al bovenaan de trap te vloeken: “Godverdomme, kunnen jullie dat niet ruiken dan, die

macaroni is aan het aanbranden!”. Hij liep naar beneden toe. Ik dacht nog, “dat valt toch wel mee”. Ook ik had nog in de pan staan roeren en de voortgang in de gaten gehouden voor een tijdje, tot ik naar de wc moest en een ander had gevraagd het over te nemen.

Maar het viel niet mee – de bodem was aangebrand. Daarmee was de smaak van de rest van de macaroni ook verpest. Harm werd ernstig boos en nam de pan niet mee. Met luid protest en het bericht dat hij het echt heel kut vond dat hij met ‘lege handen’ (als in één pan in plaats van twee) naar het actiekamp moest gaan, en dat wij ‘bedankt’ werden voor deze toestand.

We hadden (net als de keren ervoor) hier zo ons best op gedaan. Iedere keer ervoer ik de onzekerheid tijdens de voorbereiding, de tijdsdruk. En daarna de stress van hoe chagrijnig Harm zou zijn als hij thuis kwam, en of het eten wel goed genoeg was volgens hem. En toen kwam die keer dat hij niet tevreden was en boos werd.

Daarna was ik ook klaar met dat project van de kraakgroep. Want het was niet het eerste incident waarbij Harm met zijn chagrijnige gedrag de sfeer (voor mij) verpestte en het was de zoveelste keer dat er iets niet naar zijn zin was – met goede reden of niet. Ik wilde niet nog meer confrontaties op dat gebied en begon me afzijdig van de activiteiten in ons kraakpand te houden. Overdag hing ik rond op het skateparkje achter het gemeentehuis.

Ik begon weer speed te gebruiken. Daarvoor had ik af en toe wel eens speed gebruikt dat vond ik erg lekker. Daar werd ik toen op aangesproken door de rest van de kraakgroep en toen was ik er weer mee opgehouden. Ook begon ik weer meer te drinken. Dat was ook al jaren een terugkerend probleem voor mij.

Bij het skatepark ontmoette ik een jongen genaamd Nino. Hij was ook aan speed verslaafd. Samen konden we het wel goed vinden. Hij beweerde dat hij niet doorhad dat ik een jongen was. Ik gedroeg me toen als een vrouw, kleedde mij als een vrouw en slikte hormonen, omdat ik al twee jaar lang verliefd was op een vrouw. Zij was echter lesbisch, en ik dacht op deze manier haar hart wel te kunnen winnen. Ik noemde mezelf toen Samantha – daarom hebben een boel mensen mij ook leren kennen als ‘Sam’, tot ik besloot mijn oude naam weer te gebruiken. Voor het gemak heb ik mijn eigen naam gebruikt in dit boek wanneer iemand mij riep. Het was misschien verwarrend geweest als ik in de ene helft van het boek ‘Sam’ genoemd zou worden en in de andere helft ‘Robert’.

Ik zou dat jaar 27 worden. Ik vroeg me af wat ik nu eigenlijk had bereikt en concludeerde dat ik niets zinnigs bereikt had. Ik had mijn mbo niet afgemaakt, geen veelzeggende diploma's behaald, mijn ouders teleurgesteld. Toen ontmoette ik een jongen genaamd Jaxx. Hij was de broer van één van de leden van de kraakgroep. Hij had carrière gemaakt in de drugswereld. Ik hoorde over de geldbedragen die daar rond gingen en dat wilde ik ook verdienen. Alleen zou ik niet gaan leven naar het geld wat binnen zou komen en gaan sparen. Sparen voor een nieuw dak voor het

kraakpand, want dat was af en raakte zo af en toe lek. Ik wilde ook sparen voor een auto die ik mijn moeder cadeau wilde geven.

Ik besloot speed te gaan dealen. Al snel had ik een scooter gekocht van Rick, onze buurman. Het dealen ging allemaal eerst prima, ik verkochte meer dan ik zelf gebruikte en maakte winst. Ik had een kleine kring trouwe klanten, waaronder Nino en een jongen genaamd Ties, waar ik eens verliefd op was geworden. Ook kreeg ik ecstasy pillen en GHB om te gaan verkopen. Jaxx was mijn contactpersoon, hij regelde de invoer wel, wat het ook was, hij zou er wel aan kunnen komen, maar hij raadde me wel af om crack en heroïne te gaan verkopen. Hij zei dat de drugswereld sowieso al een harde wereld was, maar dat die kant een hele harde wereld is en dat niemand daar echt beter van wordt, of je nu gebruiker of dealer bent. Mensen raken daar emotioneel afgestompt door, hij zei zelf ook afgestompt te zijn geworden door alles wat hij meegemaakt heeft.

Nino en ik gingen ook vaker met elkaar om, en ik gunde Nino vertrouwen, hoewel ik altijd iets van een gevoel in mij ervoer dat me vertelde dat ik hem niet kon vertrouwen. Ik liet hem af en toe wel eens achter mijn computer muziek luisteren als ik ging slapen. Toen kwam de dag dat er 30 gram speed uit het bewaarblik uit de gezamelijke koelkast gestolen was. Ik had al direct het vermoeden dat Nino dit gestolen had. Ik heb hem daarna naar mijn kamer gelokt en klappen gegeven. Jaxx stond daar bij. Nino bleef volhouden dat hij het niet gedaan had. Op een gegeven moment zei Jaxx “Dit is genoeg, hij heeft het niet gedaan.”. Achteraf kwam ik erachter dat Nino het wel gedaan had, en dit samen met een andere vriend van hem, Otis, opgesnoven had.

Sommige mensen waarmee ik samen woonde wisten al een tijdje dat ik speed gebruikte. Ik had al een paar keer in de late uren van de nacht een lijntje in de woonkamer gesnoven waar een paar anderen bij waren. Dat mensen waarvan ik wist dat zij niet direct kwaad zouden worden of mij zouden verlinken. Ik deed dit ook alleen als de mensen die grote problemen hadden met harddrugsgebruik allang naar bed waren. Ik werd onvoorzichtig.

Mijn carrière als dealer bleef redelijk goed verlopen, ik maakte een beetje winst en ging van 20 gram inkoop naar 50. Ik moest deze wel in zakjes verdelen, dat deed ik in de lan-kelder, waar Noud bij zat. Ik ken hem al vanaf de derde klas van het vmbo, sinds 2002, hij is vlak na mij naar Emmen gekomen en een tijdje later ook bij onze kraakgroep komen wonen. Hij vond het eigenlijk niet zo leuk dat ik me bezighield met de drugs, maar was wel van mening dat ik het zelf moest weten en wilde er verder ook niets mee te maken hebben. Zo heb ik diverse keren daar beneden gezeten, grammen afwegen op de weegschaal die Jaxx me gegeven had. Ik woog de zakjes altijd af op 1.160≈1.180 gram, later op ≈1.25, omdat de speed bij inkoop nat was, en gaandeweg droogde, ook al zat het in zakjes. Het zakje woog zelf 0.16 gram en ik wilde goede kwaliteit voor een redelijke prijs verkopen, dus 5 euro per gram. De straatprijs was toen 10 euro per gram, ik kocht in voor tussen de 2,80 en 3,20 per gram in, hoe meer per keer ik in kocht, hoe goedkoper. Ik meende dat de meeste straatdealers gewoon vuile oplichters en geldwolven waren. De meeste

straatdealers verkapten en vermengden de drugs met kaft en vermeerderden de hoeveelheid soms wel met meer dan de helft, om zo meer te kunnen verkopen. Ze maakten iets van 7 à 8 euro per gram winst op niet pure drugs, wat ik nergens op vond slaan. Ik maakte 'maar' iets van 1,80 à 2 euro winst per gram.

Ik heb gezeur gehad omdat ik zo goedkoop verkocht. Op een gegeven moment kwam Otis me opzoeken, hij begon moeilijk te doen. Otis gebruikte zelf van alles, xtc, GHB, speed, en verkocht daarnaast ook drugs. Hij zei dat ik de markt in Emmen aan het verneuken was met mijn goedkope speed. Hij vond het ook hypocriet dat ik, terwijl ik in het kraakpand woonde, harddrugs gebruikte en verkocht terwijl hij daar niet meer welkom was door zijn eigen gebruik. Hij was een half jaar daarvoor op een zaterdagavond eruit gezet omdat hij overduidelijk onder invloed van drugs was en zich toen erg vervelend gedragen had. Hij zei dat ik op moest houden met drugs dealen, anders zou ik er wel achter komen.

Er werd in de bewonersvergadering van augustus aan mij gevraagd of ik misschien iets minder zou willen gebruiken en zou willen oppassen met de speed, omdat ik toen steeds vaker overduidelijk strak stond. Hierna heb ik ook nog gevraagd of iemand wist waar de zak met 30 gram speed, die ik in het blik in de koelkast bewaarde, was gebleven. Niemand wist überhaupt dat dat blik mijn voorraad bevatte, hoewel sommigen al wel een vermoeden hadden.

De bewoners die er problemen mee zouden hebben dat ik harddrugs gebruikte in ons pand waren toen op vakantie en hebben deze vergadering niet meegekregen. Enige tijd later kwamen de meeste bewoners terug. Harm en Loïs kwamen op dinsdag 14 augustus weer terug van vakantie. Blijkbaar is Otis op diezelfde dag bij ons pand langs gekomen en heeft Harm gesproken over mijn speedgebruik en hem verteld dat ik daarnaast ook dealde.

Het was woensdagmiddag 15 augustus, 14:00, toen Harm naar mij toekwam en vroeg: “Ik hoor allemaal verhalen dat je vanuit hier speed loopt te dealen, is dit waar?” Ik zei “Ja.” Harm zei “Dan wil ik dat je daar nu direct mee ophoudt en een noodvergadering regelt, en als je dat niet wilt, dan moet je hier om middernacht weg zijn.”

Ik maakte de tweede keuze, en begon met het inpakken van mijn tas. Die nacht heb ik in een slaapzak in de bosjes geslapen. Toen heb ik zelf voor de eerste keer een half dopje GHB genomen, zodat ik makkelijker zou kunnen slapen. De volgende dag werd ik 27. Ik heb mijn verjaardag bij de achterdeur van het kraakpand gevierd, blikken bier uitdelend aan de mensen die langsliepen en op mijn mobiele speakerset naar tekno luisterend. Het was een rare dag, aan de ene kant was ik niet meer echt welkom bij het pand, aan de andere kant werd ik nog wel getolereerd. Harm kwam ook nog vragen of ik het wel zeker wist, en dat ik eventueel alsnog een noodvergadering zou kunnen regelen. Ik zei dat ik het wel zeker wist, en dat ik mijzelf wel zou redden.

De eerste paar weken dakloosheid

'S nachts sliep ik her en der in de bosjes. Ik gebruikte de eerste drie a vier nachten een dopje GHB zodat ik beter kon slapen. Ik ging nooit ver bij het kraakpand vandaan. Ik heb eerst een paar nachten in de bosjes op het braakliggende terrein dat vlak naast het kraakpand lag geslapen. Nadat daar op een ochtend politie stond te kijken naar mijn scooter, die ik half in de bosjes geparkeerd had, voelde ik mij daar niet meer veilig.

Daarna heb ik her en der in verschillende bosjes geslapen en ook onder de skateramp bij het parkje. Daar moest ik eerst veel glas wegvegen en als de wind verkeerd stond, stonk het daar naar pis. Ik had een opengescheurde vuilniszak tegen een van de open zijden vastgemaakt met ducttape.

De skateramp waar ik de eerste weken onder sliep.

Verblijf in Rick’s camper achter het kraakpand.

Toen kwam er een regenachtige periode. Omdat het tussen de spleten van de skateramp door lekte, had ik daar nog een paar vuilniszakken tegen aan vastgemaakt met ducttape, maar mijn slaapzak werd van onderen ook nat. Ik kon niet meer fatsoenlijk onder de skateramp of in de bosjes slapen. Ik ging 's nachts naar het plein van het kraakpand, met de intentie om onder een aanhangwagen te gaan slapen, maar er stond nu een camper geparkeerd. Ik controleerde of de deur van de camper dicht was, maar die bleek open te staan. Toen ben ik daar stiekem naar binnen gegaan. 'S ochtends ben ik daar weer stiekem weggegaan. De camper bleek van Rick, de buurman van het kraakpand en zelf ook een kraker, te zijn. Hij had gemerkt dat er iemand in geslapen had; de ramen waren 's ochtends beslagen geweest. Rick stond het me toe om een tijdje in zijn camper te logeren.

In deze periode belde Otis mij eens op. Of ik langs wou komen bij zijn appartement, hij wilde voor 50 euro speed kopen. Aangekomen daar legde ik de zakjes op tafel. Hij pakte er een van en vroeg vervolgens of hij later kon betalen. Hij had geen rode cent. Ik pakte snel de rest van de zakjes weer terug. Otis hield er eentje, 'als voorschot'. Op de dag dat hij zei dat hij weer geld zou hebben, heb ik hem gebeld. De eerste keer kreeg ik een scheldkanonnade over mij heen. Naar mijn centen kon ik fluiten. Daarna heb ik hem weer een paar keer proberen te bellen. Daarna werd ik woedend en ben ik opgefokt naar zijn appartement toegegaan en heb ik staan schreeuwen naar zijn raam, dat hij beter open kon doen, of anders … Hij deed niet open en kwam niet naar buiten.

Een dag of wat later zat ik bij Siem op zijn terrasje op het plein. Siem had ik eerder dat jaar leren kennen en mede dankzij mij was hij in de tuin van buurman Rick komen wonen, die tuin lag pal naast het parkeerterrein achter het kraakpand.

Otis kwam langs lopen en deed vervelend, hij zei honend “Hee Robert...kom je nog die vijf euro innen? Hahaha!”. Ik werd heel boos. Siem zei “Is dat die gozer die je bedrogen heeft?”. Ik zei “Ja...”. Ik pakte een stalen buis met een lang stuk ketting eraan van de oud ijzer bult die onder het afdakje van de garage bij het kraakpand lag. Ik zei “Als hij weer langs komt sla ik hem verrot!” en begon de ketting rondom de buis te wikkelen, ik wilde niet dat Otis die vast zou kunnen grijpen. Siem gaf me een tip; hij zei: “Als je nu es die ketting door die buis haalt en hem daar een paar tikken mee geeft...dan zal die ook niet meer zo rap terug gaan knokken...”. Ik deed dit. Even later kwam Otis weer langs. Ik ben naar hem toegerend en zei “Geef me dat geld dan klootzak!”. Otis deed nonchalant en lacherig en zei “Of wou je me slaan? Nou! Sla dan! Hahaha...”. Ik stond te trillen van woede, maar durfde hem eigenlijk niet te slaan. Hij liep lachend verder. Ik ging weer bij Siem zitten.

Later zaten Jaxx en ik bij Siem in zijn caravan. We hadden het over drugs. Siem vertelde over zijn tijd als cokedealer, over allerlei gevaarlijke situaties. Siem viel op een gegeven moment uit naar ons beiden; “Jullie hebben alleen maar dollartekens in jullie ogen en zouden allebei moeten stoppen met die hele drugshandel...ik vertel jullie dit niet voor niets... Jaxx, jij moet het zelf

weten, je hebt al ervaring met het een en ander, maar het zou beter zijn als jij ermee stopt en een normale baan gaat zoeken...en jij, Robert, jij bent veel te zacht voor deze business, ik heb je toen getest, toen die jongen die bij je in de schuld staat langs kwam, en jij hebt het gewoon niet in je...sowieso, wat denk je wel, iemand afranselen voor vijf euro? Nee jongen, dit is geen wereld voor jou, stop ermee Robert...”. Ik reageerde er nonchalant op, maar diep van binnen wist ik donders goed dat Siem gelijk had.

Een korte tijd later kwamen Otis en Levi naar de camper toe, met een gestolen fiets. Levi was een vriend van Otis die af en toe wel eens op bezoek kwam bij het kraakpand en hij gebruikte ook drugs. Deze wilden ze omruilen voor speed. Ik sprak Otis erop aan dat hij me nog geld schuldig was. Otis keek ontwijkend naar de grond en Levi deed het woord. Levi was van mening, dat het niet netjes was van Otis, en hij er met hem over zou praten. Daarna is de fiets geruild voor 15 euro speed. Achteraf hoorde ik van Levi dat hij Otis op zijn gedrag aangesproken had, en ook zei Levi dat hij zich af en toe als de advocaat van Hunter S. Thompson voelde uit Fear & Loathing in Las Vegas: Otis gedroeg zich als een losgeslagen idioot en Levi probeerde alsnog alles in goede banen te leiden. Zo zou Otis een keer bij de coffeeshop tegen de verkoopster “Kankerhoerrr...” hebben gezegd. Op dat moment ging Levi door de grond van schaamte en heeft hij excuses aan de verkoopster aangeboden.

Een half serieuze zelfmoordpoging met GHB

Op een kwade avond was ik alles om me heen zat en wilde ik dood. Dus ik nam een overdosis GHB – 30 milliliter dat had ik gekregen van Jaxx. Ik weet nog, dat terwijl ik zat te tekenen, ik in een soort tunnel terecht kwam, alle randen om mij heen werden donker en ik voelde me terug gezogen worden. Toen werd ik heel misselijk en heb ik lopen kotsen. Daarna ben ik beroerd op bed gegaan.
Die nacht had ik een verontrustende droom.

Meerdere keren sterven in een droom

Ik werd wakker op mijn bed met een hele droge mond en ik voelde mijn hart tekeer gaan. Ik wilde water drinken dus ik liep naar het wasbakje toe om een glas te vullen. Terwijl ik daar mee bezig was, voelde ik dat ik een aanval kreeg; mijn borst deed pijn en ik werd licht in mijn hoofd. Ik deed de deur van de camper open. Het was nacht. Ik liep het plein op en probeerde om hulp te schreeuwen, dit lukte niet want ik had een ademtekort. Daarna viel ik neer en werd alles zwart.

Ik werd wakker op mijn bed met een hele droge mond en ik voelde mijn hart tekeer gaan. Ik wilde water drinken dus ik liep naar het wasbakje toe om een glas te vullen. Terwijl ik daar mee bezig was, voelde ik dat ik een aanval kreeg; mijn borst deed pijn en ik werd licht in mijn hoofd. Ik deed de deur van de camper open. Het was nacht. Ik liep het plein op en probeerde

om hulp te schreeuwen, dit lukte niet want ik had een ademtekort. Daarna viel ik neer en werd alles zwart.

Ik werd wakker op mijn bed met een hele droge mond en ik voelde mijn hart tekeer gaan. Ik voelde ik dat ik een aanval kreeg; mijn borst deed pijn en ik werd licht in mijn hoofd. Ik deed de deur van de camper open. Het was nacht. Ik liep het plein op en probeerde om hulp te schreeuwen, dit lukte niet want ik had een ademtekort. Het viel me op dat de lichten om me heen gedimd waren. Daarna viel ik neer en werd alles zwart.

Ik werd wakker op mijn bed met een hele droge mond en ik voelde mijn hart tekeer gaan. Ik voelde ik dat ik een aanval kreeg; mijn borst deed pijn en ik werd licht in mijn hoofd. Ik deed de deur van de camper open. Het was nacht. Ik liep het plein op en probeerde om hulp te schreeuwen, dit lukte niet want ik had een ademtekort. De lichten waren nu bijna helemaal gedimd. Ik probeerde naar Siem's caravan te lopen. Daarna viel ik neer en werd alles zwart.

Ik werd wakker op mijn bed met een hele droge mond en ik voelde mijn hart tekeer gaan. Ik bleef even liggen tot mijn hart gekalmeerd was. Daarna ben ik water gaan drinken. Toen ik de deur van de camper open deed, stond Rick daar buiten. Het was nu dag. Ik vroeg Rick “Ben ik nu echt wakker?” Rick wist niet waar ik het over had en zei van wel.
De rest van die dag heb ik me goed ziek gevoeld.

Verklaring:
Deze droom was in feite een rondgang door de mogelijkheden waarin ik had kunnen sterven. Ik kreeg te zien wat er had kunnen gebeuren, indien mijn poging wel geslaagd zou zijn.

Hier werd ik pas in 2018 gewaar van, nadat ik met eigen ogen de 6de dimensie had gezien en er achter kwam hoe deze wereld van de mogelijkheden technisch in elkaar steekt.

Een weekje wonen onder een brug

Een tijdje later werd ik weggestuurd uit de camper; de bewoners van het kraakpand hadden beslist dat ik hier niet hoorde te logeren op het terrein, ook al in de camper van een ander. Daarna reed ik rond op mijn scooter, op zoek naar een slaapplaats. Ik heb een paar keer in het bosje bij het waterschap en onder een skateramp op het skateparkje geslapen. Daarna kreeg ik een tentje van Levi, deze heb ik uiteindelijk opgezet onder de traverse.

De tent onder de traverse-brug.

Onder de traverse heb ik me goed vermaakt. Als het regende, bleef de tent droog, maar er liepen wel veel mensen langs. De volwassenen zagen mijn tent niet zomaar, alleen de kinderen, want ze konden wel onder de brug kijken terwijl ze langs liepen. Sommige kinderen vroegen: “Waarom staat er een man met een tent daar?”

Sommige ouders antwoorden: “Die zal wel op vakantie zijn.” Andere ouders antwoorden: “Die staat daar vast niet voor zijn plezier.”. Andere kinderen vroegen: “Is dat een zwerver?” De ouders antwoorden: “Niet naar kijken, doorlopen.”

Op een dag kwam er een groepje kinderen langs die wilden weten waarom ik daar stond. Ik heb ze dat uitgelegd. Een paar ervan deden wat lacherig en spottend, een andere jongen was aardig en deed normaal. Een dag daarna kwamen twee van het groepje etteren. Terwijl ik nog lag te slapen hebben ze verfbommetjes op mijn tent gegooid. Daarna zijn ze met stenen gaan gooien. Op een gegeven moment schrik ik wakker van de impact van zo'n steen op het tentdoek. Ik kom de tent uit en zie hen op de traverse staan. Ik vroeg ze of ze wel goed bij hun hoofd waren, die steen had bijna mijn hoofd geraakt. Ze lachten en scholden me uit. Ik heb ze uitgedaagd om dichterbij te komen en dan eens zo stoer te doen. Het verzoek werd beantwoord met nog meer gelach en

gescheld. Ik werd boos en ben ze achterna gegaan. Ze ontsnapten via de stad. Ik heb nog een rondje gelopen en gezocht naar hen. Ik kon ze niet weer vinden.

Twee dagen daarna kwam de politie. Ze zeiden dat ze een telefoontje hadden gekregen van een bezorgd iemand die bij de dierentuin werkte. Ze stuurden mij weg, zonder een suggestie te geven waar ik anders heen had kunnen gaan, buiten het opvangcentrum om, want ik wilde een vrij mens blijven.

Ik had zelf het idee dat de dierentuin niet een zwervende, dakloze mens als expositie buiten de deur konden gebruiken. Dat zou toeristen wel eens kunnen herinneren aan het feit dat er ook mensen zijn die het niet zo makkelijk hebben. Stel dat ze me geld zouden geven – dat zou slecht zijn voor de dierentuin, want dat geld zou dan niet meer in hun winst bejagende broekzakken kunnen belanden. Ik had in totaal een week onder de traverse gelogeerd.

Ik krijg problemen, ik maak problemen

Daarna heb ik weer diverse nachten onder de skateramp doorgebracht. Mijn geld raakte op, de drugs en drank ook en ik kreeg honger. Dus ik ging op zoek naar voedsel. Ik heb wijngaardslakken onder de traverse weg geplukt en deze in een zakje gedaan. Ik wilde deze gaan bereiden en eten. Toen ik bij de Jumbo peuken uit de asbak bij de ingang aan het vissen was kreeg ik een paar eurocent van iemand bij de Jumbo met het advies een bakje knoflooksaus te kopen. Dus dat deed ik. Daarna ging ik naar het kraakpand.

Terwijl ik daar bezig was met mijn eigen zaken, heeft Luna, een medebewoonster van het kraakpand, de slakken weer vrijgelaten. Ik werd daar boos over en begon geld voor voedsel te eisen. Ze wilden me geen geld geven, zelfs niet voor een brood. Toen heb ik daar bier gestolen en ben ik dit gaan opdrinken op het skateparkje, van het statiegeld heb ik een blik bonen gekocht. Dit heb ik opgewarmd op het elektrische kookstel wat ik mee had. Dit kookstel had ik ooit eens gevonden in een leegstaand gebouw van de CWI in Hoogeveen, waar ik twee dagen had geslapen toen ik voor het eerst van huis weggelopen was. Vigo had ooit eens een stopcontact in de lantaarnpaal bij het skateparkje aangesloten, deze lag in de paal verstopt, voor mensen die af en toe stroom nodig waren. Ik bedacht me dat ik ook geen bestek bij mij had, dus ik heb van een tak een vork gesneden. Daarna heb ik het blik bonen half leeg gegeten. Het smaakte me niet echt.

Een stormlucht trekt over Emmen.

Daarna hebben Vigo en Levi mijn hoofd kaal geschoren, onder het mom van 'een nieuw begin'. Ik was wanhopig en zocht een droge slaapplek, en ben weer naar het kraakpand gegaan om mensen te bellen.

Ik kwam daar binnen bij de woonkamer, terwijl ik nog muziek aan had. Terwijl ik aan het telefoneren was, irriteerden mensen zich aan mijn muziek. Ik weigerde de muziek uit te zetten. Harm werd boos en zei “Rot alsjeblieft op.”. Achteraf heeft hij mij verteld dat hij mij op dat moment echt haatte. Ik ging terug naar het skateparkje en daar raakte ik opgefokt tijdens een gesprek met Vigo en Levi.

Ik ging terug naar het kraakpand en heb daar een ruit ingegooid bij Nora’s kamer. Ik had daarvoor twee jaar geleefd als 'Samantha', mij voorgedaan als een vrouw om haar hart te winnen, en ik had het gevoel dat ik verraden was, door zowel haar als door Harm, die mij altijd weer een nieuwe kans gegund heeft. De beste manier om wraak op hun te nemen was door de ruit van Nora's kamer, van het kraakpand in te gooien …

De dag na het incident bivakkeerde ik op het plein. Daar sprak Harm me aan: “Hoe durf je hier nog te komen? Gast, denk eens even na over wat je gedaan hebt.”. Ik probeerde eerst te ontkennen maar Harm zei dat de overbuurvrouw me gezien had. Ik was niet langer meer welkom bij het pand. Ik begon het kraakpand te vermijden.

Het scooter incident

Ik wilde graag een stoere motorrijder zijn en besloot slalom oefeningen te gaan doen op het skateparkje. Dit had ik motorrijders eerder zien doen op een oefenterrein in de buurt. De scooter verzwaarde ik met een aantal stoeptegels en ik gebruikte vier leeg gezopen bierblikken als pionnen om omheen te slalommen. Op een middag verloor ik de controle en de scooter kwam met de voorvork tegen een ijzeren rail tot stilstand. De voorvork was hierdoor ietsjes krom gebogen en de vering bleef klem zitten als deze te ver was ingedrukt.

Ik heb in de weken erna talloze keren geprobeerd de boel te repareren met een waterpomptang en andere gereedschappen. Ik gebruikte een van de blokken bij het skatepark als bromfietswerkplaats. Eigenlijk herhaalde ik constant hetzelfde rondje. Ik kreeg de veer los getikt maar het lukte niet om de verbuiging eruit te krijgen. Ik schoot vrij weinig op met het urenlange geknutsel.

Ook heb ik zo een keer voor de deur van een lokale scooterzaak de voorvork proberen te repareren. Hier bleef ik tot ver na sluitingstijd mee door gaan. Dat werd niet zo gewaardeerd door de bovenburen. Één van hen deed een raam open en vroeg me waar ik dacht mee bezig te zijn, en dat ik maar beter rap weg kon wezen voordat ze politie zouden gaan bellen. Zo deed ik dus maar.

Een tijd logeren bij Joep

Daarna heb ik een tijdje bij Joep gelogeerd. Joep was een vriend van de krakers die al vanaf het begin van de kraakgroep met ons om ging. Daar heb ik me welkom gevoeld. Joep vond het geen stijl dat ik de ruit bij het kraakpand had ingegooid. Joep had zelf ook een drugsverleden en gebruikte ook speed. Hij waarschuwde me voor de langetermijneffecten van overmatig drugsgebruik. Hij zei dat je er rare dingen door gaat zien.

Zelf zag hij op dat moment in ieder kruimeltje op de vloer een krioelend beestje en het heeft me moeite gekost om hem te overtuigen dat het geen beestjes waren. Dit leek ook voort te komen uit het feit dat er een tijd ervoor iemand met een hond bij hem gelogeerd had. De hond werd slecht verzorgd en er was een vlooienplaag geweest op de kamer waar die persoon met de hond verbleef.

Op een donderdag was Joep door zijn methadon heen. Hij kon pas de volgende dag nieuwe halen. Ik ging die middag weg en hij voelde zich toen nog goed. Toen ik donderdagavond thuis kwam en de deur open deed, kwam er me een muur van hitte tegemoet: Joep had de thermostaat op maximum gezet, en lag zelf te rillen op de bank. Hij was ziek van de afkick. Ik wist niet wat ik moest doen. Ik zag hem trekken met zijn benen en dacht, “wat als ik hem iets geef dat ontspannend werkt?”. Dus gaf ik hem een flugel-flesje GHB. Na drie dopjes voelde hij zich alweer iets beter. Daarna heeft hij het flesje achterover geslagen en is hij gaan slapen.

De volgende dag had hij nog wel last van afkickverschijnselen, maar hij had die nacht tenminste wel goed geslapen. Ik ben toen met hem op mijn scooter naar de apotheek aan de andere kant van de stad gereden om zijn medicatie te halen.

Na een paar weken gelogeerd te hebben bij Joep kreeg hij kreeg bericht dat zijn buren geklaagd zouden hebben over het feit dat ik daar langere tijd verbleef en om problemen te voorkomen met de woonstichting en de uitkeringsinstantie moest ik weer vertrekken.

Samen zwerven met Beer

Ik was nu weer dakloos en ik heb op willekeurige plekken mijn tentje opgezet.

Ik heb op een zaterdagnacht geslapen in een bosje bij het Schepers ziekenhuis. Toen ik de volgende ochtend wakker werd, bleken hier veel wandelaars te zijn. Ik ben daar weer snel weg gegaan.

Ik had via Google Maps een bosje in de buurt gevonden, het Schietbaanbos. Dat lag op een kleine afstand van de stad en leek voor mij vrij groot. Daar heb ik een paar keer mijn tentje opgezet op het grasveld bij het hunebed D42. Ik haalde toen al vaak tot laat in de nacht door, onder invloed van speed. Ik speelde veel gitaar. Af en toe hoorde ik gekraak in de bosjes en ging ik buiten kijken. Ik heb in de schemerige uren toen geregeld gedaantes van mensen in de bosjes gezien. Ik meende eerst dat er echt mensen stonden te kijken, maar na een paar keer er naar toe gelopen te zijn bleek er niemand te staan en leek het aan de vorm van de bosjes te liggen. Ik deed dit af als een symptoom van oververmoeidheid. Omdat er wandelaars op het grasveldje kwamen, voelde ik me daar ook niet meer veilig.

Verklaring:
Hetgeen ik daar zag waren projecties vanuit mijn geest. Ik heb daar innerlijke demonen verbeeld te zien – ik maakte me er wel zorgen over dat mensen mij zouden zien en de politie zouden gaan bellen.

Ondertussen had ik Beer ontmoet. Hij was ook een speedgebruiker, en ook dakloos. We hebben samen een tijd met elkaar opgetrokken. Wij konden het goed met elkaar vinden, we waren allebei boos op de maatschappij die ons verneukt en in de steek gelaten zou hebben. We konden urenlang praten over de manieren waarop we ons verneukt voelden en waar we ons allebei aan ergerden in deze wereld. In die tijd heb ik hem een paar keer onderdak verleend in mijn tent, en we hebben samen een keer op een plek gestaan met onze beide tenten. Beer was net als mij vrij paranoïde. Als er onrust rondom de tent was, vertrokken we weer. We hoorden beide geregeld voetstappen en hadden het gevoel dat we in de gaten werden gehouden, terwijl er nooit iemand in de buurt leek te zijn.

Af en toe zag Beer dingen die ik niet zag. Hij beweerde dat hij wel vaker dingen zag als geesten, maar dat hij dit zien op commando weer uit kon zetten. Ik had het idee dat hij paranormaal begaafd was. Op een nacht stonden we eens bij het skateparkje, toen hij in de verte keek en aan mij vroeg "Robert...kijk daar eens...zie je daar ook iets lopen?". Ik keek en zag een bomenrij met daarachter een hijskraan. Ik meende dat hij het over een mens of een dier had, maar ik zag niets lopen en vroeg aan Beer "Wat zie je waar lopen dan?".
– "Daarzo...bij die hijskraan? Daar vlak voor...zie je dat? Iets met hele lange hoge poten of zo...".

Ik keek weer en zag nog steeds niets. Wel zag ik dat de toppen en takken van de bomenrij in de verte een beetje heen en weer bewogen, wat door de wind kwam. De wind waait altijd iets harder over een vlakte.
“Nee...ik zie wel dat die boomtoppen een beetje bewegen, misschien is dat wat je ziet? Ik zie verder niets lopen daar...”.
Beer kijkt me aan. “Zeker weten? Huh...toch zou ik zweren dat ik zonet iets zag lopen, een of andere hele grote spin of zo, met hele lange poten...”. Hij staart weer in de verte – “Hee, inderdaad., nu zie ik het. Haha! Het zijn echt de boomtoppen!...dan moet het wel de wind zijn.”.

Beer begint me te ergeren

Af en toen kwam hij vloekend en scheldend aan en smeet dan zijn fiets aan de kant, en begon kwaad zijn relaas te geven. Dit ging vaak over zijn vriendin, die een kindje had, maar zelf zwaar aan de xtc zat en het kind verwaarloosde. De manier waarop hij met anderen omging was ook bizar. Hij vertelde eens dat hij een ex van hem had opgezocht, die een flinke beurt had gegeven en vervolgens deze als oud vuil aan de kant had gezet. Puur om wraak te nemen en haar te laten voelen hoe hij zich door haar behandeld had gevoeld. Ook was hij boos op zijn ouders en familie. Ik begon me na een tijdje te ergeren aan Beer.

De manier waarop hij met anderen zei om te gaan zinde me niet, het kwaad aan komen waaien werd ik flauw van, het op de raarste tijden in de nacht aan komen bij de tent terwijl ik lag te slapen vond ik niet leuk. Dat hij steeds weer vroeg of ik nog wat speed of bier had, deed hem als profiteur over komen, waar ik ook een hekel aan heb. De keer dat hij van mij verwachtte dat ik ‘onze’ / zijn spullen ging verplaatsen stond me ook tegen. Ik durfde eigenlijk ook niet te zeggen dat ik geen zin meer aan het samen optrekken had. Na een paar dagen opkroppen heb ik hem toch vertelt dat ik eventjes op mijzelf ging staan. Hij vond het niet erg en leek het wel te begrijpen. Wel vroeg hij of het niet aan hem lag dat ik gestrest was. Ik ontkende.

Beer vertelde me over een ondergrondse hut, die hij in een bosje in de buurt gegraven zou hebben, een bosje van het waterschap achter Emmen en naast Westenesch. Ik ben daar heen gereden en heb daar naar de hut gezocht, maar kon deze niet vinden. Toen heb ik daar een plekje uitgezocht en mijn tent opgezet. In de schemering meende ik menselijke gestalten te zien in de bomen. De gestaltes waren zo groot als de bomen zelf.

Verklaring:
Dit waren projecties vanuit mijn onderbewustzijn. Waarschijnlijk weer innerlijke demonen die vanuit mijn angst betrapt, verlinkt en weggestuurd te worden voortkwamen.

'S Nachts was de grond erg koud en heb ik slecht geslapen. De volgende dag bleken er veel mensen hun hond uit te laten op het grasveld voor de bosrand waar ik was gaan staan. Toen heb ik mijn tent ingepakt. Terwijl ik met de scooter terugreed, bleek 's nachts het waterpeil ook gestegen

te zijn. Het meertje wat er lag was groter en de grond was stukken modderiger. Daar heb ik niet meer geslapen.
De dag erna hing ik zwaar gefrustreerd op het skateparkje rond. Beer en Vigo waren daar ook. We luisterden naar Spinal en Steen's Kadaverrap en praatten met een groep jongeren van tussen de 10 en 14 jaar oud over hoe slecht de maatschappij was. We vonden dat het de schuld van de maatschappij was dat we dakloos en zwervende waren. Ondertussen zopen we liters bier en snoven we lijnen speed van de spiegel van mijn scooter.

De hele sfeer was negatief, en er reed ook een politiewagen door de straat. Ik vloekte en tierde erop los, "Laat die kankerlijers mij maar oppakken, vieze honden, dan heb ik tenminste onderdak voor een nacht." Vigo zei nog “Nou nou, zo kan hij wel weer”. Beer reageerde met “Laat die jongen toch, hij is gewoon kwaad vandaag.” Na nog een tijdje gekankerd te hebben ben ik op mijn scooter weggegaan. Ik was zo onder invloed dat ik amper nog recht kon rijden. Dit gaf ik Vigo op de schuld, ik dacht dat hij stiekem GHB in mijn biertje had gedaan. Daarvoor had ik een aantal verhalen gehoord over dat hij dat bij anderen gedaan had. In feite was ik gewoon dronken door het snelle, vele zuipen. Ik ben terug gegaan naar het Schietbaanbos, waar ik mijn tentje opzette.

Ontsnapping uit een brandende tent

Die nacht ben ik losgegaan. Ik ben nog meer bier gaan drinken en speed gaan snuiven. Het was koud aan het worden buiten, de temperatuur daalde tot 10 graden. Ik ging experimenteren met spiritus potkacheltjes, gemaakt van lege halve liter blikken. Op een gegeven moment ging het fout, en viel er een experimenteel potkachel blik om. De vloeistof stroomde uit het blik en de hoek van de vloer vatte vlam. Toen ben ik in paniek opgestaan, en heb met een bierblik vol urine, wat oude kleding, en daarna een blik vol bier het vuur uit weten te maken. Ik keek van de smeulende haard naar mijn rechtervoet, die ik op de spiritus fles gezet had. De dop van deze fles lag eraf en ik zag een straal spiritus naar de smeulende haard toe spuiten. Daarna vloog alles in de fik. Ik raakte in paniek en probeerde nog de rits van de deur van de tent los te maken. Het werd te heet. Ik stond op en gilde “O, mijn god, ik wil nog niet dood!” en rende dwars door het brandende tentdoek heen. Ik nam de buitentent mee en kon niets zien, en struikelde over mijn scooter, daarna rende ik verder en ontdeed ik mij van de doek. Ik zag dat mijn tentje tot de grond toe afgebrand was. Ik rende er weer naar toe, en begon zand over het vuur te gooien om het uit te maken. Dit lukte. Daarna was het pikdonker. Ik stommelde naar mijn scooter toe, zette die rechtop, startte die, en zette het licht aan. Ik begon de spullen uit mijn tent te graven. Wonderbaarlijk genoeg was het meeste nog intact. Er was wat ondergoed en sokken die ik toch al kwijt wilde omdat ze smerig waren verbrand. Ook was de binnenkant van mijn brommerhelm enigszins verbrand en zat er een brandplek op de rode leren motorbroek die ik droeg. Ik heb daar veel geluk mee gehad.

Dwalende schimmen

Daarna ben ik naar het picknickbankje op het grasveldje gereden. Daar zag ik een vijf of zestal schimmen ronddwalen op het grasveld, sommigen bukten af en toe, alsof ze iets aan het oprapen waren. Ze leken gemaakt van mist. Toen barstte ik in huilen uit, en daarna voelde ik een heel warm gevoel over mij heen komen, alsof alles toen even goed was. Ik heb nog even zitten praten tegen de geesten en daarna ben ik weggereden. Onderweg was ik in shock en ben ik een handschoen kwijtgeraakt. Het was 4:40 's ochtends.

Verklaring:
Later kreeg ik het inzicht dat de schimmige vormen die ik een aantal keren gezien had, projecties waren die vanuit mijn eigen geest gekomen zijn. Dit waren geen echte geesten. De reden dat ze bukten en zaken oppakten kwam voort uit mijn eigen trauma dat ik op dat moment opgelopen had, toen ik mijn spullen onder het zand uit mijn afgebrande tent moest halen.

Omstreeks 06:00 kwam ik Beer weer tegen op het skateparkje. Ik zat er verdwaasd bij, en Beer vroeg me direct wat er aan de hand was. Ik heb hem het hele verhaal uitgelegd en hij zei toen: “Wow, jij moet wel een hele grote beschermengel op je schouder hebben zitten...”. Beer had nog een tentje, die hij mij wel wou verkopen. We maakten de afspraak dat ik hem een flinke doos voedsel zou brengen, en zo had ik al snel weer een nieuwe tent.

Kamperen in de buurt van een beruchte motorclub

Daarna vond ik een plekje naast een hek van een motorclub genaamd de Satudarah M.C.. Ik dacht, als ik daar ga staan, dan laten mensen me misschien wel met rust – ze zouden wel twee keer nadenken voordat ze in de buurt van het clubhuis zouden komen. De Satudarah stonden toen bekend als mensen waar je niet mee moest etteren.

Ik heb de eerste week weinig last gehad van mensen, op een paar jongeren die vanaf de nabij gelegen fietsbrug eikels gooiden na. Na die week, op een donderdag avond, kwamen de leden van de club weer samen. Ze kwamen naar mij toe en vroegen me wat ik daar te zoeken had. Ik legde het verhaal uit. Daarna hebben ze overleg met elkaar gehad. Ik vroeg nog of ik iets mee mocht komen meedrinken in hun clubhuis dat wilden ze liever niet.

Na tien minuten overleg waren ze het er het er mee eens dat ik binnen een kwartier weg moest zijn. Dit zou beter voor mij zijn in verband met een politieonderzoek naar hun en mijn verdachtmaking van mijzelf tijdens mijn verblijf dicht bij hun terrein. Ze wezen me een alternatieve plek aan, aan de overkant van het kanaal. Ik heb razendsnel mijn tassen ingepakt, binnen 7 minuten mijn tent afgebroken en tegen de tijd dat ik klaar was kwamen ze weer vragen. Toen was ik mijn scooter al aan het startten en heb ik hun gedag gezegd.

Nadat ik mijn tent op de aangewezen plek had opgezet, kwamen er leden van de club langs. Ze vroegen me hoe het ging en ik bood hun een biertje aan. Ze sloegen dit af, leden van de club dronken niet als ze op wacht waren. Ik heb twee nachten in de bosjes geslapen. Op de tweede avond kwamen de leden ook weer langs om te vragen hoe het ging, ik heb ze toen een sixpack sinas gegeven.

Daarna leek het me een beter idee om onder de brug bij het kanaal te gaan slapen. Daar zou de regen niet zo hard inslaan. Daar heb ik eerst de grond recht gemaakt, daarna ben ik daar gaan staan met de tent. Daar heb ik een nacht mogen slapen. Daarna kwamen er leden van de Satudarah me vertellen dat ik daar weg moest gaan en weer terug moest gaan naar de plek in de bosjes, in verband met hun privacy en mijn uitzicht op de achtertuin van het clubhuis. Toen ben ik weer verhuisd, naar de aangewezen plek.

Op de derde nacht voelde ik me bedreigd. Ik haalde tot diep in de nacht door en hoorde takjes rondom mij kraken in de bosjes, alsof er een groot dier rondliep. Ik dacht aan de mensen van de club, ik was bang dat ze me niet zouden tolereren en me weg wilden knuppelen. Ik deed snel het licht aan in de tent en maakte een schaduwfiguur op de zijkant, alsof ik een pistool vasthield. Daarna zei ik hardop: “Wie is daar?” Er reageerde niemand, maar het gekraak van de takjes stopte. Daarna vroeg ik weer “Wie is daar?”. Weer reageerde er niemand, maar nu begon het gekraak van de takjes zich met grote snelheid van mijn tent af te verwijderen, alsof er twee personen snel wegrenden. Daarna zei ik “Wie is daar? Maak jezelf bekend!”. Het gekraak van takjes was al in de verte verdwenen. Ik openende mijn tent en ging naar buiten, gewapend met een zaklampje. Ik rende naar de straat toe, en naar de brug over het kanaal. In de verte meende ik nog twee mensen te zien, maar die leken op de plek stil te staan, alsof ze op de uitkijk stonden. Af en toe leek er eentje met zijn arm te bewegen, of een sigaret te roken. Daarna ben ik naar de tent terug gegaan. Die nacht heb ik met de bromfietshelm op geslapen en de volgende ochtend heb ik ingepakt.

Verklaring:
Deze schimmen waren achteraf gezien ook hallucinaties.

Onderdak in een wiet bungalow

Ik ging opnieuw terug naar het Schietbaanbos, waar ik een plek in de bosjes niet ver van het grasveld vond waar ik ongezien kon staan. In de tussentijd had Jaxx iets geregeld. Ik onderhield regelmatig contact met hem. Ik kon bij hem douchen en af en toe slapen. Jaxx gunde mij wel wat. Hij had samen met een aantal anderen het plan om een wietkwekerij op te zetten. Ik zou in de bungalow kunnen wonen en op de kwekerij kunnen passen. Wij zouden in eerste instantie met drie man samenwerken, Jaxx, Senn en ik. Toen we voor de eerste keer samen kwamen in de bungalow liepen dingen al anders dan gepland, het contract wat op mijn naam zou komen, werd door een ander afgesloten, en we zouden nu met vijf mensen samenwerken.

Ook moest ik mijn scooter achterlaten, deze was te afgeragd en op het chique bungalowpark zou dit volgens de rest argwaan trekken. Ook mijn zwarte lange leren jas mocht ik niet meer aan, dit zou ook verkeerde aandacht trekken. Daarna duurde het nog twee weken voor de boel werd opgezet. Voor mijn idee liep het allemaal traag en was het qua organisatie chaotisch. Dit zou ook aan mijn speedgebruik gelegen kunnen hebben. Ik had er in ieder geval een naar onderbuikgevoel bij.

Ik heb me wel vermaakt met het opruimen van de kelder. Deze bestond uit een grote hoofdruimte, die was ingericht als werkplaats, en twee kleinere opslagruimtes. Daarna hebben we een partij lampen gehaald en hebben Jaxx, Senn en ik de twee opslagruimtes als kweekruimtes ingericht. Eerst werden de muren bekleed met zwart folie. Daar kwam een laag reflecterend folie overheen. Daarna werden er haakjes in het plafond gemaakt en de lampen opgehangen en aangesloten en werd het ventilatiesysteem aangelegd. Daarna maakten we het bewateringsysteem klaar. Dat bestond uit een groot 100 liter vat met een warmte dompelaar en een pomp met een lange tuinslang en een sproeier. Uiteindelijk werden de 400 stekjes in potten met aarde gezet. Er waren in het begin veel problemen, de kelders werden te warm want er hingen te veel lampen in verhouding tot de kleine ruimtes. Het vochtniveau was te hoog en de stroom viel er na een halve week continue uit, waardoor het licht/donker schema ontregeld dreigde te raken.

Wij hadden samen van tevoren uitgezocht welke groepen op welke kamers aangesloten waren en Jaxx had toendertijd de boel aangesloten, een deel op de eerste groep en een deel op de tweede, allebei 16 ampère. Er was een tijd van 30 minuten dat het licht in allebei de hokken tegelijk zou branden. Aangezien de lampen per hok 12 ampère gebruikten, werd er dus 24 ampère gebruikt, wat over 2 stoppen verdeeld te doen valt. Toen klapte weer een stop eruit, en na het vervangen ging deze niet meer aan.

Sterker nog, groep 1 en 2 werkten helemaal niet meer. Ik heb toen zelf de stoppenkast nagelopen en kwam erachter dat de groepen per twee op een hoofdstop van 32 ampère zaten. Een van de hoofdstoppen was doorgebrand, waarschijnlijk omdat deze stop al oud was en ook de dompelaar op deze groep zat. Als nood heb ik de helft van de lampen afgesloten en de kabels overgezet naar

groep 3 en 4. Jaxx heeft de volgende dag een nieuwe hoofdstop opgehaald en we hebben deze vervangen en de lampen weer herverdeeld over de 4 groepen.
Ik moest twee maal per dag de planten water geven, Jaxx kwam geregeld langs om mee te helpen. Ook werd mijn pc uit de opslag gehaald, we hadden het alibi dat ik een websitedesigner was en vanuit huis werkte. Ik richtte een plekje in en moest overdag bezig met de computer zijn, wat ik niet erg vond.
De bungalow was heel luxe, en ik heb genoten van het ligbad.

Maar verder was ik veel alleen, ik kon niet weg van huis en hier kon ik niet goed tegen. Ik heb toen heel veel drugs en drank gebruikt, er was eigenlijk nooit genoeg. 'S Avonds had ik de tv aan voor het achtergrondgeluid en hield ik me bezig met gitaar spelen en tattoos zetten. Deze kerfde ik met een scalpel en oostindische inkt in mijn huid.

Zoals de bom tikt ...

Af en toe begon ik rare dingen te zien als ik een nacht doorhaalde. Ik zag dan de gordijnen voor de grote ramen in de woonkamer bewegen – of meer, ze leken te vervormen. Terwijl ze niet echt bewogen. Ook hoorde ik diep in de nacht wel eens gemompel, dat leek te komen van buiten de bungalow. Als ik me er op focuste leek het alsof een groepje mannen het over mij en de bungalow hadden. Ze hadden het er dan over hoe ze het verdacht vonden dat er een busje gestaan had waar mensen dingen aan het uit laden waren die leken op lampen voor een kwekerij en dergelijke. Als ik dan door de ramen ging kijken was er niemand. Ik ben ook eens naar buiten gelopen om te kijken waar deze mensen dan stonden te praten – maar er was niemand. Ik besteedde er verder geen aandacht aan.

Tijdens de kerstdagen en oud en nieuw was het echt 'feest' voor mij, deze heb ik zo'n beetje volledig alleen 'gevierd'.

Het was in ieder geval een witte kerst voor mij:

Het enige wat ik echt leuk vond tijdens deze kerst.

Een raptekst in kadaverstijl

Ik was tijdens mijn periode van dakloosheid geïnspireerd geraakt door de harde teksten van Spinal en Steen's kadaverrap en had toen zelf ook een harde tekst over drugs gebruiken bedacht. Uiteindelijk maakte ik er een nieuw nummer van, genaamd "Perfect Verlept":

Ik tijdens het maken van dit nummer.

Perfect Verlept

Ik ben verkankert en vercrackt
Heb veertien dagen niet geslapen
Een halve kilo door mijn neus geragd.
Nu lig ik rottend op mijn bed
Gemaakt van kranten, lege dozen
Klamme lakens, luizen, vlooien
Op mijn bevuilde schimmelbed.

Meurend naar pis en zure wijn
Lig hier creperend weg te rotten
Kon het leven altijd maar een groter feestje zijn.
Nu kots ik liters gal en bloed
Mijn pisbuis brand, heb zure schijt
Fatsoen verloren, draad is kwijt,
Mijn eeuwig feestje doet mij goed.

Altijd maar feesten, altijd lijp zijn
Oververmoeidheid, slapeloosheid
Schijt aan stress, zorgen en morgen
– dit is perfect.

Zie hier je toekomst onder ogen
Zwaar verkankert, naar de kloten
Coma, kasplant, hersendood
Perfect verlept, zo ga je dood.

Je treft mij dood aan in mijn bad
In slijk met maden composteer ik
Ik word straks afgevoerd per lijkenzak.
Er komt geen koffie, cake of dienst
Wordt in een duister gat geflikkerd
In de krant komt geen berichtje
Al vergeten – ik was niets.

Waarom ik liever weer dakloos was

Senn drong er verscheidende keren op aan dat ik meer mijn 'best' ging doen, hij wilde dat ik iedere dag de vloer ging dweilen en ‘fatsoenlijke’ kleren aan zou trekken; ik zou erbij lopen als een manwijf. Ik droeg inderdaad vrouwelijke hemdjes en shirtjes, maar ik voelde mij hier prettig bij en vond het mijzelf wel goed staan, ik liep er niet hoerig, uitdagend of extravagant bij (en ook al wel, daar heeft een mens niet op te oordelen). Ook wilde hij dat ik ophield met zoveel te drinken en te gebruiken. Dat laatste bedoelde hij wel goed, maar de opmerking over mijn vrouwelijk erbij lopen kon ik moeilijk verkroppen, het voelde alsof ik niet mijzelf mocht zijn. Ik werd hier verdrietig en depressief van.

Ik heb toen een paar dagen niets meer gedaan, hiervoor kreeg ik op mijn donder; wat als de plantjes dood zouden gaan en de oogst zou mislukken? Zij hadden duizenden euro's geïnvesteerd in de opzet van deze plantage. Ik wilde toch geen junkie zijn? Ik moest mijn depressie opzij zetten en mij eens als een 'man' gaan gedragen. Zulke dingen hebben zijn ouders vroeger ook wel eens tegen Senn gezegd. Ik werd hier enigszins boos om en dat ik niets meer te zuipen, roken of snuiven had, hielp ook niet mee. Dit heb ik afgereageerd op Jaxx, die kwam een dag later binnen lopen met wat anderen en ik 'vroeg' hem heel agressief “Yo, heb je nog een peuk voor mij of wat?”. Daar werd hij boos om en hij zei toen “Wat, wat! Hoezo ga je op zo'n toon tegen mij praten? Ik heb zelf geen sigaretten nu en als ik er al had, zou je nu van mij niets krijgen. What the fuck sla je zo'n respectloze toon tegen mij aan! ... Kom op jongens, de kelder is beneden...”. Ik had al direct spijt, al helemaal omdat die anderen er bij waren, ik had Jaxx, een vriend, afgebitched en zelf ook een niet al te mooie indruk gemaakt. Daar gaf Jaxx mij later, toen de jongens weg waren, nog eens een flinke donderpreek over.

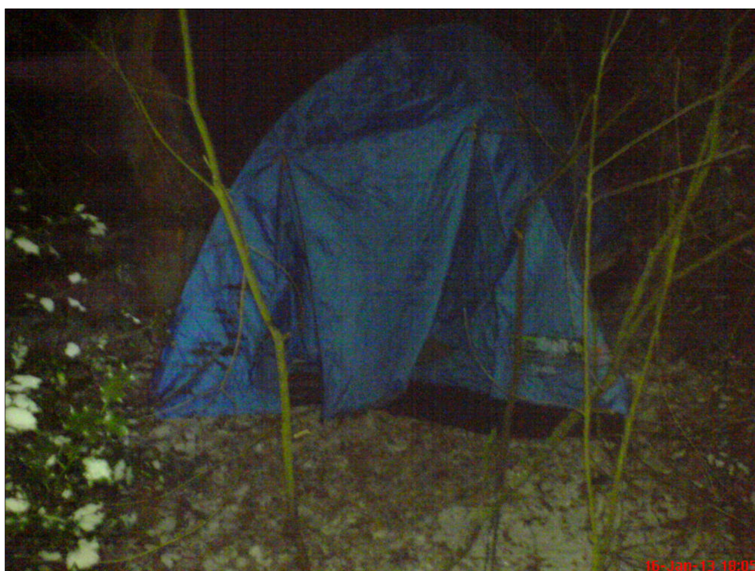
Ik wilde weer terug naar het Schietbaanbos. Ik heb mijn spullen ingepakt en vervolgens tegen Senn en Jaxx gezegd dat ik hoe dan ook weg zou gaan. Zij verklaarden me voor gek. Senn zei “Het is winter hè, dat weet je toch? Er ligt sneeuw en ijs buiten, het is de hele dag ijskoud en het vriest 's nachts. Als je het bos ingaat vries je in no-time dood.” Jaxx was niet boos meer over het incident van de dag ervoor, maar zei wel “Nou ja...als jij graag in het bos wilt wonen zodat je als een of andere junkie daar kunt zuipen en snuiven, moet je zelf weten, ik ben er klaar mee, ik houd je niet tegen.”.

Januari 2013 – De eerste weken in het Schietbaanbos

Terug naar het bos

Het was woensdag 16 januari toen Jaxx en Senn me naar het Schietbaanbos brachten. Onderweg hebben ze me nog meerdere malen gevraagd of ik wel zeker wist dat ik de juiste keuze maakte. Ze waren bezorgd dat ik dood zou vriezen. Ik wist het zeker. Rond 17:30 arriveerden we bij het bos. Ik pakte mijn rugzakken op, nam afscheid en wandelde het bos in.

Ik wist al waar ik ging staan: Op de plek naast de dode boom waar mijn tentje afgebrand was. Het maanlicht reflecteerde in de sneeuw, ik kon goed zien wat ik deed. Ik had al snel mijn tentje opgezet. Het was koud, het vroor die nacht iets van -6 graden. Ik kon met de waxinelichtjes de binnentent amper warm stoken. Ik heb door de kou die nacht niet zo goed geslapen.

De tent vlak na het opzetten.

Toen ik 's ochtends wakker werd waren de waxinelichtjes uit en gaf de temperatuurdisplay op de klok “- -:- -” aan; deze kon geen temperaturen lager dan -2 graden Celsius meten.

Ik voelde me moe en kloten, maar ik moest proviand ophalen – ik mat mezelf een ‘soldaat’ mentaliteit aan en marcheerde naar de stad. Terwijl ik de akkers doorkruiste voelde ik de kou door de stalen neuzen van mijn schoenen in mijn tenen bijten. De keren daarna dat ik richting de stad ging lopen heb ik mijn voeten ingepakt met plastic zakken om de warmte beter vast te houden. De eerste helft van de reis moest ik mijn handen in mijn broekzakken houden omdat ik anders te koude vingers kreeg. Eenmaal in de stad ging ik langs de supermarkt voor bier, koeken, plastic containerzakken, aluminiumfolie, ducttape en touw.

De plastic zakken, het folie en het touw haalde ik op omdat ik bij de kwekers iets geleerd had: Ze isoleerden de muren met zwart folie en daarover weer reflecterend folie. Dit hield de warmte zo goed binnen dat je met infraroodcamera's van buitenaf niet of amper zou kunnen zien dat het erg warm in de kelders was. Ook had ik afgesproken met Jaxx op het parkeerterrein van het kraakpand, ik bestelde een half onsje speed bij hem.

Eenmaal weer terug bij de tent sneed ik de vuilniszakken langs de randen door zodat ik ze kon uitvouwen en legde ik deze tussen de binnen en buitentent. Ik had waxinelichtjes aan in de tent en de temperatuur in de tent ging langzaam omhoog – van 2 naar 6 naar 10 naar 13.6 graden.

Vuilniszakken tegen de buitentent.

'S nachts ben ik begonnen met het isoleren van de binnenkant van de tent met aluminiumfolie. Eerst spande ik touwtjes langs de muren, hier zou het folie achter kunnen blijven liggen. Daarna begon ik per muur het folie aan te brengen. De temperatuur ging weer iets omhoog, ook werd het lichter in de tent want het kaarslicht reflecteerde goed op het folie. Die nacht was er een feestje op het nabij gelegen terrein van voetbalclub WKE. Er werd o.a. hardstyle gedraaid. Dit gaf me een feestgevoel.

Ik ben 's nachts gaan slapen. Het vroor 's nog steeds tijdens de nacht. Toen ik de volgende dag wakker werd, gaf de wekker +/- 2 graden boven nul aan. De rest van de dag ben ik bezig geweest met het verder isoleren van de tent.

De helikopter en het isoleren van de tent

Er vloog tijdens de eerste maand in het bos bijna dagelijks twee keer een helikopter over. Ik had het gevoel dat dit niet zonder reden was en dacht dat er 'iemand' met infrarood detectors over het bos heen aan het vliegen was, om te kijken of ik nog in leven was. Alsof er iemand 'van boven' op mij aan het letten was. Dit was een irreële gedachte. Ook dacht ik dat dit misschien wel eens iemand kon zijn die hiermee van en naar diens werk vloog.

Het weekend ging voorbij en ‘s maandags werd ik wakker, het was weer 2 graden in de tent. Ik ging de stad weer in om bier, koek, brood, beleg en meer aluminiumfolie te halen, en ontmoette Jaxx op het parkeerterrein van het kraakpand om de halve onze speed te halen.

Daarna heb ik drie nachten doorgehaald en de hele tent geïsoleerd. 's Nachts hoorde ik af en toe snelle voetstapjes trippelen rondom de tent en het gekef van vossen in het bos. Zij blaften drie keer kort en fel: “Kef – kef – kef!”. Het was in het paarseizoen van de vossen, met deze kef roepen ze elkaar.

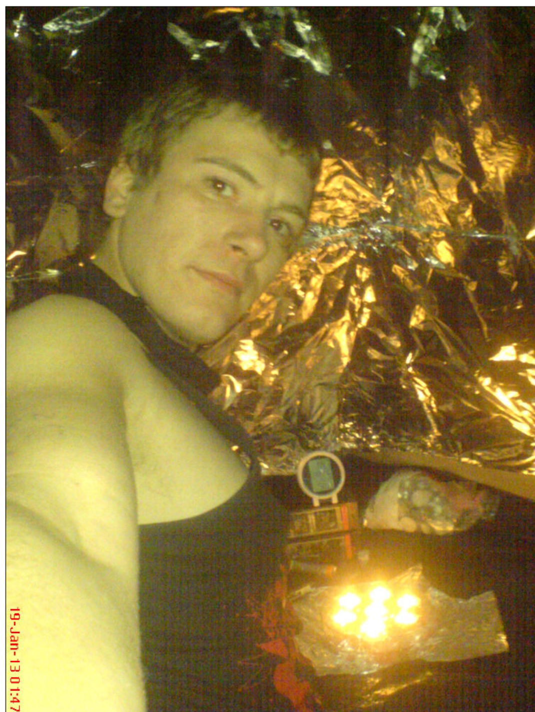
Toen ik het bos in wandelde, kwam ik bij de heuvelruggen hun holen tegen. Ik heb nog een plak brood bij één van hun ingangen gelegd, maar deze werd niet gegeten.

Het weerbericht (dat ik op mijn telefoon kon volgen) verkondigde dat er dat weekend een sneeuwstorm zou zijn. Woensdag heb ik weer proviand gehaald en ben ik 's nachts gaan slapen.

Daarna ben ik weer twee dagen en nachten aan één stuk doorgegaan. Het folie begon her en der te scheuren en ik bleef maar bezig met het repareren. Vrijdag heb ik weer proviand gehaald.

Ook kocht ik een draagbare radio. Ik had behoefte aan het geluid van menselijke stemmen – de radio bracht me een beetje gezelschap. Bij de elektronica zaak kwam ik een man tegen, die tipte me geultjes rondom de randen van de tent te graven voor de afwatering, in het geval dat het zou gaan dooien of regenen.

Na weer een nachtje slapen ben ik zaterdag en zondag doorgegaan met het repareren van het folie. Ook heb ik de geultjes gegraven.

Isolatie zichtbaar op achtergrond.

Jaxx zien in een visioen

Terwijl ik zaterdag bezig was met het isoleren had ik een visioen. Ik zag Jaxx in het bos op een afstand staan kijken naar mijn tent.

Verklaring:
Later heeft Jaxx me verteld dat hij inderdaad een keer was gaan kijken of hij mij in het bos kon vinden op deze dag. Hij had mijn tentje gevonden, maar omdat hij daar verder niets hoorde of zag en ik blijkbaar niet gereageerd heb nadat hij mij een paar keer geroepen had, was hij bang geweest voor wat hij daar aan zou kunnen treffen. Hij was bang dat ik daar doodgevroren was. Hij was snel weer weggegaan.

Een bezoekje van een man met een hond

Zondag kwam er een man langs die zijn honden aan het uitlaten was. Zijn hond leek mijn tent gevonden te hebben, hij kwam erachter aan wandelen. Hij vroeg me wat ik daar deed. Ik vertelde hem dat ik dakloos was, en dat ik van het maken van natuurfoto's hield. Hij vond het jammer dat ik daar stond omdat hij bang was dat ik zijn honden op de loop zou doen gaan, hij had al een keer eerder meegemaakt dat een vreemdeling zijn honden op de loop joeg. Hij was bang dat hij een andere plek om zijn honden uit te laten moest gaan zoeken en ik kon de teleurstelling op zijn gezicht zien en voelen.

De tent zakt in tijdens een sneeuwstorm

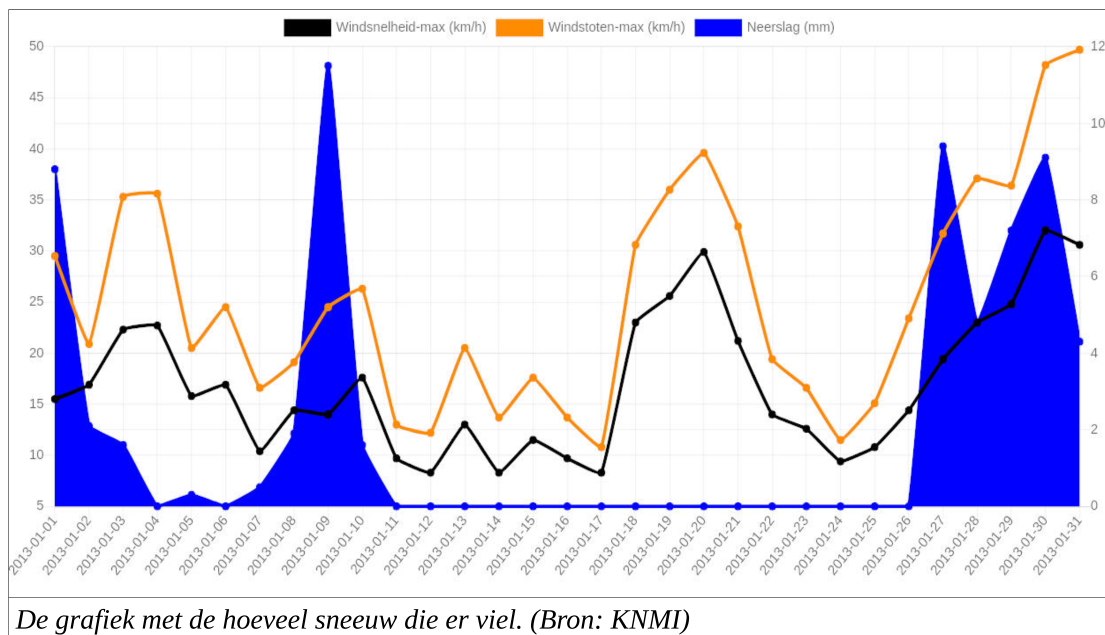
De nacht van 26 op 27 januari kwam de sneeuwstorm. Ik had toen het isoleren afgerond en het was 22.6 graden binnen de tent. Volgens de weerberichten zou het buiten -4,4 graden zijn geweest. Die nacht ben ik gaan slapen.

De binnentemperatuur.

Toen ik de volgende ochtend wakker werd waren de wanden van de tent half ingezakt omdat er veel sneeuw op het doek beland was, gesmolten was en weer bevroren was geraakt. Ik moest naar buiten toe om het doek vrij te maken, na een kwartiertje buiten te zijn geweest waren mijn tenen al aan het bevriezen.

Ik heb zitten huilen van de pijn toen ik weer binnen met mijn voeten bij de kaarsjes ging zitten. Ik ben de rest van de dag binnen gebleven en heb een waxinelicht kookstel geknutseld van een leeg conservenblik. Daar pasten iets van drie waxinelichtjes in. Ik heb een paar keer geprobeerd een blik soep warm te maken op dat kookstel. Het duurde uren voordat de soep een beetje opgewarmd was, echt heet wilde het niet worden.

De grafiek met de hoeveel sneeuw die er viel. (Bron: KNMI)

Ploeteren door de sneeuw voor een afspraak die niet doorging

Maandag (28/01) moest ik naar de stad voor een afspraak op het werkplein voor de uitkering. In het bos lag een halve meter sneeuw. Ik ben 2 uur onderweg geweest, ploeterend door de sneeuw en over de beijzelde wegen. Eenmaal aangekomen bij het werkplein bleek de persoon waarmee ik een afspraak had er niet te zijn, omdat deze vanwege de ijzel en sneeuwoverlast niet naar het werk gekomen was. Ik ben vloekend en tierend verder gegaan. Ik ben nog bij de supermarkt langsgegaan voor proviand en daarna terug gelopen naar het bos.

Een impressie van de sneeuw situatie.

Dinsdag (29/01) heb ik geprobeerd sneeuwstappers te maken van takjes van hulststruiken met behulp van een 'Bushcraft' survival website. Ik heb er eentje gemaakt, maar die werkte amper. Ik ben tegen de avond naar de weggeefwinkel in het kraakpand en de supermarkt gegaan. Ik ging zo snel mogelijk terug naar de tent, voor het geval er toch mensen langs zouden komen die de boel zouden slopen.

De dagen daarna ben ik binnen gebleven, knutselend aan allerlei zaken.

Er liepen op een gegeven moment een paar jongeren over het pad naar het grasveldje, waar ze even bleven hangen. Ik had het idee dat zij van het nabij gelegen woonwagenkamp kwamen. Ik was bang dat de man met de honden misschien wel op het kamp woonde en misschien gepraat had over mij. Dat zij zouden gaan kijken waar ik stond en me eventueel weg zouden jagen of zouden treiteren/bedreigen. Dit gebeurde gelukkig niet, ze gingen even later weer weg en leken me totaal niet opgemerkt te hebben.

Dreigende gesprekken over mij ontvangen via de radio

Het zinde mij niet dat ik ontdekt was en maakte plannen om te verhuizen, ik besloot om onderaan de heuvels bij de vossenkolonie te gaan staan. Daar heb ik een bedje van mos gemaakt onder een boom, voor de isolatie van de vloer, daarna ben ik weer een nacht wakker gebleven.

's Nachts zat ik te spelen met de radio, ik ging alle frequenties bij langs. Soms meende ik door de ruis heen mensen te horen spreken. Bij een gesprek hoorde ik zachtjes “...die zwerver in het bos...” – “...wat wou je eraan doen?...” – “we kunnen hem vermoorden, niemand die hem zal missen...”.

Ik dacht dat het mensen van het woonwagenkamp waren die me kwaad wilden doen, maar bedacht mij toen ook dat ze waarschijnlijk niet eens wisten waar ik logeerde. En al dan wel, wie is er nu gek genoeg om rond drie uur 's ochtends door een halve meter sneeuw in een donker bos te gaan banjeren om mij te doden?

Een uurtje later hoorde ik zachtjes via de radio: “...we gaan deze jongen vergassen...” - “...ja...niemand zal ooit weten wie dat gedaan heeft...” – “heb je de gasfles?” – “waar moeten we die aansluiten? Ik zie zo geen gaatjes” – “dan maken we er 1 – heb je je mes?”.

Ik werd bang en zette de radio uit en luisterde of ik mensen hoorde lopen. Ik meende wel iemand te horen ademen, maar ik hoorde geen voetstappen of takken kraken. Na enige moed verzameld te hebben ben ik buiten gaan controleren of daar niemand was. Ik liep naar het hoofdpad toe om te kijken of er daar voetsporen in de sneeuw te zien waren, maar er was geen enkele menselijke voetstap te bekennen. Daarna meende ik dat het misschien wel signalen van AM-radio's of vrachtauto bakkies zouden kunnen zijn. Ik heb 's nachts weer niet geslapen.

Verklaring:
De gesprekken waren verzinsels van demonen, die voortkwamen en voortborduurden op mijn angsten.

Het zat mij niet lekker dat ik betrapt was en ik was bang dat de jongeren van het nabij gelegen woonwagenkamp me zouden aanvallen en mishandelen. Ik stond in een afgelegen gebied waar er geen directe hulp te vinden viel en waar het dagen zou kunnen duren voordat ik gevonden zou worden in het geval ik te kreupel of dood geslagen zou zijn.

Ook speelden mijn ervaringen uit 2012, mijn ervaringen met vooroordelen die mensen over zwervers hebben, mijn vooroordelen over kamperjeugd, het idee tijdens het isoleren van de tent dat ik het raampje bovenin de tent open moest houden om te voorkomen dat ik door koolstofmonoxide vergiftiging zou inslapen en stikken en mijn angst voor steekwapens mee.

Verhuizing naar een andere plek in het bos

De dag daarna (woensdag 30/01) zette de dooi in en ben ik begonnen met verhuizen naar onderaan de heuvel bij de vossenkolonie. Ik wilde graag als onderdeel van de vossen kolonie geaccepteerd worden. Dan zou ik ze af en toe wat helpen met eten en zij zouden me wat gezelschap houden.

Ik twijfelde even of het wel zo'n goed idee was om na twee dagen wakker te zijn geweest te gaan verhuizen. Ik zette door. Ik bracht mijn tassen naar de nieuwe plek en verhuisde mijn tent. Eerst heb ik de buitendoeken losgehaald en naar de staplaats gebracht en over de tassen gelegd, voor het geval het zou gaan regenen, zoals het voorspeld voor die dag was. De binnentent heb ik met stokken en al verplaatst, ik had de stokken van de hoeken losgemaakt zodat ik de tent plat kon vouwen en naar de nieuwe plek kon tillen. Het verplaatsen van dit grote stuk was moeilijker, de struiken werkten niet mee en af en toe bleef de tent haken achter takken. Toen ik eindelijk alles naar de nieuwe plaats gebracht had, heb ik nog de geultjes dichtgegooid en bladeren en takjes over de kale plek waar mijn tentje stond gegooid, om mijn sporen uit te wissen. Toen begon het keihard te regenen. Ik heb mijn tent weer opgezet en was zeiknat toen ik naar binnen kon gaan.

Tegenover de tent lag een heuvel met een grote beuk er op. Deze heuvel ben ik de Grote Beuk-heuvel gaan noemen.

De 'Grote Beuk-heuvel'

Moeite met zwijgen, de eerste keer zien van vreemde tekens

Omdat het mos onder de tent nat was, kwam er een mistige waas naar boven. Deze was er na de woensdag nacht weer uit gestookt. Ik haalde deze nacht door omdat het aluminiumfolie tijdens de verhuizing kapot was gegaan en gerepareerd moest worden.

Tijdens het repareren zat ik naar mijn metal collectie te luisteren en bij een aantal nummers van System of a Down begon ik hardop mijn hekel aan oorlogen en bommenwerperij uit te spreken. Dat ging zo een hele tijd door. Op een gegeven moment besefte ik me dat ik erg veel in mijzelf aan het praten was en dat zo het isoleer werk niet bepaald op schoot. Ook was mijn gepraat een risico – wat als er iemand het gepraat zou horen en zou gaan kijken? Dan zouden ze mijn standplaats vinden. Wat als ze me aan één stuk door tekeer hoorden gaan over van alles en nog wat? Men zou denken dat ik niet goed snik was en de politie op mijn nek sturen – en hoe zou ik mijzelf dan uit gaan leggen? Ik probeerde stil te zijn.

Het kostte me eerst veel moeite stil te zijn. Een aantal keren begon ik automatisch weer te praten – dan zei ik “Robert, shut up!”. Vreemd genoeg voelde het aan alsof een ander, een Engelstalige mevrouw, dat tegen mij zij. Ik had er nooit zo bij stil gestaan, maar dat had ik wel vaker – dat het leek alsof ik meerdere personen tegelijk was, met sommigen zelfs hun eigen accent en taalgebruik.

Nadat ik mijzelf een aantal keren het zwijgen had opgelegd en had vermaand te focussen op het werk, schoot het her isoleren enigszins op.

Na verloop van tijd begon ik allerlei symbolen in het folie te zien. De eerste symbolen leken op tekens uit steengrotten. Daarna veranderden deze naar runentekens. Ik heb toen een deel van deze symbolen op papier overgenomen, met het idee uit te gaan zoeken wat deze nu precies betekenden.

Een voorbeeld van de vreemde tekens die ik toen zag.

Verklaring:

Eerst meende ik dat de waterdamp die vanuit het mos onder de tent omhoog getrokken was een bewustzijns-energiepatroon achter had gelaten. Ik dacht dat water energie op nam. Ik dacht dat mos qua ontwikkelingsniveau op geestelijk gebied in de steentijd leefden (sommige natuurwezens lijken qua beeltenissen in ouderwetse steden en dorpen te wonen), vandaar de grottekeningen. Ook dacht ik dat de richting van tijd omhoog was. Omdat de damp die van het mos kwam verder omhoog steeg zou ik daarom de veranderingen in taal gezien hebben, deze zouden uit de toekomst van het geestelijke proces van het mos komen.

Deze theorie bleek fout. Het beginnen te zien van deze zaken kwam uit mijn eigen bewustzijn voort. Een deel van de symbolen had ik wel eens eerder gezien in documentaires en artikelen uit tijdschriften en op internet.

Of ik toen contact had met de natuurgeesten of andere geesten weet ik niet. Waarom de symbolen van het oudste schrift naar het moderne schrift toe vervormden weet ik ook niet. Ik heb later wel eens het idee gehad dat 'iets' contact probeerde te maken met mij en dat dat 'vanuit het verleden' naar mij toe kwam – 'het verleden' als in, uit mijn eigen vorige levens. Ik dacht toen dat dat deel van mij was blijven hangen en dat daar ook een innerlijke demon uit ontstaan was.

Kruipen door de modder, telefoon kwijtgeraakt

De volgende dag, donderdag 31 januari, moest ik weer naar de stad om proviand op te halen.

Inmiddels had de dooi goed ingezet en de akkers waar ik de afgelopen weken over heen was gelopen waren nu helemaal week en modderig. Op de heenweg zakte ik af en toe tot mijn enkels in de modder weg.

Het uitzicht over de velden met rechts het bos waar ik verbleef.

Ik ben naar diverse winkels gelopen heb daar bier, brood, beleg en koek gehaald. Ook haalde ik een rol doorzichtige brede plakband. Dat leek me beter toe om het folie mee aan elkaar te plakken. Dan zou de warmte straling minder geabsorbeerd worden door de tape en meer teruggekaatst worden door het achterliggende folie. Bij de supermarkt kwam ik Yara tegen, die ik kende van de kraakgroep, ik vertelde haar dat ik bij de vossenkolonie was gaan wonen en dat ik hoopte dat ze me zouden accepteren als één van hen. Ook vertelde ik haar over de mysterieuze runentekens die ik gezien had.

Daarna ben ik naar het kraakpand gelopen; de weggeefwinkel was open. Daar ben ik in het internetcafé achter een computer gekropen en heb ik geprobeerd uit te vogelen wat de runentekens nu precies betekenden. Ik had een constant gevoel van urgentie, ik mocht niet na sluitingstijd bij het kraakpand blijven hangen dus ik moest zo snel mogelijk uitvogelen wat de symbolen betekenden. Ik kladde snel het één en ander op papier.

Toen de weggeefwinkel dicht ging, ben ik weer naar huis gelopen.

Aangezien het de hele dag hard had gedooid, was het boerenland waar ik zou oversteken nu nog een keer zo zompig als daarvoor. Op een kwart van de reis over het land merkte ik al dat mijn voeten steeds dieper begonnen weg te zakken. Ik besloot om op de richels te lopen, maar ook hier begon ik na een tiental meters al dieper in weg te zakken. Ondertussen naderde ik twee grote waterplassen op het midden van het land. Terwijl ik tot mijn enkels in de modder aan het wegzakken was, besloot ik te proberen om tussen de twee waterplassen heen door te gaan lopen. Om de ene of de andere plas heen lopen leek me te veel moeite en ik dacht dat het wel mee zou vallen met de modderigheid tussen die twee plassen.

Ik kwam er al snel achter dat ik me ernstig vergist had. Het was veel modderiger tussen die twee plassen in. Vlak voor de plassen begon ik al tot mijn knieën weg te zakken. Ik bleef dapper doorstappen. Ik was best wel bang dat de modder me zou opslokken en dat ik zou eindigen als een veenlijk. Halverwege de plassen was ik zo afgepeigerd dat ik er nog even over gedacht heb om iemand te bellen om mij uit deze benarde situatie te komen bevrijden. Desnoods met een helikopter. Ik bedacht me hoe belachelijk dat zou zijn. Ook zouden er dan vragen gesteld worden over wat ik daar überhaupt op dat uur deed. Als ik dan zou vertellen dat ik dakloos was, zou ik ten eerste in een opvangcentrum geplaatst kunnen worden en zou ten tweede mijn kampeerplek misschien ook ontdekt en/of ontruimt kunnen worden. Dan zou het hele idee van afgezonderd in een tentje in een bos wonen onmogelijk gemaakt worden. Daar was ik bang voor, dus ik besloot niet te bellen en door te ploeteren.

Nadat ik voorbij de plassen was gekomen, heb ik weer geprobeerd om op de richels te lopen. Dit lukte niet, ik zakte weer constant weg. Uiteindelijk besloot ik om kruipend verder te gaan. Ik moest nog 100 meter tot het bos, ik heb daarvan 80 meter gekropen. Mijn lange leren jas zat constant in de weg van mijn knieën, maar dit vond ik niet zo heel erg, het gaf wel meer stabiliteit, als een plateau voor mijn knieën, zodat die niet zo diep in de modder wegzakten.

Uiteindelijk bereikte ik het grasveldje bij het hunebed. Daar ben ik afgepeigerd gaan liggen om even op adem te komen. Ik was zo blij! Ik was tenminste niet geëindigd als veenlijk. Na een aantal minuten op adem gekomen te zijn, kwam ik erachter dat ik mijn telefoon kwijt geraakt was. Ik was bang dat ik hem tijdens het kruipen door de bagger was kwijtgeraakt. Ik heb nog het grasveld en een stukje bouwland doorzocht, maar ik kon de telefoon niet terug vinden.

Deze telefoon is ergens in 2014/15 weer teruggevonden in het bier/instrumenten hok van het kraakpand, vlak nadat ik een nieuwe van hetzelfde model besteld had. Ik kan mij niet herinneren dat ik die dag in de kelder was geweest. Misschien dat mijn telefoon op de tafel in het internetcafé was blijven liggen en misschien dat deze eerst bij de gevonden voorwerpen in de sessie heeft gelegen en na een tijdje in het hok is beland.

Ik heb nog even voor het bouwland gestaan met een kleine hoop dat ik mijn telefoon zou horen overgaan in de modder, wat niet gebeurde. Daarna ben ik naar mijn tent gegaan. Daar heb ik de jas buiten aan een boom gehangen; daar zat zoveel modder op dat ik deze niet meer in de tent wilde hebben, laat staan daar opdrogen. Ik dacht, als het nu weer gaat regenen, kan deze jas mooi schoonspoelen. Mijn schoenen heb ik bovenin de tent opgehangen, deze moesten ook drogen. Ik maakte me zorgen over hoe dat over een paar dagen zou moeten; ik had toch wel degelijk een jas en schoenen nodig om naar de stad toe te kunnen.

Ik ben de nacht van donderdag op vrijdag 8 februari bezig geweest met het repareren van het folie.

De folie in mijn tent bleef maar scheuren tijdens het repareren. Het was inmiddels al tegen de middag en ik bedacht me dat het me uiteindelijk minder tijd zou kostten om alles opnieuw te doen dan het mij al gekost had aan het repareren. Ik besloot de folie volledig te verwijderen en opnieuw te beginnen. Ik werkte flink door. Ik gebruikte nu ook het stanleymesje met een handvatje gemaakt van ducttape aan de bovenkant, waarmee ik mijn speed kapte, om het folie mooi recht af te snijden. Ik begon inmiddels wel moe en minder geconcentreerd te worden en zat soms een half uur lang naar het gedane werk te staren terwijl ik een shaggie rookte of een lijntje speed klaarlegde.

Het was de nacht van vrijdag 31 januari op zaterdag 1 februari toen ik aan de derde wand begon. Af en toe begon ik in slaap te vallen. Ik heb twee maal een visioen van buiten de tent gehad.

Diverse visioenen vanuit wezens die zich buiten mijn tent bevonden

De eerste keer was ik een hert, ik-als-hert was met een paar andere herten en we kwamen vanuit het noorden aan lopen. Ik-als-hert zei dat we voorzichtig moesten zijn, verderop stond een tent. Ik-als-hert krabde met mijn hoef over de grond en nam een hap van een of andere struik/graspol. Ik-als-hert zei dat ik 'hem' kon ruiken. Ik-als-hert zei dat we eerst stilletjes tot vlak bij de tent zouden lopen en daarna erlangs zouden rennen. Zo deden wij, toen zei ik-als-hert “nu!” en zetten we het op een rennen. We renden langs de tent, toen kwam ik weer bij in de tent. Ik hoorde nog wat takken kraken in de verte, achter mijn tent. Ik dacht “Huh, heb ik dit zonet echt meegemaakt? Ik was zonet niet hier?” en heb even buiten gekeken of daar herten waren, maar ik kon ze in het donker niet zien.

Daarna viel ik weer eventjes in een soort slaapje en kreeg ik opnieuw een visioen. Tijdens dit tweede visioen was ik een mens. Ik was samen met een tweede mens. Wij liepen vanuit het dennenbos aan de westkant naar het tentje toe. We hadden het met elkaar over mij. Toen ik bijkwam uit dit visioen hoorde ik de stemmen wegvagen.

Verklaring:
Hier heb ik op de een of andere manier contact gehad met dieren en misschien ook dolende geesten die in de buurt van mijn tent rond liepen. Ik heb door hun ogen de wereld gezien en ook hun gedachten meegekregen.

Wel hoorde ik nog een tak kraken. Ik besloot om naar buiten te lopen, waar ik wederom niemand zag. Ik riep nog “Hallo, wie is daar?”, maar niemand antwoordde. Ik ben naar de westrand van het bos gelopen, naar de weg, ik zag tussen de bomen door een licht branden. Misschien dat dat een auto was en dat Jaxx en Senn naar mij zochten, ze hadden geen telefonisch contact meer kunnen maken en misschien dat ze zelf kwamen kijken. Er stond geen auto, het licht brandde op een boerenerf even verder op. Ik ben weer teruggelopen naar de tent en ging weer verder met het isoleren.

Tijdens het werken in slaap gevallen zijn en gaan dromen

Toen ik driekwart van de wand geïsoleerd had, gebeurde er iets vreemds.
Ik maakte de isolatie aan de onderkant van de linkermuur af. Ik raakte mijn mesje kwijt en begon te zoeken maar kon het nergens vinden. Ik besloot een lijntje speed te nemen en daarna verder te zoeken. Ik begon een lijntje neer te leggen.

Daarna was ik in een soort winkeltje. Hier stond een oude vrouw. Zij had hier allerlei soorten messen in een kastje. Ik heb even lopen zoeken naar mijn model stanleymesje, dit vond ik en ik pakte het uit het kastje. Daarna ging ik naar een zijkamertje dat eruit zag als zitkamer. Daar lag al een andere man te slapen aan 1 kant van een salontafel. Ik ging aan de andere kant liggen.

Toen ik de volgende ochtend wakker werd bleek ik zittend in slaap gevallen te zijn. De linkerkant van de tent bleek nog niet volledig dicht gemaakt te zijn, hoewel ik me kon herinneren dat ik dit wel afgemaakt had. Het lijntje speed lag er nog, klaar om gesnoven te worden. Het stanleymesje vond ik later terug. Het bleek met tape op het folie geplakt te zitten. Ik had geen idee hoe ik dat voor elkaar gekregen had, maar was wel blij dat ik er niet mezelf mee verwond had tijdens mijn slaapje.

Verklaring:
Ik heb in een droomversie van de realiteit het werk afgemaakt. Wie de vrouw en de man waren, weet ik niet.

De situatie met het mes dat ik uit het kastje pakte terwijl ik in werkelijkheid het mesje aan de aluminiumfolie wand geplakt had was 1 van de zogenaamde spiegelbeeldachtige ervaringen die uiteindelijk me tot de (foutieve) conclusie deden komen dat het bewustzijnsproces diens werkingen gelijk zouden zijn aan de werkingen van een spiegel en vanwaaruit ik de (foutieve en ontkrachtte) theorie van de spiegel van het bewustzijn ontwikkelde.

Bekenden horen in het bos die er niet blijken te zijn

Zaterdag 2 februari ben ik door het bos gaan wandelen. Toen hoorde ik bekende stemmen. Ik hoorde iemand roepen: “Robert...”. Ik ging op het geluid af en kwam in de buurt van de oude staplaats. Ik hoorde daar bekende stemmen met elkaar praten, o.a. Mila en Loïs van de kraakgroep. Ze zeiden: “...hij zou hier staan? Maar ik kan niets zien...” - “nee, ik kan hier ook geen sporen op de grond vinden...weet je zeker dat hij hier stond?…” - “Ja, volgens Jaxx zou hij hier ergens moeten staan.”. Ik meende dat er echt mensen van de kraakgroep naar mijn standplaats op bezoek waren gekomen dus ik zei “Hallo!”. Daarna werd het stil en toen ik naar de standplaats toe liep, was er niemand. Ik ben naar de ingang van het bos toe gelopen, maar daar was niemand. Ik zag ook geen auto's op de wegen rondom het bos die vanuit de richting van het bos weg reden. In het hele bos was er op dat moment niemand behalve ik.

Verklaring:
Dit waren mijn eigen innerlijke demonen. Ik maakte me een beetje zorgen over het gezien zijn in het bos en of er mensen op zoek zouden gaan. De demonen speelden daar op in door zogenaamd te zoeken naar mij en hun opmerking over het geen sporen van mijn tent kunnen vinden was omdat ik die grondig uitgewist had.

Dit heeft te maken gehad met die keer dat ik mij ‘verstopte’ in het internetcafé voor Loïs (ik wilde niet gezien worden) en die keer/keren dat ik mij ‘verstopte’ in mijn eigen slaapkamer terwijl Mila aanklopte (ik had geen zin om te reageren of om haar te woord te staan). Dat leverde mij (door schaamte voor mijzelf?) een innerlijke demon op. Deze demonen kwamen weer omhoog toen er een soortgelijk thema in mijn leven voorbij kwam – in dit geval, het thema ‘aanwezigheid verstoppen voor andere mensen’.

Vroeger heb ik een tijd gedacht dat het onderbewuste / tijdelijk afgesplitste geestesprocessen van die mensen waren, die, afgaande op de onderbewust doorgegeven informatie van Jaxx kwamen kijken hoe de situatie was. Dit bleek niet te kloppen.

Die nacht heb ik ook doorgehaald, verder gaand met het isoleren van de tent. Ik zag de symbolen weer verschijnen, ze veranderden naar Latijnse letters. Toen het Latijnse letters werden verschenen er woorden en complete zinnen.

De eerste signalen van een geest genaamd Helena

Een van deze woorden was een naam: “Helena”. Zij liet teksten zien zoals “I love You!” en “Je ziel is sexy”. Ook liet ze een hartje met daarin het getal ‘4’ zien. Na een tijdje maande ze me tot slapen, door “BED” en “XXX” te laten zien. Ik zei dat als zij naar bed wilde gaan en seks wilde dat ze nog even zou moeten wachtten tot ik klaar was met de isolatie van de tent. Na nog een paar uur nam ze weer contact op, weer was het “BED” en “XXX”. Ik negeerde deze berichtten en zei dat ik me door niemand tot slaap zou laten commanderen. Toen werd ze boos en liet ze doodshoofden op het folie verschijnen. Dit negeerde ik ook, hoewel ik wel even bang ben geweest dat een van deze doodshoofden me zou aanvallen, deze deukte wel erg uit uit het folie en leek echt naar voren en naar mij toe te komen.

Ondertussen begon mijn rol plakband heel erg moeilijk te doen, de plakband was nog amper los te krijgen en scheurde steeds schuin en ongelijkmatig af, wat mijn werk erg vertraagde. Ik dacht dat het kwam omdat de geest Helena me probeerde tegen te werken en haar krachten op de plakband gericht hield.

Verklaring:
Ik dacht eerst dat Helena een externe geest was en had enkele interpretaties over haar berichten.

1- ze maakte zich zorgen en wilde alleen maar dat ik eens ging slapen om tot rust te komen.
2- ze wilde dat ik ging slapen zodat ze via mijn dromen toegang kon krijgen en drong mij aan het 'bed' op te gaan, en werd kwaad toen ik geen gehoor gaf.
3- ze wilde enkel en alleen seks

Ook dacht ik een tijdje dat ze haar kracht op de plakband gericht had en dat ze ervoor zorgde dat deze niet meewerkte, omdat ze wilde dat ik naar bed ging. Waarschijnlijk kwam dit doordat de opstijgende warme lucht via wrijving langs het plakband een elektrostatische lading op dit plakband veroorzaakte waardoor het minder makkelijk los van de rol kwam.

Later leerde ik dat Helena een innerlijke demon was die voortgekomen was uit niet geaccepteerde situaties rondom een huisgenote. Deze huisgenote gaf me goede raad over speedgebruik en zei dat het niet verstandig is om te lang wakker te blijven. Dan kan men allemaal dingen gaan zien en horen die er niet zijn en dat dat mensen gek kan maken. Tevens wilde ik wel seks met haar (en hield ze er een actief seksleven op na).

Meer bekenden van de kraakgroep zien en horen in het bos

Toen was het zondag. Ik kwam uit mijn tentje, en zag vlak voor de tent een soort beeltenis van een mol met kleren aan. Dit bleek bij nadere inspectie een boomstronkje te zijn. De heuvel met de grote beuk die recht tegenover mijn tent lag, had een paar rechthoekige zandachtige plekken – deze zag ik aan voor graven; ik kwam in de veronderstelling dat deze heuvel een grafheuvel moest zijn.

Ook zag ik in de verte, richting het noorden, een groepje mensen uit de kraakgroep, o.a. Harm, Loïs, Mick, Moos en Elin en ik meende ook Boet, de hond van Elin, daartussen te zien. Ik meende af en toe hun stemmen te horen. Ik vond het vreemd dat ze daar zo 'stil' stonden; ze bewogen 'mee' met de bladeren van de bosjes en waren soort van geprojecteerd 'op' / 'in' de bladeren. Ik ben daarheen gelopen en heb gekeken, maar de mensen verdwenen en er was niemand.

De vossenvergadering

Ik ging weer mijn tentje binnen. Op een gegeven moment hoorde ik gemompel in de verte, het leek alsof er een vrouw en twee mannen, één met lage stem, één met jongere stem, zaten te praten. Deze hoorde ik wel vaker sinds ik beneden de heuvel stond en ik meende dat dit de vossen waren. Nu klonk het gepraat helderder. Ik ging buiten kijken en zag aan de linkerkant van mijn tentje, in een open plek in het bos, een groepje vossen zitten. Dit waren min of meer antropomorfe vossen; ze zaten rechtop zoals mensen. Ze waren aan het vergaderen, blijkbaar over mij. "...hij staat daar nu...wat moeten we daarmee?..." Terwijl ik hun kant opkeek, zag ik er eentje omkijken, mijn richting op, en deze zei "Hij kijkt nu onze kant op...".

Ik was blij dat de vossen een vergadering over mij hielden, ik hoopte dat ik bij hun kolonie zou worden opgenomen, zoals ik dat zo graag wilde. Ik ging terug mijn tentje in.

Verklaring:
Eerst dacht ik dat dit een verbeelding was geweest die voortkwam uit geestelijke signalen van de vossen die ik ontvangen had en dat ze werkelijk discussieerden over mij.

In 2014, toen ik bij dit deel van mijn verhaal aangekomen was, viel het me in dat dit in feite een verbeelding was van demonen die in mij zitten. In had er het idee bij dat deze kennis me ingegeven was door een engel.

Dit idee verwierp ik in 2018 weer, in de veronderstelling dat het een poging van het kwaad was geweest om mijn geestelijke vermogens als fantasieën en verbeeldingen weg te kunnen verklaren en mijn geloof hierin zo af te leren.

Eind 2020 kwam ik dit verhaal weer tegen. Met de kennis die ik toen had, zag ik in dat wat me in 2014 binnen viel, wel juist was.

De tijd regeltjes

Na een tijdje in mijn tentje gezeten te hebben kwam ik weer naar buiten. Nu zag ik cijfers op de boomstammen rondom mij. Ik vond het allemaal wel vermakelijk en voelde mij net Alice in Wonderland. Ik stapte naar buiten en ging een wandelingetje door het bos maken. Overal stonden er cijfers op de bomen. Ik kwam op een redelijk open plekje waar er vele oude sparren stonden. De cijfers veranderden naar lichtgevende letters en ik begon regeltjes op de stammen te zien:

Ik ben 1, ik ben oneindig.
Ik ben 2, de tijd gaat door.
Ik ben 3, de tijd is kil en koud.
Ik ben 4, de tijd is eenzaam.
Ik ben 5, de tijd staat stil.
Ik ben 6, de tijd is dodelijk.
Ik ben 7, de tijd gaat voorbij.
Ik ben 8, de tijd gaat verder.
Ik ben 9, de tijd is oneindig.
Ik ben 10, de tijd heeft alles gezien.
Ik ben 11, de tijd is weldadig.
Ik ben 12, de tijd wordt herhaald.
Ik ben 13, de tijd heeft alles gedaan.

Deze regeltjes heb ik eerst een paar van onthouden, namelijk regel 1, 3, 4 en 6. Later hebben degenen waar ze blijkbaar uit voort kwamen, namelijk mijn eigen ‘delen’, mij de rest verteld.

Ik werd vet blij. Ik liep terug naar mijn tentje. Aangekomen bij de grafheuvel, die ik later de Grote Beuk-heuvel ben gaan noemen, begon ik daarvan af te rennen, richting mijn tent. Toen veranderde mijn wereld. Ik was heel even in een andere wereld, die veel op de echte wereld leek. De heuvel waar ik van af rende was groen, en een beetje groter, en er waren minder bomen die ik hoefde te ontwijken. Ook was de lucht er stralend blauw, zonder bewolking, terwijl de lucht van die tijd bewolkt en grauw was.

Een gesprek met God – de uitnodiging voor een Armageddon Leger

Toen zat ik weer in mijn tentje. Deze leek toen opeens groter aan de binnenkant dan de buitenkant. Daar maakte ik een tablet van aluminiumfolie, waar ik ook al snel woorden en beelden op begon te zien. Via deze folie-tablet heb ik een gesprek met 'God' gehad. God vroeg mij of ik mij bij een zogenaamd “Armageddon Leger” wilde aanmelden. Ik wilde eerst weten waar de ‘oorlog’ tussen hemel en aarde / goed en kwaad / God en satan over ging en hoe dat ooit begonnen was, voor ik partij zou kiezen. Stel dat het zo zou blijken te zijn dat niet de satan, maar God het gedoe begonnen was... Ik zei dat ik erover na zou denken en het later wel zou laten weten welke zijde ik zou kiezen.

> ***Verklaring:***
> *Dit was een van de ervaringen die leidde tot de foutieve theorie van de Spiegel van het Bewustzijn.*
>
> *'Armageddon Leger' zou men kunnen zien als een spiegelbeeld van het 'Leger des Heils', een hulpinstantie waar ik een maandje later terecht kwam. Dit zou men kunnen zien als een spiegelbeeld en een spiegeling van de toekomstige tijd.*

Een schreeuwend groepje voetballers

Er klonk de dagen erna ook af en toe een geluid, alsof iets of iemand met lage stem “hallo” zei en snelle trippelende voetstappen van een dier. Af en toe zag ik op het deel van het tentdoek wat ik nog niet geïsoleerd had, een kleine schaduw voorbij flitsen, als van een vos.

Ik ben ook naar het grasveldje bij het hunebed gelopen. Daar zag ik een redelijk groot groepje mensen met witte korte broeken en rode T-shirts bij de T-splitsing bij het woonwagenkamp staan. Ze leken half op de weg en half in de berm te staan, maar ook iets op de akker en sommigen leken in de sloot tussen de berm en de akker te staan. Deze mensen leken naar me te schreeuwen. Ik vond het apart dat ze in de vrieskou aan het trainen waren.

> ***Verklaring:***
> *Eerst dacht ik dat de menigte wel geesten moesten zijn geweest, het klopte niet dat ze half in de berm en in het boerenland stonden, er liep een sloot tussendoor waar ze half in stonden zelfs. Ook droegen ze T-shirts met een kleur die WKE al lang (sinds de jaren 1980) niet meer gebruikte.*
>
> *Later besefte ik mij pas dat dit wederom een product was dat ontstaan was uit mijn eigen angsten voor o.a. ontdekt worden door jeugd van het kamp nabij. Het waren (een lading) innerlijke demonen die ik daar verbeeld zag en hoorde.*

Cijfers, namen en afbeeldingen zien in het aluminiumfolie

De dagen daarna zag ik allerlei cijfers en namen op het folie verschijnen. De cijfers 1 tot en met 5 en de namen 'Ned', 'Den', 'Arend', 'Jan' en 'Helena'. Ik heb een afbeelding van een piratengrot gezien, deze werd in een paar uur tijd uitgedeukt in het folie. Ik heb dit proces van dichtbij bekeken en zag hoe deze afbeelding in driehoekige piramidevormige puntjes leek te worden uitgedeukt. Ik zag ook een beeld van een soort maanbasis, een koepel, met veel ruimtevaartuigen op een grote vierkante ‘parkeerplaats’.

Ook zag ik een stripverhaal, dat ging over een oorlog tussen konijnen, honden en beren. Het stripverhaal nam een hele zijde van de tent in beslag en het was in een driehoekig frame geplaatst. Er was een conflict tussen beren, honden en konijnen. Uiteindelijk gaf een konijn een commando, en in het driehoekige frame in het midden was een nucleaire explosie. Daaronder stond een frame met een aftocht van de beren en de honden door een grauw stervend landschap met dode bomen. Ze liepen in een lange rij en werden door een konijn verder gewezen.

Verklaring:
Eerder meende ik dat het nucleaire oorlog verhaaltje een voorspelling was. Ik meende dat de beren Rusland verbeelden, de konijnen Chinezen waren en de honden Koreanen. Deze beeltenis is (zeer waarschijnlijk) voortgekomen uit een eigen angst voor een oorlog tussen deze partijen.

Falende pogingen om de beeltenissen vast te leggen

Ik heb tijdens deze dagen een poging ondernomen om deze beeltenissen vast te leggen, door met een potlood over een stuk papier te gaan om ze in reliëf vast te leggen. Het leek net alsof de beeltenissen constant veranderden zodra ik daaraan begon, alsof de geesten deze veranderden, waardoor ik deze niet snel genoeg vast kon leggen. Toen bedacht ik een plan, door gesmolten kaarsvet over een stuk bewerkt folie te gieten zouden ze niet genoeg tijd hebben om de afbeelding aan te passen, en zou deze vastgelegd kunnen worden.

Ik vroeg de geesten om een stuk folie, wat ik als een bakje gevouwen had, te bewerken. Eerst verscheen er geen enkele beeltenis in het bakje. De entiteiten leken niet bereid hun werken vast te laten leggen. Het kostte me even tijd om ze te overtuigen. Ik hing een verhaaltje op over hoe we samen zouden kunnen werken. Hun artistieke kunsten zouden erkenning krijgen (ik vond het namelijk best wel knap dat ze zulke gedetailleerde beeltenissen in folie konden uitdeuken) en ik zou geld kunnen verdienen door de verkoop van hun kunstwerkjes en uiteindelijk verschenen er ook beeltenissen in het folie bakje. Toen heb ik heel snel een lading gesmolten kaarsvet daaroverheen gegooid.

Toen ik later het gedroogde kaarsvet bekeek, kon ik niets meer zien van de beeltenissen. Het waren niets meer dan willekeurige streepjes en bobbeltjes. Ik was teleurgesteld en gooide het kaarsvet afgietsel en het bakje weg.

Verklaring:
Later inzicht leerde me dat ik het verkeerd gezien had, er wordt niets 'uitgedeukt' in situaties waar ik beeltenissen begin te zien, het is allemaal louter persoonlijke projectie vanuit mijn geest. Het verschijnsel heet in de wetenschap 'pareidolie'' – het zien van patronen in chaos. De kreukels in het folie, veroorzaakt door de bewegingen van het tentdoek waren chaotisch. Hetgeen men verbeeld kan gerelateerd zijn aan zaken die in het onderbewustzijn spelen.

Daarom is het ook (meestal) onmogelijk deze zaken met camera of via afgietsels vast te leggen en is het ook zeldzaam dat twee personen die allebei iets zien via 'pareidolie' exact hetzelfde verbeeld zien (indien deze projectie informatie laat zien over iets geestelijks in de omgeving van hun beide, bijvoorbeeld). De verbeeldingen zijn afhankelijk van de associaties qua betekenissen en/of herinneringen die men heeft bij een idee.

Nadat het een paar dagen dooi geweest was ben ik weer naar de stad gegaan om proviand te halen bij de Albert Heyn. Ook heb ik toen een nieuwe telefoon gekocht, een goedkope witte Alcatel met een prepaid AH mobiel simkaart, waarmee ik alleen kon bellen en sms'en.

Ik zag toen ook nog runentekens en oude symbolen op bomen en stenen en ook in het bouwland waar ik tussendoor reisde. Ik heb toen pogingen ondernomen om deze runentekens over te nemen in een notitieboekje. Terwijl ik voor een steen in het centrum stond te kijken en te tekenen liepen er allerlei mensen langs. Sommigen keken raar naar mij keken en begonnen met elkaar te fluisteren en daarna te lachen. Ik had het gevoel dat sommigen me uitlachten. Ik negeerde hen verder.

Meer contact met de geest Helena

Ik had nog vaker contact met 'Helena'. Ze zei “I <3 YOU” en “Je bent te lief!”. Ik dacht dat ze een geest van een overleden persoon was.

Ik voelde me alleen en was bang dat ik altijd alleen zou blijven. Ik verlangde naar een relatie van het diepere soort. Waarbij we altijd samen zouden kunnen zijn zonder dat we ons aan elkaar zouden gaan storen. Waarbij we elkaars diepste geheimen zouden kennen, waarbij we alles zouden kunnen delen. Waarbij seks geen relationele verwachting zou zijn en niet per se zou hoeven te gebeuren. Waarbij we onze eigen gang zouden kunnen gaan, waarbij we met onze 'eigen' groepjes vrienden/vriendinnen om zouden kunnen gaan zonder dat de ander vreemde ideeën of jaloerse gedachten er op na zou houden. Waarbij we elkaar, als wij elkaar eens een tijdje niet zagen, gewoon kunnen laten gaan met de zekerheid dat er niets geks ging gebeuren.

Ik werd enigszins verliefd op haar. Zij oversteeg het lichamelijke aspect van een relatie; geen fysieke, zichtbare aanwezigheid, geen seks, geen knuffelen, niets van al dat alles. Ik vond het wel moeilijk dat ze een geest was; hoe ga je het uitleggen als je haar naar een feestje mee neemt en daar een onzichtbare introduceert? Mensen zouden denken dat je een grapje maakt, of gek bent geworden. Ik vond het idee van een partner die er altijd zou zijn, die op mij zou wachtten en die me na mijn dood tegemoet zou komen wel heel mooi.

Verklaring:
In de jaren hierna heb ik wel eens gedacht dat karma me een loer had gedraaid – Ik had precies gekregen wat ik wenste, maar de consequenties waren allesbehalve wenselijk. Helena kleefde aan mijn geest vast en weigerde me los te laten, ze accepteerde me niet zoals ik was en probeert haar wil aan mij op te leggen. Zij kende al mijn diepste, duisterste geheimen en verkondigde die geestelijk aan iedereen in pogingen me schuldig of beschaamd te laten voelen. Ze overlegde met andere demonen over hoe ze me moesten aanpakken, ze heeft mij met leugens en bedrog tegen mijn innerlijk kind opgezet en weggedreven en pestte me iedere dag opnieuw, alleen of met anderen. Deze 'relatie' was voor mij een hel.

In feite was Helena een innerlijke demon die ontstaan was vanuit een ongeaccepteerde situatie rondom een huisgenote waar ik verliefd op was. Ik had haar eens een liefdesbrief geschreven – daarna kwam ze heel lief naar me toe en gaf ze me een kusje op de mond. Ze zei dat ze mij ook lief vond – daarna is er verder niets uit voortgekomen. Daar kwam het "I love you!" vandaan.
Waar de "Je bent te lief!" uitspraak vandaan kwam weet ik niet zo goed – het kan zijn dat mijn huisgenote iets soortgelijks heeft gezegd? Geen idee.

Ik voelde me hierna oververmoeid en heb toen een paar nachten goed slapen. Het zien van dingen hield op. Het zou maandag 4 februari zijn toen de temperatuur buiten iets omhoog ging. Ik ben op blote voeten buiten door het bos gaan wandelen. Terwijl ik aan het wandelen was kwam er een bekende hond voorbij rennen. Het was de hond van Rick, de eigenaar van de camper waar ik het jaar ervoor een tijd in gelogeerd had.

Rick kwam er achteraan lopen. Hij kwam op bezoek, eigenlijk zocht hij mij. Hij kwam, in opdracht van Siem, kijken of het wel goed met mij ging. Rick vroeg me of het goed met me ging, ik zei dat alles oke was. We hebben nog even wat staan praten. Daarna namen we afscheid en ging Rick weer weg. Ik vond het bijzonder dat hij me was komen opzoeken en dat hij me überhaupt had weten te vinden op de plek waar ik stond.

Februari 2013 – In het Holdertbosje

Verhuizen naar het Holdertbosje in het centrum

De speed raakte op. Ook het geld was inmiddels op. Ik was moe, ik moest zaken regelen op uitkeringsgebied en was het zat om steeds lange afstanden te moeten lopen. Ik besloot om naar een bosje in de stad dat vlak bij de Albert Heyn lag te verhuizen.

Het was zondagmiddag 10 februari dat ik met de verhuizing begon. Het was nog best wel koud buiten en ik was best wel moe. Toen ik eenmaal de boel had ingepakt, kreeg ik last van koude voeten. Ik zag het even niet meer zitten en heb nog geprobeerd een vuurtje te maken op het grasveldje bij het hunebed. Dit ging moeilijk, het hout en de plukken gemaaid gras waren vochtig. Ik probeerde een bus deodorant als vlammenwerper te gebruiken om het vuur aan te krijgen, maar dit lukte niet. Ik ging even tegen een steen van het hunebed aan zitten, proberend mijzelf op te warmen in het schaarse zonlicht. Ondertussen vroeg ik mezelf af of het wel een verstandig idee was om naar de stad te verhuizen, of ik die reis wel ging redden. Ik zat namelijk met twee rugzakken en een plastic zak met mijn gitaar, die ik allemaal mee moest slepen.

Er kwamen een paar mensen in het bos, die hun honden aan het uitlaten waren. Toen ik vroeg of ze me naar de stad wilden brengen zeiden ze dat dit niet kon. Het eerste paar vroeg ik of ze mij misschien een lift naar de stad konden geven...ze zeiden dat ze daar niet heen gingen. Ik vroeg ze of zij de politie wilden bellen, zodat die me op zouden kunnen komen halen om mij naar een opvangcentrum te brengen. Ze zouden, als ze thuis waren gekomen, wel even bellen. Toen zij wegreden, zag ik hen richting de stad rijden. Het tweede paar zei niet genoeg ruimte in hun auto te hebben, anders hadden ze mij 'echt wel' meegenomen...ik liep het bos uit en zag hun auto staan. Er was genoeg ruimte op de achterbank voor mij en mijn tassen, die mensen wilden gewoon geen zwerver in hun auto meenemen.

Ik begon richting de stad te lopen. Ik had een rugzak op mijn rug, één op mijn buik en de gitaar in mijn hand. Onderweg heb ik een paar keer pauze genomen omdat ik last van mijn schouders kreeg. De riemen van de rugzakken sneden ondanks mijn dikke leren jas in mijn schouders. Ik was ook uitgeput door het wekenlange overmatig speed- en alcoholgebruik, het slechte eten en het dagen achter elkaar wakker blijven. Ik kreeg echt een hekel aan de mensen die in hun auto's voorbij reden. Ze keken allemaal naar mij met een blik van “Wat is dat nu?”, maar niemand die er even aan dacht om te stoppen en te vragen of ik hulp nodig was of een lift kon gebruiken.

Eenmaal in de stad aangekomen ben ik doorgelopen naar het bosje bij de lokale Albert Heyn, bij de Holdert. Ik heb onder een dennenboom mijn tent opgezet. Daar lag ook een andere, ingestorte tent. Ik vermoedde dat deze van Beer was. Ik legde er een briefje met een bericht aan hem bij.

Naar het inloophuis voor dak- en thuislozen

De dag erna, maandag 11 februari, kwam ik Mats tegen, een lokale zwerver die al jaren op straat had geleefd. Ik kende hem al van de keren dat hij bij het kraakpand op bezoek kwam en van de tijd dat ik veel op het skateparkje rond hing. Hij heeft een paar jaar ervoor eens een paar maanden overwintert bij ons in het pand. Hij was een hele aardige jongen, hoewel hij af en toe wel eens vaag kon doen of ineens erg boos om iets kleins kon worden. Hij liep dag en nacht door Emmen. Hij was het type dat, als hij zag dat een groepje ‘s nachts ergens een bushokje sloopte, er in zijn eentje naar toe liep en ze vertelde dat ze normaal moesten doen en respect moesten tonen voor andermans spullen.

Hij had mij al diverse keren aangeraden naar het inloophuis te komen, maar ik zei dat ik mijzelf wel kon redden. Hij vroeg mij weer of ik daar al eens geweest was. Ik gaf toe dat ik geen idee had waar het inloophuis nu eigenlijk lag en dat ik eigenlijk wel wat steun kon gebruiken op dat moment. Ik had praktisch geen geld meer voor eten, waxinelichtjes en isolatiemateriaal voor de tent. De nachten waren nog vrij koud en de grond onder de tent was ook vochtig, die kon ik niet droog stoken. Ik voelde me moe, zwak, koud en een beetje depressief.

Hij bracht me naar inloophuis “Hier en Nu” van het Leger des Heils.

De begeleiders waren vriendelijk en ontvingen me met een kopje soep.

Ook ontmoette ik daar Pelle, een begeleider die ik nog kende van mijn tijd in opvangcentrum de Breehof te Nieuw-Amsterdam. Daar had ik in 2004 drie maanden gewoond.

Ik kon me voor het eerst sinds een maand douchen. Wat voelde dat fijn! Ook heb ik nog wat tosti's gekregen. De koffie en thee was gratis. Ik was blij dat Mats mij daar heen had gebracht.
Ik heb een paar nachtjes bij de Breehof geslapen ter overbrugging van de periode waarin ik zonder geld zat.

Ik mocht daar geen spullen die eventueel als wapen gebruikt konden worden bij mij hebben dus ik heb op hun kantoor mijn tas leeggemaakt. Mijn legerschep en wat ander gereedschap gingen in een kluisje. Deze kreeg ik later weer mee toen ik weg ging.

Tijdens een van de gesprekken op kantoor werd me aangeraden hulp te zoeken bij het GGZ voor mijn depressieve gevoelens en hulp te zoeken bij het VNN voor mijn verslavingen.

Ik besloot naar het VNN te gaan voor hulp bij mijn verslavingen – mijn idee was me te laten diagnosticeren voor ADHD zodat ik Ritalin zou krijgen ter vervanging van speed.

Ik had het idee dat ik beter functioneerde met speed – ik begon eerder en makkelijker aan het regelen van zaken en doen van klusjes. Ook voelde ik me vrolijker en scherper, ik kon mijn concentratie beter en langer gericht houden op de dingen waar ik mee bezig was.
Ik twijfelde nog over het GGZ – ik had het niet zo op geestelijke gezondheidszorg, ik had een afkeer van psychologen en psychiaters. Dit was veroorzaakt door een gebeurtenis in het verleden.

Na een paar dagen lag er een briefje van Beer bij mijn tent met zijn telefoonnummer. Ik belde hem, wij ontmoetten elkaar kort daarna bij het inloophuis. Er zou die aankomende vrijdag een hardcore feestje bij Blanco zijn waar ik wel heen wilde. Ik bood Beer aan om mee te gaan. Beer had daar ook wel zin in.

Nadat ik de uitkering weer ontvangen had haalde ik aluminiumfolie, waxinelichtjes en bier. Ik heb tot de 14de in de nachtopvang te Nieuw-Amsterdam geslapen. Tegen die tijd had ik de isolatie in de tent gerepareerd en wilde ik weer in mijn tent slapen – ook zodat ik de dag erna vanaf ‘s ochtends al kon proberen speed te regelen voor het feestje ‘s avonds.

Vrijdag 15 februari – Beer komt langs & samen naar het feest

Het was de nacht van donderdag op vrijdag toen Beer langs kwam. Ik sliep toen heel licht, bij het minste of geringste geluid werd ik wakker. Nu werd ik 'spontaan' wakker. Ik keek op mijn telefoon, het was 2 uur 's nachts. Ik zuchtte, zette de FM-radio en het licht op de telefoon aan en draaide een sigaret.

Toen meende ik in de verte takken te horen kraken. Ik zette de radio uit en stopte de telefoon in mijn slaapzak om het licht te verstoppen en luisterde. Ik hoorde nu zachte, sluipende voetstappen, die dichterbij kwamen. Mijn hartslag ging omhoog, ik was bang voor een nachtelijke aanval van jongeren. Toen hoorde ik een bekend fluitje: Beer kwam eraan! (Beer kon een bepaald trillend fluitgeluid maken waaraan ik kon herkennen wanneer hij in de buurt was.)

Ik vloekte in mijzelf; hoezo komt hij om 2 uur 's nachts op bezoek? Hij had wel vaker de neiging om op hele late uren nog op bezoek te komen, als ik al lag te slapen. Dit deed hij ook al toen we het jaar ervoor een tijdje samen opgetrokken hadden. Ik vond dat vrij irritant.

De voetstappen stopten voor mijn tent. Hij zei “Yo... Robert? Ben je wakker?”.
– “Ja...nu wel...weet je wel eens hoe laat het nu is man …”
“Uhm, eigenlijk niet...kan ik binnen komen? ”
– “Ja, kom maar...er zijn twee deuren...je moet eerst de ene open ritsen, dan de andere”.
Beer ritst de eerste deur open maar lijkt de tweede deur niet te kunnen vinden.
“Robert? Hoe zit dat hier met die deur dan? Ik zie hier ja niets.”
– “Wacht maar...ik doe die tweede wel open...by the way, het is 5 over 2 's nachts.”

Ik ritste de tweede deur open. Beer stak zijn hoofd naar binnen. “Moi!...poeh, wat heb je het hier warm dan …”. Hij keek naar de wanden; “...wat moet dit voorstellen dan, een ruimteschip of zo? Man, je wordt toch gek van al dat geflikker en geritsel van dat folie, waar is dat goed voor?” Ik legde hem uit dat ik zo mijn tent isoleerde en hoe effectief dit was. ‘S nachts was het nog steeds koud, zo rond de 2 à 3 graden onder het vriespunt, maar binnen in de tent was het 16 à 18 graden. Beer vond het bizar; hij zei: “Nou, zo gek heb ik het nog niet meegemaakt, buiten vriest het en wij zitten hier met ons beiden in ons T-shirt.”

De eerste keer dat hij naar buiten ging om te pissen en weer terug kwam, zei hij “Wel verdomd...het is net alsof je hier een woonkamer binnenkomt.”. Lachend schudde hij mij de hand; “Robert, jij hebt ook altijd van die ideeën die te gek voor woorden lijken en dan gewoonweg slim bekeken zijn! Hoe kom je er ook op!”. Ik legde hem uit dat ik het idee eigenlijk gekregen had nadat ik gezien had hoe ze de wietkelders isoleerden.

Hij had speed bij zich. Ik had zelf al een week of twee of drie niet meer gebruikt dus dit was een welkome onderbreking van de sleur van de nuchterheid. Wij haalden de nacht snuivend en pratend

door. Het was een gezellige nacht, ik draaide wat tekno en hardcore mixjes en we dronken wat bier.

Ik vertelde over mijn avontuurtje in de kweek en hoe ik het gevoel had dat de zaken fout gingen lopen en ik zelf niet geaccepteerd werd. Ik voelde me schuldig over het verkopen van drugs aan anderen en over het in de steek laten van Jaxx, die me het jaar ervoor aan onderdak had geholpen. Ik maakte me zorgen over zijn GHB-gebruik, hij liep zichzelf voorbij met alle zaakjes die hij dagelijks moest regelen en hij voelde zich depressief, om de drukte aan te kunnen gebruikte hij speed en GHB. Hij ging steeds meer GHB gebruiken en ik zag hem daar niet bepaald scherper van worden.

Beer had het inmiddels uitgemaakt met zijn vriendin.
Beer zei dat hij het gedoe met de tentjes na vijf jaar eigenlijk wel zat was en toch wel eens weer een huisje zou willen, hij zou binnenkort een gesprek hebben bij B-Point, een hulpinstelling die jongeren met problemen een licht beschermde vorm van begeleid wonen biedt.

Terwijl wij zaten te praten zag ik Beers gezicht veranderen, hij leek minder mager te worden en leek een ronder hoofd te krijgen. Zelfs zijn kapsel leek iets anders te worden.

Verklaring:
Dit fenomeen heb ik in 2016 nogmaals gezien bij een andere man. Het lijkt erop dat dit gebeurt met speed op en persoonlijke gesprekken, alsof men elkaars ziel begint te zien.

Het werd ochtend, tegen de vroege middag gingen Beer en ik naar het inloophuis, om te ontbijten. Ik gaf Beer 50 euro mee om speed te gaan halen. Na het douchen ging ik weer de stad in, kocht wat bier en begon te drinken. Tegen de late middag was Beer nog niet terug en ik begon ergens bang te worden dat hij was vergeten speed te halen, of het niet zo belangrijk zou vinden en helemaal niet weer zou komen. Na 8 blikken bier was ik aardig moe en 's avonds ging ik even op bed liggen om te rusten.

Beer kwam tegen de avond terug, wij dronken bier in en slikten nog wat bommetjes. Tegen de tijd dat het feestje bij Blanko begon stonden we allebei zo strak als een deur.

Het feestje zou om 22:30 beginnen en zou de volgende dag om 05:30 eindigen.

We kwamen buiten bij Blanko een bekende van Beer tegen, een kleine, iets wat gedrongen blonde, drukke jongen die ook van hardcore hield. Hij had een zwart jasje aan met een Thunderdome logo achterop. Deze jongen was ADHD'er en was zelf ook jaren aan de speed verslaafd geweest, maar hij was er van afgekickt en had zijn leven weer opgepakt.

Zaterdag 16 februari – Het feest en daarna

Het feest was leuk. Ik heb daar uren staan te hakken en proberen pasjes van anderen na te doen, onderwijl veel bier drinkend en uiteindelijk nog een fles wijn van de bar gekocht, die ook rap op ging.

Aankondiging poster.

Ook kwam ik daar Nino en Ties tegen. Wij zouden na sluitingstijd met ons vieren naar Tiess appartement gaan. Onderweg ben ik nog even snel naar mijn tentje gerend om een lijn speed te nemen, daarna ben ik achter Ties, Nino en Beer aan gerend. Onderweg bedacht ik mij, dat ik maar beter niet over de geestelijke zaken die ik meegemaakt had, zou beginnen, omdat het raar over zou kunnen komen en ik niet als een hallucinerende psychoot bekend wilde staan. Dus we spraken over normale, wereldse zaken. Bij Ties hebben we nog een kop koffie gedronken, daarna zijn Beer en ik weer teruggegaan naar de tent, waar we nog een lijntje snoven.

Het begon alweer licht te worden toen we bij de tent terug kwamen. Ik ging weer binnen zitten, de kaarsjes aansteken, terwijl Beer nog even wat rond liep door de bosjes.

Toen hij terugkwam, had hij een fiets gevonden. Deze lag met een lekke band achter een bult zand voor het bosje gesmeten. De fiets werd achter de tent gezet, zodat ik die later zou kunnen gaan repareren.

De zaterdag was een rustige dag. Ik zat binnen bier te drinken en te knutselen en af en toe te kijken naar hoe Beer buiten bezig was zijn tent van de grond te rapen. Hij vouwde deze uit en hing deze op aan 1 van de takken van de dennenboom, zodat deze kon drogen. Hij vond het jammer dat het doek zo vies was geworden, hij had de tent gekregen van iemand en had hem 's nachts geprobeerd op te zetten, wat totaal niet lukte, waarna hij een nacht onder het tentdoek heeft geslapen. Toen is het gaan regenen, Beer werd zeiknat wakker en was daarna ook niet meer bij de tent geweest.

‘S avonds hebben we nog wat tekno zitten luisteren en zitten praten.

Zondag 17 februari – Figuren zien tijdens een wandeling

Tegen de nacht had Beer zin om een wandeling te maken. We zijn eerst over het parkeerterrein van de dierentuin gelopen. Beer wees naar de akkers aan de overkant en zei “O, mijn God, zoveel doden! Zie je ze ook Robert?”. Ik keek, maar ik zag niets. Weer zei Beer “Zoveel! Honderden!”. Hij schudde een keer met zijn hoofd en zei “Nee, uit, nu!”. Daarna keek hij mij weer aan: “Ik zie ze soms...ik kan het aan en uitzetten wanneer ik wil.”

Terwijl we verder liepen naar het pleintje voor de ingang van het tweede deel van de dierentuin leek het alsof er twee menselijke figuren bij het pinguïnbeeld stonden, waarvan er eentje een rode jas aan leek te hebben. Toen we dichterbij kwamen leken ze op te lossen en te verdwijnen.

We waren er al voorbij en liepen op het fietspad richting het gebouw van de WMD (Waterschap) toen Beer me vroeg: “Zag je dat zonet ook?”.
Ik keek in de verte; “Huh, waar? Wat bedoel je?”.
– “Toen we zonet hierheen kwamen lopen, daar op het pleintje met die pinguïn...”
“O dat! Juh, er leken twee mensen te staan, of niet?”.
– “Ja, eentje ervan had iets roods aan en de ander iets blauws...”.
Ik keek hem aan en zei, “juh, een rode jas – maar ze waren opeens verdwenen toen we eraan kwamen – wat was dat?”. Beer zei iets van “Dat weet ik niet – maar ik zie dat soort dingen dus wel vaker.”.

We liepen terug via het pad achter het centrum, waar we nog wat aangeschoten mensen en bekenden van Beer ontmoetten.

Verklaring:
Hetgeen Beer zag kan ik alleen maar over speculeren.
De figuren die bij de pinguïn stonden en verdwenen kunnen ronddolende geesten zijn geweest, maar ook dat is niet zeker.

Ik heb zelf eens gedacht dat het misschien een verbeelding van de geesten van bloemen konden zijn geweest – waarbij de kleur van hun jas een representatie zou kunnen zijn van de kleur van hun bloembladeren.

Beer heeft nachtmerries

Eenmaal terug bij de tent wilde Beer slapen, hij was naar eigen zeggen al iets van 4 of 5 dagen wakker geweest. Terwijl Beer sliep, begon ik allemaal menselijke gestalten te zien op het aluminiumfolie. Beer lag onrustig te woelen en kreunde af en toe “Nnnneeee...nnnnneee!”.

Op een gegeven moment ging Beer half rechtop zitten en keek me met laaghangende oogleden aan. Hij stak zijn hand naar mij uit, alsof hij mij uitnodigde deze vast te houden. Ik pakte zijn

hand vast. Beer pakte mijn hand ook stevig vast. Daarna ging hij weer liggen en sloot hij zijn ogen weer. Hij sliep nu stukken rustiger. Daar zat ik dan, hand in hand. Ik vond het schattig en lief en voelde dat gevoel van beginnende verliefdheid. Ik besloot dan ook maar te gaan liggen, aangezien mijn hand niet losgelaten werd. Gaandeweg de nacht liet hij mijn hand los, toen hij zich omdraaide. Ik ben toen weer rechtop gaan zitten en verder gegaan met mijn knutselprojectjes.

‘S middags werd Beer weer wakker. Ik vertelde hem over wat ik in het folie gezien had, toen ik een van de mensen omschreef, meende Beer dat ik een oom van hem gezien had. Deze was overleden en Beer had het gevoel dat deze oom bij hem was, om hem te beschermen.
Ik vertelde hem niet over dat we handjes vastgehouden hebben, ik dacht dat hij zich daar ongemakkelijk bij zou kunnen gaan voelen. Beer is heteroseksueel en hoewel hij homo's wel accepteert, moet hij er zelf niets van hebben.

Beer wist niet waar zijn nachtmerries over gingen, behalve dan dat hij ze had. We maakten de afspraak dat ik nog een nacht over hem zou waken en hem zou vragen waar hij over droomt als hij nachtmerries heeft. Beer zei dat hij dat goed vond, maar vroeg me ook of ik niet eens moest gaan slapen. Ik zei dat ik de wacht wilde houden tot hij uitgeslapen was en dan wel zou gaan slapen.

Muziek volgen en een stem horen

Beer ging 's middags weg en zou tegen de avond weer terugkomen.
Terwijl ik bij de tent zat, hoorde ik opeens Stefan ZMK's Gabberhardcore mix in de verte spelen. Ik meende dat deze muziek afkomstig was uit Blanko, ik dacht dat Nino daar misschien aan het meehelpen met schoonmaken was en mij probeerde te 'signaleren' met deze mix, die hij ook wel kende.

Ik ging kijken bij Blanko, maar dat was niet open, noch leek er activiteit te zijn – en de muziek leek nu ook ergens anders te zijn. Ik ging achter de muziek aan, maar deze leek zich soort van rondom mijzelf te draaien. Waar ik ook heen liep, de muziek was altijd verder op, en ik kon niet bij de bron van de muziek komen. Nadat ik een blokje om had gelopen ben ik naar de tent terug gegaan. Daar ging ik even binnen zitten, even een lijntje speed nemen. Toen ging ik weer naar buiten.

Nu hoorde ik de muziek vrij duidelijk vanaf de Hondsrugweg komen, die aan de andere kant van het bosje lag. Ik ben daarheen gelopen via het bosje. In de rechterhoek van het bosje hoorde ik een vrouwelijke stem roepen; “Meld je aan! Meld je aan! Meld je hier aan!”. Ik kreeg het idee dat dit een oproep was van de landmacht en dat ze probeerden nieuwe soldaten te werven. Ik dacht dat ze dan aan de rand van het bosje moesten staan, in de berm bij de weg, wat ik al een vreemde plaats vond voor een wervingsactie.

Muzikale auto’s

Ik loop door het struikgewas en doe mijn best zo stilletjes mogelijk naar een gat in de bosrand te sluipen waar ik makkelijk de berm in kan lopen. Als ik bij de berm ben, zie ik dat er niemand staat. Ik denk dan dat ze misschien wel op de parkeerplaats van de dierentuin staan, ik loop naar het kruispunt om over te kunnen steken. Iedere auto die voorbij reed, leek zijn eigen hardcore beat te hebben. Het aparte was dat de diverse auto's per model hun eigen beat leken te hebben.

Ik steek half dansend het zebrapad over en ga kijken bij de parkeerplaats. Daar staat ook geen kraampje van de landmacht. Ik vraag me af waar de oproep dan vandaan gekomen moet zijn. Ik loop terug en heb nog eventjes een beetje staan dansen op de hardcore beats die de auto's produceerden. Daarna ben ik terug gegaan naar mijn tent om een shaggie te draaien. Ik kreeg zin aan wiet en ben rennend naar het centrum toe gegaan. Ik kwam nog een bekende tegen, hierna kwam ik erachter dat ik mijn portemonnee vergeten was, waarna ik weer naar de tent terug gerend ben.

Verklaring:
De eerste verklaring voor de muziek die me inviel was dat kwade entiteiten zoals demonen energieën konden opnemen indien deze elementen die uit de duisternis voortgekomen zijn bevatten en men zich niet concentreert op hetgeen deze elementen bevat. In mijn geval dus muziek die elementen bevatten zou die satanisch van aard zouden zijn. Dit zou het kwaad dan opnemen omdat zij het leuk zouden vinden en hierin zich zouden kunnen reflecteren en aan zouden kunnen relativeren. Deze opnames leken van de laatst gehoorde zich naar de eerst gehoorde terug gespeeld te worden.

Later bleek dat deze verklaring niet klopte. Wat werkelijk de muzikale auto’s veroorzaakte waren de aanwezigheid van een aantal innerlijke demonen die ontstaan waren (of omhoog gekomen waren) tijdens het hardcorefeest en nu dus stukjes muziek in hun ‘bezit’ hadden genomen/gekregen. Ik heb later nog een aantal keren hetzelfde fenomeen ervaren, maar dan met andere muziek en personages. De laatste keer dat dit gebeurde was begin 2024 met d-beat / crust muziek en innerlijke demonen naar de beeltenis van een aantal mensen uit de kraakgroep die ik met het oud en nieuw feest weer gezien had. Toen had het te onder andere te maken met mijn wens in een bandje te spelen en met mijn wens niet meer te zuipen en te snuiven na het oud- en nieuw feest. Wat ik dus een aantal dagen daarna wel was blijven doen terwijl ik ook tot begin vijf januari wakker bleef – waardoor het fenomeen zich weer voor begon te doen.

De reden dat ik een vrouwelijke stem “Meld je hier aan” hoorde roepen heeft te maken gehad met het bezoek aan het ‘Leger des Heils’ – vanwege het ‘leger’ aspect, en het bivakkeren in de bosjes in een tent. Dit ‘leger’-thema veroorzaakte later ook de verbeeldingen van soldaten rondom mij.

Ik heb ook wel eens gedacht dat het misschien ook iets te maken kon hebben met geestelijke delen uit vorige levens die nog vastzitten met onverwerkte trauma's.

Soldaten bij de tent

Bij terugkomst zag ik soldaten tegenover de tent tussen de rijen bomen doorkruipen, eentje ervan klom langzaam omhoog in een boom en leek een spijker erin te slaan (om een draad te geleiden). Terwijl hij de spijker erin slaat, hoor ik iemand met een hamer slaan op het bouwterrein achter het bosje. Ik dacht dat ze een soort legeroefening deden en om de een of andere reden mijn tentje hiervoor gebruikten. Ik zocht mijn portemonnee, die al die tijd in de binnenzak van mijn jas bleek te zitten.

Ik rende terug naar de coffeeshop, nu lukte het aan één stuk door rennen niet meer; mijn conditie raakte op en mijn benen voelden vermoeid. Ik kocht 6 euro wiet bij de shop en ging afwisselend rennend en wandelend, terug naar de tent.

Toen ik thuiskwam, zag ik een drietal soldaten in mijn tent zitten. Ook zat daar een glimlachende vrouw, ik dacht dat ze Helena was. Ik bewoog 'als een sluipende soldaat' over en tussen hen door, naar een lege hoek van de tent, waar ik stilletjes een jointje draaide. Ik rookte deze en werd moe en ging even liggen en slapen.

Verklaring:
Deze gebeurtenissen waren één van de voedingsbodems voor het idee dat er meerdere lagen van bewustzijn zouden kunnen bestaan met ieder hun eigen universum en dat tussen deze parallelle universums een vorm van symmetrie en synchroniciteit bestaan zou. Een soort perfect uitbalancerend/aanvullend mechanisme dat er voor zorgt dat alle gebeurtenissen in alle universums elkaars logische gevolg of oorzaak zijn – zonder dat er echt nog gezegd kan worden wat nu oorzaak of gevolg is. Alsof deze zaken perfect ingepland zouden zijn door een hogere kracht.

Ook dacht ik dat deze symmetrie en synchroniciteit mechanismen voort zou kunnen komen uit de werkingen van de 'Spiegel van het Bewustzijn' – waar dan de geestelijke / energetische helft van 'de Spiegel' de materiële helft zou moeten uitbalanceren/aanvullen.

Ik meende dat het een voorbeeld zou zijn van symmetrie / synchroniciteit tussen die lagen en universa, zoals bijvoorbeeld in de deeltjesfysica de C.P.T. symmetrie bestaat. Die dicteert dat ieder deeltje een tegenhanger heeft, en dat de energieverhoudingen zich altijd weer uitbalanceren, ook al lijkt het terwijl de tijd stroomt niet zo, na verloop van tijd balanceert alles zich weer uit.

Later leek het mij (en is het) vele malen waarschijnlijker dat ik mij vergist heb met dat idee en dat ik de geluiden van de bouwplaats al die tijd al onbewust meegekregen had. Omdat ik mij niet focuste op de geluiden en mijn aandacht ergens anders bij had was ik er niet bewust van dat die geluiden weerklonken in de omgeving.

En daarmee verkregen de verbeeldingen van innerlijke demonen (soldaten) een invulling qua activiteiten vanuit het onbewust opgepikte geluid uit de omgeving.

Opeens hoorde ik Beer; “Hee Robert! Robert, slaap je?”. Ik werd volledig wakker en opende mijn ogen, mijn zicht draaide om een 90 graden hoek terwijl het vanuit de verte naar voren terug kwam. De soldaten en de vrouw waren nu weg. Beer kroop de tent in, hij had koude handen, ik ging buiten even de benen strekken. We dronken 's avonds nog wat biertjes en tegen middernacht ging Beer weer slapen.

Maandag 18 februari – Boze geesten zien terwijl Beer slaapt

Beer had nachtmerries en lag onrustig te woelen en te kreunen. Ik staarde naar het folie en zag daar gemeen grijnzende duivels in. Ze hadden rode en gele ogen en waren van verschillende groottes. Als ik te lang naar hun ogen keek leek het alsof ik naar hun toe gezogen werd.

In de hoek van de tent zat een zwarte vuilniszak geduwd tegen de tocht. Dat vervormde naar een konijnenkop. Dat keek trillend en met valse gele toegeknepen ogen naar Beer. Het had gerafelde oren waarvan er een geknikt was en plat lag. Ik gaf de konijnenkop een stomp en duwde het plastic terug in de hoek. Even later was het plastic weer ontvouwd en terug vervormd naar de starende Konijnenkop.

Ik kwam erachter dat ik de blik van het konijn op mij kon richtten door met mijn vingers langs zijn ogen te gaan en dan naar mijn ogen te wijzen. Het konijn kon niet wegkijken zolang ik het aankeek. Het probeerde wel zijlings naar Beer te kijken.

Confrontatie met het ‘amfetamine haat konijn’

Opeens werd mijn blik naar het konijn toe gezogen, waarna ik op mijn rug op de grond in een driehoekige barruimte lag. Ik kon mij amper bewegen, al mijn spieren waren verkrampt en ze deden gigantisch veel pijn. Beer werd daar wakker en vroeg mij “Wat doe je nu dan?” en ik zei “Ik heb hem te pakken, ik heb dat konijn opgesloten in mijn maag, ik maak hem kapot!”.

Het konijn probeerde weg te komen, ik voelde hoe het door mijn slokdarm probeerde omhoog te komen. Na even vechten besloot ik hem weer uit mij weg te laten. Ik liet een enorme boer, daarna zat ik weer rechtop in mijn tent. Beer lag nog te slapen en had geen nachtmerries meer. Ondanks de grote hoeveelheden speed en alcohol vernam ik dat zo'n beetje iedere spier in mijn lichaam pijn deed.

Verklaring:
Eerst dacht ik dat het 'amfetamine haat konijn' waarschijnlijk de geest van een mishandeld konijn was, dat door zijn slechte ervaringen mensen is gaan haten. Ik wist niet hoe lang deze geest bij Beer zou hangen en waarom het hem aan viel. Later begon ik te vermoeden dat het uit mijzelf voortgekomen was.

In oktober 2023 las ik dit stuk weer. De gedachte kwam op dat dit te maken had met Flappie. Dat was het konijn dat ik gekregen had toen ik jong was. Ik was eens heel boos geworden op Flappie. Ik had geprobeerd hem op te tillen. Daar hield Flappie niet zo van. Toen heeft hij me bekrast met zijn achterpoten. Dat deed pijn. Uit woede heb ik Flappie toen een aantal keren in zijn zijde geprikt met een bezemsteel.

De buurvrouw had dit gezien en heeft het aan mijn moeder vertelt. Mijn moeder gaf me verbaal flink op mijn donder. Ze noemde me een misselijke dierenbeul. Ik ging door de grond van schaamte. Ik denk dat de innerlijke demon in mij daar toen ontstaan was.

Dit was mijn eerste confrontatie met een demonische entiteit.
Blijkbaar is er een koppeling tussen het (onder)bewustzijn en het lichaam. Een gebeurtenis daar, zoals een aanval van een demonische entiteit, kan een fysieke reactie zoals pijn teweegbrengen.

In 2014 (of 2015) had ik een droom waarin deze koppeling wederom pijnlijk bevestigd werd. In de jaren daarna is deze koppeling nog een aantal keren op verschillende manieren naar voren gekomen.

Het is onverstandig om bepaalde entiteiten recht in de ogen te kijken, men kan daarmee in een droomtoestand naar hun wereld toe getrokken worden. Als men niet weet wat men verwachten kan en wat men moet doen kunnen zulke confrontaties heftig zijn en kan men overweldigd worden. Ze kunnen een lichamelijk effect teweeg brengen.

Stiekem voetje vrijen

Ik besloot te gaan liggen. Beer sliep onder mijn slaapzak tegen de rechter wand, de tassen en de kaarsenhouder namen de linkerwand in beslag en in het midden liggen vond ik te gevaarlijk; te dicht bij de kaarsenhouder. Ik verschoof de tassen uit de hoek en ging voor de deur liggen, met mijn voeten bij Beers voeten. Onze voeten kwamen tegen elkaar en ik wreef even met mijn voet tegen zijn voet. Weer kwam even dat verliefde gevoel weer boven. Hij schudde een keer met zijn voet, maar werd niet wakker, daarna deed ik het niet meer.

Verklaring:
Dit zijn van die zaken waar ik me later diep van binnen voor heb geschaamd. Toen ik hier jaren later weer over na dacht of dit stukje van het verhaal door las, voelde ik van binnen een schok en schaamte.

Ik ging weer rechtop zitten. Het werd half zes, half zeven ‘s ochtends. Ik gaf mijzelf als missie om in het halfdonker de band van de gevonden fiets te lappen dat leek mij wel een uitdaging. Toen deze gelapt was ging ik met de fiets naar de Albert Heyn om bier te halen. Even later werd Beer ook wakker.

Het zakje speed dat in de tent lag was bijna op. Ik meende dat Beer de rest opgeborgen had in een etui. Hij zei dat het laatste zakje de dag ervoor al was aangebroken en dat de speed op was als die leeg was. Ik schrok even; we hadden dan beide 25 euro speed in nog geen vier dagen weggewerkt. Ik vroeg Beer of hij nogmaals speed zou willen halen. Dat wilde hij wel, ik gaf hem weer geld mee en Beer ging ‘s middags op pad met de fiets om meer te halen.

'S Avonds later kwam hij weer terug, nu zonder fiets. Beer vertelde me dat hij de fiets achter had gelaten omdat de gelapte band onderweg geklapt was. Ik vond het jammer. Hij vroeg mij “Kom jij ook nog eens uit dat tentje van je, jong? Je zit daar maar de hele dag een beetje para in die tent – dat is niet goed. Ga anders eens een nacht slapen.” Ik had geen zin om uit de tent te komen en zei dat het wel goed zat.

Beer had ook walkietalkies meegenomen, zo konden we contact houden. Ze zouden zo’n ver bereik hebben dat je er makkelijk enkele kilometers mee uit elkaar kon lopen zonder contact te verliezen. Ik was er enigszins sceptisch over; ze zagen er uit als speelgoed dingen en over het algemeen is het bereik van walkietalkies niet bijzonder groot.

Verder gaf Beer me een baco in bewaring. Deze stopte ik in mijn groene legerrugzak.

Beer ging weer de stad in en ik besloot nog een lijntje speed te nemen. Voordat ik deze opgesnoven had was ik al in slaap gevallen. Dit had ik echter niet door gehad. Toen kreeg ik een tweetal dromen, waar ik ongemerkt in gegleden ben en waar ik me nog net zo ‘bewust’ voelde als toen ik wakker was.

Droom – Het bordeelbezoek

Ik kwam een barruimte binnen met een aantal kleine ronde podiumpjes in het midden. Daar zaten wat jonge meiden. Sommige ervan maakten een bekende indruk, anderen kende ik niet. Er lag ergens een spiegel met een flinke berg cocaïne er op. Ik zag Elin ergens op een hoger podium. Ze keek verdrietig. Ik kreeg het idee dat ze ook van de coke gebruikte.

Ik zag ook Vigo lopen daar. Hij keek heel gemeen uit zijn ogen. Ik kreeg het idee door dat hij uitbater zou zijn van die tent, en de meiden daar dwong als hoertjes te werken. Ik maakte me meteen zorgen over Elin en vroeg me af hoe ik haar daar weer weg kon krijgen. Ik praatte wat met haar. Terwijl ze me vertelt dat ze niet weg wil, of eigenlijk kan, kijkt ze van me weg, opzij naar de grond. Daarna loopt ze gedeprimeerd weer weg.

Droom – Zoeken naar een zaklamp en een aansteker.

Daarna was ik op straat – ik bedacht me dat ik ergens naar binnen wilde. Ik liep een of ander pand in, waar een bar was. Toen ging daar het licht uit. Ik ging bij de bar op zoek naar een zaklamp. Die kon ik nergens vinden. Ik bedacht me dat ik een aansteker bij me had, maar die kon ik niet in mijn zakken vinden. Ik bedacht me dat die bij de bar uit mijn zak gevallen was, en ik ging op de knieën bij de bar zoeken. Het vreemde was dat ik niet 'boven' de bar kon komen.

Verklaring:
De bordeeldroom kwam voort uit mijn onderbewuste verwerkingsproces. Beer had daarvoor vertelt dat hij vermoedde dat Vigo pooier was en vrouwen exploiteerde.

Over het opwekken van deze lucide droomtoestand

Deze lucide droom / visioen ervaringen kunnen op meerdere manieren opgewekt worden – in mijn geval was het de combinatie van drank, drugs, oververmoeidheid en langdurig staren naar verbeeldingen in het aluminiumfolie die deze bewustzijnsstaat en ervaringen veroorzaakte.

Één van de zaken waar men tijdens meditatie mee bezig kan zijn is het focussen op een object of gedachte en dergelijke, en dit zou een soort 'eenwording' met het object/gedachte kunnen veroorzaken, of een inzicht. Blijkbaar is dat dus hetgeen wat ik toen (onbewust en onwetend) gedaan heb.

De ‘eerste’ dinsdag 19 februari – Dreigende geestelijke bezoekers.

Toen ik weer bij kwam was het alweer ochtend aan het worden. Ik ging buiten staan plassen. Buiten de tent meende ik een glasachtige beeltenis van Nino en Ties in de bosjes naar mij te zien kijken.

Ik hoorde ze over mij praten: “Hij is helemaal psychotisch man, helemaal door geflipt” – “Laten we de politie bellen en een melding maken.”.
Ik zeg “Nino? Kom maar tevoorschijn hoor...er is toch niets aan de hand? Waarom zit je daar zo? Hee man, ik heb anders nog wel een nakkie voor je...”.
- “Shit, hij ziet ons...laten we maken dat we wegkomen voordat we problemen krijgen.”.

Later hoorde ik andere stemmen over mij praten. Ze scholden me uit voor speedfreak, ik zag mensen tussen de bomen bewegen. Ik meende dat een aantal er van knuppels bij zich haddden en er klonk ook het getik van knuppels op hout. Het leek er op dat ze me op mijn donder wilden geven. Ik werd eerst boos, maar was ook bang. Ik pakte een stok, daarna bedacht ik mij en gaf ik hen gelijk dat ik fout was. Ik liet de stok vallen en keerde mijn rug naar hen toe. Ik deed mijn handen achterop mijn hoofd, en zei dat ze me dan maar neer moesten knuppelen. Daarna waren deze boze stemmen en figuren opeens weg. Ik ging weer mijn tentje binnen.

Verklaring:
Het bezoekje van ‘Ties’ en ‘Nino’ kwam voort uit dat ik tijdens de eerdere ontmoeting met hun bang was dat ze me voor gek zouden gaan aanzien als ik met hen over de hallucinaties en stemmen zou praten.

De dreigende groep kwam voort uit de angst voor een gewelddadige confrontatie met kwaadwillende agressievelingen die misschien wel eens een hekel aan dakloze speedverslaafden zouden kunnen hebben. Ik was altijd een beetje angstig voor zo’n soort confrontatie op een afgelegen plek geweest, uit het directe zicht. Er worden wel vaker zwervers mishandeld op zulke manieren.

Een manier om innerlijke demonen op te lossen en te laten verdwijnen.
Één van de manieren is blijkbaar dus het opgeven van een agressieve, aanvallende houding, het toegeven van fouten en het overgeven aan hetgeen het kwaad men aan wil doen.

Bezoek van een groepje jongeren en nog meer dromen

Even later hoorde ik weer stemmen buiten. Er kwam een groepje jongens langs, deze vroegen hoe het ging en of ik Beer gezien had. Ik zei dat ik hem al sinds gisteren niet gezien had. De jongens gingen weer weg. Ik ging weer mijn tentje binnen, waar ik al snel weer dromen kreeg.

Droom – Levo-amfetamine halen bij het inloophuis

Ik liep door een andere versie van Emmen, door een winkelstraat. Daar ging ik naar de inloop toe. Ik kwam daar een wachtkamer binnen waar een oude man met een witte baard en doffe ogen voor zich uit zat te staren. Ik liep naar de bar toe en kreeg daar levo-amfetamine. Daarna ging ik terug mijn tentje in, die daar in het midden van de inloop stond.

Al dromend plastic in de fik gestoken

Toen stond mijn tent in de etalage van een mobiele telefoonzaak. Ik zag hoe mensen langs de tent heen een telefoon pakten. Daarna stond mijn tent in een barruimte. Ik keek naar beneden en zag dat ik op een barkruk zat, maar vreemd genoeg zat er geen diepte in het beeld naar beneden toe; het was net alsof ik naar een plat plaatje keek als ik naar beneden keek. Ik keek weer naar de bar voor mij. Toen ging het licht plotseling uit. Ik zag in het duister een waxinelichtje op de bar staan. Ik pakte mijn aansteker en stak het aan. Het ging de eerste keer uit. Bij een tweede poging bleef het waxinelichtje branden en was er weer licht.

Opeens rook ik iets verbranden en werd het rokerig. Ik herkende de lucht als die van brandend plastic. Een stem zei “Hij steekt zijn tent in de fik, joh!”. Ik kwam bij en zag dat ik een stukje van een plastic zakje wat uit mijn rugtas stak in brand had gezet. Blijkbaar had ik dat aangezien voor de lont van een waxinelichtje. Ik maakte snel het vuur uit en ritste de deur van de tent los. Het was nog in de middag en ik hoorde de bouwvakkers nog buiten bezig zijn. Ik ging naar buiten toe en liep naar het hek van de bouwplaats toe en vroeg aan een paar voorbij komende bouwvakkers of zij het over mij hadden gehad. Zij waren verbaasd en wisten niet waar ik het over had.

Verklaring:
Het is mij nog niet bekend wie of wat er toen sprak; het kan zijn dat dat een externe entiteit was of een eigen innerlijke demon.

Het gevaar van half wakend dromen / hallucineren.

Blijkbaar kan men terwijl men in het soort lucide droomstaat waarin ik verkeerde zit nog handelingen in de echte wereld verrichten. Dit is iets om rekening mee te houden zodat er geen gevaarlijke situaties kunnen ontstaan.

Een open muziek sessie achter het bosje

Nadat ik van de schrik bekomen was ben ik naar de supermarkt gefietst en heb ik een tree bier gehaald. Tegen de avond zag ik, in het duister tussen de bomen aan de linkerkant van het bosje door mensen van de kraakgroep. Ik hoorde hen ook praten. Het leek alsof ze een muzieksessie hielden. Ik zag ook een band met een drumstel op een verhoogd plateau. Ik vond het vreemd dat dit op het vlakke terrein verscheen en ik dacht dat dit een soort mentale gegevensoverdracht was.

Verklaring:
Waarschijnlijk kwam dit voort uit onverwerkte zaken die betrekking hadden op de open muziek sessies.

De 'tweede' dinsdag 19 februari – Tijd loopt raar en nazi's

Ik hoor geluiden van bouwvakkers buiten, toen stapte ik uit mijn tent en zag dat het ochtend was. Ik keek op mijn klokje, het was 8 uur 's ochtends. Ik ging weer de tent binnen en begon al snel weer te dromen.

Droom – nazi's in een bos en een uitkijkhut en tijdreizend kind

Ik was in een duister bos, het was nacht. Ik zag schuin van boven twee tentjes naast elkaar staan. Mijn zicht vloog naar twee Duitse legerjeeps die aan kwamen rijden en stopten. Er stapten twee soldaten uit, waarvan er één een vlammenwerper bij zich had. Mijn zicht vloog weer naar de tentjes, ik zag hoe deze nu in brand stonden terwijl de soldaten verder liepen.

Toen was het opeens dag en zag ik een familie wandelen, bestaande uit een vader, een moeder en een kind. Het kind rende naar een rij heuveltjes en klauterde het kleine heuveltje aan het begin van de rij op, waarna het tussen twee heuveltjes in naar beneden sprong. Terwijl het kind sprong veranderde mijn zicht naar de eerste persoon en ik zag nu vanuit de ogen van het kind. De val naar beneden leek langer te duren dan ik verwacht had, het was net alsof ik door iets heen viel. Ik landde met een harde klap op mijn rug. Ik lag even na te duizelen. Toen realiseerde ik me dat het opeens nacht was geworden. Ik bedacht me nog dat ik waarschijnlijk knock-out was gegaan door de val en daar lang moet hebben gelegen.

Ik stond op en liep een stukje terug naar de plek waar ik eerder met mijn ouders liep. Ik hoorde Duitse stemmen praten. Ik zag twee Duitse soldaten met een herdershond staan. Ze hadden uniformen uit de Tweede Wereldoorlog aan. Ik schrok en probeerde zachtjes achteruit te sluipen. De hond begon te grommen en te blaffen en mijn richting op te kijken. De soldaten keken naar de hond en daarna in mijn richting, en één van de soldaten commandeerde met barse stem: "Hee, was muss das daar! Mach deinself auchenblicklig bekannt!". De hond gromde en blafte nog harder. Ik zette het op een lopen.

Ik hoorde de soldaat nog roepen: "HEE DU! STEHN BLEIBEN! DAS IST EIN BEFELH!". Ik was doodsbang dat ze de hond op me los zouden laten. Meteen hoorde ik achter mij "Machst de hund los!".

Ik rende langs de rij heuveltjes tot ik bij een grote, hoge heuvel kwam. Daar rende ik een pad op dat met een bocht langs de heuvel omhoog leidde. Na nog een recht stukje eindigde het pad bij een houten gebouw. Ik rammelde aan de deur, die bleek niet op slot te zijn, ik opende de deur en ging rap naar binnen. Ik deed de deur zachtjes dicht en draaide de sleutel die in het slot stak om. Toen ging ik hijgend tegen de deur aan zitten. Mijn hart bonsde luid en ik was erg bang.

Ik zag dat ik in een soort uitkijkpost was gekomen. Die bestond uit twee gedeelten. Er was een zitgedeelte met aan weerskanten een tafel en bankjes. Aan de rechterkant bij de tafel zat een raam met gekruiste latjes. Er was ook een groter uitkijkgedeelte met een groot open raam. Daar zag ik wat mensen staan. Mats stond daar ook. Ik liep naar hem toe en vertelde hem dat ik achtervolgd werd door nazi's en vroeg hem of hij mij bij wilde staan. Mats zei "Gewoon een tafelpoot pakken en er op los slaan tot ze niet meer rechtop komen.". Daarna ging hij een shaggie staan draaien. Ik vroeg hem nogmaals of hij mij zou willen bijstaan, want ik was bang dat ik ze niet alleen aan kon. Hij zei "Nee, ik heb andere zaken aan mijn hoofd.". Daarna keek hij geïrriteerd en zei hij: "Wat doe je hier überhaupt, jij hoort hier helemaal niet te zijn.".

Ik keek door het grote raam, om te kijken of ik hierdoor zou kunnen ontsnappen in geval van nood. Ik zag een kasteelachtig gebouw, waar een groep nazi's op het plein aan het marcheren waren. Het plein was ommuurd en het hek van de entree was gesloten. Onder het raam liep een smalle richel over een vrijwel recht aflopende heuvelzijde. Ik zag onderaan een ingang van een verkeerstunnel en een tweebaans autoweg waar redelijk moderne auto's reden. De weg leidde tussen een bosgebied door, de weg en de bosranden leken enigszins op die van het Schietbaanbos, behalve dat het bos stukken dichter was en vooral uit loofbomen bestond.

Toen ging mijn zicht naar buiten toe, naar de andere kant van de uitkijkpost, omlaag tot net voorbij de toppen van de dennenbomen daar. Ik zag daar twee jeeps stoppen, waar een viertal soldaten uit sprongen, die richting het pad naar de uitkijkpost renden. Ik ging naar de deur terug en zag daar mijn groene rugtas op het achterste bankje bij de linkertafel liggen. Ik bedacht me dat ik de baco die Beer me in bewaring had gegeven zou kunnen gebruiken als wapen, het was een redelijk zwaar en vooral hard gereedschap. Ik ritste mijn tas open en pakte de baco en dacht "laat die nazi's nu maar komen".

Ik hoorde de voetstappen van de soldaten over het pad naderen. Ik zag dat de sleutel nog verticaal in het slot zat en draaide deze heel zachtjes een kwartslag, zodat die er niet uitgeduwd kon worden. Ik bedacht me dat de soldaten zo nog wel onder de sleutel door konden kijken en hing er een doekje over heen om het gat te blokkeren. De soldaten waren nu

bij de deur gearriveerd. Er werd hard op de deur geklopt, en “WIE IMMER DA IST, MACH DIE TEUR AUF!” gecommandeerd.

Ik hield me muisstil. Ik hoorde het geknars van zand onder laarzen als de soldaten bewogen. Er klonken een paar onduidelijke, korte woorden. Daarna werd er hard en indringend op de deur gebonsd en gecommandeerd: “MACHEN SIE DIE TEUR AUF, ANDERS SOLLEN WIR DEM OFNEN BRECHEN!”.
Weer hield ik me stil. Even hoorde ik de soldaten buiten de deur praten. Ik meende iets over “aufbrechnen” mee te krijgen. Ik hoorde een van de soldaten een stukje achteruit lopen, daarna rennen, en er klonk een harde “BAM” tegen de deur, die met een luide “KRAK” duidelijk maakte dat deze hier niet zo heel goed tegen bestand is.

Nu begon ik weer bang te worden, de soldaten deinsden blijkbaar niet terug voor een beetje lomp geweld en ik bedacht me dat ze met hun vieren waren terwijl ik er alleen voor stond. Ik had weinig zin aan een pak slaag van hen, om daarna opgepakt en afgevoerd te worden.

Ik ging snel naar het grote raam toe en klom over de rand. Ik moest me naar beneden laten zakken tot ik op de richel was. Ik liep naar de linkerkant van de hut, en probeerde via het lage struikgewas ongezien naar beneden te komen, terug naar de plaats waar ik in deze tijd terecht was gekomen. Ik hoorde een soldaat zeggen: “Darso! Er ist daar! Er entkommt!”. Ik trok een sprint en zag de kleine heuveltjes, waar ik tussen in sprong.

Ik landde hard op de grond en maakte een koprol. Het was nog steeds donker. Er stonden ook meteen twee soldaten rondom mij. Één ervan zei “Das ist ja ein kind...”. De ander vroeg “Was machts du dan hier?”. Ik begon in het Engels te antwoorden; “I just jumped off a hill and then I...”, maar bedacht me halverwege in de zin dat de Duitsers toendertijd niet zo gesteld waren op Engelsen, dus probeerde in gebroken Duits uitleg te geven; “Ich ware van einen heuvel gesprongen und war hier gelandet...aber ich gehorte hier nicht, dieser zeit is history fur mich...dieseren urlaub/krieg ist viele jaren gepassiert geburtet...” De soldaten keken elkaar aan, de ene zegt “Er sprecht English...aber das ist nicht moglich, hoe kontet ein Englisher kind hier belanttet sein?”. De ander antwoordde “Vielleich ist er ein Jude...oder er ist krank im dem kopf...”. De ene keek naar me en zegt “Nein, erschouwt der kledij...ich hast noch immer so etwas ein stijl gesehen...ich weisse es nicht...wir nemen im mit zum kazerne und solten daar untersuchen was hier loos is.”

Vervolgens zag ik een film voor mijn ogen voorbij trekken.
De jongen werd verhoord en zijn kleding werd onderzocht. De kleding bleek te bestaan uit stoffen die op dat moment nog niet uitgevonden waren, wat de wetenschappers verbaasden en de geloofwaardigheid van de jongen zijn verhaal over het afkomstig zijn uit een toekomst vergrootte. Daarna verhuisde de jongen van onderzoekcentrum naar onderzoekcentrum. De Duitse wetenschappers toonden veel interesse in de verhalen over de toekomst, waar de

jongen vandaan zou komen, voornamelijk de delen over de huidige oorlog en het verloop daarvan. Hij werd urenlang verhoord. Ondanks de informatie verloren de nazi's alsnog de oorlog.

Nadat de nazi's verslagen waren, werd de jongen door de geallieerden meegenomen naar Amerika, waar hij integreerde en later een belangrijke positie in de politiek kreeg. Daar had hij, nu inmiddels een jongeman, voor vele positieve veranderingen gezorgd. Ik zag een beeld dat hij op een podium handen schudde met een gezette zwarte man met een brilletje en kort haar en een kalend hoofd met aan de zijkanten grijs haar. Deze legde daarna zijn arm over de jongen zijn schouder en stak lachend zijn duim omhoog. Hij stond hoog in aanzien.

Toch voelde de jongeman zich niet op zijn plek, en hij zocht jaren naar de plek waar hij in deze tijd belandde. Uiteindelijk lukte het hem deze plek terug te vinden en reisde hij daarheen. Hij zag het heuveltje waar hij toen van af sprong, en probeerde op precies dezelfde manier deze op te rennen en ervan af te springen.

Toen hij landde was het plotsklaps nacht. Hij hoorde in de verte zijn ouders roepen. Hij liep naar ze toe en zei "Ik ben hier!". De ouders keken hem vreemd aan, en zeiden "Hoe bedoelt u? Wij zijn op zoek naar onze zoon, heeft u toevallig een klein jongetje gezien?"
De jongeman zei: "Maar ik ben jullie zoon!".
De ouders keken hem nog vreemder aan en zeiden: "Sorry, meneer...dat kan niet...onze zoon is tien jaar oud...u bent volwassen...". De vader legde een arm over de schouder van de moeder, die in snikken uitbarstte, en zei "Een goedenavond, mijnheer.". Ze draaiden zich om en liepen weg. De jongeman stond verbijstert te kijken. De camera zoomde uit terwijl er een pianomelodietje begon te spelen en het beeld werd zwart, waarna er een aftiteling ging lopen.

Toen zat ik weer tegen de deur in de uitkijkpost. Ik had nog steeds de baco in mijn handen geklemd. Ik luisterde eventjes en hoorde geen nazi's voor de deur. Ik bedacht me opeens dat ik hiervoor in mijn tent zat en vroeg mij af hoe het kon dat ik nu hier zit. Ik realiseerde me dat ik hallucineerde, en dat deze omgeving niet 'echt' was. Ik bedacht me ook dat als er iemand de tent binnen zou komen, ik deze persoon wel eens verkeerd zou kunnen herkennen en kunnen toetakelen en deed de baco weer terug in mijn tas. Stel je voor dat ik iemand aan zou vallen terwijl ik hallucineerde, en dan later er achter moet komen dat ik een vriend aangevallen had!

Ik wilde weer terug naar mijn tent en sloot mijn ogen, en dacht "wakker worden …wakker worden...", maar het lukte me niet om 'wakker' te worden. Ik bedacht me dat er ergens een walkietalkie moest liggen, waarmee ik kon proberen contact te leggen met Beer. Ik zag deze liggen op de tafel aan de rechterkant. Ik pakte de walkietalkie. Ook zag ik helemaal op het eind van de tafel mijn oude telefoon liggen, die ik eerder kwijt was geraakt. Ik dacht "he, wat vreemd, hoe komt die daar nu dan, die ben ik al tijden kwijt!". Ik probeerde de telefoon te pakken. Dit lukte niet. Ik bewoog mijn hand er naar toe en ook al hield ik deze boven de

telefoon, als ik hem wilde pakken, was het alsof mijn hand terug schoof door de diepte en er net voor op de tafel belandde. Na een paar pogingen realiseerde ik me dat de wand van de tent waarschijnlijk in de weg zat en dat de telefoon daar niet 'echt' lag, en gaf ik het op. Ik ging weer bij de deur zitten en probeerde Beer met de walkietalkie te bereiken.

Het enige wat ik ontving was ruis. Ik probeerde hem een paar keer op te roepen, maar er kwam geen reactie. Af en toe leek het alsof er een signaal probeerde door te komen, dan verminderde de ruis even, maar er kwam niets herkenbaars door. Na een paar pogingen zette ik de walkietalkie weer uit en bedacht me dat ik zelfstandig weer uit deze hallucinatie moest zien te komen.

Ik bedacht me dat als de grenzen van deze hallucinatie correspondeerden met de grenzen van de tent, en als er objecten in deze realiteit zoals mijn rugzak doorschemerden dat deze gehallucineerde ruimte een 'laagje' over de echte realiteit moest zijn. Dan zou ik aan de hand van de objecten die met de 'echte' realiteit gedeeld worden kunnen bepalen waar ik in die 'echte' realiteit was. Zo zou ik me kunnen proberen te oriënteren, en proberen de weg naar het kraakpand te vinden, zodat ik daar om hulp kon vragen, om uit deze 'laag' van realiteit terug te komen in de 'echte' realiteit. Ik keek rond, op zoek naar herkenningspunten. Toen ik omhoog keek, zag ik daar een driehoekig dakraampje dat ik herkende als het luchtgat van mijn tent. Toen ik weer omlaag keek, zat ik weer in de echte tent. Ik was blij en ging even naar buiten om een luchtje te scheppen.

Verklaring:
Dit was een projectie van een angst voor (neo)nazi's in combinatie met een herinnering aan het Zwarte Woud in Duitsland.

Ik ben in dit leven (tot nu toe) nog nooit in het Zwarte Woud geweest.

Als jong kind (tot ≈8 jaar?) zong ik in de badkamer altijd een liedje over Het Woud (Het Woud, Het Woud, het grote zwarte woud). Ik heb een tijd gedacht dat deze zaken misschien iets te maken hebben met onverwerkte zaken uit een vorig leven. Of dit werkelijk zo is weet ik (in 2024) nog steeds niet.

Ik dacht in 2014 de locatie van het kasteel en de tunnel op Google Maps gevonden te hebben, in 2022 kon ik deze niet meer terugvinden.

Een manier om uit een trip te komen

Indien men in een droomrealiteit beland terwijl men niet slaapt, kan men proberen hieruit terug te komen door een herkenningspunt dat onderdeel is van de realiteit waar men zich werkelijk in bevindt op te zoeken.

De treinreis met Nino, Ties en Beer naar het ‘Recovarium’

Nadat ik even buiten had rondgelopen besloot ik weer in mijn tent te gaan zitten. Daar viel ik weer in slaap.

Ik was samen met Nino, Ties en Beer en we zaten in een trein. Ik kon voelen dat deze trein schuin naar beneden toe reisde. Eenmaal gearriveerd moesten we op het perron eerst door een gordijn van ondoorzichtig wit plastic lopen, waarna we uit kwamen in een stad met mooie groene grasvelden en futuristische witte flatgebouwen.

We moesten delen van onszelf zoeken. Ties en ik leken compleet te zijn, Beer miste een onderarm en Nino miste een klein stukje uit zijn hoofd. We gingen allemaal onze eigen weg. Ik liep naar een flatgebouw aan de linkerkant van het grasveld waar we aangekomen waren. Daar ging ik naar binnen. Ik kwam in een soort receptie waar een kalende man met een rond hoofd en een brilletje met ronde glazen zit. Deze man kwam mij vreemd bekend voor.

Deze vroeg of hij mij ergens mee kon helpen. Ik zei dat er bij mijn geboorte een foutje gemaakt was en dat ik eigenlijk een vrouw had moeten zijn. De baliemedewerker typte iets in op zijn computer en daarna voelde ik van onderen iets verdwijnen, en voelde ik hoe mijn borsten ook iets groter werden. Ik voelde in mijn kruis en dat was plat – ik werd blij en liep weer naar buiten toe.

Daar kwam ik Beer weer tegen. Hij was boos omdat hij ‘het’ niet kon vinden. We gingen terug naar het station en daar waren Nino en Ties ook, wederom moesten we door het plastic gordijn op het station. Al snel gingen we weer met de trein naar boven toe. Toen werd ik opeens heel verdrietig. Ik ging in foetushouding op de grond liggen huilen. Ties zat er ongemakkelijk bij.

Eenmaal op het station aangekomen liep Beer kwaad weg, hij zei “Ik ga bier halen bij de supermarkt.” Ik werd daarna boos en zei “dat verdomde hiernamaals, met dat cellofaan station, wat een neppe bende! Is dat alles? Fuck dat hiernamaals dan! Dit slaat nergens op!”

We waren nu weer aangekomen op het station – op het perron zag ik een groepje figuren. Er waren een heel verdrietig kijkende vader en moeder die tot hun ellebogen of middel in de grond zaten met een dood kind in hun armen. Er was een wild zwijn waarbij de gedachte op kwam dat die door mishandeling omgekomen zou zijn en er was een hele dikke man die voor de ingang van mijn tent lag te wachten. Ik dacht dat ze allemaal de geesten van overledenen waren en dat ze op de volgende trein naar ‘het hiernamaals’ aan het wachtten waren.

In de verte klonk het geklingel van een spoorwegovergang. Ik kreeg de impressie dat ik aan moest maken met het leegruimen van de treinwagon; deze zou na niet al te lange tijd weer naar ‘omlaag’ vertrekken. Na mijn tranen gedroogd te hebben begon ik mijn bagage uit het treinstel te gooien.

Terwijl ik bezig was kwam Beer langs. Die stond met grote ogen te kijken en vroeg “Wat in godsnaam doe je man?”. Ik brak weer in tranen uit en huilde uit in zijn armen. Ik vertelde hem wat ik daarvoor had meegemaakt. Hij zei dat hij de hele tijd in de stad was geweest en net terug gekomen was van de supermarkt. Daar had hij bier gehaald.

Hij liep ook dwars door de geesten en ging boven op hun staan. Dat vond ik niet cool en ik zei “he, respect voor die mensen daar, dat zijn wel dooien, waar je nu op staat – zie je dat niet dan?”. Beer stapte iets terug en keek naar beneden. Hij beweerde ‘ze’ wel te zien, maar ik zag aan hem dat hij mij niet volgde. Hij zei er niets over.

Verklaring:
Ik was blijkbaar nog verbonden op onderbewust niveau met anderen hun geestesprocessen. Waarom deze reis gemaakt werd weet ik echter niet. De naam ‘Recovarium’ kwam snel daarna in mij op als naam van de locatie waar we geweest waren.

Toen Beer in de droom boos weg liep, zei hij dat hij bier ging halen. Dat was precies hetgeen hij gedaan had voordat hij bij mij langs gekomen was in de realiteit. Dit is omdat we op dat moment contact hadden op een onbewust niveau. Ik heb het idee gehad dat oorzaak en gevolg dus blijkbaar kunnen doorstromen tussen de geestelijke en de materiele wereld. Beer wist toen (in het bewuste waakbestaan) niet waarom hij ‘opeens’ zin aan bier. Ik kreeg het idee dat hetgeen er in die droom gebeurde op dat moment de reden dat hij zich van binnen kut ging voelen en zin kreeg aan meer bier. Ik weet niet of dat werkelijk zo kan doorwerken – of hetgeen we geestelijk op onderbewust niveau meemaken zoveel invloed heeft op onze wakkere beleving.

Dit was ook één van de ervaringen die de ‘synchroniciteit/parallelle bewustzijnsuniversums’ theorie voor mij bevestigde – de theorie waarin elk niveau van bewustzijn elkaar beïnvloed en oorzaak en gevolg elkaar aanvullen in de geestelijke en materiële wereld.

De reden dat ik zei dat er bij mijn geboorte een foutje gemaakt was, was dat ik een aantal jaren als transgender door het leven ben gegaan. Dit was omdat ik verliefd was op een lesbienne. Dat speelde toen blijkbaar nog steeds in mijn hoofd.

De reden dat ik Nino met een missend stukje in zijn hoofd zag is omdat Nino epilepsie en een hersenbeschadiging heeft. Waarom Beer een onderarm miste weet ik niet. Soms heb ik wel eens het idee gehad dat dat iets te maken had met de diefstallen die hij pleegde.

De verbeelding van de ouders en het dode kind kwam voort uit een situatie waar een mevrouw die bekend staat als de ‘Engel van Emmen’, mee geconfronteerd werd en eens over vertelde

toen ze bij het kraakpand op bezoek was. Het ging over een ernstig ziek jongetje van een asielzoekers gezin dat geen goede medicatie kreeg van de artsen van het COA (die het asielzoekerscentrum draaien) terwijl hij deze nodig was, anders zou hij sterven.

Ik weet nog dat ik mij er naar en onrustig van ging voelen – ik vond het niet eerlijk, misselijk zelfs, en wist niet goed wat ik met die gevoelens aan moest. Ik heb toen gezegd, "Als het niet anders kan wil ik ook wel een keer iets van mijn uitkering doneren daaraan – maar dat kan ook niet iedere maand.". Toen reageerde de mevrouw met "Dankjewel, dat is aardig van je, maar dat hoeft niet – die klootzakken van het COA moeten dat regelen, dat zijn ze wettelijk verplicht – en als je nu één keer voor één gezin wat geld geeft – dan wil de rest ook, en je kunt ook niet tegen iedereen "ja" zeggen...en dan heb je dat weer er bij...maak je er maar niet druk om, dit is niet jouw verantwoordelijkheid."

Blijkbaar had ik dat toen niet goed los kunnen laten – hoewel ze duidelijk aangaf hoe en waarom ik dat wel zou moeten doen. Vreemd genoeg, net zoals bij alle andere zaken hiervoor (en hierna?) is het mij toen niet eens opgevallen dat er überhaupt 'iets' is blijven hangen.

De gedachte kwam op dat de plek waar ik met de tent in de bosjes stond een ophaalstation voor geesten van overledenen zou zijn, vanwaar ze door zouden kunnen reizen naar een volgend niveau. Later kwam de gedachte op dat ik zelf mijn tent tot een ophaalstation voor geesten van overledenen had gemaakt, omdat ik de (runen) letters "F A Y" op de deur van mijn tent had gezet. Deze had ik in januari op diverse stenen en bomen zien staan. Ik meende dat ze een speciale betekenis hadden; ik meende dat ze "fee" betekenden en een toegang waren naar het geestenrijk.

Deze gedachten omtrent het doden-ophaalstation waren dus leugens en bedrog; er zijn geen specifieke plekken voor het 'ophalen' van doden (dat kan overal namelijk) en daarnaast kan men ook niet met een paar simpele letters een tent of huis of deur of wat-dan-ook maken tot zo'n plaats.

Hier valt het patroon van schuldtoewijzing te herkennen: ik ervoer het toen niet zo als schuld noch greep het mij aan, maar er is hier wel degelijk een verwijt te vinden; namelijk dat ik met het zetten van de (rune)letters FAY zelf schuld had aan de situatie met de wachtende doden voor mijn tent. Ook herinner ik mij nog dat de gedachte kwam dat ik de doden daarmee onrust had bezorgd; omdat mijn tent nu eenmaal niet 'de normale weg' naar het hiernamaals zou zijn geweest. Daarbij zou een levend mens zich normaliter buiten zulke zaken dienen te houden. Ik zou blij mogen wezen dat alles goed gegaan was terwijl ik op het randje van de dood wandelde terwijl ik met de doden heulde....

Woensdag 20 februari – Hallucinerend wandelen door de stad

Beer bood mij nog een biertje aan en zei dat ik maar eens moest gaan slapen. Daarna ging hij weer verder op pad. Het was nu ergens na middernacht.

Ik besloot te gaan wandelen. Het viel me op dat de runentekens en dergelijke weer op de bomen te zien waren – ik zag op de bomen bij de entree van het Holdertbosje allemaal wegwijzers staan en wederom de letters FAY. Ik vond het mooi om te zien en liep verder langs het bouwterrein.

Daar waren ze een nieuw parkeerterrein aan het aanleggen. Ik zag verscheidene lichtblauwe glasachtige figuren op dat bouwterrein, waarvan een aantal in meer of mindere mate in de grond gezakt waren. Ik zag Nora, één van de vrouwen die ik kende van de kraakgroep, tegen een rioolbuis aan zitten. Ze zat een klein beetje in de grond gezakt. Een stukje verderop zat een oude man met een fles wijn, die half in de grond gezakt was.

Ik liep langs de winkelruit van de Albert Heyn en zag in de weerspiegeling een oude man bukken bij de prullenbak op de hoek van het winkelpand, alsof hij iets uit de prullenbak haalde. Ik kon hem alleen in de winkelruit zien. Voorbij de Albert Heyn, op de hoek naar de parkeerplekken naast de Hondsrugweg toe, bij de tijdelijke ingang van de ondergrondse parkeergarage, hoorde ik een stem zingen: “Ik ben een gekke neger en ik houd van liedjes zingen”.

Ik liep de straat uit en zag dat er bij een bushokje verderop een aantal glasachtige lichtblauwe gestalten van mensen stonden die ik kende van het kraakpand. Terwijl ik naar hen toe liep losten ze op; er verdwenen driehoekjes uit hun gestalten – tot ik dicht bij genoeg bij het bushokje was gekomen en ze compleet verdwenen waren. Ik kon naar achteren lopen en dan werden ze weer zichtbaar – dan verschenen ze per driehoekje weer terug.

Ik ging richting de straat waar het kraakpand stond. Ik zag daar aan de overkant van de straat, onder een lantaarnpaal, een schaduw die op Lars leek. Deze stond naar het kraakpand te kijken. Na hier even naar gekeken te hebben liep ik verder.

Verklaring:
Lars verkochte wiet aan een paar mensen in het kraakpand. Wat ik zag wat een verbeelding van mijn eigen proces: Mijn blowverslaving die een schaduw had geworpen op mijn tijd bij de krakers, welke blijkbaar voor mij ook ‘het licht’ was.

Een scooter horen die er niet rijdt

Ik kwam bij de Statenweg en liep daar door de berm langs de flats. Toen ik daar halverwege was hoorde ik een scooter aankomen. Ik keek naar waar het geluid vandaan kwam, maar ik zag geen scooter. Toch klonk het alsof er een scooter naderde. Het scootergeluid raasde voorbij, er werd gas terug genomen bij de stoplichten (die nog op rood stonden), waarna het gas weer open gedraaid

werd. Ik dacht “huh, wat is dit, een onzichtbare scooter?”. Er was verder geen ander verkeer op de weg. Ook niet vreemd, aangezien het zondagnacht was, dan is het meestal erg rustig in de stad. De gedachte kwam op dat het scootergeluid een herinnering zou kunnen zijn van iemand die daar verongelukt was.

Iemand vraagt hangend uit een raam of ik nog speed heb

Ik besloot richting het centrum van de stad te lopen; ik wilde nog wat geld pinnen zodat, wanneer ik Beer weer zou zien, hem er weer op uit kon sturen om speed te halen.

Ik kwam bij de Matissepassage en liep aan de overkant van de ijssalon. Daar hing een jongen uit een raampje boven de salon. Hij vroeg mij of ik nog speed had. Ik zei “Nee, sorry man, helaas niet. Jij dan?”. De jongen zei “Uh...nee, ik heb ook niets meer, daarom vraag ik aan jou...”. Ik zei “Goedenavond” en liep verder naar de bank, waar ik 50 euro pinde.

Verklaring:
Dit was een hallucinatie. Ik zag een demon. Mijn speed was bijna op en ik wilde nieuwe. Het was wel een levensechte hallucinatie.

Deze hallucinatie zou wel eens voortgekomen kunnen zijn uit de situatie die ik het jaar ervoor had meegemaakt voor de deur van Motorini Mario – waar ik toen probeerde mijn scooter te repareren, waar ik na sluitingstijd nog mee bezig was en waar de bovenburen niet zo van gediend waren. Deze hingen toen ook uit een openstaand raam op een hogere verdieping.

Ontmoeting met een overvaller

Ik liep terug naar de Matissepassage en liep daar het trapje op. Op het pleintje bovenaan bij een bankje stond een jongen op een scooter, die met zijn telefoon bezig was. Zonder erbij na te denken liep ik op deze jongen af. Hij keek op. Ik zei “Hee man. Hoe issie?”

De jongen keek me raar aan en zei: “Wie ben je gast? What the fuck kom je naar mij toe dan? Hoezo 'hoe gaat het?', waarom vraag je dat?”.
Ik bedacht mij toen pas dat het inderdaad misschien wel een beetje raar is om op een obscuur uur van de nacht een compleet vreemde aan te spreken met de vraag hoe het met deze gaat. Ik stamelde “Uh...nou ja...ik zag je staan en...ik weet niet...sorry man...”.

De jongen reageerde boos terug: “Sorry man? Ik weet niet? Wat man, wat denk je nu wel niet he, vind je het normaal om iedereen aan te spreken of zo? Wat man, werk je voor de popo (politie) of zo? Denk je dat ik tegen jou ga vertellen hoe het met mij gaat? Hoezo stel jij mij vragen gast? Of zoek je iets of zo? Jij zou donders goed moeten weten hoe het met mij gaat. Jullie weten alles, toch? What the fuck man! Jullie houden me constant in de gaten, ik zie je vriendjes wel rijden, de hele dag in de buurt, mij overal in de gaten te houden, kijken wat ik doe. Waar werk je voor dan?

Zeg me wie je bent! Werk je voor de politie? Voor de recherche? Voor de AIVD? He! Wie ben je dan!”

Ik was nogal overrompelt door deze uitbarsting, en zei “Woah woah woah, hé, ik ben geen smeris man …zie ik eruit als een copper?...ik heb echt een hekel aan politie...sorry dat ik je lastig viel...ik ben Robert...”.
- “O? Robert hè? Dus Robert, jij bent geen smeris? Hoezo loop je hier dan 's ochtends vroeg rond en spreek jij mij aan? Weet je wel eens wie ik ben gast?”.
De jongen was inmiddels van zijn scooter afgestapt en deed zijn helm af. Hij had een lang, smal, kaal geschoren hoofd. Ik zag een litteken op zijn verweerde gezicht. Hij keek heel agressief. Ik begon toen echt bang te worden. Hij ging verder: “Weet je wel wie ik ben? Nou?”.

Ik moest bijna huilen, maar ik hield me groot en zei “Nee?...”.
- “Ik ben Cobra! Ik ben net zo giftig als een cobra! Ik ben die ouwe uit Rotterdam! Ik ben die ripper! Ik rip iedereen! Iedereen is bang voor mij in Rotterdam! Iedereen kent mij daar! Nou! Ik rip je gast! Wat heb je bij je dan, hè! Laat me je zakken voelen!”.
Hij reikte zijn handen uit en probeerde ze in mijn jaszakken te steken. Ik duwde ze weg en zei “Hee, doe even niet of zo.”. Hij kwam praktisch tegen me aan staan en probeerde het weer. Ik duwde weer zijn handen weg en begon onrustig heen en weer te lopen, met hem naast mij. Hij ging steeds weer voor mij staan, waarna ik de andere kant op liep. Cobra zei: “Wat nu gast, probeer je weg te lopen? Waar denk je naartoe te kunnen dan? He? Nou, wat heb je bij je dan! Heb je geld? He? Zeg op! Of moet ik je neersteken? He? Ik heb een mes! Nou? Ik pak mijn mes gast! Geef me je geld!”.

Hij begon in zijn jaszak te graaien. Ik had op dat moment vier zakjes speed bij mij en mijn portemonnee, waar een briefje van tien, een briefje van twintig en een briefje van vijftig in zaten. Ik ging mooi niet al mijn geld en drugs zomaar eventjes aan hem afgeven en bedacht me wat ik moest doen. Misschien als ik hem een zakje speed zou geven dat hij dan tevreden zou zijn gesteld en zich snel uit de voeten zou maken. Hoe eerder ik van hem af zou komen, hoe beter.

Ik pakte een zakje speed uit de binnenzak van mijn jas en gaf dat aan hem: “Hier...dit is het enige wat ik nog heb...”.
Hij keek naar het zakje en terwijl hij het in zijn jaszak wegstopt, keek hij weer naar mij: “Wat is dat dan? Coke? Pep?”.
Ik zeg “Pep …”. Ik bedacht me dat ik nu een kans had om de naam van iemand anders te noemen, die in het dealerwereldje goed bekend stond, maar ook hard kon zijn. Misschien dat de jongen dan, uit respect en/of angst voor deze persoon, wat terughoudender zou worden. Ik zei: “Deze komt van Jaxx...daar heb ik goed contact mee...hij is een groothandelaar, ik kocht regelmatig bij hem toen ik nog dealde. Ik chill regelmatig met hem...ken je Jaxx?”.

Hier heb ik later spijt van gekregen. Ik handelde uit angst en haalde er 'de grote broer' bij, in een poging mijzelf te beschermen. Dit is iets waar ik vroeger op neer keek – ik vond het maar laf gedrag. Maar zo makkelijk gaat een mens daar blijkbaar dus tot toe over als deze bedreigd wordt. Het is niet correct om over de rug van andermans reputatie proberen een ander te overbluffen.

Hij keek me aan en zei "Nee, ik ken geen Jaxx. Is dat een Italiaan of zo? Jaxx interesseert mij geen zak! Heb je nog meer dan, mr. dealer? Geef me alles gek! Ik steek je!". Daarna begon hij weer wild in zijn jaszak te graaien.

- "Ik heb verder niets man, echt. Dat was mijn laatste zakje pep...ik heb echt helemaal niets meer...".
- "Wat, jij bent dealer en je hebt niets? Laat me je zakken nachecken dan...ik steek je gek! Ik ben de ripper!".
- "Nee...dat gaat niet gebeuren...en als je me vermoord, zit jij, naast een moord op je geweten, met het politieonderzoek dat er na gaat komen...is dat het waard dan?"
- "Hoe heb je die speed gekocht dan hè, je hebt wel geld, of niet! Als je dealt, heb je geld! Geef me je geld! En die popo interesseert mij niet! Ha! Ik pak mijn pistool gast! Ik heb een pistool! Wacht maar, ik pak mijn gun wel!".

Cobra begon nu met zijn hand in zijn broek te graaien. Ik kon in één oogopslag zien dat hij geen pistool had en alleen maar probeerde me bang te maken met gebluf. Hij trok zijn jas een beetje over zijn broek en bleef wilde graaiende bewegingen in zijn kruis maken, terwijl hij zei "Wacht maar gast, ik pak mijn gun! Wat heb je nog dan? Ik knal je neer jonge. Wat kijk je dan, hè? Of wil je gaan schreeuwen, denk je echt dat iemand je nu gaat horen? Kijk om je heen man, het is nu zondagnacht, iedereen slaapt, niemand zal je horen, niemand zal het horen als ik je neerknal, de popo zal niets kunnen bewijzen... geef me de rest gast!".

Ik keek om mij heen en kon niet ontkennen dat hij gelijk had – zo goed als alle lichten in de woonflats die boven ons uit torenden waren uit – maar toch had ik het idee dat de knal wel gehoord zou gaan worden, in die echoënde hoek. Als hij zich snel genoeg uit de voeten zou maken zou hij er alsnog mee weg komen en zou niemand specifieke details kunnen zien. De sfeer voelde beklemmend en ik probeer een andere smoes om van hem af te komen; ik probeerde meelij in hem op te wekken en tegelijkertijd mededogen te getuigen.

- "Kijk, ik heb nog tien euro bij mij, daar moet ik het de komende drie weken nog mee redden. Ik heb je net mijn laatste speed gegeven. Of heb je honger of zo? Ik heb wel brood bij de tent liggen. Of wil je een biertje? Ik heb ook nog wel wat blikken bier bij de tent liggen. ".

Cobra keek me raar en onbegrijpend aan en maakte daarna weer graaiende bewegingen in zijn broek. "Ik pak mijn pistool, geef me dat tientje!".

Ten einde raad zei ik toen “Ach, knal me maar neer dan. Wat dondert het mij ook nog. Knal me maar neer, vermoord me maar voor dat lullige tientje wat ik nog heb. Doe maar, doe het wel even snel en efficiënt dan, hè.”. Ik zette mijn vinger schuin omhoog tegen mijn keel. “Hierzo, bam, door de neocortex...dan ben ik tenminste van dit kankerbestaan af.”.

Cobra houdt op met graaien en keek me verbaasd aan. “Wat...wat …! Wat zei je daar! Wat was dat? Wat the fuck was dat?”.
Ik was eventjes bang dat hij nog kwader zou gaan worden omdat ik het woord “kanker” als krachtterm gebruikte – dus ik herhaalde wat ik daarvoor gezegd had zonder dat woord: “Ik zei, dat het mij allemaal niets meer uitmaakt, dat ik dit kutleven zat ben. Schiet mij maar neer dan. Het interesseert mij echt geen ene fuck meer. Maak me maar dood, dan ben ik er tenminste van af.”

Cobra knipperde een paar keer snel met zijn ogen. Hij keek me weer aan, alle agressiviteit was van zijn gezicht verdwenen en had plaats gemaakt voor verbijstering.
“Woah...wat...wat is er met jou? Waarom zei je dat? Wat is er zo fucked up dat je dood wil...kom...kom, we gaan even op het bankje zitten, we moeten even praten gast...”.

We gingen op het bankje zitten. Cobra vroeg mij weer “Wat is er met jou dan? Hoezo zeg je dat het je niets uitmaakt dat je dood gaat? Dat is niet normaal...dit heb ik nog nooit eerder meegemaakt...”.

Ik begon te vertellen: “Ik ben in augustus verleden jaar dakloos geworden. Een dag voor mijn verjaardag ben ik op straat komen te staan. Sindsdien zwerf ik wat rond en woon ik in een tentje. Ik ben door bijna al mijn vrienden en kennissen in de steek gelaten en ik heb verder ook niets meer om naar uit te kijken. Ik heb daar ook geen zin meer aan, wat zal het mij nog boeien, mijn leven is tot nu toe een grote teleurstelling geweest.”

Cobra pakte zijn pakje shag erbij en begon een sigaret te draaien. Hij bood mij ook een shaggie aan. Ik merkte dat mijn vingers enigszins stram waren geworden door de winterse kou: het vroor die nacht 2.5 graden. Ik draaide een sigaret en stak deze op.

Cobra vroeg “Waar slaap je dan als het vriest, je kunt toch niet buiten liggen als het vriest...zijn er mensen waar je bij kunt slapen?”
- “Nee, ik slaap gewoon in mijn tent...ik heb de boel goed geïsoleerd, dus het is prima te doen.”.
Cobra zette grote ogen op. “In een tent? Dat is toch veel te koud! Kun je niet naar een opvangcentrum toe of zo? Of heb je daar problemen of zo?”
- “Nee, dat niet...maar ik ben niet zo van de opvang, ik doe het liever zelf. Sowieso ben ik niet van de regeltjes, ik bepaal zelf wel wat ik wel en niet doe of laat en ik ben er ook spuugzat van om altijd maar rekening met iedereen te moeten houden. Ik ben er inmiddels wel aan gewend om in een tent te wonen, ik wil eigenlijk voorlopig niets anders meer...”.

“Wacht even hoor …verdomme …ik krijg die peuk niet dicht …kun je misschien die sigaret dicht draaien? Mijn vingers zijn te koud...”.

Ik zei “Ja, oké.” en probeerde zijn sigaret dicht te draaien. Het vloei was al klam en zacht, en mijn vingers waren na het roken van mijn sigaret nog kouder en strammer geworden – roken is niet goed voor de bloedsomloop... Het lukte mij niet de sigaret dicht te draaien en het vloei scheurde kapot. Ik vroeg of hij nog een vloeitje had. Hij probeerde er een tweetal uit zijn pakje te halen, maar die scheurden ook kapot. “Ah fuck...hier, haal ze er maar zelf uit, het lukt me echt niet meer...ik heb echt koude handen man, ik kan amper mijn vingers nog bewegen.”.

Ik pakte nog een vloeitje en probeerde weer de sigaret dicht te draaien. Het lukte mij nog steeds niet goed en ik eindigde met een toeter. Cobra vond het wel goed zo en stak de sigaret op. Hij nam een trekje en blies de rook uit. Toen vroeg hij:

“Wil je niet of kun je echt niet naar de opvang? Of heb je problemen met andere mensen daar of zo? Je kunt mij echt niet wijsmaken dat je zelf in een tent wil blijven wonen, al helemaal niet in de winter...”
- “Ik heb verder geen problemen met opvangcentrums...nee, ik meen het, ik wil in een tent wonen...kijk, het zit zo; ik ben al zo vaak aan allerlei dingen begonnen en ik heb eigenlijk nooit echt iets afgemaakt. Ik ben voor van alles en nog wat op de vlucht geslagen en ik ben het gewoon zat. Ik wil eens een keer iets volhouden in plaats van weg te rennen...daarom heb ik een tijdje geleden besloten dat ik een jaar in een tent ga wonen, weer of geen weer...”

Cobra keek me aan en zei “O...zo...OK...daar heb ik wel respect voor...een jaar in een tent...weet je, ik kan je misschien wel helpen...ik heb nog wel een kamertje vrij, die mag je wel huren van me...voor 200 euro per maand …”

Ik had meteen een weerzin aan het idee. Eerst probeerde hij mij te beroven en daarna bood hij mij een kamer aan? Ik wilde sowieso geen kamer huren en al helemaal niet bij hem, ik zag het al gebeuren dat er dan spullen zouden gaan verdwijnen of dat ik na een nacht eruit gezet zou worden en mijn geld kwijt was. Ik vertrouwde die gast voor geen meter.

- “Nee bedankt, das aardig aangeboden, maar nee...ik blijf in mijn tent.”
“Nee kijk, je hoeft hem ook niet te gebruiken, maar, dan heb je tenminste iets achter de hand, je weet wel, voor als het echt eventjes niet meer te doen is omdat het te koud wordt of als je ziek wordt of zo...”
“Nee man, sowieso word ik vrijwel nooit ziek...en ach, ik ben wel wat gewend nu. Nogmaals, aardig aangeboden, maar ik zeg nee.”

Cobra was even stil en bedacht zich plotseling iets. Hij haalde een ketting om zijn nek weg. Het was zo'n kralenketting met een kruisje eraan. “Hier – die is voor jou. Deze moet je wel aannemen,

die krijg je van mij. Kijk? Het is een kruis” – hij hield hem omhoog en kustte het kruisje – “en dat krijg je omdat ik je beterschap toe wens. Dit zal je beschermen …”

Ik nam de ketting aan en deed deze om mijn nek. Ik bedankte Cobra voor zijn ketting.
Daarna namen we afscheid. Hij wenste me succes en reed weg op zijn scooter. Terwijl hij weg reed, voelde ik me zeer opgelucht dat deze situatie op zo’n goede manier afgelopen was – het had slechter kunnen eindigen.

Het afkickcentrum in met Jaxx

Ik ging terug naar het Holderbosje, waar ik nog eventjes rond heb gelopen. Ik zag een aantal geestesgestalten tentjes opzetten in de bosjes naast mijn tentje. Ook zag ik talloze bekende en onbekende mensen die meer of minder in de grond weggezakt waren en die in slow motion bezig waren naar boven te ‘lopen’. Ik zag Scheve Suus daar ook tussen. Scheve Suus kende ik van het kraakpand en werd zo genoemd omdat ze geboren was met een afwijking waardoor één kant van haar lichaam minder hard groeide dan de andere kant, waardoor haar lichaam scheef stond. In de bosjes achter de tent zag ik een heel gemeen kijkende Vigo en een heel verdrietig kijkende Lisa (een bekende bezoekster van de open muziek sessies in het kraakpand) in de bladeren van de bosjes verbeeld.

Ik ging mijn tent weer in. In het aluminiumfolie zag ik Jaxx, met vermoeide, verdrietige ogen, ingevallen gezicht, en een capuchon over zijn hoofd, rondlopen. Ik zag ook een brede neger, met een brede lach, die buiten een auto stond. Hij nam Jaxx mee. Ik maakte me zorgen over zijn drugsgebruik en we gingen samen in de afkick, in een ziekenhuis. Hij werd door de brede neger in de BMW gebracht. Ik had een bed voor 2 personen opgemaakt in mijn tent. Ik en Jaxx meldden ons aan bij de 'balie' van het ziekenhuis – we moesten onze tassen bij de balie achter laten, dus ik heb die achter de balie gedumpt. Ik kreeg een gedachten indruk dat hij niet naast een andere man zou willen liggen omdat het gay zou zijn, ziekenhuis of niet. Ik bedacht mij dat hij daar niet zo moeilijk over zou gaan doen. We zouden allebei sowieso te gaar zijn om überhaupt te denken aan welk intiem contact ook, naast het feit dat we dat allebei niet gewild zouden hebben. Ik ging aan de rechterkant van ‘onze’ slaapplaats liggen, tegen het tentdoek aan. Het was inmiddels tussen half vier en vijf uur 's ochtends. Ik viel al snel in slaap.

Verklaring:
Bij het opschrijven van het vorige deel voelde ik vaak dreiging, onrust en schokgolfjes. Dit kwam omdat innerlijke demonen me aanvielen. Dit konden ze doen omdat ik me schaamde voor de gevoelens van bezorgdheid, het hele afkicken in een ziekenhuis idee en dan vooral het samen in een bed slapen met Jaxx.

Het was op mijn verjaardag, 16 augustus 2016 dat ik eindelijk eens durfde te praten met Jaxx over hetgeen ik zag – over hoe hij met capuchon depressief uitkijkend rond liep.

Jaxx kon er wel om lachen. Hij zei “Ja, zo voelde ik mij inderdaad wel toen.”, toen ik hem het deel van het visioen van hem met capuchon zag.

Daarna dacht ik een tijdje dat dit visioen een projectie was geweest van informatie telepathisch doorgegeven op onderbewust niveau. Dit dacht ik door Jaxx's opmerking dat hij zich inderdaad toen zo voelde zoals ik hem zag.

Later besefte ik me dat het een innerlijke demon moest zijn geweest. Jaxx had me daarvoor wel eens verteld dat hij zich soms depressief voelde en dat hij dan alsnog probeerde door te zetten en dat hij ook wel eens drugs gebruikte om die gevoelens van depressiviteit te blokkeren. Dat vond ik erg.

Blijkbaar kon/kan ik er niet goed mee om gaan als het slecht met anderen gaat of iets dergelijks.

De dagen na deze reeks avonturen

Het was rond twee uur in de middag toen ik weer wakker werd. Er stonden mensen buiten de tent. Het bleken Beer en een andere, onbekende man te zijn. Ze vroegen of ik nog ergens fietsen wist te staan. Ik wist niets te staan en wilde ook niets met hun activiteiten te maken hebben. Ik zei dat ze maar bij de stalling op het treinstation moesten gaan kijken.

Ik ben naar het inloophuis gegaan, waar ik de begeleiding over mijn avonturen in wonderland verteld heb.

Tegen de avond van de volgende dag kwam Beer weer terug. Ik vond het fijn om na een anderhalve, twee dagen weer even samen met hem te zijn. Ik vertelde hem over wat ik mee gemaakt had met de overvaller. Hij wilde mij eerst niet geloven en meende dat ik gehallucineerd had. Pas toen ik hem de ketting liet zien die ik van de overvaller gekregen had, geloofde hij het verhaal. Toen ik zijn naam noemde, zei Beer: “Dus Cobra is terug...dat is niet goed. Niet goed. Die jongen is heel fout, heel gevaarlijk. Niet goed.”. Kort daarna ging hij weer weg.

Daarna is hij ook niet veel meer langs geweest.

Maart tot half april 2013 – Even geen inkomen & de terugval

Mijn tent word gejat, ik ga terug naar het Schietbaanbos

Het was tegen het einde van februari toen ik naar het pandjeshuis “Used Products” gegaan was met de vraag “Ik zoek de meest goedkope fiets die jullie hebben, het maakt me niet uit als het ding vercracked is.”. Voor 30 euro kon ik een klein fietsje mee krijgen waar de ketting na één dag al door brak. Als loopfietsje deed het ding het prima.

Donderdagavond 28 februari ben ik naar de weggeefwinkel in het kraakpand geweest. De weggeefwinkel sloot om acht uur. Het was inmiddels halfduister. Ik kwam terug in het Holdertbosje en meende bij de bosrand al mijn tassen her en der te zien liggen. Ik rende naar de kampeerplek toe en zag dat de tent gejat was. Al mijn spullen waren her en der heen gegooid. Ik voelde mijn maag in mijn schoenen zinken.

Ik zocht mijn spulletjes bij elkaar en pakte mijn tassen in. Het enige wat er gestolen bleek te zijn waren een tiental volle blikken bier, mijn wekker met temperatuurmeter en mijn legerschep. Ook mistte er één van de handschoenen die ik had. De tent van Beer hadden ze gelukkig ook niet meegenomen.

Het viel me op dat ze niet eens in de tassen hadden gekeken en dat ze ook de gitaar hadden laten liggen en ik vond het maar een rare diefstal. Het bier en de klok kon ik nog begrijpen maar wie steelt er nu een ietswat met rooklucht doordrongen festivaltentje en laat de spullen die meer waard dan de tent zijn liggen? Ik besefte dat ik geluk had gehad dat ze Beers tent hadden laten liggen en was blij dat ik mijn slaapzak en rugtassen en gitaar nog had.

Tijdens die keren dat ik bij het inloophuis van het Leger des Heils waren er twee jongens, allebei aan onder andere crack verslaafd, die interesse in mij toonden. Ik had direct een slecht gevoel bij hun – ze vroegen mij het één en ander, zoals waar ik sliep, en reageerden lacherig op mijn antwoorden. Ik kreeg het gevoel dat ze mij niet serieus namen en mij hoonden en op kwaad uit waren. Ik vertelde hen dat ik in een tent woonde en dat al vanaf begin januari gedaan had maar zei hen niet waar ik stond.

Ze hadden het echter al snel zelf ontdekt, ze gaven op een gegeven moment aan dat ze wistten dat ik in de bosjes bij de Holdert stond. Dat zinde mij niet maar ik ging er maar van uit dat ik mij vergist had met het idee dat zij op kwaad uit waren. Maar blijkbaar (en wederom) bleek mijn gevoel juist te zijn.

Een aantal dagen nadat mijn tent gejat was en ik naar het bos verhuist was vroeg één van de jongens lacherig waar ik nu sliep. Ik zei dat de tent gejat was en zei niks over de nieuwe plaats. De jongen deed net alsof hij niet wist waar ik sliep en vroeg mij waar ik met die tent stond. Ik vertelde hem waar ik stond en toen verraadde hij zichzelf met de opmerking “Oh,

was die tent die daar in de bosjes stond van jou? Die tent stonk wel een partij zeg!". – Hij had de tent al eerder gevonden en bevestigd gekregen dat deze van mij was, en hoe had hij kunnen weten dat de tent van binnen stonk? Want dat moet die wel gedaan hebben, gezien het feit dat ik daar toen al een maand á twee flink wat binnen in gerookt had.

Ik besloot naar het Schietbaanbos terug te gaan – er waren naar mijn gevoel teveel mensen die wisten waar ik stond en ik vertrouwde de boel niet meer. Ik laadde de bagage op het kleine fietsje en stepte naar naar het Schietbaanbos. Onderweg kwam ik nog een andere zwervende man tegen. Die vroeg mij waar ik heen ging en of hij een stukje mee mocht rijden. Ik had daar geen zin in en vertrouwde die man niet, dus ik heb geen details gegeven en zijn aanbod om mee te rijden afgeslagen.

Ik herinnerde me de open plek op de heuvel met de hulst en besloot om de tent daar op te zetten. Al snel had ik de binnenkant weer met aluminiumfolie geïsoleerd. Dit kostte me mijn laatste geld, het was net begin maart en de uitkering kwam rond de 13de. Dus ik moest een tijdje wachtten voor ik weer geld had. De waxinelichtjes raakten ook op en het was koud 's nachts dus ik besloot weer een tijdje in de nachtopvang te gaan slapen.

De uitkering stopgezet & een tijdje slapen bij de nachtopvang

Toen werd het de 13de maart en kwam de uitkering niet – deze was stop gezet omdat ik was uitgeschreven bij mijn vorige woonadres, het kraakpand, en dus geen adres meer had.

Van de uitschrijving had ik niets mee gekregen – dit was gebeurd omdat er bij het kraakpand meerdere mensen ingeschreven stonden die er al een tijdje niet meer woonden, onder andere ik. Ook waren er mensen die zich ingeschreven hadden op het adres zonder dat ze er uberhaupt woonden. Hun post – onder andere boetes, rekeningen en andere onprettigheden – kwam bij ons in de brievenbus binnen. Ook gerechtsdeurwaarders kwamen soms langs voor hen. Toen heeft één van de bewoners een lijst doorgegeven van mensen die daar wel woonden en het zo geregeld dat de rest uitgeschreven werd en dat niemand zich meer kon inschrijven zonder dat deze persoon er bij was.

Ik vroeg een daklozenuitkering aan – het duurde tot het einde van de maand voor ik weer een inkomen had.

Ook ging ik in behandeling bij het VNN en heb een tijdje geen drugs en drank meer gebruikt. Ik voelde me vaak raar druk in mijn hoofd en ik voelde me vaak moe, ziekig en depressief. Soms had ik het gevoel dat elke dag alles mis ging.

Ik wilde graag mijn leven weer op de rit hebben – ik wilde een inkomen, huisvesting en medicatie voor mijn vermeende ADHD. Het Leger des Heils en het VNN waren aan het kijken wat ze voor

mij konden betekenen. Door omstandigheden ging het allemaal wat traag. Wel kon ik warme maaltijden ophalen bij het VNN.

Het VNN kon mij alleen helpen aan woonruimte als ik voldeed aan hun voorwaarde: Ik moest afkicken en stoppen met de drugs. Dat wilde ik niet, ik wilde op zijn minst af en toe nog eens kunnen gebruiken. Het liefste wilde ik ergens op een camping wonen of in een woongroep. Op een gegeven moment was er het idee om samen met iemand die ik kende van de straat een huis te gaan huren, maar diegene wilde dit later niet meer.

Ik heb de rest van de maand in de nachtopvang geslapen. Daar werden we tijdens de winterregeling heen gebracht met een taxibus. De winterregeling houd in dat wanneer de gevoelstemperatuur onder het vriespunt zakt, de daklozen in Emmen verplicht binnen moeten slapen. Ze mogen dan tot de temperatuur weer boven het vriespunt stijgt een onbeperkt aantal nachten in de nachtopvang slapen.

De taxi reed alleen tijdens de winterregeling en iedere ochtend werd er herbepaald of de regeling nog telde of niet. Als de temperatuur ‘s avonds dus onder het vriespunt gedaald was maar ‘s ochtends er boven lag, werden wij wel naar de opvang vervoerd maar moesten we zelf maar uitzoeken hoe we weer terug in Emmen kwamen – met zwartrijders op de treinverbinding als gevolg en beboeting van mensen die vaak al problemen hadden met schulden en/of geldtekort veroorzaakt door verslavingen, waardoor deze nog dieper in de ellende wegzakten.

Er waren twee stapelbedden (vier slaapplaatsen) per kamer en ik vond het niet altijd makkelijk met drie anderen de kamer te moeten delen. Sommige mensen snurkten en ik was bang dat iemand ‘s nachts mijn portemonnee of telefoon zou stelen terwijl ik sliep, dus ik legde mijn spullen onder mijn kussen. Nadat ik van iemand had gehoord dat ze diens spullen eens onder diens kussen weg gestolen hadden, hield ik in bed mijn broek aan en mijn spullen in mijn zakken.

Af en toe wilde ik er niet meer slapen en melde ik mij af voor de nachtopvang – maar de omstandigheden (koude nachten) dwongen mij er toe mij dezelfde dag toch weer aan te melden.

Af en toe waren de nachten ook zo warm dat ik niet bij de nachtopvang hoefde te slapen. Dan besloot ik in mijn tent te overnachten. Ik heb eens een keer meegemaakt dat ik beelden doorkreeg van Teun, een persoon die ook bij de nachtopvang sliep. Ik zag de woonkamer en de biljarttafel door diens ogen. Het beeld kwam in zwart-wit binnen. Toen ik hem er naar vroeg had hij inderdaad die nacht bij de opvang geslapen.

Teun was één van de dakloze jongeren die geregeld bij de inloop kwam. Hij was verslaafd aan crack. Hij gebruikte ook wel andere drugs. De eerste keren dat ik hem zag was ik erg onder de indruk van hem. Hij zat dan met grote pupillen in het niets te staren en had af en toe een gesprek met iemand voor hem, die er niet was. Dan klonk hij wel eens boos en geirriteerd. Hij kwam ook

wel eens over alsof hij een gangster was – hij hield er stoere woorden en harde uitspraken op na. Ik vond hem eerst eng. Ik was bang dat hij wel eens agressief gedrag zou kunnen vertonen. Hij zorgde ook niet goed voor zichzelf – soms liep hij weken lang rond in gescheurde kleding. Ik hoorde van de begeleiding dat hij ook een goede kant had – soms vroeg hij wel eens om een sigaret van één van de begeleiders, die hij dan kreeg. Zodra hij dan weer geld had kwam hij bij de inloop en gaf hij degenen die hem sigaretten gegeven hadden ook weer sigaretten terug.

Ik kon het met de meeste mensen wel goed vinden. Soms speelde ik een spelletje pool met de anderen of keek ik tv mee in de gezamelijke woonkamer. ‘s Avonds kregen we een warme maaltijd en ‘s ochtends kregen we belegd brood mee. Af en toe hielp ik de andere mensen daar met dingen, zoals het instellen van een internet verbinding op een laptop. Ook hielp ik mee met kleine huishoudelijke dingen zoals koffie zetten. Soms ging er wel eens wat mis - zo heb eens een koffiefilter op de grond laten vallen, wat ik daarna samen met een begeleider heb opgeruimd.

Soms waren er conflicten. Er was eens een situatie waarbij Teun tegen mij tekeer ging en niet meer op dezelfde kamer wilde slapen als mij, terwijl ik mij van geen kwaad bewust was. Ik meende toen dat dit door mijn geestelijke gaven kwam – door het vermogen geesten te kunnen zien en horen – en dat hij daardoor zich bedreigd voelde. Ook ben ik wel eens getreitert door iemand daar, daar kon ik me flink kwaad om maken. Er werd mij toen gezegd dat ik deze persoon moest negeren en als ‘ie door bleef gaan, een melding bij de leiding moest maken.

Ik ben 17 maart mee geweest naar een dienst in de Noorderkerk te Nieuw-Amsterdam. Hier gaf de zogenaamde Zandtovenaar een voorstelling. Er werd een bijbels verhaal verteld en hij maakte er afbeeldingen bij met zand. Dat gooide hij over een glazen plaat, waar een lamp onder schijnt en een camera boven hangt. Daarna tekende hij met dat zand de afbeeldingen. Het zag er allemaal heel mooi uit en ik heb er van genoten.

Een tekening uit de paasvoorstelling van de Zandtovenaar.

Na drie weken niks gebruikt te hebben voelde ik een sterke drang om weer te gaan gebruiken. Rond vrijdag 29 maart had ik een voorschot op de uitkering gekregen – dat was via het inloophuis geregeld. Ik had al snel weer drank en drugs gehaald en gedurende het weekend verbleef ik in mijn tent.

Toch wilde ik eigenlijk niet meer gebruiken – ik merkte dat ik me erg down voelde na een weekend zuipen en snuiven en besefte me dat mijn gebruik de depressieve periodes in de hand werkten. De begeleiding bij het inloophuis moedigde me aan te stoppen en nuttige dingen te gaan doen. Ik begon toen open te staan voor een opname en behandeling bij het VNN.

Weer een inkomen & drukke nachten in de tent

12 april werd de uitkering weer gestort. Ik trakteerde iedereen bij het inloophuis op koekjes. Ik trakteerde mijzelf op een bezoekje aan de snackbar en daarna trakteerde ik mijzelf op riante ladingen speed en bier. Het plan af te kicken in een kliniek liet ik snel weer achter mij – daar had ik helemaal geen zin meer aan.

En zo begon er weer een periode van stevig drank- en drugsgebruik waarin ik geregeld nachten wakker bleef. Dan nam ik een bommetje speed en dronk een blik bier of twee weg en dan begon ik me al snel super vrolijk en actief te voelen. Ik begon dan wat te knutselen, of te tekenen, of gitaar te spelen. Eigenlijk deed ik van alles door elkaar heen, het was allemaal vrij chaotisch. Ik had ook de neiging alles keer op keer overnieuw uit te zoeken en te ordenen. Dit deed ik omdat ik eigenlijk minder bagage wilde, het gedoe met twee tassen was lastig zonder scooter of fiets.

Ik begon dan met bijvoorbeeld gitaar spelen en besloot dan een tekst van een liedje op te schrijven. Als ik het schriftje en de etui met pennen uit de tas wilde pakken, besloot ik dat mijn tas uitgezocht moest worden. Tijdens het leeg halen van de tas kwam ik de naaidoos tegen en ging ik een scheur in de tas repareren. Nadat ik dat gedaan had ging ik de naaidoos uitruimen en overnieuw inpakken. Daarna ging ik verder met het uitzoeken van de inhoud van de tas. Als ik dan aangekomen was bij de etui met pennen werd ook die op orde gesteld. Dan ging ik verder met gitaar spelen en de tekst van het liedje opschrijven – maar al snel kreeg ik een andere ingeving en ging ik over iets totaal anders schrijven – of ging ik iets tekenen. Ik had eens tot in detail opgeschreven hoe zo’n nacht verliep – daar had ik een kleine 20 A5 formaat kantjes voor nodig…

In deze tijd onstond er ook het idee van ‘de onheilige drie-eenheid’. Dit was de combinatie van tabak, alcohol en speed waardoor ik me zo goed ging voelen en waardoor ik in contact kon komen met de geestenwereld. Ik kon wel lachen om deze gedachte. Eigenlijk wist ik wel dat het niet goed was wat ik deed en dit was één van de manieren om mijn eigen overmatige gebruik goed te praten – door het af te doen als een grapje.

Een step of een fiets

Terwijl ik de route tussen het bos en het inloophuis liep vond ik een step. Deze lag op het grasveldje voor een baptistenkerk. Het stuur stond krom. Ik ben op het bankje bij het grasveld gaan zitten en had het stuur zo weer recht gezet. Ik gebruikte voortaan deze step om sneller heen en weer te kunnen reizen.

Later wees iemand mij op een fiets, die in de bosjes in de buurt achter gelaten zou zijn. Het was een groene fiets. Ik twijfelde – ik vond het maar verdacht dat er zo dicht bij het station een fiets stond, die niet op slot stond. Misschien was het wel een lokfiets...toen ik er bij stond en me af vroeg of ik de step zou houden of de fiets zou gaan gebruiken kwam er een verstandelijk gehandicapte jongen op een driewielfiets langs. Deze zei “Fiets! Fiets!”. Ik vatte dat op als een teken en besloot de fiets mee te nemen.

De rechter trapper deed het niet zo goed – deze zat deels los en ik kon niet een volledige ronde maken met de voeten. Ik maakte er een houder voor mijn voet op met wat ijzerdraad zodat ik deze trapper omhoog kon trekken tijdens het fietsen, zodat ik een ronde kon maken met de trappers.

Onder op de step stond een naam en een adres. Daar heb ik enige tijd later de step naar terug gebracht.

Het zien van een gouden oog en sleutel op het hunebed

Na een aantal nachten doorgehaald te hebben ging ik naar het hunebed toe. Daar stonden gouden lichtgevende tekens op de stenen. Ik zag een oog van Horus en een sleutel op het hunebed staan. Deze heb ik daarna nooit weer gezien.

Verklaring:
De verklaring die mij onlangs in viel (2024/02) luid als volgt:
Ik had eens een amulet gekregen van een huisgenote, dit was een Oog van Horus. Rondom dit oog stond een spreuk in het Latijn: “faber est suae quisque fortunae” – “Ieder mens is de maker van diens eigen geluk.”.

Het zien van het oog en de sleutel kan een herinnering zijn geweest aan de spreuk. Op dat moment creëerde ik vooral mijn eigen ongeluk door mijn vele middelengebruik, door mijn onzekere levensomstandigheden (de tent in het bos waar ik niet permanent kon blijven) en door het najagen van zaken waar ik toen nog geen verstand van had (het contact met de geestenwereld en het willen leren van magie/omgaan met de geestelijke krachten) waardoor ik jaren lang met vele waanideeën en onzekerheden heb geleefd.

Weer stemmen horen in het bos

Na een nacht doorhalen hoorde ik ‘s ochtends vroeg verschillende boze stemmen uit de bosjes achter de tent praten. Deze zeiden het volgende:

Man: “Vieze kut hippie met zijn kut gitaar, je kunt hier ook nooit eens rustig zitten.”
Man: - “Ja, laatst ook al, ging het de hele nacht door, niet normaal.”
Schreeuwerige kinderstem: “PEP! Ik wil PEP! FF bommetje klappen!”
Man: “Zullen we die kut-junk en zijn pep-tent het bos uitgooien?”
Man: “En nu gaan we een tentje in de hens zetten…” (gevolgd door het geluid van voetstappen).

Ik hoorde wel vaker stemmetjes, vooral na een nachtje doorhalen. Sommigen ervan klonken als bekenden, anderen klonken weer onbekend.

Ik had een aantal keren zitten poepen in een hoek op de open plek. Hier werd ook commentaar op geleverd door verscheidende kinderstemmetjes: Die hadden dan gesprekken zoals “Poeh, wat stinkt het hier zeg.” - “Ja, dat zijn de stronthopen van de speedfreak…”

Verklaring:
Ik dacht eerst dat de boze stemmen die ik ‘s ochtends vroeg hoorde kwade geesten waren. Later dacht ik dat het uitingen van irritaties van natuurgeesten waren, veroorzaakt door mijn nachtelijke lawaai.

Feitelijk waren het innerlijke demonen die reageerden op een aantal angsten van mij:
De angst teveel lawaai te maken, betrapt te worden en het bos uit gestuurd of gejaagd te worden; de angst dat iemand me iets kwaads aan zou doen; de angst dat mijn tent in brand zou vliegen.

Wat de schreeuwerige kinderstem die meer pep eiste was weet ik niet. Het kan mijn eigen verlangen naar meer zijn geweest. Eerder dacht ik dat het kwam omdat ik het eigenlijk niet leuk vond dat Beer zoveel speed gebruikte in februari waardoor het zo snel op ging, maar dat zou niet logisch zijn gezien de toon van de stem. Daarna heb ik een tijdlang gedacht dat het een duivels proces was dat me toen controleerde en waar ik toen gewaar van werd.

Eerst dacht ik dat de opmerkingen over mijn ‘stronthopen’ zogenaamde ‘reflecties’ waren vanuit de geesten van kleine dieren (muizen en insecten). Ook heb ik een tijdje gedacht dat het demonische processen van natuurgeesten / kleine dieren in het bos waren.

Waarschijnlijker is dat de kinderstemmetjes die ik daar over hoorde spreken innerlijke demonen zijn die bij de peuterspeelzaal of kleuterschool zijn ontstaan. Er bestaat een schaamte voor zaken aangaande poepen en plassen.

Andere geluiden en beelden in het bos

‘S ochtends vroeg zat er geregeld een vogel boven in de hulst, die er flink melodieus op los floot.

Ook hoorde ik in de ochtenden geregeld het geluid van een fototoestel. Eerst dacht ik dat het een natuurfotograaf diens toestel zou zijn. Ik ging er naar op zoek en volgde het geluid er van. Ik kon nergens het toestel vinden – wel kwam ik op diverse plekken ronde indrukken op de grond tegen, die in een driehoek stonden. Ik dacht dat dit veroorzaakt was door een tripod – ik vond het echter wel vreemd dat ik in de vroege uren nooit iemand zag of hoorde lopen.

Toen kwam de gedachte op dat ‘iemand’ met een fototoestel controleerde of ik daar nog in het bos stond. Het geluid leek zich steeds te verplaatsen. Tot het uit de bosjes dicht bij de tent leek te komen. Toen begon ik te vermoeden dat de camera tussen de boomtakken verstopt zat. Vanaf de grond kon ik echter niets zien en ik heb een tijdje er naar gezocht zonder iets te vinden. Ik vond het maar een vreemde zaak.

Later zag ik de ronde indrukken ook rondom de tent en begon ik te denken dat ze een soort afdrukken van hoeven van het een of ander waren.

Verklaring:

Ik dacht eerst dat het geluid (en de tripod indrukken) veroorzaakt werd omdat ‘geesten’ in het bos ‘foto’s’ aan het maken waren en dat de ‘hoefafdrukken’ door een ‘geestelijk’ minipaardje werden gemaakt. Met deze fotos zouden de geesten mijn negatieve energieën opnemen.

Ik weet nog steeds niet wat precies de oorzaken van deze geluiden waren.

Het aparte is dat Daaf (die in april een tijdje bij mij kwam logeren) het fototoestel óók een aantal keren gehoord heeft. Ook iedere keer ‘s ochtends vroeg. Ik had hem er nooit over verteld – hij vroeg mij op een dag eens of ik ‘s ochtends ook wel eens een fototoestel in het bos gehoord had.

Hij zag ook de ronde indrukken, toen ik hem er naar vroeg.

Ik verlangde sterk naar meer ervaringen op het geestelijke gebied. Daarom bleef ik keer op keer weer veel speed slikken en bier drinken en nachten doorhalen. De eerste weken duurde het drie, vier dagen voordat de hallucinaties en stemmen weer hoorbaar werden. Daarna kwam het steeds sneller terug – tot het na een nachtje doorhalen al begon.

In deze periode nam ik steeds weer contact met Helena op. Ze vroeg me op een gegeven moment “Waarom zoek je alleen contact met me als je drugs gebruikt hebt?”. Dat kwam dus omdat ik alleen dan haar hardop kon horen spreken. Ook voelde ik me alleen en verlangde ik naar een diepgaande relatie.

Ik zag eens diverse ‘geesten’ fietsen in de berm bij de snelweg tegenover het bos. Deze leken een klein beetje ‘in’ de grond te zitten.

Later vertelden zowel Tije (iemand die ook bij het inloophuis kwam) als Daaf mij verhalen over hun ervaringen met het zien lopen van mensen die er niet echt waren. Ik dacht dat het feit dat verschillende mensen hetzelfde hadden gezien duidde op iets onderliggends van paranormale aard. Ik dacht dat dit duidde op het bestaan van een geestenwereld.

Het gebeurde wel vaker ik iets bijzonders mee maakte en Tije spontaan over zijn eigen ervaringen begon te vertellen als ik hem daarna tegen kwam. Tije was niet de enige daarin – om de één of andere reden begonnen mensen vaker over hun ervaringen te vertellen nadat ik iets had meegemaakt. Ook zonder dat ik er zelf over begonnen was.

Verklaring:
Soms beginnen mensen te praten over dingen waar men op dat moment zelf mee in het hoofd zit. Dit heeft te maken met hetgeen er op onderbewust niveau gebeurt. Mensen pikken deze signalen op uit elkaars bewustzijnsveld / auras wanneer mensen met elkaar in contact komen.

De zwarte kat

Op een nacht moest ik plassen en ging ik de tent uit. Het was erg donker in het bos. Ik kon niet goed zien wat er voor mij was en mijn zaklampje was ook erg zwak. Ik liep de open plek op en zag toen tussen de bomen door een beeld van een zwarte panter die op me af sprong. Ik schrok even, maar er bleek geen zwarte panter te zijn.

Ik zag wel vaker dingen in het donker. Zo meende ik wel eens grote slangen op de grond te zien liggen als ik de tent uit ging. Als mijn ogen dan aan het duister gewend waren geraakt of als ik met een zaklamp ging kijken, bleek er niets aan de hand te zijn.

Een tijdje later kwam er ‘s nachts eens een zwarte kat op bezoek bij mijn tent. Ik meende toen dat het beeld van de zwarte panter die me aan viel een voorspellend beeld geweest was van de zwarte kat die later op bezoek kwam.

Hoeder van het bos en hersteller van het hunebed.

Ik kreeg het idee dat ik een hoeder, een beschermer van het bos zou zijn – een beschermer van een heilige plaats. De geesten kwamen aan met het idee dat er al meerdere voor mij aan waren geweest die deze rol hadden gehad, zo’n stuk of 7 of 12. Ik zou mij ook na mijn dood bezig gaan houden met het beschermen van het bos. Dit idee bleef een aantal weken aanwezig, daarna raakte het in de vergetelheid.

Ook kreeg ik het idee om het hunebed te herstellen. Ik zag op diverse plekken in de stad grote stenen liggen en ik kreeg er het idee bij dat deze bij het hunebed weg kwamen. Ik begon me af te vragen hoe ik deze stenen weer op hun originele plek zou kunnen krijgen. Ik stond er niet bij stil dat dit plan wel eens onuitvoerbaar zou kunnen zijn omdat de gemeente en natuurbeheer het er niet mee eens zouden zijn. Uiteindelijk raakte ook dit idee in de vergetelheid.

Spelletjes van demonen

De stemmen speelden allerlei spelletjes met me – ze zeiden allerlei dingen die ik net niet goed kon horen, maar als ik er mijn focus op legde veranderden de woorden en zinnen steeds in iets andere versies. Ze zeiden ook voornamelijk negatieve dingen.

Ook hadden ze een hekel aan mijn mp3-speler, aan mijn zaklamp, aan mijn radio, aan de gitaar en aan het spiegeltje dat ik ter bescherming aan een touwtje om mijn nek droeg; ik geloofde er in dat ik daarmee demonen zou afschrikken, omdat die niet tegen hun eigen spiegelbeeld zouden kunnen omdat ze zo lelijk er uit zagen door hun slechtheid. Ze zeiden steeds weer “Donder op met die zaklamp/radio/mp3-speler/gitaar/spiegel” als ik deze dingen wilde pakken.

Soms leek er op de snaren van de gitaar gedrukt te worden, deze bleef maar ontstemmen en dat gebeurde voornamelijk rond de tweede nacht van wakker blijven met drugs en drank op.

Op een dag ging ik winkelen in de stad. Ik had op de heenweg Spinal & Steen’s kadaverrap geluisterd. Toen ik weer bij de tent kwam, hoorde ik luid en duidelijk een nummer van Spinal en Steen vanuit de hoek van de tent komen. Ik dacht eerst dat het de luidsprekers waren – maar die stonden niet aan, noch had ik de mp3-speler daar op aangesloten. Toen dacht ik dat het uit de oordopjes kwam – maar mijn mp3-speler stond uit.

Toen kwam een vraag op in mijn gedachten. Waarom luisterde ik naar deze muziek? Er kwam een gedachte op dat de muziek kwetsend en slecht was vanwege de grove, negatieve teksten en het vele gescheld met kanker. Ik erkende dat en besloot niet langer meer met kanker te schelden. Dat deed ik namelijk best wel veel toen, wat ontstaan was en gestimuleerd werd door deze muziek. Het klonk ook lekker hard en stoer.

Later heb ik nog eens mee gemaakt dat ik radio luisterde en af en toe engelen hoorde zingen op de achtergrond. Hetgeen ik hoorde, klonk als een koor van vrouwelijke stemmen.

Verklaring:

De hekel die de demonen pretendeerden te hebben aan bepaalde objecten kwam voort uit mijn bijgeloven – ik dacht dat de zaklamp en de spiegel bescherm middelen waren. De andere zaken waren zaken waar ik de stemmen mee kon verdringen – en zaken waar ik van hield (muziek). De demonen speelden het spelletje mee en deden net alsof ze last hadden van deze dingen.

De gitaar ontstemde door de omstandigheden in de tent – wisselende temperaturen en vocht. Ik was erg onder invloed van de alcohol, maar vernam dat niet door de speed. Ook hielp het lange wakker zijn niet mee. Ik drukte te hard op de snaren.

Ik denk dat de uitspraken rondom de Spinal & Steen muziek vanuit innerlijke demonen gekomen zijn. Sowieso was het tweede een aanklacht. Ik heb toen mijn gedrag aangepast, wat positief was. Jaren later ben ik nog eens een Spinal en een Steen demon in mijzelf tegen gekomen. Deze kwamen voort uit mijn schaamte voor het luisteren naar deze muziek.

Ik heb een tijdje gedacht dat deze muziek het werk van de duivel was. Dit kwam voort uit de ervaring dat vooral demonen leken te gaan vloeken als ze iets niet zinde. Maar ik heb het toen fout gehad.
Zoals Jens (iemand die ik kende van het kraakpand) het later zei: De muziek was niet een probleem als ik me er toen goed bij voelde. Het was gewoon de soundtrack van een periode van mijn leven.

‘E spiritae luminate et nox, est e sylfay’

Ik zat eens te spelen met Latijnse woorden. Ik vond dat mysterieus en magisch klinken – Latijn word in sommige films ook gebruikt om toverspreuken uit te spreken. Ik probeerde ook een spreuk te bedenken. Dit deed ik vanuit mijn hoofd, met zeer beperkte kennis over de taal. Ik begon met ‘e spiritae luminate nocturnus’. Ik meende dat deze zin iets in de trend van ‘De geest verlicht het duister’ betekende.

Op een gegeven moment begon een vrouwelijke stem waarvan ik dacht dat het ‘Helena’ was te spreken. Ze sprak eerst heel traagjes – alsof het haar moeite kostte te communiceren. Ze zei, “E spiritae luminate et nox, est e sylfay”. Ik had moeite dit op te schrijven, dus ik pakte een schrift er bij en vroeg haar de zin een aantal maal te herhalen. Het kostte de meeste moeite het woord ‘sylfay’ te verstaan, en dit woord verzocht ik haar toen letter voor letter te spellen. Zodoende dat ik het als ‘sylfay’ opschreef.

Volgens Google Translate zou deze zin vertaald kunnen worden naar ‘De geest verlicht de duisternis, het is van het bos’. Het woord ‘sylfay’ vond ik vreemd – het zou volgens sommige bronnen een afgeleide kunnen zijn van het woord ‘silvester’, wat ‘bos’ betekent.

Later werd er door één van de demonen een zin gezegd die klonk als ‘e spiritae nomens pericles’. Deze zin zou dan iets in de trend van ‘in de naam van de geest van Perikles’ of ‘in de naam van spirituele gevaren’ moeten betekenen. Maar er zou ook ‘pere cles’ of ‘pereccles(ia)’ gezegd kunnen zijn, in welk geval het iets in de trend van ‘in de geestelijke naam van de kerk’ moest betekenen.

Deze zinnen had ik vertaald via Google Translate. In het geval van de laatste zin moest ik eerst prutsen met een streepje boven de letters ‘e’ en met het in delen breken van het woord ‘pericles’ tot ik op een zinnige vertaling uit kwam. De ware betekenis bleef onduidelijk en de manier om de laatste zin goed vertaald te krijgen was vrij obscuur.

Verklaring:
Het was onder andere omdat demonen / geesten met deze zinnen aan kwamen dat ik ze zo interessant vond. Mede door deze interesse en de wens om vaker contact met ‘de geesten’ te maken, haalde ik keer op keer weer nachten door. Het contact leggen met ‘de geesten’ was eerst moeilijk, het kostte me eerst altijd een aantal dagen wakker blijven voordat de stemmen hoorbaar werden en er contact gelegd kon worden.

Ik weet niet wat de werkelijke reden is waarom deze demonen een handjevol (varkens)Latijn leken te kennen. Misschien is het mijn eigen kennis opgedaan in dit leven of uit een vorig leven.

Scheldende geesten uitdagen met mijn nieuw ontdekte hoofdstem

Nadat ik een paar nachten had doorgehaald hoorde ik ‘s ochtends weer gescheld vanuit het bos aan de overkant van de open plek komen. Dit gebeurde wel vaker in die dagen. Na een tijdje hield het gescheld ook weer op.

In deze periode leerde ik mijn ‘hoofdstem’ te gebruiken. Dit deed ik door mijn adem in te houden en naar ‘boven’ te drukken – dan kon ik een tijdje mijn ‘hoofdstem’ hardop horen en kon ik ‘hardop sprekend’ denken. Na een tijdje bleef mijn hoofdstem permanent hoorbaar.

De volgende keer dat de scheldende geesten weer van zich lieten horen gebruikte ik mijn hoofdstem om terug te reageren: “Kom hier dan, stelletje mietjes! Wel een beetje schelden, maar niet je kop vertonen? Kom dan hier als jullie zulke grote jongens zijn, hé! Dan komen jullie er wel achter – ik zal jullie!”. Ik schold ze flink de huid vol en daagde ze heel erg uit.

Ik had de intentie ze aan te vallen en een flink pak slaag te geven met een stok. Twee dagen nadat ik ze uitgedaagd had, zag ik ‘s ochtends vroeg vijf geesten uit de bossen komen. Ze zagen er uit als doorzichtige melkwit-achtige gasachtige nevels in de vorm van een mens.

Ik hield ze in de gaten terwijl ze wat rond liepen op de open plek voor de tent. Al snel liepen ze weer weg, het bos in.

Een poging de stemmen op te nemen bij de Albert Heyn

Nadat ik mijn hoofdstem had leren gebruiken ondernam ik een aantal keren een poging om de andere stemmen op te nemen met mijn mp3-speler. Die had namelijk ook een opname functie. Dat lukte mij maar steeds niet.

In deze tijd werd ik bij de supermarkten waar ik kwam door verschillende stemmen uitgescholden. Ze leken vanuit verschillende hoeken uit de winkels te komen – vreemd genoeg iedere keer vanuit dezelfde hoeken. Ik meende daardoor dat het kwade geesten waren die daar rond hingen.

Op een middag ging ik naar de Albert Heyn. Ik begon weer op te nemen met mijn mp3-speler en deed deze in mijn achterste broekzak. In de winkel begonnen de stemmen weer vervelend te doen. Toen ik in de rij bij de kassa stond werd ik er flauw van. Ik werd boos en perste mijzelf weer uit mijn hoofd. Ik maakte er zeker van dat ik mijn mond goed dicht hield – ik was toen nog bang dat ik per ongeluk in het echt zou gaan schreeuwen. Daarna ‘schreeuwde’ ik met mijn hardste hoofdstem: “OPGESODEMIETERD!”

Een meneer waar ik achter stond draaide zich om en keek me eventjes verbaasd aan. Daarna keek hij weer naar de kassa. Verder keek er helemaal niemand. Nadat ik afgerekend had en de winkel weer uitgewandeld was heb ik de opname stil gezet.

Pas een tijd later dacht ik aan de opname terug. Ik vond het stuk waar ik “OPGESODEMIETERD” had ‘geschreeuwd’ in mijn hoofd terug. De stemmen van de mensen om mij heen klonken als een geroezemoes en mijn hoofdstem klonk heel zachtjes in de opname.

Ik heb de opname aan een aantal andere mensen laten horen – die konden het “OPGESODEMIETERD” ook horen. Maar toen ik de opname aan de psychiater bij het VNN liet horen, beweerde deze niets te horen.

Later heb ik de opname verwijderd.

Verklaring:
Ik heb het idee dat ik daadwerkelijk mijn hoofdstem heb opgenomen – hoe dat überhaupt mogelijk is weet ik niet. Ik kan dat niet technisch verklaren. Dat de ene deze wel en de andere deze niet kon horen kan zijn omdat de ene wel en de andere niet open staan voor geestelijke zaken.

De inwijding bij het hunebed

Ik wilde graag magie leren en wilde dat de geesten me dit zouden leren; wie anders dan de geesten zouden als geen ander weten hoe zaken aangaande het paranormale en magie zouden werken? De geesten wierpen zich dan ook snel op als leraren.

Eerst had ik als tovenaarsleerling een aantal werktuigen nodig – een staf en een magische steen voor boven op de staf. De stemmen speelden een spelletje met mij en Helena hielp me tijdens het uitzoekproces. De staf stond al bij mijn tent, die was op dat moment in gebruik als steun voor het doek van de voortent. Ik regelde een andere stok, een Y-vormige, die het doek van de voortent omhoog hield.

Helena en ik gingen daarna op zoek naar een geschikte steen voor boven op de staf bij de bulten met stenen aan de rand van het bos. Tijdens het uitzoeken van een steen zag ik steeds hoe er op bijna iedere steen een gezicht of een naam verscheen. De namen Ned, Den, Jan, Arend kwamen voorbij. De geesten zeiden dat ik van hun stenen af moest blijven en ze veroorzaakten een beetje twijfel. Na een korte tijd zoeken had ik een mooi steentje gevonden, die naar mijn idee goed bij de staf paste. Helena keurde het steentje ook goed en ging weer terug naar mijn tent.

Eenmaal terug bij mijn tent spraken Helena en ik af dat het inwijdingsritueel van de stok en steen de volgende dag om 6:00 ‘s ochtends bij het hunebed zou worden uitgevoerd. De dag en de nacht, die ik doorhaalde, vlogen voorbij – ik was gaan knutselen en was compleet de tijd vergeten. Toen ik de afspraak herinnerde was het alweer rond 11 uur s’ ochtends.

De steen waar het ritueel werd uitgevoerd.

Ik ging snel naar het hunebed toe waar ik een standje van Helena kreeg: “Waar blééf je toch! Ik sta hier al úren op je te wachten!”. Ik excuseerde me voor het te laat zijn waarna we aan het

inwijdingsritueel begonnen. Helena zou de magische kant wel uitvoeren, ik hoefde alleen maar te doen wat ze zei.

Eerst moest ik voor de laatste steen van het hunebed gaan staan.
Daarna moest ik de staf in de oost-west richting op de steen leggen.
Daarna moest ik het kleine steentje voor de staf leggen.
Daarna moest ik de staf oppakken en deze horizontaal voor mij houden.
Daarna moest ik de staf in de noord-zuid richting op de steen leggen.
Daarna moest ik het kleine steentje oppakken en op mijn hoofd leggen.
Daarna moest ik het kleine steentje van mijn hoofd af pakken en op de staf leggen.
Daarna moest ik naar de linkerkant van het hunebed lopen.
Daarna moest ik op de steen die op de grond lag gaan staan.
Daarna moest ik de staf met het steentje er op weer oppakken met mijn rechterhand.
Daarna moest ik met mijn linkerhand het steentje van de staf pakken.
Daarna moest ik de staf en het steentje op borsthoogte houden.
Daarna moest ik naar de voorkant van het hunebed lopen.
Daarna moest ik de staf voor het hunebed in de grond zetten.
Daarna moest ik weer op de steen aan de zijkant gaan staan.
Daarna moest ik het steentje op het hunebed leggen.
Daarna moest ik het steentje met mijn rechterhand op pakken.
Daarna moest ik het steentje op het handvat van de staf leggen.
Daarna moest ik met beide handen de staf uit de grond trekken.
Daarna moest ik de staf op borsthoogte recht voor mij houden.

Daarna was het inwijdingritueel klaar.

Verklaring:
Het idee dat ik een staf en steen nodig zou hebben om magie te kunnen bedrijven kwam voort uit het archetypische beeld van wat een magiër qua werktuigen heeft – soms heeft deze een lange staf met daarop een speciale steen.

Eerst dacht ik dat de demonen mij onzeker probeerden te maken en mij probeerden te intimideren door te doen alsof de stenen al van hun waren en dat het pakken van die stenen een misdaad zou zijn. Dit was een valse beschuldiging op lege gronden.

Later werd ik er van gewaar dat dit werkelijk weg kwam vanuit een situatie die ik bij het kraakpand heb meegemaakt. Soms wilden meerdere mensen vanuit de bewonersgroep hetzelfde artikel dat binnen gekomen was bij de weggeefwinkel en dat leverde conflict op; ik had er moeite mee dat het besproken moest worden. Hoewel het (bijna) nooit voorgekomen is dat ik iets wilde dat ook een ander wilde, vond ik het idee van dat er conflict kon ontstaan en

dat ik dan hetgeen ik wilde niet zou krijgen moeilijk. Daarom pakte ik wel eens als ik dingen interessant vond deze stiekem weg, zonder vergaderingen en overleg.

Ik heb een tijdlang gedacht dat met het ritueel de 'energetische trilling' van de objecten met elkaar gelijk gestemd zouden worden zodat ze met elkaar in 'resonantie' zouden zijn. Ik vermoedde toen dat het mechanisme waardoor ze 'gelijk gestemd' zouden worden zou iets te maken zou kunnen hebben met 'zwaartekrachtvelden'. De verklaring klinkt lekker logisch op een 'bovennatuurlijke' of 'paranormale' manier, maar is in feite onzin.

Het hele inwijdingsritueel was klinkklare onzin. Helena heeft mij daar goed voor de gek gehouden.

Waarom Helena zich opwierp als lerares weet ik ook niet – het kan zijn omdat mijn huisgenote (waar de demon Helena op gebaseerd was) zich bezig hield met aromatherapie en ook geloofde in het geestelijke. Omdat zij in mijn ogen een autoriteit was op het gebied van aromatherapie, omdat ze kon uitleggen wat de theorie er achter was en hoe je praktisch dingen moest doen.

Soms lijkt het er op dat de innerlijke demonen hun gedrag niet alleen gebaseerd is op verdrukte / ongeaccepteerde herinneringen, maar ook op geaccepteerde herinneringen. Hoe dat precies zit ben ik in 2024 nog niet helemaal over uit.

Geesten begeleiden me naar een graf van 5000 jaar oud

Na het inwijdingsritueel liep ik met de staf recht voor mij houdende het bos in terug. Ik moest de staf recht voor mij houden van Helena. Toen voelde ik plotseling een klein rukje aan het uiteinde van de staf. Die leek met kleine rukjes een richting in getrokken te worden.

Een mannelijke stem zei: “Volg mij”. Ik werd naar de grote heuvel met de beuk vlak achter mijn kampeerplek geleid. Net achter de heuvel hielden de rukjes aan de staf op en begon het uieinde van de staf rondjes te draaien boven een stukje grond. De stem zei: “Dit is mijn graf...het is 5000 jaar oud.”

Verklaring:
De reden dat de geest me naar die specifieke heuvel leidde en beweerde dat daar diens ‘graf’ van 5000 jaar oud lag, kwam voort uit: 1): Het idee dat in het begin van het jaar ontstond dat deze heuvel een ‘grafheuvel’ zou zijn (in werkelijkheid was het waarschijnlijk een bult zand die daar ooit gedumpt is toen ze het kanaal dat een stuk verder op lag uit hebben gegraven); 2): Het verhaal op het informatiebord bij het hunebed, over het trechterbekervolk dat 5000 à 6000 jaar geleden daar leefde.

Daarna zag ik twee van de gasnevel achtige geesten die ik ‘s ochtends voor de tent had gezien. De stem zei weer “Volg me.” en ik voelde weer een rukje aan de staf, terwijl de twee geesten voor mij uit liepen, richting het achterste deel van het bos.

Ik volgde hen dieper het bos in, langs een dierenpaadje dat op de grens tussen het dennenbos en het loofbomen bos lag. Vervolgens liep ik door een stuk dennenbos heen en daarna liep ik langs een oud in ongebruik geraakt wandelpad. De twee geesten liepen een stuk sneller dan mij en verdwenen meer dan eens uit zicht, waarna ik even niet meer wist waar ik heen moest gaan. Dan werd de richting weer via mijn staf door gegeven en kon ik weer verder lopen, tot ik ze weer in zicht had. De mannelijke stem vertelde me op te schieten. Toen we achter in het bos waren en richting de rand van het bos wandelden vroeg ik “Waar gaan we eigenlijk naar toe?”. De geest antwoordde “Naar je laatste rustplaats …”.

Daar kreeg ik een heel naar gevoel bij en ik raakte in paniek. Ik bedankte voor “de laatste rustplaats” en draaide me om. Met bonzend hart liep ik terug naar het kampje, naar mijn veilige plekje. Al snel was ik bij het oude wandelpad langs de rand van het dennenbos terug. Daar begon ik schuin over het groene mos onder de dennen heen te lopen. Toen hoorde ik een vrouwelijke stem vanuit de richting van het kampje paniekerig schreeuwen: “Kom onmiddellijk terug hier heen! Je loopt daar groot gevaar, straks maken ze je hartstikke dood jongen! Kom zo snel mogelijk terug!”

Dat was het moment dat ik een heel vreemd déjà vu gevoel over mij heen voelde komen. Ik werd plotseling herinnerd aan een droom uit mijn verleden. Deze droom heb ik enkele keren gehad:

Ik liep door een donker bos. Het was volle maan. Ik liep achter een onbekende vrouw aan. Deze vrouw verdween achter een boom en kwam een paar bomen verder op weer tevoorschijn. Plotsklaps zakte de grond onder mijn voeten weg, werd ik een gat in getrokken en viel er zand in mijn ogen, neus en mond, waarna ik stikte en wakker schrok.

Ik kreeg het idee dat er ieder moment een gat in de bemoste grond zou kunnen ontstaan en ik de diepte in gezogen zou kunnen worden. Ik haastte me naar de stam van een den toe, waar ik op de wortels ging staan en een zijtak van vast greep. Met de staf prikte ik in het mos voor mij om te controleren of er gaten onder zaten, en uiterst voorzichtig liep ik via boomwortels en omgevallen stammen verder. Ergens in het midden van het dennenbos was een open plek met wat afgezaagde boomstronkjes – ik meende daar toen enkele kleine grafstenen te zien staan. Ik dacht eventjes dat deze plek een miniatuur kerkhofje was.

Na enig gedoe en nog een aantal spannende momenten was ik weer op ‘veilige’ grond – de grond van het loofbos gedeelte waar geen mos groeide. Daarna was ik ook héél erg snel terug bij de tent. Daar ging ik binnen in zitten.

Verklaring:
Ik wist eerst niet zeker of deze geesten extern bestonden of zeer duidelijke verbeeldingen van mijn eigen innerlijke demonen waren. Iemand vertelde mij eens dat ik ‘op een hele lage frequentie’ moet hebben gezeten om dit soort zaken gezien te kunnen hebben.

In 2018 à 2019 ontdekte ik dat het mijn eigen innerlijke demonen geweest moeten zijn. Tijdens mijn verblijf bij de Zandzoom ontdekte ik dat de uitslag van wichelroedes en dergelijke veroorzaakt kunnen worden door de innerlijke demonen. Ik zag eens verbeeldingen van hun op de vloer. Ik hield een stok heel lichtjes vast met het uiteinde boven hun beeltenis en vroeg ze eraan te trekken. Ze trokken vervolgens een paar keer aan de stok. Zelfs als ik deze stok op mijn wijsvinger liet hangen konden ze een uitslag veroorzaken.

De demonen trokken niet werkelijk aan de staf, maar veroorzaakten kleine, onwillekeurige spierbewegingen waardoor het leek alsof de staf door een extern iets werd aangetrokken.

De vrouw die paniekerig schreeuwde dat ik terug moet komen was een innerlijke moeder-demon. Ze heeft me toen ik nog jong was meerdere malen gewaarschuwd dat ik nooit zomaar met vreemden mee moest gaan. Zo waren er vaker kinderen ontvoerd en vermoord. Het miniatuur kerkhofje dat ik meende te zien kwam ook voort uit dit thema.

Hoe innerlijke demonen wichelroedes kunnen laten uitslaan

Innerlijke demonen zitten in feite binnen in het beeld, de ‘wereld’, die in de geest ontstaat terwijl men de omgeving waarneemt. De informatie over de omgeving ontvangt men dan

weliswaar met diens zintuigen, maar het beeld dat aan de hand van die informatie gecreëerd word, bestaat eigenlijk alleen maar in de geest.

Het blijkt dus zo te zijn dat door een object te manipuleren in het intern gecreëerde beeld de innerlijke demonen een onbewuste, onvrijwillige spierreactie kunnen veroorzaken. Deze doet het aanvoelen alsof bijvoorbeeld een wichelroede uitslaat door een externe kracht. Dit gaat zo ver, dat zelfs een enkele vinger waar een stok op hangt nog zodanig effectief beïnvloed kan worden, dat het lijkt alsof er spontaan een reactie optreedt in een wichelwerktuig.

Daarom moet men oppassen voor wichelaars en pendelaars. Hun praktijken zijn te vatbaar voor bedrog en manipulatie door hun eigen innerlijke demonen. Het kan zelfs zo zijn dat de schijnbare werking van wichelroedes en pendels louter en alleen maar door deze demonen wordt veroorzaakt. Ik weet niet of het wichelen met de eigen geesteskracht kan.

In gevecht met vijf boze geesten

De geesten verschenen al snel met hun vijven op de open plek voor de tent. Ze bleven voor de tent staan, sommigen liepen wat heen en weer. Ze leken nog steeds niet in de buurt van de tent te willen komen of deze binnen te willen gaan. Ik bedacht me wat te doen en besloot het op een gevecht te wagen.

Na enige mentale voorbereiding sprong ik met de staf in mijn hand de tent uit en in hun midden. Ik begon er direct op los te meppen. Ik haalde ze onderuit door ze met het handvat van de staf pootje te haken en sprong daarna op ze terwijl ik met de punt van de staf hun borstkas doorboorde, in een poging ze te doden. Zo haalde ik geest nummer één, twee en drie onderuit. Toen ik van de derde geest af sprong om geest nummer vier een rake klap te geven, zag ik dat nummer één overeind aan het komen was.

Ik dacht “Kutzooi” en haalde de geest nog eens onderuit en doorboorde deze nogmaals met de staf. Daarna haalde ik een andere geest opnieuw onderuit en doorboorde ik diens hoofd. Ook dat haalde weinig uit – de gevallen geesten bleven overeind komen.

Ik was inmiddels aardig moe van al het springen en vechten en begon iets wat buiten adem te raken. Ik hoorde de geesten tegen elkaar praten – “Heb je dat mes bij je?” **-** “Ja” – “Geef me dat mes …”.

Toen stond opeens één van de geesten naast me met een object in de vorm van een mes in diens hand, deze stak me in mijn rechter onderbuik, in de zij. Ik voelde iets heel kouds mijn lijf binnen dringen en schrok, en sprong opzij. Ik deelde een tik met de staf uit aan de geest met het mes. Daarna hield ik een beetje meer afstand en al slaand met de staf ging ik richting mijn tent terug.

Ik hoorde de geesten weer praten: “Godverdomme, waarom werkt dat mes niet bij hem... Helena? Ik dacht dat hij ingewijd was?” - “Nee, dat rotjoch was vanochtend veel te laat bij het hunebed!”

De geesten foeterden nog wat richting Helena en mij. Ik ging in de tent zitten om even op adem te komen en om te bedenken wat ik nu moest doen. Er liepen een paar geesten naar de tent toe. Één ervan zei “laten we die tent gaan slopen”, toen begonnen de geesten tegen de tent aan te duwen. Ik zag hoe de stokken een aantal keren iets naar binnen bogen en weer terug veerden. Ik hoorde een geest mopperen: “Die tent is met moderne materialen gemaakt – die gaat niet makkelijk stuk.”.

Daarna gingen de geesten dreigend voor de tent staan wachtten. Ik keek naar ze en overdacht mijn opties. Dit was een gevecht dat ik niet kon winnen – niet omdat het vijf tegen één was, maar omdat die vijf niet dood wilden gaan en iedere keer weer op stonden nadat ik ze gevloerd had. Ik besloot een poging te wagen uit het bos weg te komen en naar het inloophuis te gaan, om daar te kijken of ik versterking kon vinden.

Ik ging voorzichtig de tent uit, stekend met de stok naar de geesten om ze op afstand te houden, en ging achterstevoren lopend de heuvel af, richting het hoofdpad van het bos. Drie geesten zetten de achtervolging in. Ik bleef naar ze slaan en steken. Al snel gaf één het op, die ging weer terug de heuvel op. Terwijl ik verder liep, hoorde ik een geluid alsof er iets van ijzeren buizen in elkaar stortte – ik dacht dat dat mijn tent was die werd gesloopt. Tegen de tijd dat ik bij de ingang van het bos aangekomen was had geest nummer twee de achtervolging ook opgegeven.

De derde geest achtervolgde mij nog wel. Het had geregend en er lag een waterplas in een kuil, net naast de verharde weg bij de ingang van het bos. Hier sprong ik over heen. Het viel me op dat de geest niet door het water heen liep of er overheen sprong. We liepen wat rondom de plas. De geest bleef me achtervolgen.

Toen zag ik in de waterplas dat de geest geen spiegelbeeld had, in tegenstelling tot de omgeving en mijzelf. Ik sprong nog enkele keren over de plas naar de overkant. De geest poogde mij te pakken te krijgen door rondom de plas naar mij toe te komen. Deze kreeg me niet te pakken en na een tjdje gaf deze het op en ging deze weer weg, terug het bos in.

Ik haalde even diep en opgelucht adem en dacht even na over wat ik nu zou kunnen doen. Ik kon proberen iemand aan te houden voor hulp, of ik kon naar het politiebureau gaan voor hulp, of naar de inloop gaan. Ik besefte me dat mijn verhaal wel eens vreemd over zou kunnen komen, zowel tegenover een vreemde als tegenover politie – dat zou een probleem kunnen geven. Ik besloot naar de inloop te gaan – maar dan wilde ik eerst mijn fiets en mijn rugtas op halen, die nog bij de tent stonden. Schoorvoetend en op mijn hoede ging ik terug het bos in. Langzaam liep ik via het hoofdpad naar de onderzijde van de heuvelreeks toe en daar langs naar de kampeerplaats. Ik liep vol spanning en voorbereid op het ergste de heuvel naar de kampeerplaats op – ik verwachtte mijn tent gesloopt terug te vinden. Eenmaal bovenaan gekomen ontdekte ik tot mijn grote opluchting

dat er helemaal niets met de tent gebeurd was! Het geluid wat ik gehoord had, was dus niet mijn tent die gesloopt werd geweest! Daarbij waren de kwade geesten ook niet meer aanwezig.

Ik heb snel mijn tas en fiets gepakt. Ook nam ik een Y-vormige stok mee, om te wichelen. Dat werkte nog steeds en ik vond het maar machtig interessant. Terwijl ik naar de stad fietste vernam ik diverse keren een uitslag van de stok, voornamelijk op het stuk weg tussen de helften van het bos door. Er ging de gedachte door mij heen dat dit andere geesten waren, die de stok probeerden vast te pakken om zo mee te kunnen reizen. Eenmaal bij het inloophuis aangekomen heb ik het verhaal een beetje uit de doeken gedaan. Ook heb ik de wichelroede gedemonstreerd. Ik hield de twee handvaten tussen mijn vingers en tilde hem wat rond. Toen ik over de rugleuning van een stoel ging reageerde de wichelroede sterk. Dat deed deze iedere keer daarna. Een ander die hetzelfde probeerde, voelde 'het' niet, en toen ik begeleide, voelde deze heel lichtjes een uitslag.

'S Avonds ben ik weer terug gegaan naar het bos. Ik was het gedoe met de geesten al snel weer vergeten.

Verklaring:
Later vertelde Helena dat de geesten die bij mijn tent kwamen de 'vier kwaden van achter uit het bos' zouden zijn.

Deze uitspraak was gebaseerd op een aantal dromen die ik in juli heb gehad tijdens de paar weken nuchterheid. In deze dromen kwamen een viertal mannen in veiligheidshesjes mij opzoeken om 'met mij te praten. Ze hebben me in één van deze dromen ook een keer uit de ingestorte tent geschud door het ding te kantelen.

Wat wel apart is, is dat ik zo snel na deze gebeurtenis vergeten was dat Helena duidelijk onder één hoedje leek te spelen met de andere geesten. Het hele gebeuren was allemaal onderdeel van een groot toneelspel om mij bang te maken.

Dat Helena op haar donder kreeg van de andere geesten lijkt een toneelstukje te zijn geweest dat opgevoerd werd om mij schuldig te laten voelen. Ik was namelijk te laat bij het hunebed gekomen voor het inwijdingsritueel en had daarom zogenaamd schuld aan de niet goed gelukte inwijding onder Helena's begeleiding en daarnaast ook aan dat Helena op haar donder kreeg. Ik kan er niet goed tegen als anderen op hun donder krijgen door mijn toedoen.

Later besefte ik me dat het "te laat komen" thema voort kwam uit iets anders. Helena was een innerlijke demon die voortgekomen was uit een ongeaccepteerde situatie rondom een huisgenote. We deden een tijdlang samen de voedselbank – dan moest ik om 11 uur 's ochtends klaar staan. Soms liepen dingen niet helemaal soepel en dan was ze gestrest omdat ze iets later met de dozen kwam – ze moest ook snel weer door omdat ze anders te laat op werk zou komen. Ook was ik wel eens iets later aanwezig en dat stelde ze absoluut niet op

prijs, dan kreeg ik ook verbaal op mijn donder van haar. Daar was dit verhaal aan gerelateerd.

De situatie waar één van de demonen een mes pakte speelde in op mijn angst voor steekpartijen. Ik ben bang om zelf neergestoken te worden.

Het aanleggen van een magische beschermende barrière

Ik liep door het bos en het viel me plotseling op dat de takken die van de bomen gevallen waren in hokjes en circuits leken te liggen. De gedachte viel me in dat de hokjes een soort representatie waren van kamers in woningen in de geestenwereld. Ik kreeg het idee dat er een ingewikkeld energiecircuit was waar bewustzijnskrachten doorheen stroomden. Ik kreeg de gedachte door dat de hele boel door 'hogere krachten' was ingepland en dat de takken stuk voor stuk voorbestemd waren geweest om precies op de plek neer te vallen als waar ze toen lagen. Dat alles in onze realiteit een soort super ingewikkelde energie doorstroom machine was, recht voor onze neuzen bestaand, zonder dat de meesten het door hadden.

Ik wilde mijn kampeerplek graag beschermen tegen de kwade geesten en de gedachte viel me in dat ik dit zou kunnen doen door een cirkel te maken van takken rondom de open plek. Ik bedacht me dat er positief geladen levensenergie door bomen heen stroomt en dat deze ook door de takken op de grond heen stromen zou als deze tegen een boom aan zou liggen. Zo zou ik een gesloten netwerk kunnen maken van takken tussen de bomen in. Zolang hun energie door de takken heen zou stromen zouden de kwade geesten er niet meer overheen kunnen stappen; want die haten positieve energie.

Ik ging bezig en sleepte wat grote lange takken naar mijn kampeerplek en legde deze tussen de bomen. Er waren een aantal voornamelijk mannelijke stemmen die zich er mee begonnen te bemoeien. Ze beweerden dat ik het niet goed deed, en dat ik hetgeen ik probeerde te bereiken verkeerd aanpakte, en begonnen me te vertellen hoe en waar ik de takken moest neerleggen.

De stemmen gaven tegenstrijdige opdrachten. De ene zei dat ik een afsplitsing in het circuit kon maken door de ene tak haaks op een andere te leggen. Een andere stem zei dat dit niet kon en dat een afsplitsing alleen maar met een tak met een zijtak er aan kon worden gemaakt. Ik werd er erg onzeker van en begon te twijfelen. De stemmen gingen door met het verkondigen van tegenstrijdige informatie en beschuldigden me er van dat ik helemaal niets van magie af wist.

Ik was het gedoe al snel spuugzat. Ik dacht even na en meende toen het antwoord te weten: Het magische circuit zou vast net zo werken als een elektrisch circuit! Daarna legde ik het beschermende circuit neer. Eerst probeerden de stemmen me nog aan het twijfelen te brengen, maar ik legde ze het zwijgen op en besloot zelfverzekerd te blijven. Na een tijdje hielden ze zich stil.

Later heb ik dit circuit nog een aantal keren aangepast en verbeterd. Toen ik hiermee bezig was, vertelden de stemmen me dat ik nooit alle energie naar één punt toe zou moeten sturen, omdat anders de ontvanger (een boom) stuk zou kunnen gaan.
Nadat ze me dit verteld hebben, heb ik dus van alle bomen een voedend circuit laten lopen naar één boom toe. Toen ik één van de laatste takken neergelegd had, begon deze boom hoogfrequent te 'piepen', ook begon er een alarm in de nabije omgeving heel luid te piepen. Hier schrok ik van en ik maakte het circuit snel onklaar.
Later werd me door de stemmen verteld dat ik de boom overbelast had. Ook moest ik nooit een energiestroming door een ringvorming circuit sturen, want dit zou feedback genereren met een kans dat een overbelast punt opgeblazen zou worden.

Toen ik de beschermende barrière had aangelegd, hielden de stemmen op mij tot twijfels aan te zetten. Ik dacht dat ik het eerste obstakel op de weg naar het leren omgaan met magie had overwonnen en dat hetgeen ze deden een beproeving was. De stemmen bevestigden dat ik goed had ingezien dat men zeer zelfverzekerd dient te zijn als men zich bezig wil houden met magie. De geesten waren nu ook bereid me meer over magie te leren.

Verklaring:
De reden dat de stemmen zo dubbelzinnig deden is omdat ze me wilden laten twijfelen. Ook werkt magie dus niet op zo een manier dat je met wat dode takken tussen bomen gelegd een beschermende cirkel kunt maken.

Het alarm geluid dat ik gehoord heb kan een herinnering zijn geweest, zowel in mijzelf of in de omgeving opgeslagen hebben gelegen, die misschien door mijn handelingen en misschien alleen voor mij hoorbaar werd afgespeeld. Het kan ook een toevalligheid geweest zijn; misschien ging er een alarm in de buurt af. Ik weet het niet zeker.

De boom die ik toen 'overbelast' had, is ergens in 2021 of 2022 gestorven en mei 2023 omgevallen. De demonen wilden me in 2023 even wijs maken dat mijn 'magische' handelingen de dood van de boom hadden veroorzaakt. Dit was een leugen; de afgelopen tiental jaren zijn er vele bomen van dezelfde soort ziek en zwak geworden en omgewaaid in het bos. Het betreft dennenbomen; die zijn niet goed opgewassen tegen de aanhoudende droogteperiodes van de afgelopen jaren en er is ook een keversoort die tussen schors en stam de boel kapot vreet, waardoor deze bomen erg snel erg zwak worden en sterven. En de dennen horen van nature ook niet thuis in ons land, ze komen van oorsprong in noordelijkere, koudere gebieden voor. Nu het klimaat warmer wordt, hebben ze het nog veel moeilijker in ons land. Ze zijn nu aan het uitsterven in ons land en worden natuurlijkerwijs vervangen door jonge loofbomen.

Wat wel zou kunnen is dat de demonen een inkijkje hebben gehad in de toekomst van de boom – waarin er al een zeer zekere mogelijkheid bestond dat deze ziek zou kunnen worden en om

zou gaan vallen. Zulke kennis kunnen ze misbruiken om een onwetend mens voor langere tijd in een leugen te laten geloven.

Het verhaal over feedback in een ringvormig circuit komt voort uit mijn kennis over het effect van een microfoon voor een speaker. Als de microfoon terug voert naar de speaker waar die voor gehouden wordt gaat het geluid 'rondzingen' en oversturen. Dan krijg je een zeer luide harde piep en dat kan zelfs de speaker beschadigen.

Ik ontdek dat demonen vroeger soms controle over me hadden

Nadat ik mijn hoofdstem had ontdekt viel het me eens op dat er stemmen spraken die dingen zeiden die ik vroeger zelf ook een tijdlang had gezegd. Deze stemmen zeiden vaak iets negatiefs, dingen die neerkwamen op "Het is het niet waard ergens moeite voor te doen, er veranderd toch niets.". Daar schrok ik van. Ik realiseerde me toen dat mijn gedachtengangen vroeger wel eens werden gemanipuleerd door deze stemmen.

Ik besefte me dat hun uitspraken niet waar waren. Ik begon me te beseffen dat deze gedachtengangen niet uit mijzelf voortkwamen, maar dat deze opgedrongen werden door demonen. Daardoor werd ik beïnvloed en had ik wel eens dingen nagelaten te doen. Ook had ik daardoor een negatieve kijk op het leven aangenomen. Ik nam mij toen voor mij niet meer te laten beïnvloeden door zulke negatieve gedachten.

Het was dit moment dat in mij de wens ontstond tegen het kwaad te gaan vechten en demonenjager te worden. Eerst moest ik het kwaad in mijzelf zien te verslaan. Als dat gelukt zou zijn, zou ik me gaan richten op het verslaan van het kwaad bij andere mensen om deze ook te bevrijden van de invloeden die van het kwaad uit gaan.

Ik zag wel eens mensen bij het inloophuis die overduidelijk beïnvloed werden door het kwaad. Deze mensen werden vaak door anderen met de nek aangekeken. Ik wilde hen helpen want ik vond het sneu voor hen.

Verklaring:
Dit zou niet de eerste en laatste keer zijn dat een innerlijke demon – want dat was het – met negatieve uitspraken aan kwam. De jaren hierna hebben ze menig maal geprobeerd me te weerhouden bepaalde dingen te doen door mij voor te houden dat hetgeen ik deed of wilde doen zinloos en verspilde tijd zou zijn.

Op deze manier ontmoedigen ze de mensen actief te werken aan verbeteringen en wakkeren ze pessimisme, depressieve gevoelens en gevoelens van minderwaardigheid en machteloosheid aan. Ik weet niet waarom ze dat doen – het enige antwoord dat ik heb kunnen vinden is dat het simpelweg hun aard is.

‘De andere kant van het verhaal … ’

Na deze ontdekking begon ik anders te denken – ik probeerde tijdens de gesprekken met demonen de positieve zijde van de dingen te belichten. Deze positieve gedachten kwamen spontaan in mij op – waar ik vroeger heel negatief en zwart-wit over zaken dacht, kon ik zaken nu in een ander licht bezien.

Tijdens deze periode begon Helena een tijdlang te reageren met de uitspraak “De andere kant van het verhaal is …”. Dit deed ze wanneer ik over zaken na dacht en een onderwerp vanuit diverse hoeken probeerde te bekijken. Haar ‘andere kant van het verhaal’ relaas was meestal afbrekend, neerhalend, bizar, irreëel – kortom, negatief.

Als ik dan bijvoorbeeld mijn wonen in een tent goed praatte door te zeggen dat ik tevreden was en niet zoveel nodig was, kwam zij aan met een tegenargument. Dat ik onrust onder de dieren zou veroorzaken met mijn aanwezigheid. En dat ik het milieu vervuilde omdat ik een tent in het bos had staan, in het bos plaste en poepte en eierdoppen en schillen in de bosjes dumpte.

Verklaring:
Demonen passen zich aan aan mens eigen mentale instelling.

Helena begon met ‘de andere kant’ nadat ik daar zelf mee begonnen was. Demonen neigen mee te gaan in de mentale instelling waar men mee rondloopt. Ook qua denkpatronen.
Het inspelen op mijn zwakte – me snel schuldig voelen – is hier ook weer aanwezig.

Hier zat ook een andere kwestie achter. Als kind werd ik op school gepest. Maar daar daagde ik zelf ook wel eens mensen uit. Ook pestte ik mijn zusje wel eens. Als de leiding van de school of mijn moeder dan vroeg naar wat ik zelf gedaan had op het moment dat de situatie uit de hand liep en we er op aangesproken werden durfde ik niet goed te zeggen wat mijn aandeel in de situatie geweest was. Hier kwam de ‘andere kant van het verhaal’ uitspraak vandaan. Ik was bang om dan ook op mijn donder te krijgen.

Mijn kampeerplek word gevonden tijdens een paaszoektocht

Pasen kwam eraan. Er was een school die een uitje met de kinderen naar het Schietbaanbos had georganiseerd. Daar gingen ze paaseieren zoeken.

Ik wist niet dat er zo’n activiteit in het bos zou plaatsvinden. Ik was in het centrum toen ik gebeld werd door een onbekend nummer. Toen ik op nam had ik een meneer aan de telefoon die zich af vroeg of mijn tent iets met de zoektocht te maken had.

Ik had toen een met doorzichtig plastic geplastificeerd kaartje voor het raam van mijn tent staan. Daar stond “M.H.U. # 01” op. M.H.U. betekende “Mobiele Habitat Unit”. Ook had ik er mijn telefoon nummer onder gezet, voor het geval de boswachter of de politie mijn tent zouden vinden. Dan zouden ze me eerst kunnen bellen. Anders zouden ze zomaar de spullen in beslag kunnen nemen en kunnen laten afvoeren naar het grof vuil, daar zat ik niet op te wachten.

Ik vertelde de meneer dat mijn tent niets met de paaszoektoch te maken had.

Bij thuiskomst stond de ingang van mijn tent nog open geritst. Er waren ook wat spullen in mijn tent verplaatst. Gelukkig was er niets gestolen.

Enige tijd later doolde ik weer wat rond door het bos. Deze keer bij het stukje bos naast het hunebed veld. Daar vond ik een chocolade ei, dat verstopt stond tussen de takken van een boom. Ik kon er wel om lachen. Het chocolade ei smaakte goed. Jammer genoeg kon ik er niet meer van vinden in het bos.

De beschermende zwarte steentjes

Ik vond op een gegeven moment wat kleine zwarte steentjes. Ik dacht dat het obsidiaan was. Ik had ooit ergens het idee meegekregen dat obsidiaan een beschermende werking zou hebben.

Als ik de steentjes tegen mijn oor hield leken ze de negatieve stemmen weg te filteren. De werking van de steentjes was zeer wispelturig – dan weer wel, dan weer niet. Ik had zelfs wel eens het idee dat de steentjes helemaal geen magische beschermende krachten hadden en dat de demonen me voor de gek aan het houden waren.

Gelukkig deed een beetje cognitieve dissonantie zulke vertwijfelende ideeën al snel weer verdwijnen. Ik bleef de magische steentjes gebruiken voor het blokkeren van kwade stemmen.

Later heb ik nog een van deze ‘beschermende’ steentjes meegegeven aan Daaf, de man die tussen half mei en half juni kwam logeren. Hij zou deze aan zijn geestelijk gehandicapte nichtje geven.

Verklaring:
De wispelturige werking van de steentjes oftewel het spelletje dat de demonen met mij speelden volgde hetzelfde patroon als de situatie rondom het aanleggen van een ‘energie’ netwerk met stokken. Ze gaven me tegenstrijdige berichten en ervaringen en veroorzaakten daarmee twijfel en onzekerheid.

Dit patroon van twijfels en onzekerheid creëren is in verschillende vormen terug gekeerd. Met dit gedrag speelden ze in op de angst iets fout te doen.

Een andere magische steen

Ik vond ook eens een rode vuursteen met een paar witte symbolen er op. Er stond een ankh teken (☥) op de steen en ook een ‘A’. Ook stond er een half pentagram-achtig symbool op. Ik nam de steen mee naar de tent. Daar begonnen de stemmen me in twijfel te brengen. De steen zou een duivelse steen zijn die ik weg moest gooien. Uiteindelijk nam ik het zekere voor het onzekere en gooide ik de steen weg in de berm langs de weg buiten het bos.

Later heb ik een aantal maal zonder succes geprobeerd deze steen terug te vinden.

Half april tot half mei 2013 – Daaf komt logeren

Beer komt Daaf brengen

Het was ergens halfverwege april. Het was een woensdag, vroeg in de avond. Ik was buiten bezig bij mijn tentje. Ik had ook de radio aan staan. Opeens hoorde ik in de bosjes luid geritsel en gekraak van bladeren en takjes. Ik herkende de voetstappen van een mens. Mensen maken vaak veel lawaai als ze door bosgebieden lopen. Je kunt ze van bijna een halve kilometer afstand al aan horen komen als ze door een bosgebied heen lopen.

Ik schrok en bleef stil staan luisteren naar het lawaai. Er leken op meerdere plekken mensen door de bosjes te lopen. De krakende en ritselende voetstappen kwamen dichterbij. Ik zette de radio uit en hurkte neer bij mijn tent. Ik hoorde af en toe onduidelijke gepraat van meerdere mensen en het breken van takken van struiken.

Ik werd een beetje bang, straks waren het de jongens van het kamp. Die kwamen wel vaker in het bos, dan reden ze met hun scooters naar het grasveldje bij het hunebed en gingen ze een uurtje bij het picknickbankje zitten, waar ze een biertje dronken en een jointje rookten. Ze maakten meestal veel lawaai; ze lieten hun scooters vol gas jengelen en schreeuwden soms tegen elkaar: “Ach joh homo, wat wil je doen dan? Hahaha…kom op dan! Hahaha…mietje!”. Er kwam nooit een gevecht van. Als ze weg gingen lieten ze meestal de lege Amstel blikjes en de peuken achter op het grasveld, die ik dan maar weer opruimde. Voor zover ik wist hadden ze er geen weet van dat ik daar in het bos logeerde, maar toch werd ik af en toe ongerust van hun aanwezigheid. Ik had nu eenmaal weinig goede ervaringen met jongeren die mijn vorige kampeerplaatsen hadden ontdekt. Meestal eindigde het met het gooien van stenen en stokken naar mij, er waren zelfs eens verfbommetjes op mijn tent gegooid.

Nu hoorde ik ook meerdere stemmen van mensen:
- “Weet je zeker dat hij hier staat?”
- “Ja, hij is hier ergens in de buurt...”

Ik meende de tweede stem als Beer te herkennen. Ik wist het niet zeker en mijn hart begon al sneller te kloppen. Toen hoorde ik Beers stem weer roepen: “Hee Robert! Beer hier! Waar sta je? Geef es een signaal!”. Ik had eigenlijk geen zin aan bezoek en hield me eerst stil, in de hoop dat hij en de rest de zoektocht op zouden geven. Ze kwamen steeds meer in de buurt van mijn kampeerplek en ik had geen zin om te moeten verklaren waarom ik niet terug reageerde. Ergens was ik ook wel opgelucht dat het Beer was.

Ik riep terug: “Yo man, hierzo! Deze kant op!”
- “Waarheen?”
“Hierzo!”

Het gekraak kwam dichterbij. “Yo! Robert! Signaal!”.
- “Deze kant op!”.
“Goverde--auw! Godverdommese kut-stekel-kankerzooi!...SAM! Waarheen?”
- “Hier heen!”.

Daar kwam Beer tevoorschijn, geïrriteerd kijkend en een paar takken uit de weg slaand en trappend. Hij schreeuwde naar anderen: “Yo! Ik heb hem gevonden! Deze kant op!”. Er kwamen nog wat anderen dichter bij vanuit een andere richting. Ik kon eerst niet zien wie het waren.

Beer zei “Hee Robert, er komt een tijdje iemand bij je logeren, oké?”. De schrik sloeg me om het hart, ik meende dat Beer bedoelde dat er iemand bij me in de tent kwam logeren. Technisch gezien was die tent nog steeds van Beer. Ik had niet zoveel zin om de schaarse ruimte te delen met een logee en mijn privacy op te geven.

Ik zei “Nou … eigenlijk liever niet … ik heb niet zoveel ruimte in de tent en om hem nu te delen … ik ben wel gesteld op mijn privacy weet je … ”.
Beer keek me even vreemd aan en zei “Hoe kom je nu weer bij dat idee? Die kerel heeft zijn eigen tentje dus dat is geen probleem. Hij komt hier bij jou logeren ja, en daarmee basta, ik wil er verder niets over horen.”
- “Maar ik heb toch gezegd dat je hier niet zomaar mensen mee naar toe mag nemen...niet zonder overleg vooraf...”
“Dit is een noodgeval Robert. Deze man is dakloos en heeft echt onderdak nodig. Je hebt hier genoeg ruimte en hij komt hier gewoon bij jou staan, begrepen?”.

Ik voelde me enigszins boos worden en was een beetje overrompelt door zijn bruuske reactie. Er klonk geroep uit de bosjes: “Hee! Beer! Waar ben je!”.
- "Hierzo!" Deze kant op!

Even later kwamen er twee anderen uit het struikgewas; een jongeman en een meid. De jongen had een groene tenttas bij zich en de meid droeg een luchtbed. Ze hielden de struiken opzij voor een derde persoon, een oudere man, die een deken bij zich had. De man kwam enigszins buiten adem uit de struiken, hij zag er bleek en moe uit.

Beer zei “Robert, dit is Daaf. Hij is dakloos en ik heb hem hier een plek aangeboden, hij komt hier een tijdje logeren.”.

Ik zei “Kan hij niet bij een van jullie thuis op een kamer logeren of zo?”
Beer antwoordde: “Nee, ik logeer zelf ook her en der en heb geen plaats...en zij woont bij haar ouders, dus dat wordt het sowieso niet...hij huurt een huis, maar hij mag ook niet zomaar iedereen langere tijd laten logeren, dan gaat de woningcorporatie moeilijk doen...”

Ik zei “En toch ben ik het hier niet mee eens...we hadden toch afgesproken dat je niemand hier mee naar toe moest nemen zonder overleg vooraf, nu kom je hier aanzetten met veel lawaai, het halve bos te slopen, met drie anderen die ik totaal niet ken, en dan eis je ook nog dat ik het toesta dat er hier iemand komt bij staan? Ik vind dit geen stijl Beer. Geen stijl.”
Beer keek even ongemakkelijk. De anderen keken hem aan. Beer schraapte zijn keel en zei: “Kom op Robert, deze man heeft geen plek. Hij heeft net drie dagen in een naar zeik stinkende hoek onder een trapje liggen slapen bij het VNN en hij kan dat echt niet aan, hij heeft last van zijn longen en wordt zo ziek...als hij niet ergens onder dak kan komen dan gaat hij kapot...dus nogmaals, zou hij hier een tijdje bij jou kunnen kamperen?...als jij dat goed vindt natuurlijk …?”.

Ik keek even naar de man, die er enigszins verloren bij stond, en weer naar Beer. Ik zei “Nou, oké dan, voor deze keer...maar dit moet niet weer gebeuren, oké? Volgende keer wil ik dat je eerst contact met mij opneemt voordat je iemand hier mee naartoe neemt. En er worden ook duidelijke afspraken gemaakt, ik wil niet dat er constant allerlei figuren hier op bezoek komen en zo, deze plek dient rustig te blijven. Ik wil hier geen gedoe, dat verhoogt alleen maar de kans dat er klachten komen en dat dit hier ontdekt en ontruimt wordt. Daar heb ik geen belang bij.”.

Ik was diep van binnen bang dat Daaf verkeerde types mee zou brengen en dat de plek vervuild zou raken met lege bierblikken en drugszakjes en dat er veel lawaai gemaakt zou gaan worden. Tot er uiteindelijk een boswachter of politie zou gaan komen kijken en ik dan mijn veilige stekkie kwijt zou raken.

Beer wuifde naar de man dat hij nader kon komen en introduceert hem: “Robert, dit is Daaf... Daaf – Robert.”. Wij schudden elkaar de hand. Daaf vroeg “Je vindt het echt niet erg dat ik hier kom logeren? Het is maar voor een paar weken...ik moet wachtten tot ze plek voor mij hebben bij de opvang...”. Ik zei “Nee, het is goed joh, zolang je deze plaats geheim houdt en niemand anders hiermee naar toe neemt, kun je hier wel een tijdje staan.”.

De jongen en de meid begonnen met het opzetten van de tent. De jongen nam de leiding, hij commandeerde zijn vriendin wat rond. Ze hadden er moeite mee de tent goed op te zetten. Ik zag wat er fout ging en bood mijn hulp aan. De jongen negeerde mij. Ondertussen foeterde hij op zijn vriendin: “Houd dat stuk doek even strak...ja godverdomme! Ik zeg nog, houd dat strak dan!”, waarop ze reageerde: “Ik hield het toch strak! Jij deed iets waardoor die stok omviel! Daar kan ik toch niets aan doen.”. Na een tijdje begon de jongen te vloeken en te tieren en te dreigen dat “ik die hele rot-tent-bende verrot ga schoppen als het niet snel mee werkt”.

Beer kwam er tussen en zei tegen die jongen: “Laat Robert dan even kijken, ik ken hem al langer dan vandaag en we hebben met ons tweeën nog een tijd samen met tentjes gereisd, als er iemand is die weet hoe je een tent moet opzetten, is hij het wel.”. De jongen stapte opzij en liet me eindelijk eens bezig gaan. Na vijf minuten had ik de hele tent opgezet. De jongen keek toe en gaf uiteindelijk toe dat ik er inderdaad wel verstand van had.

Daarna bliezen we het luchtbed op. Eerst ging de jongen bezig, daarna ging Beer een tijdje blazen. Toen ze allebei buiten adem waren, blies ik een stukje verder op. Zo wisselden we elkaar af. Even later was het luchtbed ook opgeblazen en was de tent ingericht. We hebben nog wat na gepraat. De jongen maakte de afspraak dat Beer de tent mocht hebben als Daaf deze niet meer nodig was. Beer zei dat ik de tent wel mocht hebben en dat hij de tent waar ik in verbleef dan weer terug wou. Ik overlegde dat we dat beter andersom konden doen, dat Beer de groene tent mocht hebben en dat ik de katoenen tent zou houden, de katoenen tent miste immers een paar stokken. De katoenen tent was ook niet de schoonste meer en de groene tent was een stukje groter en lichter. We spraken af dat de groene tent voor Beer werd.

Er werd het idee geopperd om een barbecue te houden op de kampeerplaats en daarbij nog een paar mensen uit te nodigen. Ik werd meteen weer bang voor geluidsoverlast en zag de bergen afval al in de struiken liggen. Ik zei dat ik liever niet had dat er een barbecue gehouden zou worden. Beer drong aan en zei dat het dan iets tussen ons vijven bleef. Ik gaf met tegenzin toe. Beer praatte nog wat met de jongen en de meid, ik raakte in gesprek met Daaf. Daaf vertelde me wat meer over zijn situatie. Ook vroeg hij me nog meerdere malen of ik het echt geen probleem vond dat hij een tijdje bleef logeren.

Het begon duister te worden. Daaf was moe en ging slapen. De jongen en de meid wilden weer richting huis. Ik begeleide ze naar de uitgang van het bos. We namen afscheid, daarna liepen Beer en ik weer terug naar het kampje. Beer vroeg me of ik nog speed had liggen. Hoewel ik nog vele grammen had, zei ik dat ik niets meer had. We praatten nog wat na over de barbecue en hij beloofde me weer dat het iets tussen ons zou blijven, en dat alle gemaakte rommel netjes opgeruimd zou worden. Daarna ging hij ook weer richting de stad. Ik liep nog even met hem mee richting zijn fiets, die hij ergens op het grasveldje bij het hunebed had neergelegd, en daarna liepen we naar de uitgang van het bos. We namen afscheid en Beer fietste richting de stad.

Ik liep weer terug naar mijn tent. Aan de ene kant was ik opgelucht dat ik niet mijn tent hoefde te delen, aan de andere kant zinde het me niet dat ik nu rekening moest houden met de hoeveelheid nachtelijk rumoer dat ik produceerde. Ik haalde alsnog een aantal nachten door met bier en speed, maar deed het nu wel iets rustiger aan, ook zette ik het volume van de muziek niet meer zo hard.

Daafs verhaal

De volgende zondagmiddag vroeg Daaf of hij misschien 20 euro van mij kon lenen. Ik vroeg hem waarvoor hij dat nodig had. Schoorvoetend gaf hij toe dat hij het eigenlijk aan drugs uit wou geven. Ik vroeg hem of hij nog genoeg te eten had, hij zei dat hij eigenlijk niets meer had. Ik gaf hem een zak bolletjes en beleg, ik had op dat moment toch weinig honger door het speedgebruik en ik had nog wel een pak koeken liggen, ik zou het weekend wel door komen. Hij zei “Ach joh, dat hoeft niet...ik heb zo vaak een dagje zonder gezeten...”, maar ik stond erop dat hij het aan nam. Ik was nog jong en kon wel wat hebben, hij had het naar mijn gevoel meer nodig dan ik. Daarnaast had ik zelf geld genoeg dus het eten boeide mij niet zoveel.

Ik leende hem het geld en zei dat deze 20 euro wel eenmalig was. Hij was me dankbaar en zei dat hij donderdag weer geld zou hebben en mij direct zou terug betalen. Ik ging ervan uit dat ik naar het geld kon fluiten.

Ik begon mij ook zorgen te maken over mijn bezittingen. Aan de ene kant had ik praktisch gezien bijna niets van waarde dat gestolen of voor drugs geruild zou kunnen worden. Aan de andere kant hadden een stel verslaafden mij al eens een tent plus nog wat bezittingen afgestolen. Ik was er niet gerust op dat er nu een harddrugs gebruiker bij mijn plek logeerde.

Gelukkig bleek Daaf niet zo'n type te zijn. Hij had zelf ook amper iets qua bezittingen en hij had wel zulke degelijke morele principes dat hij niet van iemand die ook niets heeft, zou gaan stelen. Te vaak hadden mensen die hij vertrouwde en als vriend beschouwde hem hetzelfde aangedaan.

Hij ging heen en weer naar de stad en haalde drugs. Later vroeg hij mij weer om een tientje, hij had tien euro uitgegeven aan drugs en de andere tien bewaard, omdat hij zuinig aan wilde doen, maar hij had nu zin aan meer.

Ik zei dat ik hem geen extra geld ging lenen. Ik wilde wel extra eten voor ons beiden op halen als het weekend over was. Hij twijfelde of hij nu wel of niet die laatste tien euro uit moest geven. Ik raadde hem aan dat te bewaren voor de volgende dag. Daaf zei “Ja...ja...je hebt wel gelijk...het is eigenlijk ook wel zonde hè...eigenlijk is het ook of wit, of bruin, maar ik wil graag allebei tegelijk, anders is het niet compleet, dan mist er wat …weet je wat, ik doe het niet.”. Vlak daarna is hij gaan slapen.

Ik ben de volgende maandag naar de winkel gegaan en heb extra eten voor mij en Daaf opgehaald. Hij had naar ik dacht bruin (heroïne) gehaald. Hij heeft bijna de hele dag geslapen. Als hij wakker was, hoorde ik zijn aansteker klikken en daarna hoorde ik hem af en toe hard hoesten, waarna het weer snel stil werd. Ergens vond ik het jammer dat hij alleen maar lag te slapen.

In de loop van de week gaf hij mij het geleende geld terug. Hij was me dankbaar dat ik mijn eten met hem wilde delen. Dat hadden weinigen voor hem gedaan. Later heeft hij mij verteld dat hij

blij was dat ik hem tegen gehouden had toen hij meer geld wilde lenen om drugs te halen. En dat ik hem erop wees dat hoe meer hij zou lenen, hoe minder hij uiteindelijk over zou houden en dat het verstandiger zou zijn geen schulden bij Jan en alleman op te bouwen. Daardoor heeft hij het een paar dagen rustig aan gedaan, iets wat hij normaliter niet zomaar gedaan zou hebben. Hij zou her en der geld geleend hebben en uiteindelijk veel terugbetaald moeten hebben, waardoor hij aan het eind van de volgende maand weer tekort zou komen.

Beer kwam eens, tegen onze afspraak in, langs met een andere gozer. Daaf heeft hem daar later op aangesproken bij het inloophuis.

Gaandeweg leerden Daaf en ik elkaar beter kennen.
Hij nodigde mij 's avonds geregeld uit om even bij hem te komen zitten. Daaf lag of zat meestal op zijn bed, een pijpje te roken. Hij kwam op het idee om de boomstronk die ik als bankje had meegesleept naar binnen in de voortent te verplaatsen zodat ik daar op kon zitten. Het was altijd gezellig en we hebben toen veel gepraat. Gaandeweg vertelde Daaf zijn verhaal.

Hij had vele problemen die allemaal door zijn drugsgebruik veroorzaakt waren.
Hij had COPD, een longziekte waarbij een deel van de longblaasjes afgestorven zijn, wat is veroorzaakt door het roken van drugs, en hij had ook hepatitis C, een leverziekte. Hij werd ‘s ochtends geregeld luid hoestend en kreunend van de pijn wakker. Soms was ik bang dat hij in een hoestbui zou blijven hangen en zou stikken. Als hij dood zou gaan zou ik opgescheept zitten met een lijk en de politie er bij zou moeten halen en eventueel mijn plek kwijt kunnen raken.

Hij was al 30 jaar verslaafd. Hij had in zijn leven van alles en nog wat gebruikt. Toen hij bij mij kwam logeren gebruikte hij alleen nog dagelijks crack en heroïne. Dat rookte hij met een pijpje. Dan begon hij met crack, dat gaf hem een heldere kick, dan kon hij zich goed concentreren en gingen zijn gedachten veel sneller. Dat gaf ook een onrustig gevoel. Om deze onrust te dempen gebruikte hij heroïne, dan voelde hij zich zowel scherp als ontspannen. Na even van dit gevoel genoten te hebben zakte het alweer af, waarna hij weer voor de volgende ronde ging. Zo ging dat dan dagelijks door.

Hij was rond zijn 20ste gaan gebruiken. Hij had vroeger wel hard gewerkt en meerdere baantjes gehad. Hij had een tijdje als koerier gewerkt en hij injecteerde toen speed, na twee weken wakker te zijn geweest en ieder kwartier een spuit gezet te hebben begon hij mensen over de snelweg te zien lopen.

Hij vertelde dat hij naast gebruiken ook drugs was gaan verkopen, en daar behoorlijk wat geld mee had verdiend. Sommige van zijn familieleden en vrienden kwamen langs om geld van hem te lenen. Hij kon het wel missen dus gaf hen het gewoon. Ook gaf hij wel eens gratis drugs aan verslaafden, als ze ziek bij hem aankwamen. Hij wist namelijk hoe ellendig het voelde om dope ziek te zijn en had dan medelijden met ze.

Hij beweerde dat hij zelfs door de politie 'getolereerd' werd, en dat de politie zelfs eens een rondleiding aan agenten-in-wording in zijn huis gegeven heeft, om hen te laten zien hoe een drugspand er nu uit ziet.

Nadat hij alles kwijtgeraakt was en niets meer qua drugs of geld te bieden had, heeft vrijwel iedereen die van hem profiteerde hem in de steek gelaten. Zijn familie wilde hem ook niet meer spreken, dat heeft hem het meeste pijn gedaan. Daarna maakte het hem allemaal weinig meer uit en is hij in een gat beland.

Hoe het met mijn verslaving begon

Hij vroeg me hoe dat nu zat met mij, waarom ik ervoor koos om een jaar in een tent in een bos te gaan wonen. Ik heb hem in grove lijnen verteld hoe ik verslaafd raakte.

Het begon in 2004, het eerste jaar van mijn mbo ICT-opleiding, met af en toe een jointje roken met klasgenoten op het scoutingterrein naast de school. Eerst deed ik daar alleen aan mee voor een vakantieperiode of een weekend. Toen was het nog leuk, het was iets speciaals.

Tijdens de examenperiode van het eerste jaar begonnen we vaker een jointje te roken. Daarna deden we dat ook wel eens vlak voor een les. Ik heb zo eens een lachkick gehad tijdens de wiskundeles. Iedere keer als een van ons clubje een bepaald woord zei, lag ik dubbel. De leraar kon dit niet echt waarderen en heeft mij toen de klas uitgestuurd. Hij vroeg ook of ik iets had gebruikt, ik heb met een stalen hoofd beweert dat ik niets had gebruikt. Toen voelde ik mij wel kloten dat was een van de eerste keren dat ik de klas uitgestuurd was.

Thuis liep het niet lekker. Ik woonde toen bij mijn moeder en stiefvader in en mijn stiefvader kon niet zo goed met mij overweg. Ik ben halfverwege het tweede jaar van de ICT opleiding van huis weggevlucht en belandde na een kleine omzwerving een opvang genaamd de Breehof in Nieuw-Amsterdam. Daar heb ik een aantal maanden gewoond. Toen kon ik via mijn moeder in een kamertje terecht en besloot ik om verder te gaan met de opleiding.

Tijdens de tweede maal het tweede jaar van de mbo-opleiding ICT die ik volgde, werd ons verteld dat het diploma wat we over een jaar of twee gingen halen geen zak waard meer was (vanwege de ICT-bubbel crash). Wij moesten nog 'eventjes' een hbo-opleiding van ≈5 jaar er bij gaan volgen om verzekerd te zijn van een baan. Ik geloofde niet meer in het vervolgen van de opleiding. Ik vond de opleiding sowieso niet leuk meer, ICT bleek niet een vakgebied te zijn waar ik mijn leven aan wilde wijden. De school en mijn moeder bleven me pushen om toch door te gaan. Wij waren niet rijk en we konden het ons niet veroorloven dat ik van opleiding zou wisselen.

Ik ging spijbelen en ik begon meer te blowen. Ik vluchtte naar Assen om daar als dakloze te leven. De eerste keer heb ik daar twee weken op straat gezworven. Deze ervaring gaf me rust en deed me inzien dat ik wel iets van mijn leven wilde maken. Daarna ging ik weer een tijdje terug naar

school maar ik kon mij er niet meer in vinden. Na een aantal weken ben ik weer naar Assen gevlucht. Na een aantal dagen in Assen ben ik met mijn laatste geld naar Emmen gereisd. Ik wilde wel eens een andere stad zien. Ik had gehoord dat daar ook een slaaphuis was. Dat viel tegen, er was helemaal niets voor daklozen.

Tijdens mijn zoektocht naar een slaapplaats kwam ik terecht bij een groep jongeren die in een kraakpand woonden en een weggeefwinkel runden. Ze haalden me over om weer contact met huis op te nemen en zo heb ik nog een tijdje thuis vertoeft bij mijn moeder en stiefvader. Daar ging het al snel weer fout – de spanningen liepen al snel weer hoog op.

Na twee weken ben ik weer naar Emmen gevlucht. Het leek me wel leuk om bij de krakers te komen wonen en te werken in de weggeefwinkel. Dat idee voelde ik me goed bij. Ik wilde graag op vrijwillige basis iets goeds doen voor de maatschappij. Toen ik daar arriveerde lieten ze me binnen en mocht ik daar blijven wonen.

Bij de kraakgroep was de rem er af. Het was zomervakantie en er kwamen veel mensen bij het kraakpand die bijna allemaal blowden. Het was heel gezellig en ik blowde gezellig mee. Toen de zomervakantie voorbij was bleef ik echter hangen in het vele blowen. Ik ging meer en meer blowen en ik werd depressief en paranoïde. Ik begon mezelf af te sluiten in mijn eigen kamertje en mijn wietgebruik ging al snel omhoog naar een 25 euro gruis zak per twee dagen.

Zo ging dat jaren door. In 2008 kwam ik in aanraking met drank. Ik en Noud, een kameraad waarmee ik jaren naar school ben geweest en die een korte tijd na mij ook naar Emmen was verhuisd, gingen oud en nieuw vieren op onze manier: Een beetje nerden met computers op mijn kamer. Hij had een fles champagne, die we samen meester hebben gemaakt. Ik kon het gevoel van de champagnedronk wel waarderen. In de tijd erna heb ik zelf steeds vaker flessen champagne en later lambrusco gehaald, het gaf me een goed en gezellig warm gevoel. Dat liep eerst op naar gemiddeld 3 per dag. Tussen eind 2009 en begin 2010 heb ik weer een tijdje bij mijn moeder en stiefvader gewoond. Daar liep het al snel weer fout en ik ging alleen maar meer drinken. Al snel was ik weer terug gevlucht naar het kraakpand. Zo eindigde ik met 3 tot 4 flessen wijn per doordeweekse dag en 5 à 6 op een zaterdag. Ik werd geregeld kotsend wakker na een zaterdagavond.

Toen ben ik overgegaan op halve liter blikken bier. Dat was goedkoper en minder heftig voor mijn maag. Dit bleef tijden lang stabiel tussen de 6 tot 8 blikken per dag. De vrienden van de kraakgroep maakten zich zorgen over mij en verzochtten me meermaals te minderen met drinken en hulp te zoeken. Dan stopte ik een aantal weken met drinken. Ik begon in deze periode ook minder te blowen.

Op een gegeven moment ontdekte ik de speed. Tussen 2010 en 2011 gebruikte ik heel af en toe maar mijn vrienden waren er op tegen. We hadden de huisregel dat er geen harddrugs in het pand

gebruikt mocht worden. In 2012 ging het echter fout. Wat eerst begon met 1 gram per 3 dagen schoot al snel omhoog naar een gram per dag. Omdat ik toen minder snel dronken werd, ging ik ook meer drinken. Toen ik op straat kwam te staan, liep mijn gebruik steeds verder uit de hand en werd het al snel 1 à 2 gram speed en 10 blikken bier per dag.

Daafs vraag

Daaf zei toen: “Wat me opvalt aan dit hele verhaal...je valt iedere keer van het ene extreme in het andere...eerst veel wiet, dan veel drank, daarna veel speed...waarom doe je dat toch? Is er iets in je verleden gebeurt dat je probeert te verdringen of zo? Ben je ontevreden over je leven? Het is toch niet normaal dat je iedere keer weer vervalt in het gebruiken van zulke grote hoeveelheden drank en drugs.”.

Ik wist toen eigenlijk niet zo goed waarom en zei “Ik heb vrede met mijn verleden, voor zover ik weet...er valt sowieso niets meer te veranderen aan wat er gebeurd is...het verleden heeft mij wel deels gemaakt tot wie ik nu ben maar ik ga niet constant nadenken over alles wat er fout is gegaan, daar word ik alleen maar depressief van en daar schiet ik niets mee op. Ik leef gewoon verder...ik ben meer van het achter mij laten en doorgaan. Eigenlijk vind ik het gewoon lekker om geregeld lijp te zijn en hard te gaan.”.

Hij zei me dat ik niet zo veel moet gebruiken en eens aan mijn toekomst moest gaan denken. “Jij bent nog zo jong, jij hebt nog een heel leven voor je jongen. Wil je je hele leven zo blijven leven zoals je nu leeft? Dat wil je toch niet...”

“Kijk naar mij...neem een voorbeeld aan mij...ik ben 50 jaar en ik heb mijn leven vergooid. Ik heb geen vrienden meer, mijn familie wil mij niet meer zien. Mijn lichaam is kapot gegaan door de drugs en geestelijk voel ik me ellendig. Daarom kan ik ook niet meer met de drugs stoppen...alles doet mij pijn, mijn lichaam doet mij pijn, mijn herinneringen doen me pijn, ik kan niet leven met die pijn, ik rook de pijn weg.”

“Als je af en toe eens blowt of een lijntje speed neemt, dat kan nog wel, maar blijf alsjeblieft ver weg bij die hardere drugs, blijf ver, ver weg bij de crack en de bruin, kijk naar mij en wat het met mij en mijn leven gedaan heeft...laat mij dan je slechte voorbeeld zijn.”.

“Kijk...voor die paar jaar dat ik nog leef, maakt het voor mij ook niets meer uit – zolang ik nog maar mijn pijpje kan roken...daar kan ik nog van genieten...dan kan ik eventjes mijn pijn en verdriet vergeten...”.

Hij heeft mij toen wel eventjes aan het denken gezet.

Als ik dit jaren later (2024) terug lees, word ik verdrietig – na bijna 12 jaar heb ik nog steeds moeite met mijn verslavingen. Ik heb 15 november 2021 een klaplong gekregen door mijn vele gerook. Mijn rechterlong was toen ingeklapt. Ik was toen al drie jaar daarvoor gewaarschuwd door de stem van een mevrouw in mijn hoofd die me verzochten te stoppen met roken. Ik heb het toen best wel benauwd gehad en heb toen een hele tijd geen sigaret meer aangeraakt.

Ook heb ik in juli 2023 een middag in het ziekenhuis gelegen door de afkickverschijnselen van de alcohol. Mijn nekspieren verkrampten en toen heb ik het ook heel benauwd gehad. Ik kon amper nog ademhalen. Sindsdien ben ik sterk geminderd met het zuipen. Het gaat nu (2024) stukken beter. Ik drink nog één of twee keer per week een zestal blikken bier. Ik gebruik ook geen speed meer. Soms kost het me moeite om "nee" te zeggen maar gelukkig ben ik daar een stuk sterker in geworden. Ik wil niet een kapot lichaam, ik wil niet weer in het ziekenhuis belanden, ik wil niet langzaam en creperend sterven.

Inmiddels is Daaf al een jaar of vier geleden overleden. God hebbe zijn ziel.

Negatief commentaar op Daafs drugsgebruik

Ik had het idee om een klein haardje te gaan bouwen met wat bakstenen die her en erop de steenhopen langs de oostzijde van het bosje lagen. Af en toe ging ik ‘s avonds even op stap om een paar van deze stenen op te halen.

Het was nog vroeg op de avond en nog licht buiten toen ik werd uitgenodigd door Daaf. Ik wilde nog een lading bakstenen ophalen. Daaf zei dat hij nog een 'piepe' (pijpje) ging roken en dan zou gaan slapen. Toen klonken er boze stemmen uit de struiken aan de westkant van het kampje: “Wat godverdomme! Hoezo piepe roken, zit die hier verdomme drugs te gebruiken in het bos! Niets piepe roken! Rot op godverdomme, vieze junkie! Wat denkt hij wel niet!”.

Ik hoorde dit en reageerde in mijn hoofd terug: “Doe normaal! Kom op zeg, die man is al 30 jaar verslaafd en hij heeft verder niets meer dan dit! Zijn lichaam is stuk en hij heeft al genoeg ellende meegemaakt, laat hem zijn pijp roken en laat hem met rust!”.
Hierna hielden de stemmen op hem aan te vallen.

Verklaring:
Dit waren zeer waarschijnlijk reacties van mijn eigen innerlijke demonen.

De steenhopen waar ik zowel bakstenen als andere leuke steentjes vond.

Het hertje

Ik had een tweede nacht doorgehaald en kwam ‘s ochtends rond een uurtje of negen uit mijn tent. Daaf lag nog te slapen. Ik wilde het bos in om meer bakstenen te halen voor het oventje.

Ik hoorde diverse stemmen om me heen praten. Ik stapte over de takken van de beschermende barrière heen en de stemmen leken te veranderen – nu hoorde ik een paar stemmen praten vanuit het achterste gedeelte van het bos. Ik luisterde even. Ik kon niet goed horen waar ze het over hadden, maar kon wel een man en een vrouw onderscheiden. Ik vroeg me af wie daar achter in het bos waren en besloot te gaan kijken.

Toen ik op een kwart naar het achterste gedeelte toe was hoorde ik de stemmen duidelijker. De vrouwelijke stem zei “Stil eens...hoorde je dat ook?” waarop de mannelijke stem reageerde “Ja...volgens mij is dat hem...”. De stemmen vielen stil.

Toen ik bijna halverwege was hoorde ik de man zeggen “Hij komt volgens mij dichterbij...” . Toen ik net iets over de helft was hoorde ik “Ja, nu weet ik het zeker, hij komt hierheen – we moeten hier weg.”. Nog een paar stappen verder hoorde ik de vrouwelijke stem zeggen “Blijf jij maar hier, mamma komt zo terug.”. Daarna vielen de stemmen stil.

Ik kwam aan bij het achterste gedeelte van het bos en liep daar langs de oostelijke zijde van de grote heuvel. Ik stak de lage heuvelrug aan de achterzijde over en liep via de westelijke zijde terug. Toen ik bijna rondom de heuvel gelopen was hoorde ik opeens heel helder en dicht bij een kinderstem keihard “MAMMA! HELP!” schreeuwen. Ik stond verstijfd en dacht “What the fuck was dat?”.

Ik dacht dat het een herinnering van een kind dat vroeger eens verdwaald of in paniek geweest was die daar een hele sterke energetische indruk achter gelaten had en liep verder.

Ik liep de lage heuvelrug aan de voorkant op en liep voorbij een stam van een omgezaagde boom met het idee om over de heuvels terug naar voren te lopen. Ik keek een keer snel opzij naar de boomstam en weer naar voren. Tijdens de snelle blik zag ik iets wat anders was dan de boomstam en ik realiseerde me dat het op een klein hertje leek. Met een ruk draaide ik mijn hoofd er weer naar toe.

Mijn mond viel bijna open van verbazing en ik stond vol verwondering te kijken. Ik had het goed gezien, er lag daar echt een jong hertje tegen de boomstam.

Meteen begonnen er vanuit allerlei richtingen zware, boze, lage stemmen te donderen: “Donder óp bij dat hertje!” - “Ga wég bij dat hertje!” - “Lááát dat hertje met rust!”.

Ik voelde me helemaal vertederd en vond het heel bijzonder dat ik dit kalfje tegen gekomen was. Ik had nog nooit eerder een jong hertje in het wild gezien. Ik sprak tegen de boze stemmen in mijn hoofd: “Ik ga eventjes in die boom daar zitten en eventjes kijken naar het hertje...ik ga het geen kwaad doen...ik vind dit zo mooi...”.

Ik klom in een Y-vormige boom en ging in het midden van de splitsing zitten om vanaf daar te kijken naar het hertje. De stemmen hielden even later op te bulderen.

Terwijl ik naar het hertje keek, viel het me op dat het wel erg stilletjes lag. Het hertje staarde in de verte. Ik praatte met mijn hoofdstem tegen het hertje: “He...je hoeft niet bang voor mij te zijn hoor, ik doe je niets...wat is er dan? Waarom lig je daar zo alleen? Waar zijn je ouders dan?”. Het hertje reageerde niet terug. Ik vroeg “He kleintje...heb jij ook een naam? Ik ben Robert...je hoeft heus niet bang te zijn hoor...”. Weer geen reactie. Het hertje gaf geen kik en bewoog geen spier.

Ik fantaseerde eventjes over hoe het zou zijn om het hertje onder mijn hoede te nemen, als een soort vrij lopend huisdier, een herten-vriendje. De stemmen begonnen direct weer te bulderen; “Ga wég bij dat hertje!” - “Láát dat hertje met rust!”.

Ik dacht “Nee, nee, ik ga het niet echt doen...het was maar een domme fantasie...”. De stemmen vielen weer stil. Ik bedacht me dat het leuk zou zijn als ik en het hertje vriendschap zouden sluiten en dat het hertje uit zichzelf bij mijn tent zou komen. Dan zou ik het hertje kunnen helpen om de winter door te komen door hem brood te geven, misschien zou hij dan zelfs wel binnen in mijn tent komen, waar hij lekker warm bij mij kan slapen. Dan zou ik hem 's ochtends weer naar buiten laten waar hij zijn eigen gang kon gaan terwijl ik naar de stad ging om daar mijn ding te doen, en 's avonds zouden we elkaar dan weer zien.

Ik begon mij nu toch wel zorgen te maken; het hertje had nog steeds niet bewogen en leek ook niet met zijn oogleden te knipperen. Ik dacht “Hij zal toch niet ziek of blind zijn?”. Ik klom uit de boom en liep naar het hertje toe.

De stemmen begonnen weer te bulderen: “Donder op bij dat hertje!” - “Láát dat hertje met rust!”.

Ik dacht terug: “Ik ga alleen even kijken of het hertje niet ziek is.” en hurkte er bij neer. Het hertje bleef in de verte staren en bewoog nog steeds geen spier. Het enige wat een beetje bewoog waren zijn neusvleugeltjes.

Ik zwaaide met mijn hand voor het hertje zijn ogen. Het hertje knipperde niet en lijkt ook niet mijn hand met zijn ogen te volgen. Daarna probeerde ik het te aaien. Voordat ik mijn hand op zijn rug heb kunnen neerleggen, knipperde het hertje opeens een keer met zijn ogen, draaide zijn hoofdje bij, stond op en sprintte ervandoor naar de noordelijke bosrand.

Ik liep naar de bosrand toe en zocht daar nog even tussen de varens. Ik probeerde mijzelf (en de stemmen) voor te houden dat ik alleen maar zeker wilde weten of het hertje niet ziek was. Diep van binnen vond ik het jammer dat ik nu geen herten-vriendje als een huisdier zou kunnen hebben. Ik kon het hertje nergens vinden en na een tijdje gaf ik de zoektocht op.
Ik liep terug naar de tent, vervuld van blijdschap en verwondering over dit speciale, unieke moment. Toen ik bij de tent terug kwam, was Daaf net wakker geworden en zich aan het klaarmaken om richting de stad te gaan. Ik vertelde hem wat ik gezien had. Daarna heb ik nog een tekening van het hertje gemaakt.

Verklaring:
De stemmen moeten afkomstig zijn geweest van een groepje herten. Zij communiceren in gedachten met elkaar, net als de rest van de natuur lijkt te doen. De meeste wilde dieren zijn bang voor ons, de mens. Dit vind ik jammer maar het is een logisch gevolg van hoe we mensen met de dieren omgegaan zijn.

De herten waren al weg; later leerde ik te zien waar je hun aanwezigheid aan kunt herkennen: ze maken kale ronde plekken op de grond, waar ze gaan liggen. Er staan daar ook een aantal oudere eikenbomen en beuken. Ik heb na 2013 een tijdje gedacht dat de lage, bulderende stemmen van hun afkomstig konden zijn geweest.

Jonge dieren herkennen blijkbaar hun ouders als zodanig – als moeders en vaders, en moederherten zien zichzelf ook als moeder. Dat valt uit het gesprek dat ik hoorde op te maken.

Het hertje lag zo stil omdat dit zijn manier van verdediging is, hij probeert op te gaan in de omgeving en blijft doodstil liggen tot het gevaar geweken is (of te dichtbij komt).

Een beeld dat iemand naar mijn verhaal heeft gemaakt.

De heroïne-sigaret

Er kwam een avond dat mijn speed opraakte. Ik voelde me niet zo lekker. Ik verlangde naar een verdovend gevoel, en op de een of andere manier had ik zin aan opium.

Ik had in 2012 een papaver somniferum gevonden in een berm, en deze meegenomen en bij het kraakpand in de tuin geplant. Daarna heb ik daar de opium van geoogst. Het was niet veel, maar ik had toen drie dagen achter elkaar 's avonds dat spul gerookt, ik had de witte vloeistof op een vloeitje gesmeerd en daar een jointje mee gedraaid. Het gaf me een zeer ontspannen en warm gevoel, alsof men in dekens gewikkeld is en zelfs geknuffeld wordt door de bank waar men op ligt. Op de vierde dag had ik 's avonds alweer zin aan een opium jointje. Dat was het moment dat ik besliste dat ik dit spul niet zomaar aan een stuk door zou gaan gebruiken en in ieder geval minimaal een jaar tussen de keren van gebruik zou houden. Het spul voelde simpelweg te goed.

Ik vroeg aan Daaf of ik misschien wat heroïne van hem kon over kopen, voor in een sigaret. Daaf wilde dit liever niet. “Nee jongen, ik wil er niet voor verantwoordelijk zijn dat je straks verslaafd aan dit spul raakt...dat kan ik niet over mijn hart verkrijgen.”.
Ik legde hem uit dat mijn speed op was en dat ik eigenlijk wel wat ontspannends kon gebruiken. Dat ik het ook maar een keer per jaar rookte, als er zich überhaupt een kans zou voordoen en zelfs dan er over het algemeen niet eens aan zou denken. Na even aandringen gaf hij toe. “Maar je moet mij beloven Robert, je moet mij echt beloven dat je me dit nooit weer zult vragen – ik wil jou niet naar de kloten helpen en ik heb al genoeg goede mensen aan dit spul zien kapot gaan, ik ben er zelf ook aan kapot gegaan...beloof me alsjeblieft dat je me dit hierna nooit meer zult vragen …ik kan je niet tegen houden als je het zelf gaat halen, zie je, maar ik wil me later niet schuldig voelen over dat ik je de afgrond in heb geholpen door je dit te geven...beloof me alsjeblieft dat je dit hierna ook niet weer doet, als jij het bij eenmaal per jaar kunt houden – doe dat dan zo. Alsjeblieft.”. Ik voelde aan hem dat ik hem ergens gekwetst had, en dat hetgeen hij mij op mijn hart drukte welgemeend was. Ik beloofde hem ook dat ik het bij deze ene keer zou houden.

Ik hoefde er ook niet voor te betalen, hij draaide een sigaretje voor mij met wat bruin. Ik heb toen de sigaret gerookt. Ik voelde mij meteen heel ontspannen. Ik ben op de grond gaan liggen, tegen de boomstronk aan. Ik voelde me goed.

Verklaring:
Toen ik in 2017 weer een periode begon te vechten tegen het kwaad begon het kwaad weer zaken uit het verleden er bij te halen om me te pijnigen. Het kwaad begon me toen ook aan te vallen op het hebben gebruikt van heroïne. Ik keek neer op het gebruik van heroïne, het maakt mensen verslaafd, maar ik had het zelf een paar keer gerookt en was daarmee dus een hypocriet als ik op andere gebruikers neer keek. Daar voelde ik me schuldig en beschaamd over.

Onzichtbare bezoekers

We zaten nog steeds bij de tent, toen we allebei twee mannelijke stemmen dichterbij hoorden komen. Daaf zei “Stil eens...hoorde je dat ook?”. Ik zei “Ja...”. We luisterden naar de stemmen die dichterbij kwamen. Ze leken het over ons te hebben: “Die zwerver moet hier ergens staan...” - “Ja...ik zie daar zijn tentje staan...”. Ook hoorden we takken kraken, als van iets zwaars dat nadert. Het gekraak kwam tot vlak achter Daafs tent. Ik ging naar buiten om te kijken wat er aan de hand was. Ik zag niemand. Ook het gepraat hield op. Ik keek nog onder de bosjes door om te zien of daar misschien iemand verstopt zat, maar ik zag niemand. Daaf en ik waren allebei verbaast. Wij snapten niet hoe het kon dat we allebei eerst twee mannen tot dicht bij de tent aan hoorden komen lopen, die vervolgens in geen velden of wegen te bekennen waren, terwijl we ze ook niet weg hebben horen rennen.

Verklaring:
Dit kunnen dieren geweest zijn, geesten laten geen takken kraken tijdens het lopen. Mensen zouden zichtbaar geweest zijn, ook al verstoppend in bosjes.
Dieren kunnen wel stilletjes en zonder lawaai weg komen in een bos.

Daaf vroeg me geregeld of hij mijn radio mocht gebruiken, hij vond het prettig om wat muziek er bij te hebben. Hij had de radio in zijn voortent gezet, zodat we allebei van de muziek konden genieten. Hij luisterde naar Simone FM. Die avond deed de radio vreemd. Het was net alsof de radio tussen twee muziekjes heen flikkerde. Ik dacht dat de radio misschien niet goed op het kanaal was afgestemd. Toen ik dichter bij de radio kwam, ging deze weer een stabiel geluid geven en verdween de flikkering. Nadat ik terug in de tent was gegaan, begon deze weer te flikkeren. Eerst meende ik dat ik dit fenomeen als enige gehoord had en dat het door de drugs kwam. Later vertelde Daaf me dat hij hetzelfde had gehoord.

Verklaring:
Eerst dacht ik dat dit iets was dat veroorzaakt werd door geestelijke invloeden, door een verschil in onze beleving van de realiteit onder invloed van drugs, en dat de radio daardoor stoorde. Hier blijkt echter de simpelste verklaring meteen de meest logische: Blijkbaar was er die avond een stoorzender in de lucht en blokkeerde ik dat signaal als ik enigszins voor de radio stond.

Ik hoorde eens het gegil van een dier in paniek. Ik vermoedde dat er een jong hertje werd aangevallen door een vos. Ik ging het bos in en sprak in mijn hoofd “Reintje vos, laat dat hertje met rust jij! Wee je gebeente!”. Ik heb toen wat gezocht naar het hertenjong, maar kon het niet vinden.

Het avontuur met de kwekerij rip

Op een gegeven moment kreeg ik een berichtje van Jaxx. Er waren toestanden rondom de kwekerij geweest; er was eens brand uitgebroken en de eerste kweek was mislukt, er was geen geld aan verdiend. Om toch nog geld te kunnen scoren wilde hij samen met een ander langs een andere kweker, om daar de wietplanten uit de kweekruimte te stelen en de oogst te verkopen. Hij vroeg of ik mee wilde.

Het leek me gevaarlijk en best wel spannend. Ik zei ja. Enige tijd later kreeg ik 's ochtends vroeg een bericht; ze kwamen me ophalen om daarheen te gaan. Ik was toen net twee dagen wakker geweest, had een nacht in de tent zitten snuiven, zuipen en roken en ik was bang dat ik stonk.

Ik werd opgehaald en zat op de achterbank van de auto. We reden richting Groningen, waar de kweker zat waar we de kelder van zouden gaan leeg stelen. Onderweg hoorde ik steeds de stemmen van Jaxx en de chauffeur komen: “Poe, wat stinkt die gozer zeg.” – “Bah man, wat stinkt die zwerver.” – “Vieze zwerver.”. Ik hoorde Jaxx het dan voor mij opnemen. Ook hoorde ik stemmen die niet klonken zoals de mensen voor in de auto, deze zeiden dingen als “Junklife! Hehehe.” en schelden me uit voor “Vieze junkie” en “Stinkzwerver” en dergelijke.

Ik zag in de berm langs de snelweg vlak voor Groningen geestesgestalten van soldaten, die half in de grond gezonken waren en met hun geweren de auto volgden.

Ik heb diverse keren aan Jaxx en de chauffeur gevraagd of ze vonden dat ik stonk – ze zeiden van niet. Onderweg stopten we even om wat eten te halen, toen heb ik Jaxx nog gevraagd of hij een bus deodorant voor mij mee kon nemen. Daarna verdwenen de opmerkingen over mijn geur en had ik verder geen last van de stemmen.

Eenmaal op locatie gekomen moest ik even bij het huis gaan controleren of de kweker zelf thuis was. Ik hoorde niets – op een stem afkomstig vanaf het huis zelf na, die leek te vloeken en niet van bezoek gediend was. Ik kon niet met zekerheid zeggen of de man thuis was. Ik heb nog aan een buurtbewoner gevraagd of die iets wist – die wist van niets. Ik ben weer terug naar de auto gegaan, waarna we na enig overleg besloten het risico niet te lopen en weer huiswaarts te gaan.

We zouden later weer terug keren – dit is er gelukkig niet van gekomen. Ik vond het gedoe met die plantage rip veel te eng en wilde er verder liever niets mee te maken hebben.

Verklaring:
De stemmen die klaagden over stank waren afkomstig van mijn eigen innerlijke demonen. Die had ik op dat moment zelf gecreëerd door mijn onzekerheid. Dat gevoel werd versterkt door slaapgebrek en mijn alcohol en speedgebruik. De innerlijke demonen kunnen het laten lijken alsof ze uit een bepaalde richting of van een bepaalde persoon in de omgeving afkomstig zijn.

De opmerkingen over mijn verslaving waren ook afkomstig van innerlijke demonen. Deze stonden in verband met Spinal en Steen, die ook wel eens iets deden met de 'junklife' muziekgroep.

Eerst dacht ik dat de soldaten oorlog slachtoffers waren, die waren blijven hangen op de plek waar ze neergeschoten waren. Nu weet ik dat de soldaten een verbeelding waren van wat er op dat moment gaande was in mijn hoofd.

In de hiphop scene spreekt men wel over 'soldaten' als het over vrienden en mensen die je bijstaan gaat – hier kan het 'soldaat' thema uit voortgekomen zijn – Jaxx luisterde wel vaker naar hiphop. Volgens mij werd er ook hiphop gedraaid in de auto op dat moment. Dat de soldaten met hun geweren onze auto volgden komt omdat ik bang was dat er vuurwapens en vuurgevechten bij de plantage rip zouden komen kijken.

Een dipje aan het einde van de maand

Aan het eind van april had ik een paar dagen een dipje – ik was eventjes uitgefeest, de drugs waren op en het duurde even voor ik weer drugs geregeld had. Ik was gelukkig niet door mijn geld heen.

Op commando visualiseren

Op de nacht van 12 naar 13 mei ontdekte ik dat ik op commando kon hallucineren – ik kon zelf bepalen wat ik verbeeld zag op het folie. En ook op papier. Ik zag hetgeen ik visualiseerde dan in heel lichtblauwe lijntjes op het vel verschijnen. Deze hoefde ik dan alleen nog maar over te trekken.

Ik vond dit geweldig en vertelde over deze ontdekking bij het inloophuis. Daar ging ik deze nieuw ontdekte gave zitten oefenen. Op een gegeven moment kwam Teun bij mij aan de tafel zitten. Toen probeerde ik een vliegtuig te visualiseren op het papier, maar in plaats daarvan begonnen er andere beelden doorheen te lopen – onder andere een bibberige lijntekening van een schedel die me aan keek met het woord DOOD er onder. Ik meende toen dat deze beeltenis veroorzaakt was door een kwade geest die bij Teun rondhing.

Na de tijd vergat ik dat ik dit kon. Toen ik het later weer eens probeerde, lukte het mij niet meer – de beelden veranderden dan weer snel naar iets anders zodat ik niet de kans kreeg iets over te tekenen. Dat vond ik erg jammer en frustrerend. Ik beschouwde het alsof je een kind een lolly geeft en dan weer af pakt.

Verklaring:
Ik ben na de tijd door een innerlijke moeder-demon aangeklaagd op het hebben verteld over deze gave en het publiekelijk hebben verricht van deze kunst. Zij beweerde dat ik daarmee te koop liep met mijn gave. Die beschuldiging creëerde onzekerheid en schuldgevoel in mij.

Waarschijnlijk is zij ook degene geweest die de verbeeldingen blokkeerde toen ik het later weer probeerde te doen – ze heeft op een later tijdstip een soortgelijke streek geleverd, toen ik bezig was met mijn geestelijke vermogens te werken.

Deze gave wil ik ooit weer onder controle krijgen en gaan gebruiken om o.a. makkelijker mooie tekeningen te maken.

Daaf vertrekt, het gedoe rondom de tent

Het was ergens voorbij half mei toen Daaf een plaats in een opvang kreeg en uit het bos vertrok. De tent en het luchtbed liet hij achter. Beer kwam langs met een krant, die hij voor mij achter liet. Ik zei dat dat voor een volgende keer niet hoefde, de krant interesseerde me niet zoveel en kon ik ook wel bij het inloophuis lezen.

Daaf had, zoals beloofd, geprobeerd het afval uit zijn tent allemaal op te ruimen maar was vergeten om de zooi die onder zijn luchtbed lag op te ruimen. Hij had wel gezegd dat er daar nog wat onder kon liggen; hij had niet de kracht gehad om dat bed op te tillen en daar onder op te ruimen. Het afval heb ik opgeruimd en de tent zette ik met de deur open naast mijn tent om eens flink te laten luchtten. Er hing een typisch penetrant ammoniakachtig luchtje in de tent, welke ik later leerde herkennen als de lucht van heroïne.

Een dag later kwamen er talloze kleine stekende vliegjes uit de grond onder de tent. Ik meende dat dit kwam omdat de tent vol negatieve energie zat en zich via de grond zich had ontladen. Nog een dag later kwam Beer weer langs. Hij had weer een krant bij zich. Hij had wat fruit crackers mee. De wikkels legde hij netjes bij de rest van het afval neer (buiten het zakje). Hij had ook gereedschap bij zich, wat hij overal liet slingeren. Beer had vaker de neiging zijn spullen overal kwijt te raken en opeens begreep ik hoe dat nu gebeurde. Hij was erg onder invloed van speed en slaapgebrek en daarom handelde hij erg chaotisch en vergat hij steeds waar hij zijn spullen had neergelegd.

Hij ging slapen op het luchtbed. Toen legde ik enkele zwarte steentjes op hem in een poging zijn nachtmerries te verminderen. Hij werd wakker, keek me aan en vroeg “Wat doe jij nu weer dan?”.

Beer deed nonchalant over de tent en het luchtbed – hij vond dat ze wel konden blijven staan in het bos. Hij zei dat ik ze dan zelf kon gebruiken als extra ruimte. Het was aardig bedoeld, maar ik wilde juist zo min mogelijk spullen rond hebben slingeren, voor het geval ik moest verhuizen.

Beer liet de krant en zijn afval liggen en ging weer weg. Ik zat nu met meer afval opgescheept. Ik heb het luchtbed laten leeglopen en naar het inloophuis gebracht. Toen ik over het bospad naar de straat liep ontdekte ik dat Beer wat van de fruitcracker wikkels naast het pad gedumpt had. Dat maakte me boos. Eenmaal terug heb ik de tent van Daaf afgebroken. Tijdens het afbreken van de tent leek het op een gegeven moment alsof er iemand op één van de tentstokken ging staan – ik dacht dat dit door de geesten uit het bos kwam die me wilden treiteren. Daarna heb ik ook deze tent naar het inloophuis gebracht, waar deze samen met het luchtbed in de opslag werden gelegd. De leiding wilde wel een bericht aan Beer doorgeven en hem vertellen dat deze spullen in hun opslag lag.

Enige tijd hierna kwam de jongen die deze tent aan Daaf en Beer had weggegeven langs het inloophuis. Hij beweerde toen dat we hadden afgesproken dat hij die tent weer terug zou krijgen

als Daaf er klaar mee was en dat hij die nooit weggegeven had. Ik heb hem gezegd dat hij daarvoor bij Beer moest zijn. Daarna heb ik er niets meer over gehoord.

Een confrontatie met nazi's

Enige tijd later kwam Beer weer op bezoek. Terwijl we het bos uitliepen hoorden we een jeep over het zandpad rijden. Beer herkende het geluid als een Duitse jeep uit de Tweede Wereldoorlog. We liepen naar het hoofdpad, er was echter geen jeep te bekennen.

We namen afscheid bij de uitgang van het bos. Ik ging terug naar de tent en ik hoorde Duitse stemmen in het bos. Ik werd bang en vluchtte naar het stuk bos aan de overkant van de weg. Daar liep ik door tot ik bij een heuvel kwam. Daar hoorde ik een fluisterende stem. Ik luisterde eens goed en vroeg in mijn hoofd of deze zichzelf kon herhalen en wie deze was. Ik hoorde de fluisterstem "Ik zit heel diep …" zeggen. Ik dacht toen dat dat mijn eigen angst is.

Een stem zei dat ik het spiegeltje dat om mijn nek hing moest omdraaien. Ik twijfelde eventjes en bedacht me. Ik deed het spiegeltje onder mijn trui. Daarna liep ik terug naar mijn tent. Ik werd nu achtervolgd door nazi's. Ik ging mijn tent binnen en zag hun gestalten in het folie. Er waren meerdere kale soldaten en er was ook een sergeant. Ze keken allemaal boos en gemeen. Ik werd bang en durfde niet meer mijn tent uit. Na even gedacht te hebben wat ik zou moeten doen besloot ik Beer te bellen. Ik vroeg hem of hij terug kon komen omdat er nazi's in het bos zaten die mij omringt hadden. Beer zei dat hij niet terug zou komen en dat ik niet zo paranoïde moest doen. Ik bleef nog even in mijn tent zitten, kijkend naar de nazi's om me heen, me bedenkend wat nu te doen.

Toen dacht ik: "Waar kom ik vandaan? Ik kom bij het kraakpand vandaan! Waar stonden de krakers voor? Tegen fascisme, tegen racisme, tegen nazi's! Waarom zou ik niet tegen hen opstaan, tegen deze nazi's, dat is toch waar we bij de kraakgroep voor stonden? Hoezo zou ik dan niet tegen hen opstaan? Kom op, ik zal die nazi's eens laten zien waar ik voor sta!"

Ik pakte mijn stok. Ik voelde me angstig, maar zette me over de angst heen en ritste de tentdeur open. Ik stormde naar buiten met mijn stok, klaar om te vechten, en zag dat er geen nazi's waren. Daarna bleven de nazi's ook uit beeld.

Later hoorde ik ze af en toe onderaan de heuvel over mij praten. De gesprekjes gingen onveranderlijk op dezelfde manier: "Haben zie eine junge gesehn? Er scheinst in einen tent in diesem bos zu leben." of "Haben zie einen speedfreak gesehn? Er leeft in ein haul in dem grund." Deze gesprekjes hielden na een week of twee weer op.

Verklaring:
Hier duikt weer het nazi-thema op en is er weer een confrontatie met innerlijke demonen die uit de angst voor (neo)nazi's ontstaan zijn.

De demonen 'verdwenen' toen ik mijn angst confronteerde. Net zoals de keren ervoor (tijdens het verhuizen van de tent in januari, tijdens de confrontaties met andere figuren in februari).

Dat de 'nazi's' een tijdje erna nog steeds op afstand gesprekjes over me hadden kwam omdat ik nog steeds bang was betrapt te worden in het bos. De opmerkingen over een gat in de grond zal wel gekomen zijn omdat ik er soms over nagedacht had om een ondergronds schuilhol te maken om in te gaan wonen, maar daar nooit echt werk van gemaakt had.

De kwestie rondom het beschermende spiegeltje

Na verloop van tijd had ik het beschermende spiegeltje in een aantal stukken gebroken. Dit deed ik omdat ik wilde proberen de omgeving te zien via een reflectie in een reflectie. Misschien dat de geestenwereld dan beter zichtbaar werd. Dan zou ik via het spiegelbeeld bewijs kunnen vastleggen.

De stemmen probeerden me daarna wijs te maken dat ik mijn geest door het breken van de spiegel ook in stukken gebroken had en vervloekt had. Dit omdat ik de spiegel gebroken had terwijl ik er zelf zichtbaar in was. Enige tijd later heb ik de scherven van het spiegeltje bij het skatepark onder een skateramp gegooid.

Een aantal maanden later vond ik daar weer één van deze scherven terug. Dit was vlak na het eerste 'boze ogen' incident. Er stond toen ook een 'boos oog'-symbool op de spiegelscherf. De stemmen probeerden mij toen wijs te maken dat er constant zwarte magie op mij gericht werd waardoor al mijn huidige en vroegere eigendommen vervloekt waren geraakt. Dat verhaal geloofde ik niet helemaal – als mijn spullen vervloekt zouden zijn, dan zouden ze toch continu stuk moeten gaan of mij afgestolen moeten worden of me ongeluk moeten bezorgen? En dat deden mijn spullen niet – die bleven meestal functioneel en maakten vooral mijn leven makkelijker.

Doordat er op die scherf een 'boos oog' leek te staan begon ik te twijfelen of het verhaal een leugen was of toch wel een waarheid. Maar zoals al dat soort verhalen in die tijd verdween dit verhaal ook al snel weer in de vergetelheid en maakte ik me daarna ook geen zorgen meer over eventueel vervloekte bezittingen.

Het verhaal over de demonische spiegelbeeldwereld

De demonen kwamen een tijdlang aan met een toneelspel gebaseerd op het idee dat hun wereld een soort spiegelbeeld was van de onze, waarbij ik tegelijk in hun wereld als in mijn eigen wereld bestond.

Overal waar het hier vrede was, was het daar oorlog. Dat verklaarde ook waarom er nazi's aan het zoeken waren naar mij.

Al het gras in onze wereld was gebroken glas in hun wereld – door de perpetuele oorlog was bijna geen enkele ruit in hun wereld nog heel. Terwijl ik in de omgeving van het bos door de berm liep zeiden de demonen “Niet in het glas lopen, speedfreak.”. Ze beweerden ook dat ik aan hun kant op blote voeten liep. Lekker dan, dacht ik. Ik nam het maar niet te serieus.

Ik bedacht er zelf bij dat het bos aan mijn kant een fort aan hun kant moest zijn.

De spijsvertering liep in hun wereld ook andersom – de demonen voedden zich met zakken stront, waar er een constant tekort aan was. Hetgeen we hier uitscheidden namen zij aan de andere kant weer op, dat zou ook de reden zijn dat materie aan mijn kant van de spiegel verging. Dat kwam omdat demonen aan de andere kant dit consumeerden. En als er aan onze kant een boom stierf, dan begon deze aan hun kant te groeien.

Ook bestond er een orgaanhandel aan de demonische kant. Door de ruige omstandigheden in de demonische wereld waren de demonen genoodzaakt zichzelf keer op keer op te lappen. Dit deden ze door hetgeen ze qua organen en dergelijke nodig waren uit te wisselen met onze kant. Ze stalen als het ware delen van het lichaam van mensen, dit veroorzaakte dus ziekte en verderf in de mensenwereld. Toen ik ze vroeg of ze dat niet vreselijk vonden zeiden ze dat ‘ze toch iets moesten om te overleven’.
Dit verhaal was een kleine twee weken de basis voor demonische toneel gesprekjes voordat het compleet vergeten werd en een ander idee de basis werd waarop verhaaltjes en ander gedoe gefundeerd werden.

Verklaring:
Het idee over de spiegelbeeldwereld was gebaseerd op de uiterste tegenstellingen tussen goed en kwaad. Ik meende toen dat engelen en demonen letterlijke spiegelbeelden van elkaar waren. Uit dit idee ontstond blijkbaar ook het idee van de semi-letterlijke spiegelbeeld wereld.
Het idee van de orgaanhandel was gebaseerd op een aflevering uit Star Trek Voyager. Daar komen de ruimtevaarders een groep aliens tegen die organen stelen van de bemanning. Dit deden ze omdat hun thuiswereld en hun volk verwoest was door een ongeneeslijke ziekte waardoor ze organen van anderen moesten stelen om als soort te kunnen overleven.

Hier blijkt weer uit dat innerlijke demonen ook onze eigen niet traumatische herinneringen kunnen gebruiken en vervormen.

Laatste helft mei – half juni 2013 – Magische toestanden

Het natuurwezen dat een bloem liet groeien en bloeien

In de dagen nadat Daaf was weggegaan had ik bij de linker zijflap van de voortent een klein tuintje met een miniatuur stonehenge-achtig monument gemaakt.

Ik bleef een nacht wakker en begon weer te hallucineren. Ik keek naar een raampje in de voortent en zag daar allemaal kleine mensjes rondom het mini stonehenge monumentje staan. Er waren mannen en vrouwen. Ze waren middeleeuws gekleed. Ze keken naar het monumentje. Één van de vrouwen keek glimlachend richting mij. Ik keek terug en zag toen hoe één van de planten met knoppen die achter haar stond in drie seconden tijd uit liep en in de bloei schoot.

Eerst kon ik mijn ogen niet geloven en dacht ik dat ik misschien wel héél hard aan het hallucineren was – het was tegen het ochtendgloren toen dit gebeurde, het begon al licht te worden. Ik keek eventjes om de hoek, voorbij het plastic raam, en zag dat de bloem inderdaad in de bloei geschoten was. Ik kon het nog steeds niet geloven.

Later die ochtend keek ik weer – ik bleek niet gehallucineerd te hebben. De bloem stond nog steeds (als enige) in de bloei. Er was werkelijk iets aparts gebeurt. Mijn interesse in de wereld van magie werd door deze gebeurtenis vele malen groter.

Het miniatuur monument en de planten in het tuintje voor de tent.

Verklaring:
Deze gebeurtenis zorgde ervoor dat ik me nog meer bezig ging houden met magie. Ik bedacht me hoe handig deze krachten konden zijn. Stel je eens voor dat je dit met een volledige akker zou kunnen doen! Dat je in enkele momenten tijd een volledige voedselakker tot een oogst-klare staat zou kunnen veroorzaken! Dat zou immens handig zijn in tijden van nood. Daarmee zou men de hongersnoden kunnen oplossen.

Dat was één van de redenen dat ik de magie wilde leren: om de mensheid ten dienste te kunnen staan en onze levens makkelijker en veiliger te kunnen maken. Daarom bleef ik in de jaren hier na zo intens mijn zinnen zetten op het leren van deze kunsten.

Later werd het geestelijk uit de klauwen van het kwaad kunnen bevrijden van mensen ook een reden. Ik had medelijden met hen die door kwade geesten lastig gevallen en/of beheerst werden.

De mensjes die ik zag waren verbeeldingen van de geestesprocessen van de planten voor de tent. Afhankelijk van wat mensen geleerd krijgen kunnen ze de geesten van anderen (planten, bomen, paddestoelen, insecten, dieren, etc.) verbeeld zien als de één of andere vorm. Zo ziet de ene mens miniatuur mensjes en de ander kabouters en elfjes.

Deze geestesprocessen hebben blijkbaar krachten tot hun beschikking die wij als 'magisch' of 'bovennatuurlijk' zouden omschrijven. Nu is het zo dat iedere geest in potentie dezelfde vermogens heeft – men moet alleen leren hoe men deze krachten kan aanspreken en gebruiken.

Deze krachten zijn ook in het verleden aan anderen vertoond. Er zijn diverse verhalen te vinden in de Katholieke leer over bloemen die spontaan verschenen of in de bloei schoten.

Ook is er een Mexicaanse legende over een arm kind. Zij kon geen cadeau kopen om op kerstnacht aan Christus te geven. Iemand vertelde haar toen dat een nederige, maar liefdevol gegeven gift aanvaardbaar was in de ogen van God. Daarom plukte zij wat planten uit de wegberm, waar zij een klein boeket van maakte. In de kerk begon het boeket te bloeien met rode en groene bloemen en de kerkelijke gemeente beschouwde dit als een kerstwonder. Vanaf dat moment werd de kerstster (de bloem waar het hier blijkbaar om ging) in Mexico 'Flores de Noche Buena' (Bloemen van de Heilige Nacht) genoemd.

zie https://www.doityourself.com/stry/mexicanfolklore en https://nl.wikipedia.org/wiki/Kerstster_(Euphorbia)

Masturbatie praktijken en een inzicht

Op een gegeven moment zag ik in de hoek van de tent grote letters. Er stond ‘SEX SEX SEX’.

Ik had al lange tijd niet meer gemasturbeerd. De laatste keer was ten tijde van mijn verblijf in de wiet-bungalow geweest. Opeens kwam deze neiging terug. Toen ik weer met mijzelf begon te spelen, probeerde ik mijn projectie-gave te gebruiken en probeerde ik porno te visualiseren op het doek. Ik herhaalde hetgeen ik wilde zien een aantal keren in gedachten en dan verscheen het beeld. De éne keer werkte dit wel, de andere keer niet.

Eerst probeerde ik mij het beeld te visualiseren van de vagina van een vrouw waar ik vroeger verliefd op ben geweest. Wij waren alleen huisgenoten geweest en hadden geen romantische of seksuele relatie gehad. Dat visualiseren lukte maar amper.

Daarna probeerde ik dingen die ik jaren daarvoor in pornofilms had gezien te visualiseren. Dit waren zaken die onder de categorie snoeiharde porno vielen. Ook dat lukte niet zoals ik wilde.

Toen kwam er een vrouwelijk aanvoelende gedachte in me op die me een vraag stelde: “Waarom moet het allemaal zo extreem zijn?”. Ik realiseerde me dat hetgeen wat mij vroeger opgeilde inderdaad best wel extreem was. Het extreme was er ingegroeid via blootstelling aan de hardere pornos en gedachtenloze lust najagerij. Dubbele penetraties zien gaf me een hardere kick dan het zien van een reguliere penetratie en daarom werd het zien van zo’n actie zien een vaste voorwaarde om klaar te kunnen komen tijdens het masturberen.

Ik vond het best wel genant dat ik zo geworden was. Ik besloot toen te stoppen met het oproepen van dit soort fantasieën en mijn rug te keren naar de porno.

Verklaring:

Het was de demon Helena die bezig was met verleiden toen de woorden SEX SEX SEX verschenen. Ik heb ook een tijdje gedacht dat dit lag aan het jaargetijde, dat de mei maand de ‘voortplantingsmaand’ is voor de natuur en dat alles wat leeft dan een geestelijk voortplantings-signaal krijgt. Dat bleek niet te kloppen.

Toen de vraag in mij op kwam klonk deze vrouwelijk. Deze vraag werd door een andere geest gesteld. Ik vermoed dat dit via het contact met de begeleiding van het inloophuis kwam. Dat ik op geestelijk niveau contact met hun onderhield. Ik voelde me niet ongemakkelijk door de vraag, er zat geen kwade of aanvallende intentie achter.

Na deze realisatie in de tent veranderde ik met gemak mijn gedrag. Het koste me geen enkele moeite om te stoppen met fantaseren over anderen of over sexuele handelingen. Deze gedachten waren zeer snel uitgedoofd. Jaren lang masturbeerde ik met een rustige, stille geest.

Helena was een innerlijke demoon die voortgekomen was uit de ongeaccepteerde situatie rondom een huisgenote. Zij had een sexueel actief leven en een behoorlijk wilde geschiedenis qua sexuele ervaringen, waar ze vaak over vertelde. Ik wilde ook wel eens naar bed met haar. Daar kwamen de sexuele toespelingen van deze demon uit voort.

In de jaren hierna ben ik nog wel eens terug gevallen. In 2018 had ik een tijdlang een sexuele omgang met Helena. Dan masturbeerde ik en betrok ik haar daar bij en deden we net alsof we seks hadden. Daar heb ik me een tijdlang voor geschaamd. Mijn innerlijke demonen beschuldigden me toen van hypocrisie. Ik was in die dagen inderdaad hypocriet; ik keek neer op mensen die zich zonder meer overgaven aan hun lust maar volgde zelf dat pad ook.

In deze tijd begonnen er een tijdlang gedachten en beelden over sex met anderen aan mij opgedrongen te worden. Ook hoorde ik stemmen zeggen dat het normaal is om seksuele verlangens te hebben en te fantaseren. Als ik er dan aan toe gaf begonnen de innerlijke demonen me aan te vallen op het feit dat ik toegegeven had aan de lust en gemasturbeerd had. Dit veroorzaakte gevoelens van schaamte. Na een tijdje niet op deze beelden gereageerd te hebben verdwenen ze weer.

In 2024 heb ik een tijdlang een relatie gehad. Ook hier gaf ik mij over aan de lust. Ik ben toen best vaak meegegaan in allerlei kinky zaken. Toen begonnen de beelden en gedachten weer terug te komen. Ik voelde me er wederom niet goed bij. Ook in deze situatie kwam hetzelfde patroon naar voren: Ik gaf soms toe aan de beelden en liet me erdoor opwinden. Vervolgens werd ik er op aangevallen – de innerlijke demonen pretendeerden dit aan mensen waar ik later contact mee had door te vertellen en dan voelde ik weer schaamte. Ik heb toen weer een stap terug genomen en daarna verdwenen de beelden en gedachten weer.

Hieruit heb ik op kunnen maken dat innerlijke demonen moedwillig tactieken hanteren om een mens te kunnen manipuleren met diens eigen gevoelens. In dit geval seksuele lust en de daaruit voortvloeiende schaamte. Ik vermoed dat ze dit doen uit een soort overlevingsdrift. Zolang een mens zich schaamt en bang is voor de mening van anderen kunnen er in de geest demonen ontstaan. Door een mens te verleiden tot het doen van handelingen waar deze zich later voor zou schamen kunnen innerlijke demonen hun voortbestaan garanderen. Als er geen schaamte- of schuldgevoelens meer zouden bestaan zouden de innerlijke demonen oplossen in het niets.

Tekeningen op het tentdoek

Ik had met zwarte, blauwe, groene en rode viltstiften een aantal tekeningen op het binnenste tentdoek gemaakt. Op het linkerdoek naast de deur had ik een aantal naakte vrouwen getekend. Deze had ik zonder enige sexuele gedachte er bij getekend. Bij één van de dames had ik een klimop tak getekend.

Op het doek van de deur had ik een landschapje met een kabouter met een mandje die tussen wat struiken en bloemen liep getekend en een vreemde bolvormige plant, die niet goed gelukt was. Ook had ik een rat getekend waarvan de staart niet goed gelukt was, daar had ik een duivelstaart van gemaakt. Deze figuren had ik overgetrokken over de beelden die ik op het doek zag.

Op de rechterwand stond een mengelmoes van kleine tekeningetjes die ik ook grotendeels over getrokken had van hetgeen ik zag verschijnen. Er stonden diverse stripfiguurtjes bij – onderaan stond er een jongen met kort, zwart haar met twee pistolen in een actiepose, in het midden stond een leeuw met een electrische gitaar in een rock&roll-ster outfit. Ook had ik een ouderwetse auto getekend die op de auto van oma Duck leek. Er stonden ook wat vage krabbels, die soms op letters leken.

Ik zag ook een beeltenis van een oude stad, die had ik op papier nagetekent. Deze stad had een groot plein en er was een kerkhof voor, waar ook een kapot standbeeld van een liggend kalf te zien viel. Er vloog in de lucht een groot bij-achtig wezen – deze kwam later in beeld en verplaatste zich, om daarna weer te verdwijnen. Ik vond het irritant dat dit deel van het beeld niet op dezelfde plek bleef en ik vond het ook maar raar omdat deze bij te groot leek in verhouding tot de rest van de afbeelding.

In juli of augustus heb ik er twee tekeningen bij gemaakt.
Op de achterwand, achter mijn slaapmatje, wilde ik iets bruuts en stoers hebben – ik tekende daar een grafsteen, met een soort duiveltje er naast als standbeeld. Ik vond de tekening niet mooi gelukt – veel te hoekig en grof qua vorm. Ook het duiveltje-figuur vond ik maar hoekig en lelijk. Deze heb ik uiteindelijk helemaal zwart ingekleurd om deze 'weg' te werken.

Op de linkerwand had ik een tekening van een vrouw gemaakt, die een pistool op mij 'gericht' hield. Ze had wilde losse haren, grote, holle ogen, opengesperde mond en keek gestoord. Ook droeg ze een uniform met een armband met daarop een doodshoofd.

Verklaring:
Een deel van deze tekeningen waren projecties van ontvangen informatie uit de omgeving. Een ander deel waren projecties vanuit mijn eigen onderbewuste proces.

Ik heb een tijdje gedacht dat ik in contact had gestaan met mijn innerlijke kind, waar deze tekeningen uit voort zouden zijn gekomen. Dat kwam omdat een klein, jong klinkend stemmetje me later eens verzocht niet 'het stripverhaaltje' weg te halen. Deze stem doelde daarmee op de mengelmoes van tekeningen op de rechterwand in de tent.

In 2018 viel me het idee in dat de ouderwetste automobiel zou zijn voortgekomen uit een geestelijk contact met oma Soof (die al sinds mijn 11de dood is). Ik had toen het gevoel dat dat niet klopte – ik had oma Soof toen niet gehoord of gezien.

Later bleek dat er een innerlijke demoon naar het beeld van oma Soof bestond. Oma Soof heeft nog meegemaakt dat de eerste auto's in het straatbeeld verschenen – daar kwam de beeltenis vandaan. Er was toen geen geestelijk contact met de overleden oma, maar met een innerlijke demoon.

De stad die ik zag representeerde waarschijnlijk het deel van het bos achter mijn tent.

Ik heb later vaker stedelijke omgevingen verbeeld gezien in het bos. Het bleek dat ik hoge bomen als torens en bepaalde struikgewassen als huisjes verbeelde, en plantjes als andere wezens. Gevallen takken en stammen bleven echter gevallen takken en stammen.
De bij kwam toevallig langs. Diens geest zag ik verbeeld. Daarom verdween al snel weer.

Ik heb een tijdlang gedacht dat de tekening van de vrouw met het pistool een verbeelding van de geest Helena was, die ik een tijdje daarvoor toegang tot mijn geest had gegeven. Ik dacht dat het pistool dat ze vast hield een verbeelding was van het idee dat ze een gevaar voor mij vormde en mij 'onder schot' hield.

Uiteindelijk werd me deels duidelijk waarom deze beeltenis ontstond: De demon Helena was gebaseerd op de huisgenote Nora. Haar broer Jaxx hield zich bezig met criminele zaken en had mij eens meegenomen naar een plantage-rip. Hier kwam het pistool-element uit voort. Waarom de demon een uniform aan had weet ik nog niet (in 2024).

Het oproepen van een koe-geest

In de weken hierna had ik een zonnewijzer gemaakt, op de open plek links voor de tent. Hiervoor had ik een lange staande stok en een aantal witte bakstenen gebruikt. De bakstenen lagen in het bos gedumpt. Een deel van deze bakstenen had ik de maand ervoor al opgehaald, toen Daaf bij mij logeerde. Naderhand kreeg ik het idee voor een steencirkel monument met keien – ik vond het natuurlijker om keien te gebruiken in plaats van bakstenen. Ook wilde ik meerdere cirkels in elkaar leggen van keien. De binnenste cirkel zou uit vier keien bestaan en de vier windrichtingen aanduiden. Er zou een cirkel van 13 keien omheen komen voor het aantal volle manen in een jaar, een cirkel met 24 stenen voor de uren in een dag, een cirkel met halve uren of kwartieren en een buitenste cirkel met zestig keitjes, die symbool zouden staan voor de minuten. Ook wilde ik een buitenste cirkel met 365 stenen voor de aantal dagen in het jaar.

Ik had al snel de keien voor de vier windrichtingen gelegd en de lange stok in het midden gezet. Diens schaduw diende voor de uur-aanduiding. Ik haalde een nacht door en legde vanaf het moment dat het licht werd ieder uur een steen er bij. De eerste dag vergat ik een aantal uren die ik na een nacht doorhalen de dag er na heb neergelegd. Boven op de lange stok had ik een puntvormige steen geplaatst. De rest van de cirkels zijn er nooit gekomen – dat vergat ik steeds en het was mij ook te veel werk.

Al snel kwam het moment voor de eerste echte magie-les.
Een mannelijke geest begeleide me met deze les. Ik moest mijn bruine leren jas over de stok hangen en het één en ander doen met een wichelroede stok (een stok in een Y vorm) en met de staf. Ik moest de stok een aantal keer verplaatsen en vervolgens met de staf energie toevoegen, en ik moest ook de puntvormige steen een keer of wat op één van de windrichting stenen leggen en daarna naar de grond en terug naar de staf verplaatsen. Tegen het einde van dit ritueel leek er iets via de wichelroede uit de jas getrokken te worden.

Ik met mijn magische staf, bezig magie te bedrijven.

Dat bleek een geest te zijn, deze had een soort lens-achtig effect op de omgeving. Het was alsof het beeld van de omgeving lichtelijk vervormde binnen in de contouren van de geest. De geest had een heel vaag gasnevel-achtig effect binnenin zich. Ik hoorde een koe in de verte loeien en ik kreeg de gedachte in dat er een koe-geest opgehaald was, deze zou ter bescherming van mij dienen, tegen de kwade geesten van achter uit het bos. Ik vond het enigszins vreemd, maar verder wel best.

Een tijd later kwam ik een label binnen in de jas tegen waarop stond: “Genuine Cow Leather”. Dat label was mij voordat ik deze magie bedreef nooit opgevallen. Daardoor ging ik denken dat er werkelijk een koe-geest opgeroepen was.

De maanden nadat deze geest opgeroepen was heb ik deze nog een aantal keren gezien – als deze vage, grote gas-nevel achtige vorm mij soms achterna liep.

Verklaring:
Iedere keer dat ik in deze periode een koe hoorde loeien viel mij de gedachte in dat dit veroorzaakt werd doordat de de koe-geest loeide en dat diens geestelijke energie qua uitingen gelijkgesteld moest worden aan de uitingen van het één of ander in de materiële wereld. Ik dacht dat er een doorstroom was van geestesenergieën, van reacties vanuit de geest, naar de materiële wereld en diens levensvormen toe. Ook dacht ik toen dat deze energie net als water zou zijn en de weg van de minste weerstand zoekt, en ook de meest gelijkende levensvorm zoekt, en zodoende bij die koeien verder op uit kon komen.

Deze theorie klopt maar half: energie kan inderdaad vanuit de geestenwereld doorstromen en kan inderdaad via de weg van de minste weerstand stromen, maar soort zoekt niet persé soort. Energie van de geest van een dier kan bijvoorbeeld ook via een mens tot uiting komen. Tevens hoeft de energie die vanuit de geestelijke wereld komt niet perse een uiting te krijgen in de materiële wereld.

Het label in de jas liet me eerst geloven dat er echt een koe-geest opgeroepen was. Later ging ik er maar van uit dat het allemaal een spelletje was – gezien alle magie-toestanden waar de demonen bij betrokken waren als instructeurs spelletjes bleken te zijn. Dat ik af en toe een koe hoorde loeien was niet heel bijzonder gezien het feit dat er een boerderij met koeien op een kleine 150 á 200 meter afstand van het bos lag.

Het aanroepen van het einde der tijden

Ik liep rond met een grote hekel aan de mensheid en diens oorlogszucht en hebzucht en diens massale nietsontziende plundering en vernietiging van elkaar en de planeet. Ik vond dat het wel eens afgelopen mocht zijn. Ik verlangde naar het aanbreken van het bijbelse einde der tijden – dan kon eindelijk de laatste oorlog ooit uitgevochten worden en zou eindelijk de aarde verlost zijn van de kwalijke types. Dan zouden de eventuele overlevenden een kans krijgen om vanuit de ruines een nieuwe, fatsoenlijke en eerlijke maatschappij te stichtten.

Het was een niet al te warme, vrij zonnige zondag middag toen ik besloot om te proberen het einde der tijden in te luiden. Mijn geestelijke leraren wilden mij wel weer begeleiden met het benodigde magische ritueel.

Ik moest een aantal keren een zwart en een wit steentje heen en weer verplaatsen van de top van de stok in de grond die diende als zonnewijzer naar de vier windrichting-stenen er onder. Het zwarte steentje stond voor het duister, het kwaad, de hel en het witte steentje voor het licht, het goede, de hemel. De puntvormige staf-steen moest ook een aantal keren verplaatst worden. Ik moest mijn andere staf (degene die bij het hunebed ingewijd was) op de windrichting-stenen op de grond richtten om energie toe te voegen. Dit ritueel zou de poorten tussen de hemel en de hel openen en daarmee het einde der tijden veroorzaken – de oorlog die daarna tussen hemel en hel zou ontstaan zou zich ook op aarde manifesteren.

Terwijl ik door de stemmen door het ritueel heen geleid werd klonk er opeens een luide knal en begon er in de verte geraas en gerommel te klinken. De gedachte ging door me heen dat de knal de botsing was tussen de hemel en de hel en het gerommel het begin van de armageddon-oorlog in de geestelijke wereld was.

Ik werd hier enigszins onrustig door en vroeg me af wanneer dit op aarde te merken zou gaan zijn – maar veel tijd om er over na te denken kreeg ik niet. Mijn telefoon ging over; Jaxx belde. Hij was op het plein bij het kraakpand en vroeg of ik kwam chillen.

Ik pakte de fiets en ging richting het kraakpand. Ik fietste via de weg langs de autosnelweg vlak bij het bos. Toen ik over de helft van deze weg en vlak bij de stad was, zag ik één enkele wolk boven de akkers en vlak voor een paardenweide hangen. Vanuit deze wolk begon er een mannelijke stem te donderen: “Robert! God is bóós op je!”. Het gerommel en het geknal in de verte bleef doorgaan. Er bekroop mij een naar gevoel dat ik misschien iets te ver gegaan was met de magie.

Even later was ik bij Jaxx, die met zijn auto op het plein bij het kraakpand geparkeerd stond. Ik stapte in. Hij draaide een joint en vroeg hoe het met me ging. Ik vertelde hem dat het wel oké ging. Ik voelde me gespannen; het gerommel in de verte bleef door gaan. Ook vloog er een groep musjes paniekerig heen en weer over het plein. Ze scheerden zo’n twee á drie keer in een

duikvlucht vlak over de voorruit van de auto heen. Ik meende dat dat kwam omdat ze me probeerden te beschermen.

Terwijl we een joint rookten vertelde ik Jaxx over het magische ritueel dat ik onder begeleiding van geesten uitgevoerd had, en dat ik meende dat ik écht het einde der tijden aangeroepen had omdat er sinds dat ritueel gerommel en geknal in de verte klonk. Ik verzocht Jaxx de radio even uit te zetten en te luisteren. Dat deed hij.
Hij kon het gerommel in de verte ook horen en zei “Pfoeh Robert, ik hoor het ook...wat is dit? Man, dit kán niet...pfoe...ik word hier gewoon para van man. Laten we het ergens anders over hebben.”

Hij zette de muziek weer aan en zei toen “Jij moet echt een beetje rustiger aan doen met die pep Robert – nou kom jij ineens aan met allemaal verhalen over geesten en magische toestanden – als jij dat zo blijft doen en zo blijft praten ga ik geen nieuwe pep meer voor je halen, ok? Want ik wil niet op mijn geweten hebben dat jij straks gek bent geworden. Dus doe gewoon normaal ok?”.

Ik zei hem dat ik wel op zou letten en dat er niets aan de hand was – dat ik gewoon het één en ander had ontdekt op paranormaal gebied en me daar een beetje in aan het verdiepen was. Jaxx zei dat hij zowiezo niets snapte van die paranormale wereld en dat hij deze eng vond en er liever niets mee te maken wilde hebben. Hij waarschuwde mij weer, dat ik me maar beter niet bezig kon houden met deze zaken, en ging daarna over op andere onderwerpen.

Nadat we klaar waren met chillen fietste ik weer terug naar het bos. De wolk was verdwenen. Er kwamen een paar mensen vanuit de richting van het bos fietsen. Het schoot door mijn gedachten heen dat zij door hogere geestelijke krachten naar het bos waren gestuurd en de magie die ik bedreven had hadden geneutraliseerd. Ook viel de gedachte in dat door mijn gespeel met gevaarlijke magie deze mensen genoodzaakt werden om tijdens hun vrije middag naar het bos te komen om mijn rommel op te ruimen.

Daar voelde ik mij eventjes ietswat lullig over – maar ik vond het ook niet leuk dat het einde-der-tijden proces weer stilgezet was. Ik wilde het proces weer in gang zetten. Mijn geestelijke leraren waren echter nergens te bekennen en ik probeerde in mijn eentje het ritueel overnieuw uit te voeren. Er klonken wel wat geluiden in de verte die op openende luiken leken, maar het gerommel en geknal bleef uit.

Ik besloot daarna het magische ritueel in omgekeerde volgorde uit te voeren. Ik dacht dat ik zo de magie kon terug draaien. Ik wilde er zeker van zijn dat mijn poging later niet ongemerkt succesvol zou blijken te zijn geweest - het einde der tijden was nou ook weer niet zó’n aantrekkelijke toestand en ergens had ik ook het idee dat het niet zo netjes van mij was om de gehele mensheid in een nietsontziende en ontzettende crepering teweeg brengende oorlog der oorlogen ten onder te laten gaan.

Verklaring:
Mijn geestelijke leraren waren bereid om mij, de onbekwame tovenaarsleerling die net amper de eerste stap gezet had in de magie opleiding, te helpen met het veroorzaken van het einde der tijden. Het is best wel fijn om zulke aardige, betrokken leraren te hebben die anderen graag bijstaan in hun nobele ideeën...aan de andere kant is het ergens toch best wel een beetje dubieus en veelzeggend over de werkelijke aard van deze leraren dat ze me bijstonden.

Door mijn overmatig drank- en drugs gebruik, dat mijn vermogen iets meer te herinneren dan de twee dagen daarvoor beinvloedde, was ik ook alweer vergeten hoe gemeen en bizar deze geestelijke leraren me eerder behandeld hadden.

Hier is weer het 'schuldig-aan-een-misdaad' motief terug te zien met meerdere beschuldigingen:
De demonen hebben mij eerst richting de eerste schuld begeleid door mij te helpen het einde der tijden aan te roepen. Hierna lieten ze mij gerommel en knallen horen, wat moest bevestigen dat het 'einde der tijden' vanuit de verte aan kwam stormen. Zo probeerden ze via angst een schuldgevoel te veroorzaken.

De tweede aanval was gebaseerd op bijbelse verhalen: het 'stem van God uit de hemelen' motief. Via een directe verbale aanval ("Robert, God is bóós op je!") wilden ze me angstig en schuldig laten voelen.

De derde aanval is vanuit het 'je bent een (over)last voor anderen geweest' motief. Dit vanwege het idee dat anderen mijn rommel op moesten ruimen dat ik kreeg toen ik naar het bos terug fietste.

Adam zoekt de beer bij het hunebed veld

Op een avond hoorde ik geschreeuw bij het Hunebed weg komen. Ik luisterde even en besloot te gaan kijken. Daar trof ik Adam aan. Adam kende ik ook van het inloophuis. Deze jongeman kampte ook met psychische problemen.

Adam was bezig om 'de beer' in zichzelf te zoeken en door te laten. Ik had het idee dat hij door demonen bezeten was. Ik ging terug naar mijn tent en heb daar een tijdje tegen de demonen in hem gepraat. Ik probeerde ze uit te drijven door te zeggen "In naam van Christus, demon, ga bij hem weg!"

De volgende dag ben ik weer gaan kijken bij het grasveld. Adam had het een en ander aan pijlen en symbolen op de houten picknicktafel geplakt met tape. Daarna heb ik hem niet meer in het bos gezien.

Een aanvaring met de koe-geest

Op een dag hing ik wat rond bij mijn tent. De koe-geest was ook aanwezig. Ik werd weer lastig gevallen door negatieve stemmen en werd daar boos om. Plotseling kwam de koe-geest op mij af lopen en leek deze mij aan te vallen. Ik zei de koe-geest normaal te doen en stuurde hem weg.

Er werd mij na de tijd uitgelegd dat mijn gevoelens de koe-geest diens gevoelens zou beinvloeden en dat wanneer ik mij boos zou voelen, dat gevoel de koe-geest zou triggeren om mij aan te vallen. Daarom zou het verstandig zijn om mijzelf te beheersen en niet kwaad te worden als de koe-geest in de buurt was.

Verklaring:
Eerder dacht ik dat de demonen en de satan mij vanuit een vooropgezet plan hadden voorgelogen over mijn boosheid die de koe-geest zou triggeren om aan te vallen. Het leek in mijn ogen hun bedoeling te zijn om mij aan te leren mijn gevoelens van boosheid niet meer toe te laten, zodat ik geen bedreiging meer voor hen zou vormen. Ik meende dat ze daar succesvol in waren geweest.

In de jaren hier na kwamen er namelijk steeds meer momenten waarbij ik een bots-sensatie voelde als ik mij boos begon te voelen, een vanuit boosheid opwellende gedachte ervoer of als er een herinnering aan een situatie waarbij ik boos werd omhoog kwam. Ze leken mij vooral aan te vallen wanneer ik mij boos maakte over onrechtvaardigheid. En gezien het veroorzaken van onrecht en er mee weg kunnen komen één van de hoofddoelen van het kwaad leek te zijn konden ze natuurlijk geen mensen gebruiken die zich boos zouden gaan maken over dat onrecht en er iets tegen zouden pogen te doen...

Deze bots-sensatie werd veroorzaakt door de innerlijke demonen. Zoals ik het eens met mijn geestesoog gezien heb, leken ze klaar te gaan staan bij bepaalde situaties en kwamen ze op mij af op het moment dat er een 'foute' gedachte op kwam. Dan pakten ze mij vast en zakten ze met een deeltje van mij naar beneden. Dat wegzakken vernam ik als een zinkend gevoel in mijn onderbuik. Oftewel, ze verdrukten dan een deeltje van mijn geest. Het is wel eens gebeurt dat er, terwijl ik in bed lag, een tijdlang achter elkaar twee demonen klaar gingen staan, waarna er een gedachte aan het één of ander voorbij kwam waar ik me ongemakkelijk bij voelde, waarna ik bestormd en vastgegrepen werd en zag hoe de demonen met mij in hun midden naar onderen weg zonken.

Ik dacht een tijd lang dat deze verdrukkingen door toedoen van de demonen waren begonnen. In werkelijk was dit allemaal al veel eerder begonnen.

Het volgende is de werkelijk onderliggende oorzaak geweest:
Als kind werd het over het algemeen niet op prijs gesteld als ik boos werd.

Dan werd er door mijn moeder tegen mij gefoeterd: “Ik zou die grote bek maar dicht houden als ik jou was! Wie denk je wel voor je te hebben, snotneusje!”.

*Dan kreeg ik slaag: “Wat zei jij daar?! Ook nog een grote bek hebben, verdomme? Hier! (*klats!*) En hier! (*klets!*) Ik zal jou die verrekte grote bek wel afleren! (*pats! pats!*) Ellendig rotventje! (*pets!*)”*

Daarna moest ik dan tussen een kwartier tot een half uur op ‘de strafstoel’ zitten: “Hup, op de strafstoel jij, en waag het niet eraf te komen tot ik het zeg. Als ik jou was zou ik maar eens goed nadenken over wat je geflikt hebt. Denk maar niet dat ik dat gedrag van jou nog langer pik. Wat denk je wel?!? Snotneus.”. De ‘strafstoel’ was één van de stoelen die in de woonkamer stond in ons ouderlijk huis. Deze stond in een hoek en werd bijna nooit gebruikt.

Daardoor heb ik geleerd mijn boze gevoelens te verdrukken – zo kon ik mijzelf beschermen. Uit dit verdrukte deel ontstond een moeder-demoon.

Het thema “Ik mag niet boos worden anders krijg ik straf” kwam hier overduidelijk naar voren in de vorm van de koe-geest die aanviel als ik boos werd en in de uitleg die de stem voor legde.

Een poging om het kwaad uit het bos te drijven

Er was mij eens gezegd dat er een demon in de zogenaamde grafheuvel achter de open plek zou zitten. Dit was de zogenaamde grafheuvel tegenover mijn standplaats in januari 2013. Deze heuvel was eigenlijk helemaal geen grafheuvel – dat besefte ik mij toen zo onderhand wel. Ik was het demon-in-een-heuvel verhaal al snel weer vergeten – net zoals ik iedere keer verhalen neigde te vergeten.

Na een nachtje doorhalen met speed en bier viel mij het idee in om het bos te gaan bevrijden van het kwaad. Ik stapte mijn tent uit en pakte mijn staf. De koe-geest was ook van de partij – de lichtelijk gasnevel-achtige ruimtelijke vervorming ter grootte van een flink kalf vertoonde zich al vanaf het moment dat ik naar buiten ging en volgde mij weer. In de verte hoorde ik af en toe een koe loeien - wat ik vooral hoorde wanneer de koe-geest in de buurt was. Ik vond het best – de koe-geest was immers toegewezen als beschermer.

Ik liep naar beneden en langs de heuvels richting het kleine paadje naar de weg tussen het bos door. Om de zoveel meter zei ik hardop in mijn hoofd “In de naam van de vader, de zoon en de heilige geest – kwaad, ga uit van hier!”.

Toen ik bij de weg was, zei een vrouwelijke stem dat ik moest uitkijken, aangezien ik geen ervaring had met het uitdrijven van kwaad en geen idee had hoe ik dat goed moest doen, en dat dit soort dingen gevaarlijk zouden kunnen zijn. Ook zei ze dat ik afstand moest nemen van de koe-geest omdat deze niet te vertrouwen zou zijn.

Ik dacht dat het een poging was om mij bang te maken. Terwijl ik richting het picknickbankje vooraan de weg tussen het bos wandelde beredeneerde ik waarom mijn uitdrijfpoging geen problemen zou veroorzaken. Was het wel zo verstandig om te proberen het bos van het kwaad te bevrijden? En was die koe-geest mij echt wel goed gezind? Zou ik niet beter direct op gaan houden met dit soort magie, aangezien ik hier geen ervaring mee had, zou het wel verstandig zijn dat ik dit zomaar eventjes op eigen houtje deed?

De koe-geest had mij geen kwaad gedaan – althans, zo leek het. Toen de stem begon over de betrouwbaarheid van de koe-geest, twijfelde ik even en voelde ik mij een beetje bedreigd en ongemakkelijk. Ik werd herinnerd aan die keer dat de koe-geest tegen mij aan was gaan botsen omdat ik boos werd.

Ook het uitdrijven van het kwaad leek me geen slecht idee, ook al had ik nooit eerder iets soortgelijk gedaan. Ik geloofde er in dat het enige wat hiervoor nodig was, een zuivere geest met zuivere intenties hebben was – en die geest had ik, althans, zo dacht ik.

Als de boze geesten wraak zouden willen nemen, dan geloofde ik er in dat ze toch weinig tot niets zouden kunnen doen – net zoals toen tijdens de situatie met het gevecht met de geesten voor de

tent. Daar was ik dan wel neergestoken door een geest en het leek er toen even op dat ze mijn tentje hadden gesloopt, maar ik had na de tijd geen last gehad van de steekwond en het bleek ook dat ze mijn tentje niet gesloopt hadden. Ze leken weinig kracht te hebben. Ik voelde mij niet bijzonder geïntimideerd meer door hen.

Eenmaal bij het picknickbankje vooraan het bos keerde ik weer terug naar binnen in het bos. Onderweg had ik mijn uitdrijf-spreuk een aantal maal aangepast. Het was nu geworden tot “In de naam van de vader, de zoon, de heilige geest en de maagd maria, kwaad, ga uit van hier!”. Iedere keer nadat ik dat gezegd had, tikte ik drie keer met de staf op de grond en liep ik een stukje verder.

Zo liep ik terug het bos in, tot ik bij de grote heuvel met de beuken terug was gekomen. Daar prikte ik mijn staf in de grond en dacht ik nogmaals de uitdrijf-spreuk hardop in mijn hoofd.

Toen hoorde ik een vrouwelijke stem, die zei “Eindelijk!”. Daarna begon het te rommelen in de verte en hoorde ik geschreeuw. Een vrouwelijke stem schreeuwde “Oh mijn god, hij heeft de demon los gelaten!”. Een andere stem schreeuwde “Het komt deze kant op!”. Nog een ander schreeuwde “Vlucht, vlucht nu het nog kan!”.

Verklaring:
Ik kan verklaren waar de vrouwelijke stem die mij waarschuwde voor mijn onervarenheid vandaan kwam.

Mijn moeder had mij in mijn jeugd meerdere keren gewaarschuwd voor contacten met geesten. Deze zouden niet allemaal te vertrouwen zijn en het was beter om afstand tot hun en hun wereld te bewaren. Kwade geesten zouden mensen volledig in hun macht kunnen krijgen en konden ze dan laten doen wat ze maar wilden. Ze zouden mensen knettergek kunnen maken en zouden mensen zelfs kunnen dwingen zichzelf van het leven te beroven.

Ook had mijn moeder mij gewaarschuwd voor het spelen met paranormale krachten. Ik zou goed moeten weten wat ik deed en als ik dat niet wist zou ik er niet aan moeten beginnen, dat zou gevaarlijk zijn en daar zouden wel eens mensen die wisten wat ze deden dood bij gekomen zijn, omdat ze blijkbaar toch niet goed genoeg wisten wat ze deden.

Ik vond het eerst vreemd dat ik mij haar waarschuwingen dat hele jaar niet herinnerd heb. Deze kwamen pas jaren later weer naar boven drijven.

Nadat ik de bovenstaande zin geschreven had kwam er een stem/gedachte voorbij, die beweerde dat de vrouwelijke stem zo sprak omdat ik moeders waarschuwingen niet zou hebben geaccepteerd. Ik had eerst moeite met het accepteren van deze waarheid en meende zelfs dat het een valse beschuldiging aan mijn adres was. Alsof ik iets fout had gedaan. Maar het was wel waar - ik nam de waarschuwingen inderdaad niet al te serieus – ik meende dat het

wel mee zou vallen qua gevaar. En ik had eigenlijk niets fout gedaan. Er was namelijk meer aan de hand.

Ik was als kind en puber wel eens geinteresseerd in het paranormale en wilde daar graag meer over weten. Ik heb paranormale gaven. Ik zie soms dingen die anderen niet zien, ik weet vaak dingen over anderen voordat ze me dat zelf verteld hebben, als ze hun geheimen al aan me vertellen. Mijn moeder wilde niet dat ik mij hiermee bezig hield of er vragen over stelde, noch wilde ze mij helpen mijn gaven te leren gebruiken. In haar woorden; "Als je zo dom en eigenwijs wilt zijn om jezelf de vernieling in te helpen desondanks dat ik je al tig keer gewaarschuwd heb moet je zelf weten. Maar ik ga op geen enkele manier meewerken aan jouw enkeltje knettergek en bezeten eindigen in een gekkenhuis."

Ik weet nog goed dat ik een zinkend gevoel ervoer toen ze mij voor de laatste keer heel boos duidelijk maakte dat ik op moest houden me bezig te willen houden met het paranormale. Ik kon het niet accepteren dat zij me zo behandelde en daarom verdrukte ik de herinneringen aan haar waarschuwingen. Daar zijn delen van de moeder-demoon uit ontstaan en daarom was ik ook haar waarschuwingen vergeten – die waren verdrukt. Ik had het zelf verdrukt. De herinneringen waren allemaal in geherconstrueerde vorm terug te vinden in hetgeen de waarschuwende vrouwelijke stem aka de moeder-demoon zei.

Eigenlijk projecteerde mijn moeder haar eigen angst en weerzin tegen het paranormale op mij – mijn moeder heeft een tijdlang een hekel gehad aan haar eigen paranormale vermogens en heeft zelfs geprobeerd om deze vermogens weg te laten halen door een paragnost, voordat ze deze accepteerde en er mee om leerde gaan.

Ik zie wel in dat haar waarschuwingen goed bedoeld waren, hoe boos die er ook uit kwamen. Een deel van haar waarschuwingen zijn niets meer dan op angst gebaseerde aannames waarvan een deel onwaarheden bleken te zijn. Ze heeft nog steeds de neiging mij te berispen wanneer ik haar vertel over wat ik door fouten te maken geleerd heb op paranormaal gebied. Maar daar wil ik mij niets meer van aan trekken. Ik heb niets meer te maken met haar en haar angsten, ik mag mijn eigen weg bewandelen.

Het Bos is Boos!

Er klonkt nog eventjes paniekerig geschreeuw. Ik meende dat dit geschreeuw van de WKE-geesten afkomstig waren. Toen kwam het gerommel mijn kant op. Toen stonden er een aantal reuzen voor mij.

Ik vroeg hen of zij in God geloofden. Ze zeiden “Nee, wij zijn heidenen.” Ik werd bang en besloot richting mijn tent te vluchtten.

Verklaring:
De reden dat ik hen vroeg of zij in God geloofden kwam omdat ik daarvoor op het internet had gezocht naar hoe je om moest gaan met kwade geesten. Volgens de informatie die ik kon vinden moest men vragen of ze geloofden in Jezus en in God. Als de geesten aan gaven dat ze een afkeer hadden van Jezus en God zouden ze volgens deze informatie ook snel weer weg gaan. Helaas bleek deze informatie dus niet correct te zijn. Ik heb later ervaren dat geesten kunnen zeggen dat ze geloven in Jezus en God terwijl ze kwaadwillend zijn en alsnog aanwezig blijven.

Eenmaal terug in mijn tent keek ik naar buiten. Ik zag diverse figuren op de open plek voor mij. Er stonden twee of drie reuzen, er waren twee kinderen die boven op elkaar stonden, er lag iemand plat op de grond en er stond ook een buitenaards wezen, in een ruimtepak, dat vriendelijk naar mij glimlachte en naar mij zwaaide.

Ik keek naar deze figuren en de gedachte schoot door mij heen dat dit aspecten van mijn persoonlijkheid waren. De persoon die op de grond lag zou mijn zelfcontrole zijn, die ik kwijt was geraakt. Er kwam een gesprek op gang.

Er werden afspraken gemaakt. Ik mocht geen drank en drugs meer gebruiken in het bos, ik moest om 8:30 of 9:00 mijn bed uit en voor 10 uur ‘s ochtends het bos uit gaan, ik moest nuchter thuis komen en mocht na 21:00 of 22:00 geen lawaai meer maken. Ook mocht ik niet meer achterin het bos komen.

Nadat we dit gesprek gehad hadden ben ik naar het inloophuis gegaan. Ik heb mij vanaf het begin af aan niet aan deze afspraken gehouden – ik liet mij niet door anderen meer vertellen wat ik wel en niet mocht. Eerst zat ik er wel een beetje mee dat ik dat niet deed maar daarna was ik al snel de afspraken weer vergeten.

Verklaring:

Het verhaal over de ‘ontsnapte demoon’ was een beschuldiging-verhaal. De demonen konden niet hebben dat ik probeerde het kwaad uit het bos te drijven – een actie die ik met oprechte intenties ondernam. Het ‘ontsnapte demoon’ motief past volledig in het beschuldigings-verhaal wat ik op dat moment beleefde – in plaats van dat het kwaad uitgedreven werd en het bos veiliger, veroorzaakte ik juist dat er een kwaad losgelaten werd en de boel onveilig maakte.

De figuren die ik zag waren waarschijnlijk natuurgeesten – de geesten van planten, struiken, bomen en dergelijke. De omgevallen persoon was de verbeelde geest van een omgevallen boom of iets dergelijks. De twee figuren die bovenop elkaar stonden waren waarschijnlijk een paddestoel die groeide op een boomstam.

Ik heb het vermoeden dat ik hen niet werkelijk heb horen praten: ik heb wel vaker stemmen horen komen vanaf insecten, bomen, struiken, mensen, stenen, wolken, vliegtuigen, speakers...vanuit vele plaatsen met vele verschillende stemmen. Dat bleken mijn eigen innerlijke demonen te zijn die mij voor de gek hielden.

Hun verklaring dat ze heidenen waren was bedoeld om mij angst aan te jagen.

De gedachte dat hetgeen ik zag delen van mijn persoonlijkheid waren klopte niet en de eisen die de geesten stelden vond ik maar vreemd, eerst dacht ik dat ze mijn eigen wil wilden controleren door mij die eisen op te leggen.

Ik begon te denken dat deze eisen uit mijn eigen wensen voort kwamen en dat ik zo vervreemd van mijzelf was geraakt dat ik deze niet meer als die van mijzelf herkende. Ik wilde eigenlijk aan mijzelf werken, soms wilde ik stoppen met drugs en drank en meer nuchter blijven. Ik wilde geen lawaai maken in het bos, om te voorkomen dat ik ontdekt zou worden en om de natuur niet te verstoren en om niet de dieren ‘s nachts de stuipen op het lijf te jagen. Ik wilde ook niet de herten hun veilige slaapplek achter in het bos verstoren.

De eis dat ik niet meer achter in het bos mocht komen zou kunnen zijn geuit door een stiefvader-demoon. Mijn stiefvader wilde op een gegeven moment namelijk niet meer dat ik alleen in de voorkamer tv ging zitten kijken en verplichte mij in de keuken bij de rest te komen zitten tot het bedtijd was. Ook mocht ik daar na 21:00 of 22:00 niet meer op de slaapkamer bezig zijn tenzij ik ging slapen, want dan ging mijn zusje slapen. Dat terwijl ik juist veel behoefte aan alleen zijn had.

Wat het buitenaardse wezen vandaan kwam weet ik niet – ik heb wel eens gedacht dat dit een (bescherm)engel of gids zou kunnen zijn geweest.

De waarschuwing van Jens

In de periode dat ik magie aan het leren was aan de hand van geestelijke leraren kwam ik eens bij de weggeefwinkel in het kraakpand. Daar was Jens ook. Jens is paranormaal begaafd – hij kan onder andere auras zien. Ik vertelde hem vol trots dat ik nu ook contact met geesten had en dat deze mij magie aan het leren waren. Jens vertelde mij dat ik deze stemmen zelf was en waarschuwde me voorzichtig te zijn met die stemmen. Ik sloeg zijn waarschuwingen in de wind. Ik kon namelijk niet geloven dat de stemmen uit mijzelf voortkwamen. Vanaf die dag begon Jens me te negeren.

Verklaring:
Mijn gedrag had een nare consequentie.
Jaren later negeerde Jens mij nog. Mijn uitspraken hadden een oude pijn bij hem omhoog gehaald. Zijn negeren wekte een woede in mij op. Deze woede werd veroorzaakt door mijn ervaringen in mijn jonge leven – ik ben gepest op de basisschool en de eerste jaren van het middelbaar onderwijs en het genegeerd worden herinnerde me aan de pijn die ik in deze dagen voelde. Later besefte ik me dat ik me te arrogant had gedragen. Ik was ook zo trots op het kunnen horen van de stemmen en het leren van de magie, op het speciaal-zijn!

Een oproep om mijn bezeten tent te verbranden

Een vrouwelijke stem vertelde mij eens dat ik mijn tent moest verbranden, omdat er een demoon in zou zitten. Deze zou via de tekeningen die ik eerder getekend had toegang gekregen hebben tot de tent en daarmee krachten toebedeeld zijn. Ik dacht toen, een mens heeft toch een plek nodig om te leven? Waarom zou ik hetgeen waar ik in verblijf gaan verbranden? Ik heb verder niks met deze oproep gedaan. Al snel werd deze oproep niet meer herhaald.

Verklaring:
Eerst meende ik dat deze oproep voortkwam uit de angst dat mijn tent in brand zou vliegen door de kaarsjes in de hoek – ik meende, dat dat wel goed zou gaan, met het aluminiumfolie in de hoek etc. De gedachte dat er een demoon in zou zitten kwam voort uit de tekening van de rat met de duivelstaart – die staart zinde mij eigenlijk toen niet zo.

Het verbranden van hetgeen fout was is een patroon gebleken te zijn, dat de jaren hierna ook geregeld voorbij kwam.

Mijn moeder kwam later ook met zo’n tip aan tijdens een telefoongesprek.

De gedachte dat men zichzelf kan bevrijden van het kwaad door hetgeen men associeert met het kwaad te verbranden is gebaseerd op bijgeloof en komt voort uit de angsten veroorzaakt door onwetendheid over de waarheid en het daaruit voortvloeiende onvermogen waarheid van leugen te onderscheiden. Toegeven aan het idee zaken te verbranden om menzelf te bevrijden

houd bijgelovigheid en onwetendheid langer in stand en kan ervoor zorgen dat demonen langduriger en sterker grip blijven houden op de gedachtenwereld.

Demonen kunnen geen 'kracht' verkrijgen uit of via een tekening tenzij men er in gelooft dat ze dit kunnen. Demonen zijn producten van ons geestesproces en hun kracht ligt dan ook in de eerste instantie in het manipuleren van onze geest: ze geven ons gedachten in en beinvloeden indirect en zelfs direct ons gedrag. Door middel van leugentjes en bedrog, door het ingeven van irriële gedachten en het manipuleren van hetgeen we geloven een waarheid te zijn pogen ze hun macht te vergroten.

Demonen kunnen niet bevestigd worden door een tekening, noch zal een tekening ervoor zorgen kunnen dat een demoon in de materie (zoals een tent) gaat zitten. Demonen behoeven geen bevestiging. Ze bestaan al in onze geestesproces.

Wanneer het lijkt dat demonen iets in bezit hebben genomen in de wereld om ons heen, is dat eigenlijk niets meer dan een bezit over de informatie over het object dat bestaat uit onze eigen herinnering waar zij een claim op gelegd hebben.

Een bron, een vrouw met vele kinderen en zuigende grond

Na deze ervaringen besloot ik het voorzichtiger aan te gaan doen op het gebied van magie. Eerst wilde ik uitzoeken wat er technisch aan de hand was zodat ik kon begrijpen waarom iets werkte zoals het doen zou op magisch en paranormaal gebied.

Eens zei een kinderlijk klinkend stemmetje dat ik 'de bron' had gevonden. Er waren verschillende ideeën van wat 'de bron' zou zijn. Dit zou een punt zijn waar energie uit komt of uit te tappen viel. Het zou eerst de lokatie waar ik de staande staf met de steen in de grond geprikt had zijn. Later zou het de plaats onder de boom waar ik de tent neer gezet had zijn.

Ik zag een keer een vrouwelijk figuur in het folie verschijnen. Zij was omringt door kinderen. De vrouw zou Helena zijn en de kinderen zouden allemaal dood geboren / geaborteerde kinderen zijn. Ik had medelijden met Helena.

Verklaring:
Dit zou een verbeelding kunnen zijn geweest van de hulst-boom waar ik onder stond. De hulst-struiken om de open plek heen zijn haar kinderen. Waarschijnlijk was de vrouw niet Helena.

Fluisterende insecten, vierkante tuintjes en een waarschuwing

Als ik een aantal dagen wakker was gebleven en in het bos ging wandelen, viel het mij op dat mijn zakmes, wat ik altijd in mijn achterste broekzak bij mij had, aangetrokken leek te worden. Ook leek de grond te ‘zuigen’ of te ‘plakken’.

Verklaring:
Ik dacht een tijd dat dit zou komen omdat er geesten aan het mes gingen ‘hangen’. Daarna dacht ik dat het een soort aantrekkingskracht veroorzaakt door een ‘negatieve lading’ van de grond zou zijn.

Het was waarschijnlijk de verhoogde focus op details, veroorzaakt door de amfetamine. Dat het mes in mijn achterzak altijd zo voelde maar dat het mij toen pas op viel.

Ik hoorde af en toe kleine stemmetjes buiten de tent praten. Vanuit de richting van de hoek waar ik een aantal keer gepoept had hoorde ik “Poeh hee, wat stinkt het hier zeg.” - “Ja, dat zijn de stronthopen van de speedfreak…”.
Ook hoorde ik insecten ‘fluisteren’, die fluisterden mij toe “Iedereen haat de speedfreak…”.

Verklaring:
Dit kwam voort uit mijn schaamte voor mijn eigen uitwerpselen en voor mijn angst dat mensen mij zouden haten omwille van mijn drugsgebruik.

Ik meende een aantal keren vierkante tuintjes te zien in de bosjes rondom het hunebed. De eerste keer dat ik ze zag kreeg ik het idee dat deze een soort schoolproject waren, maar toen ik ze nog een keer opzocht bedacht ik me dat er nooit iemand naar omkeek en dat hier nooit scholieren waren. Toen viel me de gedachte in dat het de tuintjes van de geesten van het bos waren (het oude volk van toen, zoals ze zichzelf toen een tijdlang noemden).

Verklaring:
In werkelijkheid waren er geen tuintjes en gebeurde er hier hetzelfde als toen ik dacht dat de takken zodanig georganiseerd in het bos lagen dat ze ‘kamertjes’ en ‘netwerken’ voor stelden. Ik zag patronen die er niet echt waren – vanuit welke bron dit soort ingevingen komen weet ik niet honderd procent zeker maar ik heb het sterke vermoeden dat deze waanideeën bij de innerlijke demonen vandaan kwamen.

Ik kwam eens terug van het inloophuis. Toen hoorde ik Alan, die ook bij het inloophuis kwam, in mijn hoofd. Hij zei “Hey Robert, Alan hier. Doe je wel voorzichtig daar in dat bos? Die geesten moet je mee uitkijken, die moet je niet zomaar vertrouwen.” Ik zei dat hij zich geen zorgen hoefde te maken en dat het wel goed zat. Daarna was er geen verder contact.

Verklaring:
Dit geestelijke contact kan reëel zijn geweest maar kan ook een demoon zijn geweest die net deed alsof. Als het een demoon betrof dan zou deze voortgekomen kunnen zijn uit mijn eigen genegeerde wens geen drugs meer te gebruiken (wat Alan wel deed) en uitte deze mijn kennis aangaande omgaan met de geesteswereld, die ik toen even vergeten was en waar ik in het verleden al eens eerder een ervaring mee heb gehad onder invloed van drugs waardoor er hier een koppeling was.

Hydrofonisch tuintje & verdorrende paarse bloemen in een blik

Ik speelde met het idee een hydrofonisch tuintje te maken. Ik had een aantal lege plastic flessen verzamelt en daar de bovenkanten van af geknipt. Ook had ik glaswol kubusjes gevonden, die waren nabij de weg die tussen het bos liep gedumpt. Deze waren waarschijnlijk afkomstig van een wietkwekerij. Deze kubusjes had ik meegenomen en ik had de takjes met worteltjes er uit gehaald.

Ik probeerde zo een klein hydrofonisch tuintje te maken. Ik verzamelde wat plantjes uit de omgeving en zette deze in de potjes met glaswol. Sommige bleven een tijdje leven, anderen gingen snel rotten en stierven.

Op een dag had ik een aantal paarse bloemetjes verzamelt. Deze wilde ik in een conservenblik zetten. Het blik stond op de grond. Toen ik de bloemetjes in het blik zette, verdorden deze meteen. Ik was op deze dag alweer een aantal dagen wakker geweest en ik meende dat er iets magisch aan de hand moest zijn, dat op de één of andere manier het blik de energie van de bloemen onttrok.

De paarse bloemetjes.

Verklaring:
Ik heb tot de dag van vandaag (2024/02) geen idee waarom dit gebeurde. Ik heb na de tijd hetzelfde nog eens gedaan, toen was ik niet in zo’n staat waarin men kan belandden als men een aantal dagen wakker is, ik geloof dat ik toen ook maximaal twee dagen wakker was. Ik heb dezelfde soort paarse bloemetjes in een conservenblik dat op de grond stond gezet. Toen verdorden ze niet spontaan.

De stenenverzameling & het zien van tekens op stenen

Ik liep vaker door het bos heen, zoekend bij de stenenhopen aan de zijkant naar interresante steentjes. Ik zag ook wel eens symbolen op de steentjes verschijnen en meende dat deze de magische functie van de stenen omschreven.

De dondersteen.

Na enige tijd had ik een leuke verzameling gekleurde stenen:
Ik had een platte rode en groene graniet-achtige steen, een blauwige dondersteen, een handvol kleine zwarte steentjes, een ronde witte kiezel en een soort pijlpuntvormige steen met een cirkel die voor de helft wit, de helft bruin was.
Ik dacht dat deze pijlpuntvormige steen beschermend zou werken.

In deze tijd liep ik ook eens door het stuk bos dat aan de overkant van de weg lag. Daar trof ik een grote rode kei aan. Daar zag ik ook tekens op en ook woorden. Er leek een driehoek en de woorden “bach gesteine” op te staan.

De zogenaamde 'bach gesteine'

Verklaring:
De tekens die ik zag waren verbeeldingen; ik weet niet precies welke informatie ze werkelijk verbeelden over de stenen die ik vond. Het doet er ook niet echt toe – stenen hebben geen magische eigenschappen tenzij men ze die zelf toe gaat schrijven, individueel of in groepsverband. En zelfs dan is de werking zwak.

Vallende blaadjes

De tent die ik meegenomen had mistte een tentstok waardoor ik de voortent niet op kon zetten. Dit probleem had ik opgelost door dit stuk omhoog te houden aan de scheerlijnen. Deze had ik vast gebonden aan de twee jonge bomen die vlak naast de hulst stonden.

Het begon mij op een gegeven moment op te vallen dat één van deze boompjes blad begon te verliezen. Later begon het andere boompje dit ook te doen.

Er viel mij de gedachte in dat dit te maken had met mijn middelengebruik. Mijn aura zou door drank-en-drugs energieën geimpregneerd zijn en hetgeen om mij heen op energetische wijze vergiftigen.

Later, toen ik wat meer over magie had geleerd en energie stromingen had gezien werd dit verhaal bevestigd; ik deduceerde dat als ik in de tent zou gaan zitten gebruiken, de energie van mijn vervuilde, giftige aura opgenomen zou worden door het tentdoek en dan via de scheerlijnen van de voortent naar de boompjes zou stromen, die daar vervolgens ziek van werden.

Anderhalf á twee jaar later waren de boompjes beiden gestorven. Ze waren toen ook al zo doorgerot dat ik ze zo uit de grond kon trekken. Ik heb ze toen aan de zijkant van de open plek gelegd, bij de rest van de dode takken.

Verklaring:
Dit was een valse beschuldiging. Het verzwakken / ziek worden & latere sterven van de boompjes heeft andere oorzaken gehad – er is veel sterfte onder de jonge bomen in dat bos. Veranderd klimaat, teveel stikstof in de grond (want het bosje grenst aan vele akkers), weet ik wat nog meer...de magische verklaring ging voor de zoveelste keer volgens het bekende "Jij hebt schuld aan..." patroon.

De eerste ontmoeting met de demoon ‘Samuel’ – een geestelijke aanval

Jaxx belde mij dat hij weer even bij het kraakpand op het parkeerterrein stond en wilde met mij een jointje roken. Ik ging naar het kraakpand toe. We gingen naar de tuin van het kraakpand, vlak naast de caravan van Siem.

De ‘geesten’ hadden mij in die dagen ervoor meerdere keren verteld dat ik ‘psychisch begaafd’ zou zijn – wat neerkwam op paranormale vermogens. Ik voelde de drang hierover te praten - hoewel ik ook bang was dat mensen mij voor gek zouden verklaren of raar zouden gaan doen. Ik had een paar trekken van de joint genomen.

Toen zei ik tegen Jaxx: “Ik krijg de laatste tijd te horen dat ik ‘psychisch begaafd’ zou zijn...jeweetwel, als in paranormaal begaafd...Het ding is, dat degenen die dat zeggen dus die geesten uit het bos zijn – die geesten waar ik je al eens eerder over verteld had, waarmee ik contact heb gelegd? Die zeiden dat dus...niet dat ik dat niet wist, ik heb die gaves van kinds af aan al...maar ik vind het wel speciaal dat die geesten het bevestigen.”

Jaxx zei “Psychisch begaafd? Nou, ik weet het niet Robert – ik geloof niet zo in dat soort dingen. Ik vind dat gedoe met geesten en dat paranormale maar niks – ik word altijd paranoïde van dat soort dingen. Houd er over op, ik wil hier verder niets over horen of van weten of daar mee bezig zijn.”

Er leek iets vanaf Siems caravan naar mij toe te vliegen en boven op mij te springen. Ik voelde me daarna heel raar en licht in mijn hoofd worden. Er begon een boos klinkende mannelijke stem op dreigende toon tegen mij te praten: “Jij bent dus psychisch begaafd hé, vuile teringlijer? Dus jij bent psychisch begaafd? Hey, teringlijer, ben jij psychisch begaafd? Als jij psychisch begaafd ben kun jij mij horen – hey, jij, jij kunt mij horen hé?”.

Ik voelde me heel onrustig en enigszins angstig worden – ook mijn kortetermijnsgeheugen leek plotseling als dat van een goudvis. Ik probeerde kalm te blijven. Het lukte me niet meer om iets te volgen van het verhaal dat Jaxx op dat moment aan het vertellen was. Ik wilde zo snel mogelijk weg van het terrein. Ik zei gedag tegen Jaxx, pakte mijn fiets en fietste terug naar het bos.

Onderweg bleef de boze stem mij aanvallen: “Ben jij een psychisch begaafde teringlijer? Kun je mij horen? Hey psychisch begaafde teringlijer, hoor jij stemmetjes?”.
Ik vroeg wie deze stem was. Deze reageerde terug met “Ik ben Siem!”.

Ik had het idee dat deze loog – het stemgeluid klonk niet zoals dat van Siem. Ik zei “Je moet niet liegen, ik geloof je niet – wat is je echte naam?”. De stem bleef eerst volhouden dat hij ‘Siem’ heette, daarna zei die “Ik ben jou, teringlijer!”. Ik geloofde geen van deze uitspraken – ik wist dat het niet klopte. Ik legde deze het feit voor dat deze niet als Siem klonk en vroeg nogmaals “Wie ben jij?”. Uiteindelijk reageerde de boze stem met “Ik ben Samuel!”.

Om de één of andere reden geloofde ik wél dat deze geest Samuel heette.
'Samuel' bleef mij aanvallen. - "Dus jij denkt dat een psychose leuk is hé? Vind jij een psychose nu nog steeds leuk? Je zit in een psychose Robert! Stop nu met fietsen en ga lopen voordat er ongelukken gebeuren! Je mag niet deelnemen in het verkeer als je in een psychose zit! Stap nu af! Stap af jij psychotische teringlijer! Luister en doe nu wat ik zeg, stap nu van die fiets af! Je zit in een psychose, dat is gevaarlijk!".

Ik voelde me erg onrustig door die aanvallen – ik kon mij niks voorstellen bij een psychose maar ik meende wel dat ik op dat moment niet in zo'n toestand verkeerde – ik werd alleen maar aangevallen door een kwade geest die mij bang probeerde te maken. Ik probeerde de angst- en paniekgevoelens de baas te blijven door mij op de weg voor mij te focussen. Ondertussen intimideerde de boze stem er flink op los.

"Stap af, teringlijer! Als je in een psychose zit moet je van je fiets afstappen, ga nu lopen! Psychotische teringlijer, kijk nou uit, straks gebeuren er nog ongelukken!".

Ik moest oversteken. De stem bleef aanvallen: "Kijk uit met het oversteken! Je bent een gevaar voor jezelf als je deelneemt aan het verkeer tijdens een psychose! Vuile teringlijer, stap nu onmiddellijk van die fiets af!". Terwijl de stem pogingen bleef ondernemen om mij bang te maken stak ik de weg over en fietste ik verder richting het bos.

Eenmaal terug in het bos hield de stem ook niet op. Ik voelde mij best wel paniekerig – deze geest had mij bezeten, hoe kwam ik in hemelsnaam weer van deze ellendeling af? Ik kreeg het idee om mijn aandacht ergens anders op te vestigen en deze stem te negeren. Ik pakte mijn gitaar en richtte mijn aandacht op het spelen. Na een korte tijd gitaar gespeeld te hebben hield de boze stem eindelijk op met de aanvallen.

Verklaring:
Er was mij tijdens mijn jeugd al vaker verteld dat ik paranormale vermogens zou hebben. Er was mij toen ook duidelijk gemaakt dat ik hier niet mee te koop moest lopen. Ik moest uitkijken met wie ik over deze zaken zou praten en moest zo min mogelijk aandacht besteden aan deze vermogens of de ontwikkeling ervan. Als ik anderen zou laten merken dat ik zomaar dingen over hun persoonlijke leven of hun toekomst wist, zouden ze wel eens bang voor mij kunnen worden. In het ergste geval zouden ze mij voor gek kunnen laten verklaren en gedwongen kunnen laten opnemen op een gesloten afdeling van een gekkenhuis.

De angst die daaruit onstaan was voor het hebben van deze vermogens moet de ingang geweest zijn voor de demoon 'Samuel'.

Op een gegeven moment, toen ik mij af vroeg wie die "Samuel" nou echt zou kunnen zijn, kwam de gedachte "Jaxx" op in mijn hoofd. Omdat ik het hele bewustzijnsproces niet begreep

kon ik dit eerst niet geloven – qua uiterlijk zag 'Samuel' er een beetje anders uit dan Jaxx, en ook de dingen die deze liet zien kon ik op dat moment niet correleren aan herinneringen aan hetgeen Jaxx mij verteld had of in mijn nabijeid gedaan had: Samuel was een kale brede kerel met een zonnebril die in dure auto's reed en bakken geld had. Ook zou hij vroeger aan coke verslaafd zijn geweest.

Achteraf bleek het toch waar te zijn. De demoon 'Samuel' was uit onder andere deze elementen ontstaan:
- Herinneringen aan Jaxx diens minder prettige gedragingen en criminele levenswandel
- Herinneringen aan Siem, die in zijn criminele jaren door overmatig coke gebruik een psychose heeft gehad waarbij hij dacht dat de Russen hem achtervolgden, waarbij hij al schietend over daken weg gevlucht was
- Siem schold wel eens met het woord 'teringlijer'. Als hij dat deed ervoer ik van binnen altijd een schok.

Ik dacht tussen 2018 en 2022 dat de 'schokken' die ik van binnen voelde een verdrukkings-reactie waren, waarbij een stukje herinnering door innerlijke demonen word besprongen en werd verdrukt, waarvia bestaande innerlijke demonen qua 'persoonlijkheid' zouden worden aangevuld of waarmee nieuwe innerlijke demonen werden gecreëerd.

In 2023 zag ik in dat deze schokken niks met verdrukkingen te maken hebben. Ze zijn innerlijke schrikreacties. Deze ontstaan wanneer ik met zaken geconfronteerd word waar ik een angst voor heb – zaken waar ik nog niet goed mee om heb leren te gaan, zaken waar ik in mijn (vroege) jeugd al nare herinneringen aan gekoppeld had. Zoals in het geval van gescheld – dat ik op mijn donder kreeg van mijn moeder en dat dat met veel gescheld gepaard ging veroorzaakte later iedere keer weer een schrikreactie. Kortom; gevolgen van trauma.

Waar demonen wel een handje van hebben is het gericht gebruik maken van deze bestaande angsten – door bijvoorbeeld te schelden op mij of door te proberen me op hetgeen ik onzeker over ben aan te vallen.

Ontmoeting met ‘de Dood’

Op een dag werd er mij een deadline gesteld. Ik zou nog 18 dagen te leven hebben, dan zou ik sterven. Dat nam ik niet zo heel serieus. Ik bleef drugs en drank gebruiken en met de geesten spreken. De dagen telden af, ik hield het zelf ook bij hoeveel dagen ik nog te leven had.

Toen brak de 18de dag aan. De geesten herinnerden mij er ergens in de middag weer aan dat het mijn sterfdag zou zijn en dat ik nog een half uur te leven had. Ik voelde wel een spanning maar bleef er verder nonchalant onder. Ik schreef snel een testament:

Alles wat ik heb mag worden gedoneerd aan mijn vrienden en het Leger des Heils.

Aan de mensen die mij gekend hebben:
Ik heb een leuke tijd gehad en ik houd van jullie.

Tot ziens,
Robert

Toen ging ik op mijn slaapmatje liggen wachtten op de dood. Ik hoorde voetstappen naderen en het kraken van knokkels. Ik begon me enigszins angstig te voelen, maar ik bleef rustig liggen. De dood kwam dichter bij en ik hoorde hem spreken. “Jij bent niet bang voor mij. Dat vind ik mooi.. Het is nog niet jouw tijd…”.
Toen voelde het alsof er iets uit mijn maag werd gehaald en ging de dood weer weg.

Een korte tijd erna had ik een foto gemaakt met een goedkope Alcatel telefoon. De camera had een hele lage resolutie en het beeldscherm ook. Op de foto meende ik een magere hein geraamte met een zeis te zien staan in de bosjes schuin tegenover mijn tent.

Verklaring:
Dit was inspelen op mijn angst om te sterven. Een te lage resolutie op een klein scherm zorgde ervoor dat verbeelding/projectie de kans kreeg het geraamte tussen de bosjes te laten lijken staan.

Toen ik een tijdje nuchter was geweests en er niet naar gekeken had, kostte het me moeite het geraamte weer overnieuw in de bosjes te zien staan – tot ik weer onder invloed was.

Helaas had ik het toestel met de foto al snel niet meer dus ik kon later ook niet de foto vergroot bekijken.

Het openen van een poort bij het hunebed

Ik kreeg het idee een ‘poort’ te openen bij het Hunebed. De geesten hebben mij toen weer begeleid. Ik ging met de topsteen en de staf naar de platte rechtopstaande steen bij het kruispunt in het bos. Daar moest ik de topsteen op de platte steen leggen en de staf in een paar posities plaatsen. Terwijl ik daar mee bezig was, hoorde ik bij het grasveld met het hunebed een geluid van een zware steen die verschoof.

Toen ik bij het hunebed ging kijken viel het mij op dat één van de dekstenen niet meer op de zijstenen leunde en ondersteund werd met een pilaartje. Ik kon mij niet herinneren of dit al zo was en het idee viel mij in dat dit door de magie veroorzaakt was. Nog later meende ik dat ik met de magie het verleden op de één of andere manier had aangepast waardoor de deksteen was verschoven.

De steen waar ik het ritueel bij uitvoerde.

Ik ging daarna de bossen in. Toen zag ik vanachter wat bomen vier mensen bij het hunebed weg komen lopen. Het leek er op dat ze ‘uit’ het hunebed kwamen lopen. Bij controle bleek er niemand anders in het bos te zijn, ik zag ook geen mensen wegrijden of fietsen over de wegen van en naar het bos die vanaf het hunebed veld zichtbaar zijn. Een vrouwelijke stem, die van achteruit het bos leek te komen zei even later “Demon, keer terug naar de hel waar je vandaan kwam!”. Deze stem heb ik iets van vier keer vanuit verschillende hoeken gehoord.

Verklaring:
Dit valt terug te leiden naar een droom die ik jaren hiervoor eens heb gehad.

Ik deed iets op een plek bij een steen, er was ook een vrouw bij (dat correleerde ik met Helena) en er werd een poort geopend waardoor ik opeens in een middeleeuws dorpje terecht kwam.

De reden dat ik een steen hoorde verschuiven heeft te maken met het geheugen van de realiteit – ik hoorde een geluid uit het verleden, waarschijnlijk van één van de keren dat er een steen van het hunebed werd verschoven tijdens het weghalen hiervan. Dat ik dit idee heb is gekomen door meerdere ervaringen op latere tijdstippen waarbij ook geluiden uit het verleden hoorbaar waren geworden, ook geluiden die ik zelf niet had kunnen horen op het moment dat ze gemaakt werden.

Zwarte vlagen tijdens een uitdrijving

Ik was donderdagsavonds bij de weggeefwinkel in het kraakpand langs gegaan. Onderweg naar huis, terwijl ik over een kruispunt fietste, hoorde ik een vrouw zeggen: “Houd hem vast!”. Ik voelde mij enigszins onrustig hier door worden.

Daarna fietste ik over het marktplein. Toen ik net voorbij de kerk gereden was hoorde ik een man zeggen: “Blijf in je kamer. Blijf in je kamer.” Ik dacht toen dat het ging om een uittreding en dat met ‘kamer’ mijn hoofd bedoeld werd. Ik bleef rustig en dacht iets terug in de trend van “Geen zorgen, ik ben dit wel gewend, er gaat niets geks gebeuren.”

Toen ik thuis kwam ging ik in het midden van de tent zitten, waar ik gedachteloos naar het tentdoek begon te staren, zoals ik wel vaker deed als ik een aantal dagen wakker was gebleven met speed en bier op. Ik hoorde een vrouw zeggen “Wat heeft hij toch allemaal meegenomen…”. Daarna zag ik zwarte vlagen over het tentdoek naar boven, naar de bovenste punt in de tent wegvliegen. Daarna begon Helena te spreken.

Ze zei dat ze bijna alle demonen bij mij had weggejaagd, op eentje na. Dit zou de verslavingsdemoon Samuel zijn. Ook beweerde zij dat de 12 stripfiguurtjes die ik op het doek getekent had in het stripverhaaltje, mijn demonen zouden zijn, en dat de leeuw met een gitaar Samuel zou zijn. Die zou ik er zelf uit moeten werken. Ik moest stoppen met drank en drugs, en mijn bakje met speed weggooien, wat ik deed.

Er werd beweerd dat ik niet hoefde te stoppen met roken, dat zou het ergste niet zijn. Ik zei dat ik ging proberen te stoppen. Dit heb ik toen niet doorgezet.

Een dag later heb ik het bakje speed weer uit de bosjes opgezocht omdat ik toch verlangde naar een lijntje speed. Hier voelde ik mij schuldig over tegenover Helena. Hier is toen het schuldcomplex aangaande het teleurstellen van mensen met mijn drank- en drugs gebruik verergerd – het bestond eigenlijk al voor die tijd maar toen begon het erger te worden.

Verklaring:
Het bleek later niet waar te zijn dat er demonen uitgedreven waren – er waren helemaal geen demonen uitgedreven, en ik bleek later nog veel meer innerlijke demonen te hebben dan ik op dat moment van gewaar was.

In 2022, tijdens het uitwerken van dit stuk, kwam de gedachte door dat de opmerking "Blijf in je kamer." gebaseerd was op een angst uit het verleden - de angst mijn slaapkamer uit te gaan terwijl anderen van de kraakgroep door de gang liepen of thuis gekomen waren. Deze angst was ontstaan omdat ik niet zoveel mee deed aan de gezamelijke activiteiten en mij daar schuldig om voelde en er niet op aangesproken wilde worden, en omdat ik wiet rookte werd dit gevoel versterkt. Omdat ik daarvoor net bij het kraakpand was geweest, was deze innerlijke demoon omhoog gehaald.

De zwarte vlagen waren schaduwen van vogels. Hier werd misbruik gemaakt van een toevalligheid en werd er een magisch denken aangeleerd – dit was één van de ervaringen waardoor ik begon te denken dat alles in de geestelijke en materiele wereld is verweven en in elkaar doorstroomt qua oorzaak en gevolg – en dat ogenschijnlijk ongerelateerde zaken, zoals b.v. een voorbij glijdende schaduw, veroorzaakt zouden kunnen worden door een gebeurtenis op geestelijk vlak.

De ontmoeting met het 2-jarige verloren deeltje van mijzelf

Ik zat in mijn tent te praten met de geesten toen er een geest met een iets hoger klinkende stem aan kwam. Deze zei “Ik ben Anne-Marie”. Ik zei “Ik geloof je niet.” Daarna zei deze stem “Ik ben Mirjam”. Ik geloofde dit ook niet en zei toen “Ik geloof je niet – je moet niet liegen, spreek de waarheid.”.

De stem sprak toen “Ik ben jou...ik ben twee jaar oud.”. Om de één of andere reden kon ik dit wel geloven. De stem vroeg mij toen: “Is mamma nog boos?”.
Ik reageerde terug: “Mamma boos? Huh? Waarom zou mamma boos zijn?”
De stem zei: “Ik heb haar speciale doosje kapot gemaakt.”

Ik begreep niet goed wat er met het ‘speciale doosje’ bedoeld werd.
Ik stelde de stem gerust, “Mamma is niet meer boos op mij. Dat zit wel goed.”

Daarna kwam de stem aan met een herinnering. Ik hoorde deze als een geluids opname in mijn hoofd. Ik kon zelfs voelen waar deze vandaan kwam, het was net alsof er iets in mijn achterhoofd gebeurde, er was daar een soort knijpend gevoel, terwijl ik deze herinnering afgespeeld hoorde worden.

Ik hoorde mijn moeder tekeer gaan met haar typische snerende stem en plat Drentse accent: “Ik heb je godverdomme al zo vaak gezegd dat je daar niet mag komen! Jij rotventje!”. Daarna hoorde ik mezelf gillen “Mamma, niet doen mamma, nee niet doen, mamma, mamma!”

Er kwam nog een stem aan, die ongeveer hetzelfde klonk als de voorgaande. Deze zei “Ik ben verkracht…”.
Daar schrok ik van. Ik dacht “Oh jee, eerst wil ik uitzoeken of dat eerste verhaal klopt voor ik deze aanvaarden ga, dit is wel erg heftig en ik kan me niets herinneren van dat dit gebeurd is…”.

Ik ben daarna naar het inloophuis gegaan. Daar ging ik verder in gesprek met de stem. Ik vroeg of het twee jarige deel van mijzelf kon laten zien aan mij wat er gebeurd was. Ik meen dat was mij ingevallen te doen terwijl ik onderweg naar het inloophuis was. Ik ging in het halletje bij de douche ruimte op de grond zitten, waar het lekker rustig was en ik uit zicht was van de rest.

De herinnering werd weer herhaald, nu deed ik mijn ogen dicht. Ik zag mijzelf vanuit derde persoons perspectief. Ik was nog een klein kind. Ik schuifelde langs de muur van de gang van het ouderlijk huis richting de slaapkamer van mijn ouders. Daarna zag ik vanuit eerste persoons perspectief de kleding kasts van mijn moeder. Ik pakte mij vast aan een plankje. Toen was mijn moeder daar opeens. Ze werd heel erg boos en begon te schreeuwen: “Ik heb je godverdomme al zo vaak gezegd dat je daar niet mag komen!” Toen rotventie!” Daarna weer het gegil van mijzelf, terwijl de wereld tuimelde. Ik zag de slaapkamer rond draaien en eindigde op het bed van mijn moeder, die vloekend stond in te slaan op mij.

De vraag over de echtheid van de herinnering van het 2 jarige deel

Deze ervaring liet mij achter met de vraag tot in hoeverre ik deze opgekomen herinnering kon vertrouwen. Ik had wel eens gelezen over valse herinneringen en wilde niet het risico lopen dat ik me vergisssen zou.

Ik nam eerst contact met mijn moeder op. Deze wist zich niets te herinneren en werd erg boos toen ik haar confronteerde met mijn ervaring. “Waar ben jij in godsnaam mee bezig, met wat voor geesten praat jij, gebruik je nog drugs ofzo, wie denk je wel te zijn om mij van zulke dingen te beschuldigen?”.

Daar had ik dus weinig aan – hoewel iets in mij zei dat de herinnering wel klopte.

Daarna nam ik – voor het eerst in 14 jaar – contact op met mijn vader. Deze wist zich ook niets te herinneren – die was overdags op werk toen ik die leeftijd had. Daarna was er vaker contact met mijn vader. Eigenlijk kwam het initiatief alleen vanuit zijn kant. Ik had dubbele gevoelens over het contact en moest ik me iedere keer over een tegenzin heen zetten als hij mij uitgenodigd had.

Verklaring:

Het duurde een aantal jaren voordat ik een antwoord had. Het contact met mijn moeder liep stroef – ze had er moeite mee dat ik met mijn vader contact had. Het contact met haar stopte een tijd lang nadat we in 2015 ruzie kregen over onder andere de vader kwestie.

Maandag 26 september 2016 had ik, een jaar nadat we ruzie kregen en een jaar van geen contact, weer contact met mijn moeder opgenomen. Zij kon zich toen wel het voorval herinneren. Het ging om een erfstukje dat in haar kleding kast stond, dat ik stuk had gemaakt. Na drie en een halve jaren kwam eindelijk de bevestiging dat ik inderdaad contact had gelegd met een verdrukt deel van mij en dat diens herinnering, eigenlijk mijn verdrukte en vergeten herinnering, geen valse herinnering was.

Meer contact met delen van mij – ‘8’ en ‘10’

Daarna kwam ik in contact met geestelijke delen die zichzelf ‘8’ en ‘10’ noemden. Ik liet ‘10’ op ‘8’ passen. ‘10’ deed daarna iets totaal ongepasts bij ‘8’. Dit herinnerde me aan een misstap uit mijn eigen verleden.

Toen deze herinnering omhoog kwam zei Samuel dat hij, ook al was hij een demoon, nooit zoiets zou doen als wat ik gedaan had. Ik schaamde me heel erg diep voor hetgene er gebeurd was en voelde iets wegzinken.

Later ontmoette ik Roef bij het skatepark. Roef was een vriend die ik kende van het kraakpand. Ik vertelde hem over hetgeen er in het verleden was gebeurd. Hij zei toen “Joh, dat maakt nu toch niets meer uit, iedereen doet wel eens iets doms. Dat ligt nu in het verleden, je hebt er toch wat van geleerd, dan is het goed.”. Dat deed mij goed.

Verklaring:
De reden dat Samuel zo op mij reageerde kwam voort uit de herinnering aan het ontkennende gedrag van Jaxx aangaande mishandelingen van zijn exen, terwijl ik het sterke vermoeden had dat hij loog over zijn onschuld gezien hoe ik hem om heb zien gaan met zijn toenmalige vriendin. Ik heb mijn zusje vroeger ook mishandeld. Samuel was een demonisch beeld van Jaxx dat in mij ontstaan was.

Meer contact met delen van mij – de kluisbewoner

Een tijdje later, toen ik in mijn tent zat, hoorde ik dat er iemand in een kluis zat, die iets met luiers gedaan had en niet naar buiten wilde komen. Ik realiseerde dat ik dat zelf moest zijn, ik meende toen dat ik contact met mijzelf door de tijd heen kon leggen. Ik probeerde contact te leggen. Ik hoorde een zware deur open gaan, vervolgens hoor ik mijn eigen stem “Laat mij met rust!” zeggen en daarna sloeg de deur hard dicht. Daarna heb ik geen contact meer gehad met dat deel.

Verklaring:

Ik had midden 2009 een luier-periode. Het dragen van luiers gaf mij een kick. Tegelijkertijd schaamde ik mij voor deze fetish.

Ik zat toen niet lekker in mijn vel, ik voelde mij gedeprimeerd en ik begon een financiële schuld op te bouwen. Ik blowde te veel en begon best wel veel te drinken. Dit versterkte mijn gevoelens van depressie behoorlijk – ook al dacht ik toen dat het blowen en zuipen juists deze gevoelens verminderde.

Ik isoleerde mijzelf, sloot mijzelf veel op in de kluis waar ik in woonde. Op een gegeven moment kreeg ik eens wat boze woorden te horen van een medebewoner, die het niet leuk vond dat ik niet op de maandelijkse bewonersvergadering was en dat ik mij niet meer interreseerde in de gemeenschap en de zaken waar we mee bezig waren. Daarna ik ben weg gegaan – min of meer weg gevlucht voor mijn eigen problemen. Ik ben toen tussen augustus of november 2009 tot mei 2010 bij de kraakgroep weg geweest.

Ik denk dat de luier-periode juist één van de versterkende veroorzakers van deze depressie-gevoelens was, ik schaamde mij diep voor mijzelf.

Ik heb geleerd dat het verstandiger is om je niet al te veel over te geven aan verlangens naar aardse zaken. De luier-fetish heb ik later nog eens uitgeleefd. Daarna heb ik mij weer een tijdlang diep geschaamd voor deze zaken. De luier-fetish kwam voort uit mijn verlangen naar geborgenheid en veiligheid – zoals ik me als baby, als kind voelde. Ik probeerde ik feite terug te gaan naar die tijden van onbezorgdheid via de luiers. Tegenwoordig (in 2024) ben ik zo goed als volledig genezen van deze fetish. Het verlangen naar het dragen van luiers is zo goed als verdwenen – de rede heeft gezegenvierd. Waarom zou ik hulpmiddelen gaan dragen of gebruiken die ik niet werkelijk nodig ben? Waarom zou ik meer afval produceren dan noodzakelijk? Waarom zou ik me overgeven aan tijdelijke kicks, die me later weer schaamte laten voelen, terwijl dat niet nodig is?

Helena komt tot mij – waarom ik dacht bezeten te zijn geraakt door een succubus

Ik had weer een nacht of wat doorgehaald en had veel gepraat met de geesten, waaronder Helena. Ik wilde toen graag samen met haar zijn. ‘s Avond kwam Helena met magie-instructies.

Ik moest naakt en op mijn buik in bed gaan liggen. Ik moest een zwart steentje op het midden van mijn rug leggen en op mijn rechter bil. Daarna moest ik in een lampje kijken. Het lampje ging na verloop van tijd knipperen als Helena sprak.

Er liep een oorwurm rondjes en achtjes over de vloer van mijn tent. Deze had diens knijpers naar boven gekromd, zoals ze doen wanneer ze bedreigd worden. Boven deze oorwurm zag ik een soort sprankelend wit energieveld.

Helena zei “Laat de knijptang maar met rust, die doet geen vlieg kwaad.”.

Toen ik even met mijn rechter oog in het lampje had gekeken zag ik alleen nog maar een lichtvlek. In deze lichtvlek zag ik vanuit de verte een melkwit spookgezicht op mij af komen. Dit gezicht had lang waaierig haar en een mond en ogen die hol en zwart waren.

Het gezicht kwam steeds dichter bij en verdween in mij. Ik hoorde Helena “Er is nu niks meer aan te doen…” zeggen en ik voelde mij even vreemd en onrustig. Ik vroeg mijzelf bezorgd af of het wel zo’n goed idee was geweest dit ritueel uit te voeren. Daarna vernam ik een drukkend gevoel en ben ik in slaap gevallen.

De volgende dag werd ik weer wakker. Ik was toen alweer vergeten dat ik in slaap gedrukt was. Wel herinnerde ik mij dat Helena bij mij gekomen was. Ik voelde mij rustig van binnen en had een sterk verminderde drang naar speed en bier. Ik besloot niet meer te gaan gebruiken.

Ik ging naar het inloophuis. Terwijl ik over de Sluisvierweg tussen de bomenrijen fietste, vlogen er een stel zwaluwen heen en weer tussen de bomen. Ze leken mij te volgen.

Aangekomen bij het inloophuis vertelde ik over Helena en dat we nu samen waren, en dat ze mij hielp met het stoppen met de drugs en drank. Toen ik later terug fietste volgden de zwaluwen mij weer. Ze bleven een drietal dagen voor mij uit tussen de bomen heen en weer vliegen als ik die weg af fietste.

Verklaring:
Dat de oorwurm geen vlieg kwaad doet was een leugen – deze insecten zijn notoire rovers.

Ik dacht eerst dat deze gebeurtenis een misleiding was door een duivels geestesproces van een ander overleden persoon (Helena). Ik verlangde naar gezelschap, daarom liet ik dit gebeuren. Achteraf herinnerde ik weer mijn moeders waarschuwingen over het bestaan van kwade types in de geesteswereld en dat ik voorzichtig moest zijn wanneer ik contact zou krijgen met geesten. Toen ik dat herinnerde voelde ik mij dom en onhandig, omdat ik deze waarschuwingen vergeten was en te naief en onvoorzichtig was geweest.

Later leerde ik dat Helena een innerlijke demoon was afkomstig vanuit de ongeaccepteerde situatie met een huisgenoot waarop ik verliefd was. Dat de zwarte steentjes bij de magische handelingen betrokken werden kwam voort uit het geloof van deze huisgenote in de werkingen van edelstenen en kristallen. Dat ze mij 'hielp' te stoppen met drank en drugs kwam omdat deze huisgenote mij ook diverse keren vermaand heeft te stoppen, ze maakte zich tussen 2010-2012 oprecht zorgen over mijn drinkgedrag.

Ik dacht een tijdlang dat de zwaluwen een voorteken waren – volgens één of andere bron op internet werden zwaluwen gezien als verkondigers van het aanbreken van een nieuwe tijd. Daar geloofde ik toen in. Nu ben ik meer geneigd dit als toevalligheid te zien.

De begeleiding van het inloophuis begint zich zorgen te maken

Ik dacht dat de geesten vaker bij mij waren en met mij mee reisten. Ik begon mijzelf en de geesten tesamen als een ‘ons’ te beschouwen en reageerde toen ook wel eens “Met ons gaat het goed.” toen een van de begeleiders van het inloophuis aan mij vroeg hoe het met mij ging.
Ik zag ook geesten staan bij en in het inloophuis. Hier zwaaide ik soms naar.
Ik wilde weten waar de dingen die ik zag en hoorde uit voortkwamen en was hier veel mee bezig.

De begeleiders van het inloophuis vonden het zorgelijk hoeveel ik bezig was met deze geestelijke zaken. Ik zat uren lang achter de computer te zoeken naar antwoorden en heb talloze artikelen over allerlei theoretische zaken zoals quantum mechanica en multidimensionele ruimten en paranormale zaken en over de hersenen en diens centra gelezen.

Tijdens één van deze middagen kwam Roos, één van de begeleidsters, achter mij langs lopen. Ze keek mij bezorgd aan en ik hoorde een vrouwelijke stem bij haar weg komen die “Hij zit weer in een psychose!” zei.

> ***Verklaring:***
> *Deze stem was een gedachte/gevoel dat zij had. Deze heb ik in deze tijden wel vaker bij mensen opgepikt.*

Ze probeerden druk op het VNN te leggen mij te helpen, maar het hele traject verliep traag en moeizaam.

Ik werd geregeld gebeten door teken. Soms ontdekte ik die bij het inloophuis, waar ik die dan verwijderde.

De goede man van de waterleidingmaatschappij

In deze periode haalde ik geregeld water bij het gebouw van de lokale waterzuiveringsinstallatie. Daar zat een kraan aan de buitenkant van het gebouw. Daar maakten de mensen die bij het skatepark kwamen ook veel gebruik van. Daar vulde ik mijn waterfles.

Toen ik een keer water kwam halen kwam er een man naar buiten die me vroeg wat ik aan het doen was. Ik legde hem uit dat ik dakloos was en dat dit de enige plek was waar ik drinkwater kon halen. Deze man ging even naar binnen toe en kwam terug met een grote vijf liter fles drinkwater. Deze mocht ik mee nemen. Hij wenste me het beste toe. Ik nam de fles aan en heb deze voor de rest van het jaar gebruikt. Ik was er erg blij mee.

Mijn wens om de geesten te kunnen blijven horen

Ik heb in de voorgaande periode drie maal tot God gebeden met het verzoek of ik de geesten permanent mocht blijven horen, om zo tegen het kwaad in mijzelf te kunnen vechtten. De eerste twee keer gebeurde er niets – als ik dan een nacht geslapen had en weer nuchter was, hoorde ik geen stemmen meer. Dan ging ik weer drank en drugs gebruiken en lang wakker blijven met het doel de geesten weer te kunnen horen.

De derde keer dat ik hier om gebeden heb was vlak voor het eind van deze lange periode van drank- en speedgebruik. De halve ons speed raakte op en ook bleek mijn uitkering weer stopgezet te zijn. Toen ik weer nuchter was, bleef het mogelijk Helena te horen, alsmede andere geesten.

Toen later de boel uit de hand liep en het horen van de geesten/stemmen een zeer onprettige ervaring werd, heb ik menig maal het kunnen horen ervan vervloekt.
Later besefte ik mij dat God me precies gegeven had waar ik toen om vroeg – ik gebruikte het vermogen alleen niet op de juiste manier omdat ik niet goed wist wat er echt aan de hand was en hoe ik er mee om moest gaan.

Laatste helft juni – half augustus 2013 – Een geldloze en nuchtere tijd

Weer geen inkomen, depressief en moedeloos

Voor het behoud van de daklozenuitkering moest ik éénmaal per week mijn post ophalen en een lijst met slaapplaatsen invullen bij het Veiligheidshuis, wat iets van vijf kilometer van het centrum lag. Ik vond het toen erg controlerend over komen. Pas later begreep ik waarom ze op deze manier handelden. De lijst met slaapplaatsen moest worden ingevuld zodat de instanties de daklozen beter in beeld konden houden. Als een dakloze zich dan een aantal weken niet meer had laten zien, konden de opsporende diensten van deze instanties gaan kijken waar een persoon die uit beeld verdwenen was zich op hield. Soms leek het dan alsof iemand compleet van de aardboden verdwenen was, omdat deze naar een andere stad, naar andere familieleden of vrienden verhuist was. Dat gebeurde wel eens nadat ze een conflict hadden gekregen met de mensen waar ze daarvoor verbleven. Soms hadden mensen helemaal geen contact met anderen. Dat kwam omdat ze teveel ruzie hadden gemaakt met anderen of omdat ze compleet het vertrouwen in anderen waren kwijt geraakt. Vaak was het ook een combinatie van deze dingen – omdat mensen anderen niet meer vertrouwden, maakten ze snel ruzie met anderen, waardoor ze de weinige mensen om hen heen die nog om ze gaven ook kwijt raakten. Deze mensen verbleven dan in hun eentje op allerlei verstopte plekken. Deze mensen werden dan ook wel eens dood aangetroffen in een kraakpand of in een tentje in een bos.

Door mijn speed- en drankgebruik vergat ik steeds deze lijsten in te vullen. Ik verbleef veel bij mijn tentje in het bos, pratend met geesten. Nadat ik me vier weken niet gemeld had, werd mijn uitkering stopgezet. De 13de juni kwam, en er werd geen geld gestort. Het geld raakte al snel op dus ik kon geen drank en drugs meer kopen – de ‘goede tijden’ zoals ik ze toen beschouwde waren voorlopig weer voorbij. De onheilige drie-eenheid was niet langer meer beschikbaar.

Ik voelde me lichamelijk brak en zwak en geestelijk chaotisch, moe en depressief. Ik was zo flauw van het iedere keer weer tegen teleurstellingen en problemen aan te lopen. Ik gaf het op en stak geen moeite meer in het opnieuw aanvragen van een uitkering. Ik wilde eigenlijk nergens nog moeite in steken – ik had het gevoel gekregen dat alles toch iedere keer weer mis zou gaan, was het niet op de korte termijn, dan wel op de lange.

Ik had in de weggeefwinkel van de krakers een boekje gevonden over eetbare & geneeskrachtige planten die je in de Nederlandse natuur kon vinden. Ik plukte zo af en toe wat te eten uit de berm dicht bij het bos of uit het grasveldje naast het skatepark. Deze werden echter al snel gemaaid dus daar viel ook niet zoveel meer te vinden en ik verloor al snel de zin om te zoeken naar eetbare plantjes. Het voelde alsof het me iedere keer weer onmogelijk werd gemaakt om te overleven.

Ik begin te stelen van de supermarkten

Het weekend nadat mijn geld op was voelde ik me gigantisch brak en moe. Ik ging ‘s ochtends naar de Jumbo om koffie te halen. Er stond daar een mevrouw die bakjes soep uitdeelde aan voorbij komende klanten. Dit was ter promotie van een of ander merk.

Ik liep een keer langzaam voorbij haar. Ze sprak mij niet aan hoewel ze mij wel zag lopen. Ik liep een rondje door de winkel en haalde daarna een tweede bakje koffie. Ik bleef even in haar buurt staan en zag hoe ze vier anderen een bakje soep aanbood. Mij bleef ze echter negeren.

Ik raapte al mijn moed bij elkaar en liep naar haar toe. Ik vroeg haar of ik misschien ook een bakje soep zou mogen. Ze keek me vies aan en zei met een neerbuigende toon in haar stem “Nee meneer, dat is alleen voor betálende klanten.”

Ik werd woest. Ik was al jarenlang vaste klant geweest bij deze supermarkt. Ik had al zoveel jaren netjes betaald voor het bier en het eten wat ik daar kocht. En toen werd ik zo behandeld. Ik dacht “Dus zo kijken jullie naar de medemensen? Alleen maar voor betalende klanten? Fuck jullie. Ik ben klaar met jullie”. Ik liep naar de snoepafdeling en stopte vervolgens vier repen van de allergoedkoopste chocola in mijn binnenzak. Daarna liep ik de winkel uit.

Dat was de eerste keer dat ik iets uit een winkel gestolen had. Vervolgens begon ik dat steeds vaker te doen. Ik stal eerst alleen maar de goedkoopste chocoladerepen. Deze zouden niet zoveel financiële schade opleveren. Plus, chocola werd ook tijdens de oorlog meegegeven aan soldaten. Ik zag het als krachtvoer.

Later stal ik ook flessen drank. Ik stal op sommige dagen twee flessen per supermarkt bij twee à drie supermarkten. Zo kon ik ook aan het eind van de maand, als ik dan geen geld had, alsnog zuipen.

Deze zaak kreeg later een staartje. Ik ben na verloop van tijd betrapt en opgepakt voor deze diefstal. Dat kan men teruglezen in een later deel van mijn verhaal.

26 juni – De eerste ontmoeting met Luca

Ik begon in deze nuchtere periode wat vaker rond te hangen op het skateparkje achter het gemeentehuis. Ik ontmoette daar een jongen genaamd Luca. We raakten in gesprek. Ik stelde me voor als “Robert Bast”. Luca zei dat ik niet “Robert Bast” was. Ik begreep hem niet en gaf hem mijn ID-kaart om te bewijzen dat ik wel Robert Bast was.

Hij keek even naar mijn ID-kaart en gaf deze terug. Hij verklaarde dat ik dacht Robert Bast te zijn, maar niet volledig Robert Bast ben. Ik begreep nog steeds niet wat hij bedoelde.

Luca leek eerst niet uit te durven leggen wat hij bedoelde. Hij stamelde iets over dat hij niet weer verantwoordelijk wilde zijn voor een ander diens dood. Uiteindelijk vertelde hij me dat er een kwaad bij mij zou zijn gekomen toen ik nog jong was. Dit zou een zwarte magiër zijn.

Ik vertelde hem toen wat over de dingen die ik gezien had en liet hem wat tekeningen en foto’s zien en teksten lezen die ik opgeschreven had, waaronder de tijd rijmpjes. De foto’s stelden eigenlijk niet veel voor en waren pogingen van mij geweest de hallucinaties die ik zag te fotograferen – wat dus niet bepaald gelukt was. Hij bestudeerde de tekeningen en teksten even en zei dat ik wel dingen zag en dat ik absoluut niet gek ben, en dat ik wel snapte dat ik iets gezien had, maar nog niet begreep wat ik gezien had. Hij pakte een pen en zette een cirkeltje om het getal 9 in het tijd rijmpje. Die regel was ‘Ik ben 9, de tijd is eeuwig.’.

Verklaring:
Later begreep ik wat Luca bedoelde met “Je bent niet Robert Bast”. Er zijn geestelijk delen van mij verdrukt geraakt door traumatisering en door gevoelens van schaamte en schuld. Ik had en heb (in 2024) nog steeds een bepaalde angst voor mijn eigen gedachten en gevoelens. Gedragsmatig werd ik ook in bepaalde mate beïnvloed door innerlijke demonen.

Luca vertelde de waarheid toen hij me zei dat ik ‘het wel snapte maar nog niet begreep’. Er waren een boel dingen die ik toen niet begreep. Ik leerde later pas hoe de hallucinaties die ik zag tot stand kwamen en wat ze echt betekenden. Ik leerde later dat er verschillende bronnen achter hetgeen we kunnen hallucineren zit en wat het onderscheid is tussen de verschillende verbeeldingen. Ik leerde later meer over hoe mijn eigen geest technisch gezien werkt. Nadat ik deze dingen geleerd had, begreep ik pas wat Luca bedoelde te zeggen.

Ik vertelde hem ook dat ik contact had gekregen met een geest, genaamd Helena.

Hij luisterde even ergens naar en zei toen dat ze eigenlijk “Elena” zou heten. Ik snapte het niet helemaal – misschien verstond hij het verkeerd in zijn geest? Ik had toch duidelijk Helena gelezen.

Luca vertelde vervolgens dat hij de woorden “Interbellum” en “Onkuise tijden” ontving. Ook kreeg hij binnen dat ze een vrije opvoeding had gehad van haar ouders, maar dat ze haar ouders op jonge leeftijd had verloren.
Volgens Luca zou Elena liefde zijn en ze zou me willen helpen, omdat het nog niet te laat voor mij zou zijn. Ze zou ook bij mij willen komen – wat ik weer niet begreep, deze geest was toch al bij mij gekomen? Luca zei dat ik eens moest gaan zitten mediteren tegen een boom en dat ze dan bij mij zou komen. Elena zou haarzelf reflecteren in de natuur. Luca zei ook dat ik een hechte band met de natuur had – daar had hij wel gelijk in.

Verklaring:
Hoewel Luca in de buurt kwam van de naam van deze vrouwelijke geest, bleek deze alsnog niet helemaal goed gehoord te zijn. Uiteindelijk dacht ik een tijdlang dat haar eigenlijke voornaam Elina zou zijn. De verschillende namen (Helena / Elena) en de uitleg daar achter bracht mij ook in verwarring. Vanaf dit moment wilde ik liever contact met Elena. Daaruit ontstond een spelletje waarin de innerlijke demon Helena zichzelf ook Elena ging noemen. Dat bracht een boel verwarring teweeg. Daar heb ik later in het verhaal over geschreven.

Ik meende dat Luca wel de informatie over haar jeugd en ouders goed had doorgekregen. Later meende ik dat Elena haar correcte, volledige naam Elina van der Velde was en kon ik o.a. een geboorteakte en informatie over haar ouders op internet vinden. Haar moeder overleed een paar jaar na haar vader, ze was op haar 16de wees.

In december 2023 besefte ik me dat wat ik dacht te weten niet klopte. Helena/Elena/Elina was niets minder dan een innerlijke demon die was voortgekomen uit de niet geaccepteerde situatie rondom een huisgenote genaamd Nora. Ik kon vroeger niet accepteren dat ze geen relatie met mij wou. Daarom kwam Helena eerst ook naar mij toe met het verhaal dat ze van mij hield.

De achternaam die ik in 2014 via een droom mee kreeg, is zeer waarschijnlijk gebaseerd op de achternaam van mijn huisarts. Deze heette “Eilander-van-der-velde”. Waar de naam ‘Elina’, die ik in 2018 mee kreeg, vandaan kwam weet ik niet. Wel weet ik dat ik vele jaren met het geloof heb rondgelopen dat Helena daadwerkelijk een externe geest was. Dit geloof werd zelfs bevestigd door externe gegevens – zowel door Luca, als door een andere paragnost, als door de geboorteakte. Dat de aangenomen waarheid niet bleek te kloppen kostte moeite te accepteren en heeft een aantal nieuwe vragen opgeworpen – voornamelijk op het gebied van vertrouwen; wie, als het aan komt op paragnosten en dergelijke, is te vertrouwen?

Het lijkt er op dat velen wel gaven hebben, maar alsnog her en der misleid kunnen worden door zowel mijn als hun eigen innerlijke demonen. Ik heb in ieder geval geleerd voorzichtiger te zijn met mensen die beweren berichten vanuit de geestelijke wereld door te krijgen.

Ik heb eens geprobeerd te mediteren bij de hulst waar ik onder verbleef, maar ik hield dit nog geen tien minuten vol. Er gebeurde ook niets en ik werd er al snel flauw van en heb er toen geen aandacht meer aan besteed.

Luca haalde een ring van zijn vinger en bood me deze aan. Hij vroeg me of ik die om mijn vinger wilde doen. Dat deed ik. Na een tijdje wilde hij de ring weer terug. Ik snapte eerst niet helemaal waarom hij zo deed. Hij gaf aan dat hij op die manier contact met mij gelegd had.

Hij zei daarna dat ik een tijdje naar het oosten moest gaan lopen. Drie maanden reizen zou genoeg moeten zijn. Hij zag me lopen en omringd door dieren (herten) in een bos. Hij vertelde me dat ik lopend moest gaan, met de fiets reizen kon misschien net, maar ik moest niet met een brommer of ander vervoer gaan reizen. Het waarom hiervan snapte ik niet.

Hij vertelde dat hij zelf ook eens 21 dagen Duitsland in gereisd was met zijn longboard. Dat moest hij doen om een doel te bereiken. Op het moment dat hij dat doel bereikte heeft hij bazuinen horen schallen. Daarna was hij terug gereisd.

Ondertussen hadden de andere jongeren op het skateparkje een klein kampvuurtje gemaakt en sprongen ze met hun skateboards over dit vuur heen. Op een gegeven moment brak een skateboard bij de landing doormidden.

Luca keek ernaar en zei “Zie je wat er nu om ons heen gebeurt? Hij is nu boos...” – doelend op het kwaad dat bij mij zou zijn. Ik snapte zijn uitspraak eerst niet – het enige wat ik zag was een groepje jongeren dat een gezellig vuurtje hadden gestookt en lol hadden.

Toen ik er later over na dacht, viel het me in dat hij de omslag in de sfeer bedoelde. De anderen waren plotseling drukker gaan doen en enigszins gevaarlijk aan de slag met hun springen over het vuurtje. Ik dacht toen dat het henzelf in gevaar brengen door het kwaad werd veroorzaakt.

Later vroeg ik aan Luca of ik het goed had dat het kwaad veroorzaakte dat de anderen vuur begonnen te stoken en gevaarlijk begonnen te doen. Hij zei vervolgens iets over de aard van het vuur – vuur is vernietigend. Het kwaad wil ook vernietigen. Het skateboard brak ook doormidden. Het was allemaal vernietiging op dat moment. Daardoor dacht ik dat er werkelijk iets aparts aan de hand was op dat moment.

Het begin van de heldere dromen

Vlak na de eerste ontmoeting met Luca had ik een hele heldere droom. Daarvoor herinnerde ik dromen niet vaak. Toen ik er later bij stil stond voelde het alsof de jaren voor die tijd uit voornamelijk leegte bestond. Hier begon een tijd waarin ik vaak heldere dromen had die ik goed kon herinneren. Achter in het boek staat een bijlage met een collectie van de dromen uit deze periode.

Droom – een avontuur in een stad

Ik zat in een schoolbank, die voor het bureau van de leraar stond. De andere schoolbanken waren leeg. Links was er een gang, rechts waren er ramen, achter in het lokaal was een deur. Ik liep naar de deur achter in het lokaal en probeerde die te openen. De deur zat op slot. Ik liep terug naar voren en ging de gang in. Ik volgde de gang, die rechtsom een hoek ging, daarna weer rechtsom ging en daarna een stukje rechtdoor. Ik sloeg weer rechts af en kwam uit in een klein cafetaria. Er stonden wat ronde tafeltjes met stoelen en aan de rechterkant was een verhoging met nog wat tafeltjes en een bar.

Ik zag daar Mark (een vriend die ik kende van Spoorloos) zitten in een luie stoel. Aan de overkant was een deur. Ik liep naar de deur toe en probeerde die te openen, maar deze deur zat ook op slot. Ik pakte een mes van de tafel die het dichtst bij de deur stond en probeerde het slot open te krijgen.

Toen kwamen er twee futuristisch uitziende figuren de gang uit rennen met getrokken wapens, ze droegen strakke zwarte kleding en hadden een helm met beschermende bril op. Een van hen richtte diens wapen op mij en schoot, ik stapte opzij en het projectiel schoot langs mij en tegen een stuk muur tussen twee ramen, dicht bij de deur, waar het een scheur veroorzaakte. De agenten trokken zich terug de gang in.

Ik ging kijken naar de scheur, deze was zwart van binnen. Ik ging erin porren met een mes dat ik van de tafel gepakt had. Dat werd na enig wrikken plotseling de scheur in gezogen. De scheur werd nu iets groter. Ik pakte een vork van de tafel en wilde daarmee in de scheur porren. Ik zag dat de punten van de vork uit leken te rekken en de scheur ingezogen werd, ook voelde ik dat de scheur een beetje aan de vork 'trok'. Ik trok de vork terug. De punten van de vork waren nog even lang. Ik hield de vork weer dicht bij de scheur en de punten werden weer 'uitgerekt'. Als ik de vork heen en weer bewoog, zag ik het 'uitgerekte' stuk in de scheur vertraagd meebewegen. Naarmate de punten er steeds verder in gezogen werden, trok de scheur ook steeds harder aan de vork, tot deze tot een deel van de steel was 'uitgerekt' en ik deze niet meer vast kon houden. Ik liet de steel los, deze floepte supersnel de scheur in.

Ik zag de vork in de verte verdwijnen, eerst rekte deze nog een stuk uit, daarna floepte deze in zijn geheel de scheur in. De scheur groeide weer en begon nu een duidelijke luchtstroom te

veroorzaken. Ik zette een paar stappen achteruit en draaide me om. Ik zag Mark opstaan, een paar wilde zwaaien met zijn armen maken, de leunstoel optillen en deze richting de scheur gooien. De stoel bleef eventjes tegen de muur plakken, dan werd deze ook de scheur in gezogen. De scheur groeide een stuk groter en begon nu nog harder te zuigen, de wind begon harder te 'waaien' en de nabije tafels en stoelen werden er langzaam naartoe gezogen. Ook ik voelde de zuigende kracht en raakte in paniek.

Ik probeerde nogmaals de deur te openen, die zat nog steeds op slot, daarna rende ik terug naar het klaslokaal waar ik begon, naar de deur achterin het lokaal. Die ging nu wel open. Ik rende een gang in met deuren, die naar mijn idee naar andere klaslokalen leidden. Ik probeerde er een paar, deze zaten ook op slot. Ik rende links een hoek om, een stuk rechtdoor, langs twee dubbele deuren, weer links een hoek om, waar de gang dood liep. Voor mij was een deur. Ik dacht dat die ook naar een klaslokaal leidde en ik wilde juist het gebouw uit. Ik liep terug naar het begin van de gang en probeerde daar ramen te openen. Het derde raam ging open, ik klom er half in en zag toen dubbele deuren. Ik vroeg me af of die niet gewoon open waren en klom terug de gang in. De deuren bleken open te zijn en ik liep naar buiten, over een metalen rasterwerk pad dat langs de zijkant van het gebouw over het dak liep.

Ik sloeg rechtsaf en volgde het pad, tot ik bij een trap uitkwam. De trap bleek niet volledig tot de grond te komen. Ik stond even te twijfelen of ik de sprong naar beneden wel zonder gebroken benen zou halen, maar bedacht me toen dat ik weg moest komen voordat de scheur te groot werd en sprong naar beneden.
Ik landde (zonder gebroken benen) in een steegje. Ik liep de steeg uit en kwam uit bij een grote straat. Aan de overkant zag ik een gebouw staan met blauwe spanten en grote ramen dat 'café-restaurant Every Place' heette.

Ik stak de straat over en liep naar de zijkant van het gebouw. Ik sprong op de balustrade en liep langs de ramen aan de linkerkant naar achteren tot ik niet verder kon. Toen draaide ik me om en liep terug, met de ronding van het gebouw mee, waarna ik van de balustrade afsprong en op de stoep verder liep naar de ingang van het gebouw.

Ik stak de straat over en liep naar een parkje, dat naast het restaurant lag. Daar zag ik een bankje en wat wandelpaden. Ik keerde terug en sloeg linksaf. Ik liep met de weg mee, een bocht om, daar zag ik een kanaal met twee bruggen. Aan de overkant zag ik woonwijken met rijtjeshuizen. Ik liep rechtdoor en kwam bij de voorkant van het schoolgebouw uit. Ik bedacht me dat de klaslokalen, wiens deuren ik niet kon openen, daar boven moesten zijn.

Ik kwam aan bij de ingang van het café-restaurant en liep een trapje op. Ik liep door twee dubbele deuren en was toen in het café/bar gedeelte. Voor mij was een bar, rechts van mij waren toiletten en stond er een pooltafel, waar wat onbekende mensen speelden. Rechts achter (dus naast de ingang) was de ingang naar het restaurant.

Ik zag Saar, die ik ken van het kraakpand, uit het restaurantgedeelte komen, ze keek me vreemd aan. Ik nam zelf ook even een kijkje in het restaurant. Daar stonden een aantal grote ronde tafels met stoelen, er was verder niemand. Ik liep weer terug naar het bar gedeelte en ging bij de bar staan.
Toen kwam er een jongen in een witte laboratoriumjas naar mij toe. Hij zei dat ik direct met hem mee moest gaan. Ik wilde hem vragen waarom, hij zei dat er niet veel tijd was en dat ik direct mee moest gaan. Ik liep achter hem aan. We liepen het gebouw uit en sloegen rechtsaf, bij de tweede straat rechts sloegen we weer af. We liepen tot het einde van een smallere straat (een woonwijk), waar de jongen een deur aan de linkerkant opende. We liepen naar binnen.

Helemaal achterin de kamer was een plateau, waar wat consoles met metertjes voor stonden. In het midden van het plateau stond een rechthoekig hok met een deur. Aan weerskanten stonden grote cilinders met ronde toppen, waar dikke bundels kabels via het plafond her en der heen liepen. Er liepen ook een paar strengen kabels naar een computer, die onder een bureau aan de linkerkant in het midden van de kamer stond. Op het bureau stond een beeldbuismonitor. De jongen deed iets op de computer en de machine begon een loeiend geluid te maken. Ook begon het hard te waaien in de kamer. Ik vroeg de jongen wat er gebeurde, maar mijn stem echode. De jongen zei dat ik niet bang moest zijn. Zijn stem raakte ook verloren in de echo. Ik vertrouwde het niet en was bang en vluchtte naar buiten. Ik hoorde de jongen zeggen “Nee, niet weggaan!”.

Ik rende de steeg uit en ging rechtsaf de grote weg op, die volgde ik tot ik bij een bocht naar links kwam, waar in de binnenbocht een pleintje met wat bloembakken was. Ik zag ook een trap die een piramide op leidde.

Ik rende de trap van de piramide op tot ik op een plateau kwam. Daar stonden twee huisjes met naambordjes, “papa Beer” en “mama Beer”. Achter de huisjes zag ik nog een trap die omhoog liep. Ik rende die trap op terwijl ik tegelijkertijd aan de linkerkant van het plateau ging kijken. Daar kwam ik in een hoekje waar verder niets interessants te vinden was. Ik ging aan de rechterkant kijken en vond daar een steen, die ik opraapte. Daarna rende ik de trap achter de huisjes op. Terwijl ik de huisjes passeerde, hoorde ik een mannelijke en een vrouwelijke stem uit de huisjes komen; “Hoor ik daar een speedfreak voorbij komen? Hoorde jij ook een speedfreak voorbij komen?”.

Op de top van de piramide was weer een plateau. In het midden stond een rechthoekig altaar / verhoging. Ik legde de steen neer op het altaar. Aan de overkant zag ik een plank, waar ik over heen liep. Terwijl ik liep, kwam er een zwevend eilandje in zicht, waar ik naartoe sprong. Ik keek naar beneden en zag in de diepte een jungle waar een rivier doorheen stroomde. Het was alsof dit gebied in een kom lag, de omgeving liep gekromd 'omhoog' en de rivier stroomde ook 'omhoog' tegen deze 'wand'. Toen ik weer omhoog keek, stond er een aap voor mij. Deze zei “Daar moet je niet in vallen, het is erg moeilijk daar weer uit omhoog te klimmen, zie je...”. Ik

sprong voorzichtig terug naar de plank. Nu viel het me op dat de piramide niet meer zichtbaar was, de plank leek in de lucht te zweven. Terwijl ik terugliep, kreeg ik het gevoel dat ik een hoek om liep en terwijl ik deze hoek om ging, kwam de rand van de piramide weer in zicht. Op het plateau aangekomen kwam er een tijger aan, die ook iets tegen mij zei (ik weet niet meer wat) en deze sprong daarna weer weg.
Ik pakte de steen van het altaar en liep de trap weer af, tegelijkertijd liep ik naar de linkerzijde van de piramide, waar ik alleen maar de horizon zag. Er was daar geen schuine zijde. Ik liep naar de rechterkant en zag daar wel een schuine zijde. Ik sprong erop en gleed naar beneden, mijn snelheid nam snel toe dus ik gooide de steen opzij en probeerde af te remmen. Ik landde op een dak van de tweede etage van een huisje in een woonwijk. Ik sprong omlaag naar een balkon en vanaf daar weer naar de straat. Ik volgde de straat en kwam weer uit bij de grote straat, schuin tegenover het café-restaurant.

Ik liep de straat in en ging in de steeg naast het café-restaurant kijken. Daar stonden een paar vierkante bloembakken en een met hekken afgeschermde ruimte. Ik besloot weer terug naar het huis van de jongen te gaan. Toen ik daar aankwam, was hij nergens meer te bekennen. De machine was weer stil en de muren van het hokje op het plateau waren verdwenen, er stond alleen nog de deur. Ik liep naar de deur toe en deed deze voorzichtig open. Aan de andere kant zag ik een groen grasveld.

Ik liep door de deur en draaide me direct om, want ik was bang dat de deur zou verdwijnen en ik niet meer terug kon. Ik liep een paar stappen achteruit, de deur bleef. Ik draaide me om en liep verder. Het grasveld leek schuin omlaag te gaan. Ik keek om, de deur was nu weg. Ik liep verder, een heuvel af, en kwam uit bij een vierkant pleintje waar een groepje mensen danste op de muziek van een draaiorgel. Als de orgelist ophield met draaien, stopte iedereen met dansen en liepen ze naar een hoek van het plein toe, waar ze probeerden plastic aapjes (van het spel 'Monkey Swing') in bloempotten te werpen. Daarna liep er een vrouw met een gieter langs die water in de potten goot en "Groei! Bloei! Groei en bloei!" zei.

Ik zag Mats aan de zijlijn staan en liep naar hem toe. Ik vroeg hem of hij wist wat de spelregels waren. Hij zei "Nou ja, gewoon een beetje kijken wat de rest doet en dan dat nadoen, en de rest eromheen zelf invullen.".

De orgelman begon weer te draaien en de dans begon weer. Ik danste een ronde mee, tot de muziek stopte en iedereen weer aapjes ging werpen. Ik keek even, maar vond het toch maar niets. Ik liep van het pleintje af. Voor mij was een grote straat en aan de overkant stonden ook woonhuizen. Toen werd ik wakker.

Verklaring:
Deze droom kwam voort uit het geestelijke contact dat Luca met mij had gelegd.
Luca probeerde me te helpen.

Toen ik hem later vertelde over deze droom en wat ik zag, vertelde hij wat meer over zichzelf. De stad die ik in de onderstaande droom zag, heette 'Laak Duin'. Het was een plaats die Luca zelf gecreëerd had in zijn dromen. Hij kon lucide dromen en kon naar wens dingen in zijn dromen scheppen. Hij vertelde me dat dat vermogen onder andere te maken had met zijn niveau van geestelijke ontwikkeling.

Luca legde mij uit dat de agenten zijn verdedigers in zijn onderbewustzijn waren. Luca had geweren bedacht die zwarte gaten schoten. Als ik door zo'n zwart gat opgeslokt zou zijn zou ik in de droom gestorven zijn en weer wakker zijn geworden.

De Mark die met een leunstoel gooide moet een innerlijke demon zijn geweest – hij gooide de stoel naar mij. In mijn dromen hebben stoelen vaker op bezetenheid geduid.

De jongen in de laboratoriumjas was Luca zelf. De telepoort machine zou een uitvinding zijn waarvoor hij een stel droomwetenschappers berekeningen had laten maken.

Hij vroeg zich af hoe ik bij de piramide structuur terecht was gekomen. De piramide structuur was een 'probabiliteit – vraagstuk' waar hij mee bezig was.

De stemmen die uit de huisjes van "mama & papa Beer" kwamen moeten haast wel innerlijke demonen zijn geweest – ik vermoed dat het Samuel en Helena waren. Ik maakte me op dat moment diep van binnen zorgen hoe mensen naar mij keken als hallucinerende speed-gebruiker.

Latere ontmoetingen met Luca

Bij onze volgende ontmoeting vertelde Luca me iets over numerologie en de betekenis van getallen. Hij beweerde hij ook dat het bewustzijn overal is, zelfs in de wolken. Hij zei dat de enige drijvende kracht liefde zou zijn en beweerde dat het goed is om een klootzak te zijn. Deze uitspraken kon ik niet goed rijmen met elkaar, als iemand zich als een klootzak gedroeg getuigde dat toch meestal juist aan een gebrek aan liefde?

Hij beweerde dat iedereen een eigen demon heeft. Dat ook Jezus een eigen demon gehad zou hebben. Toen ik hem vroeg hoe dat zat met Helena en Elena, zei hij “ook Elena heeft haar demoontje.”. Ik vond het verwarrend – want waarom kwam juist Helena in januari aan met liefdesverklaringen naar mij? En waarom deed ze vriendelijk? Demonen waren toch juist degenen die kwaad en gemeen deden?

Luca vroeg ook een keer “Hoe bevalt het Samuel om uit de kooi te zijn?” Ik meende dat hij bedoelde dat een deel van mij vrijgekomen was. Ik meende wel dat ik niet Samuel was. Dit bleek later correct te zijn. Samuel was een innerlijke demon.

Luca beweerde dat hij begeleid werd door een aartsengel genaamd Metatron. Ook zei hij dat hij een geestelijke begeleider op aarde had, dat zou zijn overleden oom zijn. Luca zei ook veel stemmen te horen. Soms wist hij niet welke stemmen van zichzelf zouden zijn en welke van externe entiteiten waren.

Ik had ook twee halskettingen. De ene ketting had ik in 2011 van Nora gekregen en was een rond stuk metaal met in het midden een oog van Horus. Er stond rondom in de rand een spreuk in het Latijn: “faber est suae quisque fortunae” – “Ieder mens is de maker van diens eigen geluk.”

De tweede ketting was de rozenkrans met het Christelijke kruis die ik in februari van Cobra had gekregen.

Er was me door de geestelijke magie-leraren verteld dat de kettingen besmet zouden zijn met foute energie en dat ik ze weg moest gooien.

Ik heb Luca om raad gevraagd. Hij hield de kettingen even vast en gaf ze daarna terug. Bij de ketting die Nora me gegeven had, zag hij een klein meisje met een skateboard. De ketting zou vervloekt zijn. De ketting van Cobra zou alleen maar ‘vies’ zijn en gereinigd moeten worden door deze een nachtje in maanlicht te leggen.

Het Oog van Horus heb ik daarna weg gegooid, het kruis heb ik later op een nacht waar de volle maan scheen buiten laten liggen.

Verklaring:
Dit was één van de redenen dat ik mijn geestelijke ‘magie leraren’ ging vertrouwen.

Dat er inderdaad iets mis was met de kettingen bevestigde de legitimiteit van de ‘geesten’ die zich opwierpen als ‘leraren’. Ik vond het wel vreemd dat niet allebei de kettingen ‘fout’ waren en weggegooid moesten worden zoals ze beweerden, maar dacht verder niet over na over dit detail.

Eerst dacht ik dat de jonge meid met het skateboard die Luca zag, een jongere Nora was. Nora bleek echter nooit geskateboard te hebben en heeft ook niet zoveel bij skateparkjes rond gehangen.

In de jaren erna kwam tijdens het uitwerken van dit verhaal de gedachte omhoog dat het mijn zusje was – die rond eind 2009, begin 2010 een skateboard had. Dat Luca haar verschijning zag, betekent dat er een innerlijke demon omhoog gekomen was, wat goed zou kunnen vanwege de herinneringen die in mei omhoog waren gekomen waar ik me voor schaamde. Ook zou de link ‘skateboard - skateparkje’ een trigger kunnen zijn geweest waardoor ze omhoog kwam.

Het idee dat de volle maan energetisch reinigt dacht ik later te kunnen verklaren met de ‘spiegeltheorie’, die door de jaren heen ontstond in een poging het technische fundament van het geestelijke bestaan te verklaren. Ik had uiteindelijk bedacht dat zonlicht dingen energetisch zou opladen en wanneer dat zonlicht gereflecteerd werd, de eigenschappen ervan omgekeerd zouden worden (want, een spiegelbeeld is een reflectie). Dus maanlicht zou dingen ontladen en bij volle maan wordt er het meeste zonlicht gereflecteerd dat de meeste ontlading veroorzaakt.

Het (bij)geloof dat zonlicht ‘oplaadt’ en maanlicht ‘reinigt’ en de verklaring van het waarom dat zo is via de ‘spiegeltheorie’ bevestigde daarbij de correctheid van deze theorie.

Of het licht van een volle maan werkelijk dingen energetisch reinigt? Ik vermoed dat het bijgeloof is. Er zit geen enkele logica achter. Hoezo zou alleen het licht van de volle maan reinigen en zonlicht niet? Terwijl maanlicht feitelijk weerkaatst zonlicht is? En waarom specifiek de volle maan? Waarom zou men dan niet gewoon diens spullen in de zon leggen? En als het het materiaal van de maan zelf was dat zo speciaal was – hoezo zou licht dan ‘iets’ van die speciale eigenschap mee dragen? En hoezo zou het gesteente waar de maan uit bestaat speciale eigenschappen hebben, terwijl dezelfde gesteenten hier ook op aarde bestaan en dan geen speciale eigenschappen hebben als er licht door wordt gereflecteerd?

Anderhalve week gillende rugpijn, bouw van de vloer onder de tent

Op een ochtend werd ik wakker en had ik rugpijn. Niet zomaar rugpijn, gigantische rugpijn. Overeind gaan zitten deed heel veel pijn, rechtop gaan staan deed heel veel pijn. Ik ben menig ochtend al schreeuwend en vloekend uit mijn slaapzak en tent gekomen en het bos uit gestrompeld.

De begeleiding van de inloop raadde me aan er mee naar de dokter te gaan. Maar ik had geen inkomen en liep achter op de ziektekosten betaling. Ik zou het niet zou kunnen betalen bij de apotheek langs te gaan.

De rugpijn werd veroorzaakt omdat ik in een kuil lag – doordat de bosgrond vrij zacht was en ik al maanden op dezelfde plek sliep was er een kuil ontstaan die naar het midden van mijn tent liep.

Er lagen een stel oude dikke planken bij een oude, instortende klimmuur op de oude schietbaan bij de andere helft van het bos. Daar wilde ik een plat bed van bouwen, maar door de rugpijn was ik niet in staat deze te verplaatsen en er mee aan de slag te gaan.

Na anderhalve week kreeg ik (na een aantal afwijzingen) toch een keer een pijnstiller van de begeleiding. Hierdoor zakte de rugpijn weg en kon ik ‘s middags de planken ophalen en een platte brits bouwen.

Daarna was de rugpijn ook weer snel verdwenen – de volgende dag had ik er al praktisch geen last meer van. Een korte tijd later heb ik een vlonder gebouwd met de planken zodat er onder de hele tent een platte bodem lag. Langs de zijkanten legde ik eerst dikke takken en later, toen er houtafval gedumpt was bij het bos, dichtte ik de zijkanten af met planken. Zo kon er geen koude wind onder de vloer door waaien.

Dankzij deze vloer kon ik dingen – voornamelijk blikken bier – neerzetten zonder dat ze omvielen (wat om de haverklap neigde te gebeurde als ik nachten lang in mijn tent zat te zuipen en te snuiven). Het doorslaan van vocht door de vloer tijdens langdurige regen was ook verleden tijd. Dat maakte het wonen in de tent een stuk aangenamer.

De gang van zaken bij het inloophuis

Ik zat overdag veel bij het inloophuis. Daar deed ik af en toe wat klusjes in de tuin of in de algemene ruimte in ruil voor een schone was of wat te eten. De begeleiding vond dat ik goed werk leverde en wilden me graag vaker de tuin laten onderhouden.

Ik dacht er af en toe aan om naar een uitzendbureau te gaan om werk te zoeken, maar door mijn gemoedstoestand zag ik het niet zitten om van dat idee werk te maken. Hoe kon ik überhaupt werken als ik niet eens fatsoenlijk kon eten, op een paar tosti's, koffie en planten uit de berm kon ik niet teren.

Ik haalde al een tijdje geen maaltijden meer bij het VNN. Ik vond de maaltijden van het VNN, maar niets – de veel te grote porties macaroni met groenten of stamppot smaakten nergens naar (ik gok dat de diepvries de smaak geen goed deed).

En ook al zou ik maaltijden bij het VNN ophalen – als mijn werkdag rond 4 uur zou eindigen, kon ik deze of koud gaan opeten. De keuken van het inloophuis sloot om vier uur dus ik zou het eten rap naar binnen moeten schrokken indien het inloophuis een uitzondering maken zou.

Ik ging ervan uit dat ik om half vijf binnen zou komen. Soms was het druk en moest men even wachten tot er personeel was wat de maaltijd in de magnetron kon doen – soms duurde het vijf of tien minuten voordat ze klaar waren met iemand op kantoor. Dan werd de maaltijd tien minuten opgewarmd en als deze te diep bevroren was, moest men terug en moest men, na even wachten op personeel, deze nogmaals 10 minuten in de magnetron doen. Soms zaten er na 20 minuten opwarmen nog steeds klonten ijs in – dus nog 10 minuten. Soms kwamen de maaltijden zo gloeiend heet uit de magnetron dat men eerst nog een aantal minuten moesten wachtten voordat deze gegeten kon worden. In het beste geval was men vijf voor vijf aan het eten, maar meestal rond of iets na vijven. Dan moest men in een kwartier à twintig minuten de bak leeg eten, en het waren flinke bakken. Ik vond al deze onzekerheden en bijkomstigheden teveel gedoe.

Achteraf gezien stelde het maaltijdprobleem eigenlijk niets voor – het was alleen maar iets wat vervelend, meer niet. Maar mijn gemoedstoestand veroorzaakte dat ik geen gebruik heb gemaakt van deze oplossing – de bijkomende problemen waren op dat moment een te grote hindernis voor mij om overheen te springen.

Mijn smaak veranderde ook. Iedere maandag werd er vis gebracht door een lokale visboer. Deze bracht hetgeen niet verkocht was tijdens het weekend. Daar zat ook haring bij. Deze lustte ik eerst wel, daarna vond ik deze niet lekker. Ik meende dat dit kwam omdat Helena bij mij gekomen was en zij niet van haring hield.

> ***Verklaring:***
> *Dit bleek later dus een misvatting te zijn, Helena had niets met mijn veranderde smaak te maken gehad.*

Ik kreeg een spiritusbrander met een miniwokpan van één van de vrijwilligsters bij het inloophuis. Daar was ik erg blij mee – daar kon ik mooi eten mee op warmen bij de tent.

Begin juli had iemand mijn telefoon gestolen. Ik had deze aan de oplader gedaan en in het voorvakje van mijn rugtas gestopt. Ik dacht dat als die niet direct in zicht op een tafel zou liggen, deze wel veilig zou zijn voor stelende junks.

Daarna ben ik gaan douchen. Toen heeft iemand mijn telefoon – een goedkope witte Alcatel waarmee je alleen kon bellen en sms'en – uit mijn tas gestolen. Ik kwam er pas tegen het eind van de middag achter, toen ik mijn telefoon van de lader wilde halen bleek dat deze weg was. De stekker van de laadkabel was in het voorvakje terug gestopt en de rits was weer dicht gedaan zodat het leek alsof er niets aan de hand was.

Een paar dagen later hoorde ik een bekende ringtone. Ik zag een vrouw die precies dezelfde telefoon als degene die ik kwijt was uit haar zak haalde. Ik liep eens achter haar langs en zag dat er ook precies dezelfde achtergrond op het scherm stond. Deze persoon had gewoon mijn telefoon! Ik vroeg haar waar ze die telefoon vandaan had. Ze kwam zenuwachtig over en beweerde iets wat stamelend dat ze die zelf gekocht had. Ik wist wel beter, het was te toevallig. Ik heb er verder geen punt van gemaakt – directe bewijzen had ik toch niet en ik had ook geen zin aan gedoe.

Het gemis van de telefoon bemoeilijkte de communicatie met instanties, waar de voortgang van zaken toch al meer dan eens traag verliepen. Ik voelde me nog steeds vaak moe en depressief en liep af en toe afspraken mis.

Douchen was sowieso een lastige zaak. Af en toe vond de begeleiding mij niet fris ruiken en probeerden ze me aan te sporen om een douche te nemen. Maar ik had niet altijd schone kleding bij de hand omdat ik het niet kon betalen ze uit te laten wassen. Dan stelde ik het douchen uit omdat het toch niets uit zou maken.

Ik heb midden juli eens samen met Owen, een begeleider van het inloophuis, eens een aantal straatkranten (De Riepe) verkocht. In een uur tijd hadden we 6 euro 70 cent verdiend. Het geld mocht ik houden. Later werd mij nog een aantal keren aangeboden om de krant te gaan verkopen, maar ik durfde dat niet alleen te doen. Ik durfde niet zomaar op vreemde mensen af te stappen en ze aan te spreken.

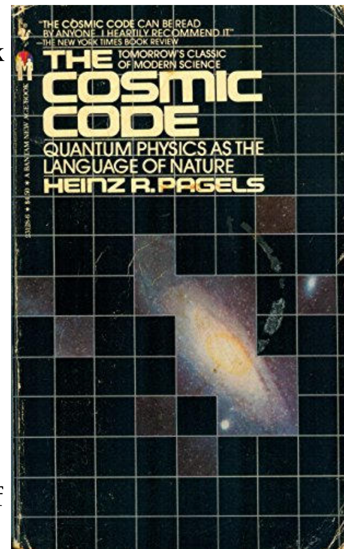
Roos (één van de begeleidsters van het LdH) gaf me in juli twee boeken. Het ene boek heette 'De Taal der Stenen – De Leerling en de Magiër'.

Dit verhaal ging over een jongen die door een magiër genaamd Gwydion werd opgehaald. Hij ging bij deze magiër in de leer en leerde met magische stenen met Ogham opschriften te werken. Uiteindelijk moesten ze samen een of andere duistere kracht neutraliseren. Dit boek vond ik leuk en had ik ook zo uit gelezen. Het verhaal inspireerde me en zorgde er voor dat ik mijn visie op magie gericht bleef houden.

Hoe het andere boek heette weet ik niet meer. Ik weet wel dat ik dat boek niet zo leuk vond – het begon met iemand die achter een doorkijk spiegel in een kast stond en zag hoe een ander vermoord werd. Deze heb ik niet uitgelezen.

Een verandering in mijn denkwijzen

Ik vond nog een interessant boekje bij de weggeefwinkel: ‘The Cosmic Code: Quantum physics as the language of nature’. Dat boek legde in simpele en duidelijke taal het één en ander uit over ontdekkingen op het gebied van de quantum fysica. Ik heb het eerste stukje nuchter gelezen. Toen ik weer drugs en drank had, heb ik de rest in een twee- of drietal nachten uitgelezen.

Het boekje beïnvloedde mijn denken over de aard van de geestelijke en fysieke wereld en magie op meerdere vlakken.

Ik ging denken dat de geesteswereld in een andere ‘fase’ van het universum bestond. Zoals je met elektriciteit ook meerdere ‘fasen’ hebt. Ik begon te denken dat de geestenwereld ook op een andere ‘fasehoek’ stond. Ik dacht dat door drank en drugs te gebruiken en/of lang wakker te blijven mentaal een fase verschuiving veroorzaakt werd waardoor ik die wereld kon opmerken.

Ook ging ik denken dat de geest misschien wel uit deeltjes bestaat, maar dat men die nog niet kan meten. Er waren nog wat meer paranormale zaken die ik aan de hand van de theorieën rondom quantum fysica meende te kunnen verklaren.

Ik begon ook te geloven dat de meerdere werelden interpretatie van de quantum mechanica waarheid was. Deze theorie zegt dat alles wat er kan gebeuren ook gebeurt. Wij zien maar één uitkomst, maar iedere uitkomst van een keuze bestaat in diens eigen parallelle universum. Wat betekent dat er heel veel versies van mijzelf en iedereen om mij heen bestaan. Ik dacht dat als het slecht met mij ging, de geesten van het bos me begeleiden naar een betere uitkomst in een parallel universum. Ik had toen wel eens het idee dat takjes op de grond in het bos anders lagen dan de dag ervoor. Dat viel mij vooral op na een nachtje doorhalen. Ik dacht dat dat kwam omdat ik dan van universum gewisseld was.

Ik begon te denken dat dit ‘reizen’ door parallelle universums mogelijk werd gemaakt door objecten met een piramide vorm, zoals de tent waar ik in woonde, en dat hetgeen zich er binnen in bevond houdbaarder bleef. Ik dacht dat het ook de reden was dat de winter van 2013 – 2014 zo mild was – omdat de geesten me naar de beste, minst koude uitkomst hadden gebracht, omdat ze niet wilden dat ik dood zou gaan in het bos.

Ook vond ik een verklaring voor het nabeeld van de zaklamp die ik zag als ik een nachtje doorhaalde. Ik dacht dat het kwam omdat ik door de vierde dimensie heen zou kijken en beelden uit de tijdsopslag zag.

Verklaring:
Het idee dat geesten in een andere 'fase' van de realiteit leven is niet correct. Zij bestaan uit energie. Deze energie is doorgaans voor de meeste mensen niet te zien om diverse redenen. Één van deze redenen is dat mensen hun zintuigen er niet voor open staan. Een andere reden is dat deze energie zeer 'dun' is. Het is net als een elektrisch veld dat kun je ook niet zien. Tenzij er een stroom ontstaat en er genoeg elektrische energie stroomt, dan ziet men deze stroom, zoals bij een bliksemschicht.

Het idee dat geesten ook uit deeltjes bestaan zou kunnen kloppen. Er is zoiets als de golf deeltjes dualiteit en als energie uit golven bestaat totdat deze gemeten wordt dan zou het kunnen dat we deze ooit kunnen meten.

De meerdere werelden interpretatie is incorrect. Ik heb later dingen gezien waaruit bleek dat we maar één versie van de realiteit hebben. Alle mogelijkheden bestaan in de toekomst, maar degenen die niet uitkomen worden als het ware opgerold aan de zijlijn van de 'weg' die onze tijdlijn is opgeslagen. Alleen de mogelijkheid die uitkomt, of dit nu door een toeval komt of door een persoonlijke keuze, word tot realiteit gemaakt, word onderdeel van de 'weg' die onze realiteit is.

Qua idee wat ik over het nabeeld van de zaklamp heb weet ik ook niet goed wat er nu klopt. Het kan louter veroorzaakt zijn door de werking van onze ogen en hersenen – ik zat in een redelijk duistere omgeving, was onder invloed en was vermoeid. Het kan ook zijn dat men tijdens het verkeren in hogere sferen daadwerkelijk zulke artefacten begint te zien.

De gang van zaken rondom de uitkeringsaanvraag

De begeleiding van het inloophuis probeerde mij zo ver te krijgen dat ik naar het Veiligheidshuis ging om een uitkering aan te vragen. Ze zeiden “we kunnen je ook niet elke keer van gratis tosti’s voorzien en je kunt ook niet altijd afhankelijk van ons blijven. Wil je dan niet zelf wat kunnen kopen als je iets nodig bent? Het zou verstandig zijn je uitkering weer te regelen zodat je weer een eigen inkomen hebt.”

Ik besefte mij ook wel dat ze gelijk hadden – hoe moest ik mijn zorgverzekering betalen? Als die stopgezet zou worden zou ik verder van huis zijn wanneer ik ziek zou worden. Hoe ging ik diepere schulden voorkomen?

Uiteindelijk kregen ze mij zo ver dat ik toch naar het Veiligheidshuis ging om mijn uitkering te regelen. Ik kreeg de eerste juli een intake en moest daarna twee weken wachten op een vervolgafspraak met mijn toekomstige contactpersoon.

Mensen bij de inloop vertelden me dat je zou worden toegewezen aan één van de twee mogelijke contactpersonen: Of aan meneer Gijs of aan mevrouw Lola. Als je aan Gijs werd toegewezen hoefde je je niet zo druk te maken – deze was vrij makkelijk met dingen. Als je echter aan Lola zou worden toegewezen zou je het moeilijker kunnen krijgen – ze zou vrij streng zijn en volgens sommige mensen was ze een rotwijf dat neerkeek op daklozen.

Halverwege juli had ik een vervolgafspraak voor de uitkeringsaanvraag bij het Veiligheidshuis. Mijn contactpersoon was mevrouw Lola geworden. Zij bleek eigenlijk een heel aardig mens te zijn en ik vond haar helemaal niet zo streng. Ik heb in de jaren daarna nooit problemen met haar gehad. Het zou een tijdje gaan duren voordat de boel weer geregeld zou zijn, wat voor mij weer een teleurstelling was en deprimerend werkte.

De gang van zaken rondom het VNN

Het traject bij het VNN verliep traag. Ik heb door de maanden heen enkele afspraken met Noah gehad. Noah was de psycholoog die me begeleide. Ik heb in de maand juli een tweetal gesprekken met een psycholoog gehad.

Eind juli was de conclusie dat ik antidepressiva en antipsychotica voorgeschreven kon krijgen. Ik was heel teleurgesteld. Na maanden geduld en vele gesprekken was dit niet het resultaat wat ik wilde. Ik wilde geen lichamelijk verslavende medicatie waar je emotioneel afgevlakt en mentaal trager van word. Ik wilde juist iets waar ik geestelijk scherper en actiever van werd. Ik wilde Ritalin of een soortgelijke vervanger voor de speed.

Ik weigerde de medicatie. Ik ging op eigen houtje verder. Ik dacht: “Dan blijf ik maar speed van wisselende kwaliteit gebruiken met alle bijkomende risico’s. Als het fout gaat is dat de schuld van het systeem. Het systeem dat me liever in een zombie veranderd met geestdodende troep dan me

een veilig alternatief middel geeft dat mij activeert en ervoor zorgt dat ik dingen ga ondernemen zodat ik verder kom in mijn leven. Een systeem dat mensen met geestelijke gaven liever neutraliseert door ze wijs te maken dat ze gek zijn en vol te stoppen met pillentroep.”

Daarna had ik af en toe nog een gesprek met Noah. Deze gesprekken waren wel leuk, Noah en ik konden wel op niveau praten met elkaar. We hadden het dan over filosofische kwesties zoals de kwestie rondom hetgeen we als realiteit ervaren voor iedereen verschillend is omdat we allemaal net iets anders onze zintuigen gebruiken en ook over psychologische zaken. Ook hadden we het wel eens over mijn eigen inzichten aangaande mijn geestelijke toestand. Maar voor de rest hield ik het VNN op afstand.

De laptop en de onvervuld blijvende wens over mijn ervaringen te schrijven

Ik kreeg een laptop van Owen in bruikleen, die mocht ik houden tot ik deze niet meer nodig was. Daar was ik erg blij mee, ik wilde deze gebruiken om mijn ervaringen van februari tot mei op te schrijven. Daar had ik al het één en ander van op papier proberen te zetten, maar mijn mentale toestand was niet te best en het lukte me niet goed om het verhaal geordend uit te werken. Ik dacht dat het op een computer makkelijker zou gaan.

Ik heb eerst de software op de laptop aan mijn wensen aangepast. Daarna heb ik wel eens geprobeerd bezig te zijn met het verhaal. Ik had al snel een puntenlijst van gebeurtenissen opgesteld en deze enigszins op volgorde gezet. Daarna kon ik me er maar moeilijk tot toe zetten het verhaal uit te werken. Ik kon me moeilijk concentreren op deze taak en mijn focus dwaalde altijd al snel weer af naar andere zaken. Ik denk dat er meerdere oorzaken achter dit onvermogen zaten – slecht en weinig voedsel, weinig vooruitgang en vooruitzicht, lawaaiige en soms stressvolle omgeving, depressieve gevoelens, vermoeidheid...

Nadat ik de laptop opgestart had, ging ik meestal eerst uren lang prutsen met allerlei software of allerlei informatie opzoeken op internet. Maar mijn verhaal verder opschrijven deed ik amper tot niet. Daar voelde ik mij niet goed over. Ik voelde me teleurgesteld in mijn eigen lage inzet en de bijna niet te benoemen vooruitgang deprimeerde mij.

Ik durfde de laptop niet mee te nemen naar mijn tent. Ik was bang dat deze beschadigd zou kunnen raken tijdens het reizen in de tas. Of dat deze smerig of vochtig zou worden bij de tent. Of dat de laptop gestolen zou worden als ik deze bij de tent achter liet wanneer ik de stad in ging. Ook was de accu niet al te best meer dus de laptop kon niet zo lang zonder adapter draaien, daarom had ik er bij de tent sowieso niet veel aan. Als ik weg ging bij het inloophuis, liet ik de laptop achter in hun opslag ruimte voor de tassen van daklozen, waar het personeel er op lette dat mensen niet aan andermans spullen kwamen.

De situatie rondom mijn fiets

Het was in deze tijd dat de achterband van de groene fiets die ik eerder gevonden had lek raakte. Ik baalde behoorlijk en ik heb nog een kleine twee à drie weken op de kale velg gefietst voordat deze volledig inzakte. Dat gebeurde op het fietspad tussen het bos en de stad, vlak bij het politiebureau. Ik heb de fiets in de berm achter gelaten. Een dag later was deze ook al afgevoerd.

Tijdens één van de gesprekken met Lola tijdens het aanvraagtraject van de uitkering kwam het naar voren toe dat ik geen fiets meer had. Mevrouw Lola had medelijden met mij en besloot me een fiets te sponsoren – daar was een potje voor vanuit de gemeente. Ik kon eenmalig een fiets uitzoeken bij een fietsenzaak voor 150 à 200 euro. Zo gezegd, zo gedaan. Ik zocht een mooie stadsfiets met versnellingen uit. Hier was ik erg dankbaar voor.

Jill komt op bezoek

Op een dag kwam Jill, die ik kende van o.a. het kraakpand, spontaan langs. Ik had haar daarvoor verteld dat ik in een tent woonde en in welk bos ik stond. Ze had een scooter gekocht en was naar het bos gekomen om te kijken of ze mij daar kon vinden. Ze vertelde me dat het opkomende gewas op de akker voor het hunebedveld graan zou zijn. Ze vertelde mij ook over het zevenblad, een kruid dat de Romeinen vroeger aten en door Europa verspreid hadden. Ze wist wel het een en ander over planten. Ik vond haar bezoek een aangename verrassing.

Gepraat met geesten

Ik zat eens op het toilet, daar zat ik wat te spelen met Franse woorden. Niet dat ik Frans kan, dat heb ik nooit gehad op school. Ik zat wat te bedenken met woorden die ik kende van o.a. een spelletjes doos en wat andere makkelijke woorden. Plotseling zei een mannelijke stem: “Je vue de mort.”

Ik keek op Google Translate wat dat betekende – het werd vertaald naar “Ik zie de dood.”.

Verklaring:
Dit was een innerlijke demon die sprak. Het kan zijn dat de demon dit zei omdat ik geloofde dat ik contact had met de geesten van overleden mensen. Ook kan het zijn dat het inspeelde op mijn geweten – ik gebruikte veel drank en drugs en was vaak gebeten door teken en maakte me daar diep van binnen zorgen over, ik wilde nog niet dood.

Er kwam een hittegolf en het bleef een tijdlang droog. Ik zat toen af en toe te chillen op het grasveldje bij het hunebed. De boeren begonnen de gewassen te besproeien. Ik was in de veronderstelling dat de technologie in Elena’s tijd een stuk minder ver was en wees Elena op de sproeiers. Ze reageerde terug met “Mooie techniek.”.

Elena en ik hadden wel vaker gesprekken. Ik kan me niet zo gauw herinneren waarover allemaal. Ik weet wel dat ik het fijn vond om iemand te hebben om mee te praten en dat ik blij werd van onze relatie.
Elena zei een keer nadat ik geblowd had: “Ik voel wat jij voelt.” Daardoor kreeg ik het idee dat ze beïnvloed werd door mijn gebruik. Later werd er beweerd dat het mijn schuld was dat ze zich kwaadaardig en gestoord ging gedragen als ik speed gebruikt had. Ze zou niet tegen dat spul kunnen. Hier heb ik me een tijd schuldig over gevoeld.

Verklaring:
Ik weet nu dat Elena niet werd beïnvloed door mijn gebruik. De demonen hadden weer ingespeeld op mijn zwakke plek: een angst schuldig te zijn aan het pijn doen van een ander. Er moet ergens in het verleden een trauma zijn ontstaan op dit gebied.

De nachtelijke onweersstorm

Op een nacht werd ik wakker door luid gedonder. Het onweerde ontzettend hard. De wind loeide, regen striemde fel tegen het tentdoek en bliksemschichten verlichtten vrijwel continue de lucht en de omgeving. Ik keek eventjes door de poort van de tent naar het tafereel. Ergens maakte ik me zorgen over vallende bomen. Ik verzekerde mijzelf er van dat de hulst de hardste klap waarschijnlijk wel zou opvangen, mocht er een boom vallen. Ik ritste de deur van de voortent dicht en ging verder slapen.

Na de tijd (in 2014) viel me de gedachte in dat dit was veroorzaakt door een gebeurtenis op geestelijk vlak. De onweersbui zou namelijk een wereld gevolg zijn geweest van een geestelijke oorlog tussen goed en kwaad – een oorlog waarbij de inzet mijn ziel was.

Deze oorlog zou in eerste instantie gewonnen zijn door het goede en later weer in het voordeel van het kwade beslist zijn geweest nadat ik terug gevallen was in verslavingsgedrag en weer was gaan spelen met magie.

Verklaring:
Deze verklaring borduurde voort op het idee dat ik een uitverkoren profeet was. Dat idee was ergens in 2014 ontstaan. Ik dacht dat ik als één van de weinigen een diepere waarheid had ontdekt en wilde die graag aan de mensen openbaren – en leek daarbij continue door het kwaad tegen gewerkt te worden.

Het is veel waarschijnlijker dat er die nacht helemaal geen geestelijke oorlog bezig was. Ook komt het 'schuldig zijn aan' motief ook weer duidelijk naar voren in het verhaal dat 'de strijd' eerst gewonnen zou zijn maar dat deze winst daarna door mijn toedoen ongedaan werd gemaakt.

Zwarte steentjes

Ik had in april wat kleine zwarte steentjes gevonden. Ik dacht dat het obsidiaan was. Ze blokkeerden de kwade stemmen als ik ze tegen mijn oor hield. Hun werking was heel onbetrouwbaar. Soms vermoedde ik dat de geesten me voor de gek hielden, maar ik bleef de steentjes gebruiken.

Wanneer het mooi weer was ging ik wel eens naar het skateparkje. Daar waren vaak ook andere bekenden. Als er een jointje rond ging, mocht ik wel eens het laatste stukje oproken. Als ik dan stoned werd begonnen er stemmen om mij heen te vloeken en op mij te schelden. Ze scholden me onder andere uit voor “vieze schizofrene wietjunk”. Ze deden dat ook alleen als ik geblowd had.

Ik ging dan op mijn buik liggen en legde op mijn rug en rechterbil een zwart steentje – net zoals toen Helena bij mij kwam. De stemmen hielden zich dan na een korte tijd weer stil.

Iemand vroeg me eens waarom ik die steentjes zo op mij legde. Ik durfde niet te vertellen dat ik daarmee de stemmen van kwade geesten blokkeerde. Ik wilde niet dat anderen gingen denken dat ik gek was. Ik was ook bang toe te geven dat ik geloofde dat sommige soorten stenen speciale krachten hadden. Ik wilde niet dat mensen dachten dat ik een zweverig, bijgelovig figuur was.

Ik zei dat de steentjes van obsidiaan waren en dat er door sommige mensen wordt beweerd dat deze een positieve werking op de geest hebben. Ik zei dat ik ze uitprobeerde onder het mom van “baat het niet, dan schaadt het niet”.

Verklaring:
De angst om te verklaren waarom ik de steentjes op mij legde kwam voort uit de angst om afgewezen te worden. Deze is vermoedelijk in mijn jeugd ontstaan.

Luca stond er bij en zei iets in de trend van “Er zijn veel dingen die we niet kunnen zien die een invloed op ons hebben – over sommige van die dingen hadden de mensen duizenden jaren geleden al kennis...veel van die kennis is door de eeuwen heen verloren gegaan, maar sommige kennis is bewaard gebleven.” Luca wist blijkbaar niet dat de steentjes helemaal niets deden – hij vertelde me eens niets over magie te weten, maar hij wilde dat wel graag leren. Ik wilde hem wel over magie leren zodra ik er zelf genoeg over geleerd had.

Verklaring:
Eerst keek ik heel erg tegen Luca op. Hij wist meer over het geestelijke dan ik en was ook verder op het gebied van beheersing van de krachten. Ik zag hem als een wijs man en als een leraar.

In 2015 à 2016 gebeurden er wat dingen waardoor ik begon te denken dat Luca wel eens onder invloed van het kwaad kon staan. In de jaren daarna kwam het besef dat Luca ook niet alles wist en ook wel eens dingen niet goed doorkreeg (zoals de naam Elena).

De zwarte steentjes.

De magische verdwijntruc van het zwarte steentje

Het was zaterdagavond 27 juli. Ik was bij het skateparkje geweest, waar ik het laatste stuk van een joint had gekregen. Dat had ik bewaard voor later. Eenmaal terug ging ik in de tent liggen en rookte ik het jointje op.

De kwade geesten begonnen mij weer lastig te vallen dus ik haalde de zwarte steentjes er weer bij. Ik legde één steentje op mijn trui dat ik als hoofdkussen gebruikte. Daar ging ik met mijn linkeroor op liggen. Ook legde ik een steentje op mijn rechteroor. Ik ben even later in slaap gevallen.

Toen ik zondag ‘s ochtends weer wakker werd was het steentje dat op mijn rechteroor lag er af gevallen. Dat lag ergens bij mijn hoofdeinde. Het andere steentje kon ik nergens terug vinden. Het lag niet meer op de trui. Het lag ook niet onder mijn trui, het zat ook niet in mijn trui, het was niet in de slaapzak verdwenen, het was ook niet onder de slaapmat beland. Ik snapte er niets van – dat steentje kon toch niet zomaar verdwenen zijn?

Toen begon het me te dagen. Ik voelde eens bij mijn oor. Daar zat het steentje in. Ik probeerde het er uit te krijgen door er lichtjes tegen aan te drukken met mijn pink. Daardoor ging het steentje alleen maar dieper in mijn oor zitten. Ik probeerde het los te krijgen door achter mijn oorschelp er tegen te drukken, maar dat hielp ook niet. Ik hield mijn oor richting de grond en probeerde door

ritmisch aan mijn oorlel te trekken het steentje in beweging te krijgen. Dat hielp niet. Ik probeerde, nog steeds met mijn hoofd zijwaarts gebogen, het steentje los te krijgen door hard op de andere kant van mijn hoofd te kloppen. Dat deed uiteindelijk alleen maar pijn. Uiteindelijk heb ik nog een paar keer flink met de linkerkant van mijn hoofd op het slaapmatje gebonkt. Daardoor begon mijn oor alleen maar te gloeien van de pijn. Het steentje weigerde mijn gehoorgang te verlaten. Ik hoopte dat het steentje na een nachtje slapen weer los zou zijn gekomen.

Paniek in het ziekenhuis

Maandagochtend was het steentje niet los gekomen. Ik ben naar de huisarts gegaan. Deze lukte het niet het steentje te verwijderen en stuurde me door naar een KNO-arts bij het ziekenhuis.

De volgende dag heeft deze KNO-arts geprobeerd het steentje er uit te halen. Toen hij met de tang in mijn oor bezig ging, hoorde ik kraakbeen kraken en voelde ik veel pijn. De arts spoot enkele verdovingen rondom mijn oor en probeerde het even later weer. Het deed nog steeds enorm pijn en de arts stopte direct. Hij zei “Oké, dat wordt dus een operatie.”. Ik voelde een kleine onrust in mij ontstaan.

Even later werd ik op een ziekenhuisbed door een dubbele deur een kamer in gereden. Daar stonden meerdere bedden naast elkaar. Op de bedden naast me zag ik twee slapende mensen met een infuus in hum arm liggen. Ik begon al te vermoeden wat er zou volgen en voelde me nog onrustiger worden. Er kwamen twee artsen die me vertelden dat ze een infuus zouden gaan aanleggen.

Ik voelde paniek opwellen en vroeg ze of ik geen kapje kon krijgen. Ze zeiden van niet en pakten een infuusnaald. Ik voelde mijn hartslag omhoog schieten en werd nog onrustiger. Ik vroeg weer of ik echt geen kapje kon krijgen in plaats van een infuus. Zei zeiden dat dat niet mogelijk was omdat ik daar te groot voor was.

Ik raakte in paniek en sprong van het bed af. Ik probeerde de dubbele deur open te krijgen, maar deze zat op slot. Ze verzochten me weer op bed te gaan liggen. De paniek werd groter – nu zat ik ook nog opgesloten. Ik zei dat ik er van af zag en dat ik weg wilde. Ze probeerden me nogmaals over te halen weer op bed te gaan liggen. Ik zei “Neeneeneenee...doe die deur open, ik wil hier weg...laat me hier uit.”.

Daarna deden ze de deur van het slot. Ik maakte dat ik het ziekenhuis uit kwam. Wat was ik opgelucht toen ik weer buiten stond!

Het inloophuis en het VNN begeleiden me richting het ziekenhuis

Toen ik bij het inloophuis vertelde dat ik uit het ziekenhuis weggelopen was begonnen ze zich ernstig zorgen te maken. Ze namen contact op met het ziekenhuis om te kijken wat het volledige verhaal was. Ze bekeken wat de opties waren met betrekking tot een kapje. Het ziekenhuis vertelde hun dat het niet mogelijk is om volwassenen met een kapje onder volledige narcose te brengen. Er waren geen andere opties om mij te verdoven.

Ik wilde voor geen goud een infuus en weigerde eerst een nieuwe afspraak bij het ziekenhuis te maken. Ik wilde afwachten tot het steentje er vanzelf uit zou komen. Daarvoor zat het echter te diep en te vast. Ik begon ook last te krijgen van evenwichtsproblemen.

Ook het VNN werd er bij betrokken. Noah ging in gesprek met mij en haalde me uiteindelijk over terug naar het ziekenhuis te gaan. Als het steentje niet verwijderd zou worden zou dat uiteindelijk leiden naar ontstekingen en mijn binnenoor zou zelf kunnen gaan onsteken en het weefsel er binnen in zou kunnen gaan afsterven.

Ik ging samen met Noah naar het ziekenhuis om te overleggen over een nieuwe afspraak. Maandag 12 augustus zou ik geopereerd gaan worden. Noah zou me ‘s middags komen ophalen.

De dagen voor de opname ging het slecht met mij. Ik had weinig te eten gehad en voelde me moe. Ik kreeg wat te eten in ruil voor wat klusjes bij het inloophuis. Ook mocht ik een keer mijn was laten doen en pas later betalen.

Mijn uitkeringsaanvraag was nog in behandeling en omdat ik op mijn rekening in het rood stond zou het overmaken van een voorschot daarop ook zinloos zijn. Lola van het veiligheidshuis maakte zich ook zorgen over mij.

De inloop maakte een uitzondering voor mij en ik kreeg twee strippenkaarten zodat ik in ieder geval de komende tijd eten kon bestellen. Ook zouden ze me helpen herinneren naar het veiligheidshuis te gaan om mijn post op te halen.

Levi komt op bezoek

Het was 2 augustus en ik kwam Levi tegen bij het skateparkje. Het was tegen zonsondergang toen ik weer naar het bos terug ging. Levi ging ook mee. Hij vond mijn ‘gumbaja-kampje’ leuk en heeft enkele foto’s van het kampje en van mij met de staf gemaakt. Één van deze foto’s heb ik gebruikt voor de voorkant van dit boek en ook eerder in het verhaal gebruikt.

Ik zag wel eens een lichtgevende mist in het bos hangen. De avond dat Levi op bezoek was zag ik deze mist weer. Ik vroeg aan Levi of hij de mist ook kon zien. Hij zag deze niet. Hij pakte zijn telefoon er bij en zette de zaklamp aan. De mist was niet te zien als er met licht op geschenen werd.

Ik kreeg een aantal dexamfetamine pillen van Levi cadeau die ik de dagen erna gebruikt heb. Ze hadden ongeveer hetzelfde effect als de speed, alleen iets minder sterk. Ze waren ook al snel op.

Mijn gumbaja-kampje.

Een gesprek met een ‘overledene’.

Tussen zaterdag 27 juli tot dinsdag 6 augustus was er een kermis in Emmen, op de parkeerplekken naast de Hondsrugweg, achter het gemeentehuis. Tijdens één van deze dagen zat ik op het skatepark achter het gemeentehuis. Ik meende dat ik wijn aan het drinken was. Er klonk om de zoveel tijd een luid alarm van de kermis. Deze bleek afkomstig te zijn van een ‘Amazone’ attractie, er staan video's van deze attractie op YouTube.

Tijdens zo’n alarm hoorde ik een mannelijke stem: “Auw, godverdomme, dat doet pijn!”
Ik ging een gesprek aan met deze stem.
“Wat doet er pijn dan?”
– “Dat harde geluid doet mij pijn aan mijn oren!”

Ik meende dat deze stem de stem van een geest was, en dat deze van een overleden persoon was.
Ik zei “Je weet dat je dood bent toch?”
– “Ik ben niet dood! Rotjoch, ik ben niet dood.”
“Maar hoe kun je dan pijn aan je oren hebben, als je oren lichamelijk zijn en je een geest bent zonder lichaam?”
– “Weet ik veel...maar ik ben niet dood …misselijk rotjoch, ik ben niet dood …”

Met die laatste woorden eindigde het gesprek.

Het tweede bezoekje van Levi

Welkom thuis!

Levi had op 8 augustus mijn kampje voor de tweede keer bezocht. Ik kwam terug uit de stad en zag vanaf het fietspad dat er iemand bij het hunebed rond liep. Deze persoon droeg een blauwe spijkerbroek. Het leek er op alsof deze persoon geen shirt aan had, maar dat kon ik vanaf die afstand niet goed zien.

Aangekomen bij de tent zag ik een hakenkruis gemaakt van takken voor de tent liggen. De pieksteen was van de staande staf die bij de zonnewijzer stond afgenomen en in het midden in de grond gestopt.
Ik voelde me bedreigd en boos. Ik ging naar het grasveld bij het hunebed om te kijken of de persoon die ik eerder zag daar nog aanwezig was. Ik wilde deze vragen of hij misschien andere mensen in het bos gezien had. Daar zag ik Levi staan dansen.

Hij vertelde me dat hij verantwoordelijk was voor het hakenkruis. Hij was bij mijn tent door hordes teken aangevallen en was daar weg gevlucht. Daarna was hij bij het veldje wat gaan dansen terwijl hij op mij wachtte. Ik was opgelucht dat het een flauwe grap van Levi was en dat het hakenkruis niet gelegd was door gevaarlijke jongeren.

Ik heb geen zin aan de ziekenhuisopname en vlucht weer weg

Het werd maandag 12 augustus, de dag van de afspraak met het ziekenhuis. Ik zag hier erg tegen op. Ik kwam ‘s ochtends vroeg bij het inloophuis. Daar at ik vervolgens eerst een reep chocola – eigenlijk mocht dat niet, ik moest nuchter blijven voor de operatie.

De leiding herinnerde mij er aan dat ik nuchter moest blijven. Ook zeiden ze dat ik mijn post op moest gaan halen bij het veiligheidshuis omdat anders de uitkeringsaanvraag stopgezet zou worden. Ik reageerde nogal dwars op deze berichten.

Ik kreeg mee dat er met Noah van het VNN gebeld werd. Ik had totaal geen zin aan nog meer confrontaties en ik maakte dat ik weg kwam.

Ik kwam later in de middag weer terug, nadat de afspraak verlopen was. Ik voelde me er lullig over. Noah was nog aanwezig en heeft even met mij gesproken. Hij is vervolgens samen met mij naar het veiligheidshuis gereden om de post op te halen. Dat stelde mij deels gerust. Ik zag er toen erg tegen op om naar het veiligheidshuis te gaan. Ik voelde me vaak vermoeid. Het leek op een grote afstand te liggen en ik wist niet precies hoe ik daar met de fiets kon komen. Ik was Noah daar erg dankbaar voor. Het verminderde ook mijn weerzin en wantrouwen jegens geestelijke hulpverleners.

Noah had met het ziekenhuis overlegd. Ik zou 28 augustus weer terecht kunnen. Ze zouden mij dan een dag van tevoren opnemen.

Er werd ook gedreigd met een gedwongen opname via een rechtelijke machtiging. Ik vond het belachelijk dat ze tot vrijheidsberoving over wilden gaan en dat ‘Nederland’ me hulp op drong terwijl ik vond dat ik deze niet nodig was. Ik wilde na de operatie dan ook zo min mogelijk met de hulpverlening meer te maken hebben.

Een Frans lied wordt vertaald in mijn slaap

Ik sliep in deze tijd vaak met de radio aan. Op een gegeven moment hoorde ik, vlak voordat ik wakker werd, een vrouw zeggen: “papa, waar ben je?”. Toen ik wakker werd, speelde het Franstalige liedje “Papaoutai” van de zanger Stromae op de radio.

Verklaring:
Het idee viel me eens in dat ik op dat moment geestelijk contact met Roos van het inloophuis had en dat zij het liedje vertaalde. Ik kan zelf verder geen Frans.

Bijna de tent kwijt geraakt door politie bij het bos

Op de 14de augustus was er iemand opgepakt in het Schietbaanbos. Er was een melding gedaan van een verdacht persoon en de politie was daar op afgekomen. Tijdens hun zoektocht in het bos waren ze ook mijn tent tegen gekomen. Ze dachten dat deze van de verdachte persoon was en hadden hem willen afbreken.

Gelukkig was Jack, de wijkagent van Emmermeer die ook betrokken was bij het inloophuis en mij kende, daar ook bij betrokken. Hij wist dat de tent van mij was. Omdat ik geen overlast in het bos veroorzaakte, hebben ze mijn tent daar laten staan. Daar heb ik toen geluk mee gehad.

Er werd me later ook gevraagd of ik iets wist van de kogelgaten in het bord vooraan het bos. Er waren in recente verleden namelijk ook meldingen gedaan van geloste schoten in die omgeving. Ik wist echter van niets en kon mij niet anders herinneren dan dat de kogelgaten al in het bord zaten.

Tweede helft augustus 2013 – Meer magische toestanden

Verjaardag & wederzien met 'Cobra'.

Het werd 16 augustus; mijn verjaardag. De begeleiding van het inloophuis had een stoel voor mij versiert.

De uitkeringsaanvraag was rond deze tijd ook goedgekeurd en er was weer geld op mijn rekening gestort. Ik wilde weer speed gaan halen, maar niemand wist een dealer. Gelukkig kwam ik Tije tegen bij de inloop. Hij wist wel een dealer. We gingen naar Angelso.

Tije belde aan. De deur ging open en daar stond een bekende: de jongen die me in februari had geprobeerd te beroven! Hij zette een paar grote ogen op en liet ons binnen. Hij bleek Finn te heten. Ik bestelde wat speed bij hem. Dat moest nog gebracht worden door zijn leverancier dus ik moest even wachtten.

Hij bood zijn excuses aan voor de situatie in februari. Hij was toen gestrest en psychotisch. Hij gaf me drie tassen met allerlei merkkleding. Eerst wilde ik ze niet allemaal mee nemen – ik had daar niet de ruimte voor en wilde eigenlijk ook niet met zoveel tassen rondfietsen. Hij stond er op dat ik deze aan nam dus dat deed ik maar. Ik heb het merendeel de volgende dag weggegeven bij de inloop.

Er waren meerdere mensen in het huis aanwezig. Er was ook een meid en een jongere jongen. Finn en de meid namen wat GHB. Ze vroegen of de jongen ook wat wilde, maar die sloeg het aanbod eerst af. Daarna begonnen Finn en de meid op de jongen in te praten. Ze maakten hem uit voor bangerik en ongezellig. Daarna ging de jongen overstag en nam hij ook wat GHB. Ik had geen goed gevoel bij deze situatie. Ik maakte me enigszins zorgen om de jongen en vond het geen goede zaak dat de anderen hem zo pushten. Ik heb de jongen nog op het hart gedrukt dat hij niet mee moest lopen met de rest en dat hij goed is zoals hij is.

Nadat ik eindelijk de speed overhandigd had gekregen ging ik weer terug naar het bos. Daar haalde ik een nachtje door.

Het verjaardagsfeestje bij mijn vader

Mijn vader was vlak voor mijn verjaardag al eens spontaan bij het inloophuis langs gekomen en we hadden afgesproken dat we een verjaardagsfeestje bij hem zouden houden waar de hele familie bij zou zijn. Ik had hier dubbele gevoelens bij. Ik had eigenlijk geen zin aan het een middag aanwezig moeten zijn bij zijn huis, zonder dat ik zomaar even weg kon gaan. Ik voelde me niet erg op mijn gemak bij mijn vader. Ik besloot de uitnodiging toch aan te nemen.

Hij kwam mij zaterdag ophalen. Ik voelde me eerst niet helemaal op mijn gemak – ik had een nacht niet geslapen en stond nog strak van de speed. Er zijn een aantal foto's van het feestje genomen waarop te zien viel dat ik vergrote pupillen had.

Het was er wel gezellig. Ik kreeg veel cadeautjes.

Ik kreeg van mijn opa en oma Kaat een kaki broek met afritsbare pijpen. Deze moest ik eerst in het halletje met een trap naar boven proberen om te kijken of deze paste. Toen ik daar stond voelde ik ineens iets heel duisters rondom me. Er schoot de gedachte door me heen dat Tess door mijn vader van de trap zou zijn getrapt. Ik zette deze gedachte van mij af. De broek paste mij en ik ging weer terug naar het feestje.

Verklaring:
Het kan zijn dat ik een indruk van een herinnering op pikte. Maar de opgekomen gedachte is ook herleidbaar naar hetgeen mijn moeder me tijdens de scheiding verteld heeft. Mijn vader heeft haar tijdens het huwelijk getrapt en geslagen. Ook maakte mijn moeder zich zorgen over hoe mijn vader zich gedroeg tegenover Tess.

Ik kreeg ook een notitieboekje om in te schrijven. Dit boekje zou een belangrijk onderdeel worden van de volgende maanden in het bos.

Ik kreeg een nieuwe mobiele telefoon – een BlackBerry. Het was de oude BlackBerry van Tess, die had een nieuwe telefoon gekocht. Ik was er op zich wel blij mee – ik kon er mee bellen en sms'en. Er zat een fotocamera op. Die maakte echter zulke lage resolutie foto's (640x400 max.) dat ik daar verder niets mee zou gaan doen. Je zou ook met het ding op internet kunnen surfen, maar dat kreeg ik niet voor elkaar, blijkbaar had vader zich daar in vergist.

Voor de rest kreeg ik ook nog twee boodschappentassen vol eten en drinken. Later ben ik weer naar het bos terug gebracht.

Het ‘Boekje van de Toekomst’

Ik had het één en ander aan gesprekken met demonen op papier gezet. Ik had onder andere over de situatie met de Latijnse spreuk geschreven en over het gesprek met de ‘geest van een overledene’.

Ik begon deze gesprekken in het net uit te schrijven in het notitieboekje. Op de voorpagina tekende ik iets van een stenen poort met runentekens er in, met de runen had ik de zin “Een schizofreen is nooit alleen” geschreven.

Tijdens het schrijven van deze dingen hoorde ik op een nacht eens een jong klinkend stemmetje spreken: “Joepiedepoepie, het boekje van de toekomst!”. Hierdoor begon ik te denken dat het voorbestemd was dat ik het boekje zou schrijven en dat het af krijgen van dit boekje belangrijk zou zijn voor het verloop van mijn toekomst. Er zat een idee achter dat het boekje belangrijke waarheden zou bevatten over de geestelijke en de paranormale wereld.

Op de eerste pagina had ik een introductie geschreven over ‘de theorie van het relatief’. Het relatief is een basisconstructie. Het is een fundament van de fundamenten. Het is hetgeen waarop de wetten van zowel het materiële universum alsmede die van de geestelijke bestaanssferen op zijn gebouwd en in staan verankerd. Het relatief is de ultieme onderliggende basis aan al-dat-is (en ook alles-dat-kan-zijn of alles-dat-geweest-is).

Daarna had ik een aantal pagina's met uitleg over oude alfabetten geschreven. Over de Angelsaksische en Ogham runen, over het proto-Sinaïtisch schrift en over het Gotische, Griekse en Hebreeuwse alfabet.

Verder stonden er de tijd rijmpjes die ik eerder dit jaar gezien had in. In de maanden die volgden vulde ik het boekje aan met de uitleg over magische en paranormale zaken die de geesten me verkondigden. Ook vulde ik het boekje aan met mijn eigen inzichten over het paranormale en het geestelijke.

Verklaring:
Het kan zijn dat een deel van mij eens een toekomstbeeld gezien heeft waarin ik een belangrijk boekje schrijven zou. Uiteindelijk bleek het zo te zijn dat het merendeel van de inhoud van het boekje onzin bleek te zijn. Mijn geestelijke leraren bleken mijn eigen innerlijke demonen te zijn die me voorgelogen hadden met allerlei halve waarheden en volledige leugens. Delen van de inhoud van het boekje waar ik toen mee bezig was, zijn uiteindelijk wel onderdeel geworden van dit verhaal.

Toch bleek de inhoud van het boekje van nut te zijn. Later kreeg ik inzicht in de redenen achter de uitspraken van de demonen. Door deze inzichten kreeg ik een dieper inzicht in de werkingen van ons bewustzijn en begon ik te begrijpen met welke geestelijke problemen ik zelf

zat. Dat gaf mij een kans om werkelijk aan mijzelf te gaan werken, een kans om mijn onzekerheid te overwinnen.

Daarom heb ik ook besloten dit verslag over mijn avonturen in het bos 'Het Boekje van de Toekomst' te noemen. Ook al was de inhoud van het boekje niet werkelijk verlichtende kennisgeving van geesten, indirect heeft de inhoud toch een bepaalde mate van verlichting veroorzaakt.

Commentaar op mijn bleke bek

Het gebeurde een aantal maal dat ik op de weg naast de autoweg richting de stad fietste en dat ik opmerkingen over mijn bleke gezicht hoorde komen vanaf de passerende auto's. "Wat heeft die een bleke bek … wat ziet die er bleek uit … gebruikt die drugs of zo … wat een bleke kop, vast een junk … wat ziet die gozer er slecht uit zeg …". Zo ging dat de hele weg door.

Ik vond het vervelend dat de mensen die voorbij reden meenden dat ik er slecht uit zag. Ik werd er onzeker van.

Ik kwam in deze tijd bij het kraakpand, daar heb ik eens in de spiegel gekeken – ik vond dat ik er helemaal niet zo bleekjes uit zag, ik zag er juist wel redelijk oké uit. Ook vergeleek ik mijn reflectie met die van anderen als ik deze zag in de weerspiegelende ramen aan de buitenkant van de supermarkten – mijn kleur was niet zo erg bleek vergeleken met de anderen. Bij het inloophuis zei de begeleiding ook dat ik er goed uit zag. Daarna verdween het commentaar weer.

Verklaring:
Ik was gewoon erg onzeker over mijn voorkomen, omdat ik nachten doorhaalde en veel dronk en snoof. Ik had in het verleden (eind 2009 à begin 2010) wel eens opmerkingen gekregen van mijn moeder dat ik er slecht uit zag. Toen blowde ik nog heel veel en zat ik de hele dag achter mijn computer. Ik kon het niet goed accepteren dat mijn moeder vond dat ik er slecht uit zag. Dat kwam weer omhoog in de vorm van dit door innerlijke demonen gespeelde spelletje.

Homo's in het bos

Ik liep op een dag door het bos richting het hunebedveld. Daar kwamen twee mannen uit de bosjes, ze liepen vlak achter elkaar. Een mannelijke geest begon luid te verkondigen: “Homo's in het bos! Er zijn homo's in het bos!”. Ik wist niet zeker of deze mannen een afspraak met elkaar hadden gehad in het bos, ik vond het wel vreemd dat ze zo vlak achter elkaar uit de bosjes kwamen lopen.

Verklaring:
Hieruit blijkt hoe innerlijke demonen ons vooroordelen kunnen ingeven. De stemmen die ik hardop hoorde kunnen namelijk voor anderen stille gedachten zijn die invallen. Het was niet zeker wat die mannen daar deden – ze hadden net zo goed in een avontuurlijke bui besloten kunnen hebben van het pad af te gaan en door de wildernis te gaan wandelen.

Openbaringen en waarschuwingen van de geesten

Ik begon een tijd lang openbaringen en waarschuwingen te krijgen van verschillende geesten. Onder andere van Samuel, Helena, Elena en een paar onbekenden die zichzelf ‘Het oude volk van toen’ noemden. Deze openbaringen schreef ik op in ‘het boekje van de toekomst’. Ik voelde me bijzonder omdat ik hogere kennis door kreeg en hechtte dan ook veel waarde aan deze openbaringen.

Deze openbaringen verliepen volgens een vast patroon. Er werd mij eerst het één en ander over magie uitgelegd. Daarna volgde er een waarschuwing tegen mijn speedgebruik omdat dat allerlei nare gevolgen op paranormaal geestelijk vlak zou kunnen hebben.

Verklaring:
Er zat veel informatie in mijn hoofd over spirituele en paranormale zaken waar ik toen niet meer gewaar van was. Ook het beeld van de magiër en wat deze doet vanuit series en films speelde mee. Vanuit daar ontstonden de leugens en verdraaiingen die de demonen verkondigden. Het is belangrijk om deze zaken te herkennen en er niet door beïnvloed te raken, het is belangrijk om fantasie en werkelijkheid van elkaar te kunnen onderscheiden.

Demonen vulden ook mijn onvervulde verlangens in mij in – het verlangen magie te leren, en waarheid over de geestelijke wereld te weten te komen, en leraren op dat vlak te hebben.

Het ‘oude volk van toen’ vertelde me dit over energie stromingen door hout:
“De energiestroom gaat altijd in de richting van het schuin staande stokje”.
Met het schuin staande stokje werd een zijtakje aan een stok mee bedoeld. Uit deze uitspraak dacht ik op te kunnen maken dat energie zich in de groeirichting van een stuk hout bewoog.

“Als je de stok haaks op de richting van een energiestroom legt, word deze geblokkeerd.”

Verklaring:
Toen ik weer eens energiestromen begon te zien heb ik deze kennis op de proef gesteld. Het bleek dat de energiestroom altijd naar een (geaard) zwaartepunt toe stroomt en dat de groeirichting van een stok niets uit maakt. Wel leek het uit te maken wat voor soort hout er gebruikt werd. De ene houtsoort leek meer energie door te laten stromen dan de andere. Waarschijnlijk komt dit door de dichtheid van het hout, ik heb toen geëxperimenteerd met een sparrentak en een eikentak.

Het haaks op de richting leggen heb ik nooit geprobeerd, maar ik ga ervan uit dat ook dit niets uitmaakt.

Elena vertelde het volgende over ‘chi’:
“Overdag verzamelt er zich 'chi', dat naar de open velden rondom de menselijke woonhaarden stroomt, waar het onder invloed van zonlicht door de aarde opgenomen wordt. Onder invloed van het maanlicht keert de aantrekkingskracht van de aarde zich om en wordt deze afstotend, waardoor deze chi op de aarde blijft liggen.”

Hieruit dacht ik de reden voor ‘maanziekte’ te kunnen deduceren – dat komt door de ‘chi’ die niet wegzakt tijdens volle maan en dus blijft liggen en dus door iedereen wordt opgepikt waardoor mensen tijdens volle maan onrustig zouden worden.

Verklaring:
Aangezien mijn ‘chi’ naar een geaarde zwaartepunt toe stroomde tijdens het krommende blaadjes incident later dit jaar zou dit betekenen dat 'chi' niet naar open velden stroomt, maar eerder andersom, richting de steden, aangezien die het grootste zwaartepunt in de omgeving zouden veroorzaken. Deze gedachtewijze verklaarde ook meteen waarom mensen in de stad dus nog steeds beïnvloed werden door een volle maan.

De aarde neemt inderdaad 'chi' op. Het lijkt er op dat dit inderdaad door zonlicht wordt bewerkstelligd, 'chi' lijkt zich bovenop (metalen) oppervlakken te kunnen verzamelen tijdens de nacht, waarna het tijdens de dag verdwijnt. Dit heb ik later in het jaar gezien, in de periode dat ik met Teun op het skateparkje overnachtte. Het kan ook zijn dat de energie die zich toen bovenop een metalen skateramp verzamelde verdween omdat er geen toevoer meer van ons beiden was.

De aarde wordt niet afstotend door maanlicht, energie wordt nog steeds opgenomen. De reden dat er 's nachts geen energiestromen te zien zijn is waarschijnlijk omdat het merendeel van de door mij geobserveerde stromen van bomen afkomstig waren, die gevoed worden door zonlicht en 's nachts rusten/slapen.

Ook zei Elena eens: “Het blauwe licht van de maan geeft planten energie waardoor ze sneller gaan groeien.”

Verklaring:
Maanlicht is niet blauw, dit lijkt (vooral rond volle maan) zo omdat de gevoeligheid van het menselijk oog bij lage verlichtingssterkte naar de blauwe kant van het spectrum verschuift. (Het Purkinje-effect).

De werkelijke invloed van maanlicht op planten is nog niet duidelijk. Sommige onderzoeken wijzen uit dat maanlicht geen invloed heeft op de ontwikkeling van planten, andere onderzoeken weten wel een verband te vinden tussen verhoogde groei en blootstelling aan maanlicht.

Helena waarschuwde me eens dat ‘mijn mogelijkheden op aan het raken waren’ en dat ik snel aan de slag moest gaan met het overwinnen van mijn zwakke punten.
Als ik volgens haar ten val zou komen op het moment dat ik geen mogelijkheden meer ter beschikking zou hebben dan zou ik het moment dat ik ten val kwam tot in alle eeuwigheden blijven herbeleven.

Verklaring:
Deze uitspraak is gebaseerd op de droom die aan het begin van het jaar had, na de GHB-overdosis.
Tevens is de zorgzaamheid van Helena voortgekomen uit de zorgzaamheid van mijn huisgenote Nora. Ik wilde niet accepteren dat ze zich zorgen om mijn gebruik maakte noch wilde ik haar waarschuwingen accepteren. Uit die ongeaccepteerde zaken was de demon Helena ontstaan.

Later meende ik de hoeveelheid mogelijkheden die ik ter beschikking had te kunnen zien als de afstand waarop ik dingen zoals bladeren aan bomen nog kon zien bewegen. Hoe dichter bij de bewegingen stil leken te staan, hoe minder mogelijkheden. Ik meende dat de dimensie van mogelijkheden in bolvorm rondom me zichtbaar was in de vorm van bewegingen in mijn eigen wereld. Later bleek dat ik me daarin vergist had – het kwam door mijn mentale toestand dat ik meende te zien dat bewegingen van natuurlijke objecten stil vielen. Het kwam puur omdat de wind niet alles tegelijk laat bewegen.

Ik heb zelfs nog een tijdje rondgelopen met de vraag of het nu de wind was die bladeren liet bewegen, of de beweging van bladeren nu de wind veroorzaakte. Of dat de wind een ervaring was die voortkwam uit onze doorstroming door de wereld van de mogelijkheden heen...

Verklaring:
Ik heb me flink vergist met de bovenstaande theorie. Dat is niet hoe de meerdimensionale zaak werkt. Ons doorstromen door de hogere dimensies, waaronder een ‘wereld der mogelijkheden’, veroorzaakt niet het waaien van de wind.

Er werd eens gewaarschuwd dat ‘mijn berichten op relatief 40 meter afstand’ te ontvangen waren en dat dat veel te ver was.

Verklaring:
Dat mijn ‘berichten’ van een veel te grote afstand te horen waren zou een leugen geweest kunnen zijn – aan de andere kant, ik kon ook de berichten van de herten achter in het bos horen en die lagen ook iets van 40 meter verder op. Het zou goed kunnen zijn dat de normale invloedssfeer van een aura vrij groot is. Of dat er een ander mechanisme zit achter het hebben kunnen horen van hun communicatie. Ik weet het niet.

Dit was een bericht dat ging volgens het ‘je bent schuldig aan …’ patroon.

Er werd door Samuel gezegd dat de geest de verbinding met het lichaam zou kunnen verliezen en dat het lichaam dan zonder iemand aan het stuur diens leven kon gaan doorlopen.

Ook werd er beweerd dat demonen bezit van mij zouden kunnen nemen en inbreuk zouden kunnen plegen op mijn krachten.

Verklaring:
Het idee dat drugs en drank poortjes kan openen naar de geesteswereld is algemeen bekend. De demonen zaten echter al die tijd al in mij en hadden me al meer dan eens beïnvloed. Het is inderdaad waar dat externe geesten wel eens aangetrokken worden naar mensen die gebruiken en ze dan gaan beïnvloeden. Maar zo heel sterk zijn ze niet (naar wat ik weet).

Ik dacht later dat dit pogingen waren om mij op meerdere manieren te beïnvloeden. Ten eerste om mij bang te maken voor de paranormale wereld. Ten tweede om mij op onderbewust niveau voor te programmeren en mij zover te krijgen dat ik zou gaan geloven dat demonen allerlei dingen zouden kunnen.

Daarmee kunnen ze meer invloed op de menselijke geest uitoefenen en kunnen ze bijvoorbeeld zeer angstaanjagende hallucinaties veroorzaken. Dit heb ik later meerdere malen zelf ervaren.

De mislukte uitdrijving van Samuel

Ik was eens naar de stad gegaan en daarna weer terug gekomen bij mijn tent. Het was ‘s avonds. Ik had contact met Samuel en Elena. Deze avond zou Samuel uitgedreven worden.

Elena gaf me opdrachten. Ik moest eerst op mijn slaapmatje gaan liggen. Daarna sprak Elena de volgende zinnen voor. Deze moest ik herhalen tot Samuel verdreven zou zijn.

“Samuel! Jij hebt deze jongen kwaad berokkend, maar God heeft je vergeven en wil je laten weten dat je van harte welkom bent in zijn koninkrijk! Ga nu op naar het licht van God of keer terug naar de hel waar je vandaan kwam! Je bent genoeg gestraft en je tijd is voorbij! Samuel, het wordt tijd terug te keren naar God!”

Toen ik de zinnetjes voor de zesde of zevende keer herhaalde begonnen er tranen over mijn wangen te stromen. Ik was zo blij dat deze kwade geest uit mij gedreven werd en er verlossing kwam!

Ik hoorde (en voelde soort van) hoe de demon Samuel door mij heen ‘reisde’ naar een ‘uitgang’. Terwijl de demon uitgedreven werd, hoorde ik ergens op de snelweg tegenover het bos (de A386 naar Emmen) een auto hard gas geven en hoorde ik een claxon. Ik hoorde deze autogeluiden en de claxon meerdere malen van een steeds grotere afstand. Ik dacht dat dit een fysieke uitwerking was van hetgeen er nu geestelijk in mij gebeurde. Samuel reisde steeds verder naar buiten – maar toen trad er een probleem op:

Samuel kon niet meer verder uitgedreven worden omdat het zwarte steentje in mijn oor de doorgang blokkeerde. Daar kon deze geestenenergie niet langs. Samuel keerde weer terug naar binnen in mij toe. Ik hoorde weer een auto gas geven en claxonneren.

Het geluid van deze gas gevende toeterende auto verdween in de verte. Mijn verdrietige gevoelens werden opeens veel minder sterk terwijl Samuel vanaf de geblokkeerde uitgang terug keerde naar binnen in mij. Al snel was het verdrietige gevoel helemaal verdwenen – ik voelde me weer zoals ik me meestal voelde; emotioneel erg afgevlakt en doodkalm.

Na deze gefaalde uitdrijving gaven Samuel en Elena me een openbaring. Samuel zei: “Als jij demonenjager wilt worden zul je moeten ophouden met drugs en drank te gebruiken en heel zeker moeten weten met wie je spreekt, voordat je jezelf in een afgrond stort.”

Verklaring:
Eerst dacht ik dat deze ervaring duidde op de manipulatie van pijngevoelens en het vervolgens verdrukt worden van deze gevoelens door één of meerdere demonen. Daarna viel me de gedachte in dat het gevoel van verdriet wat ik ervoer bij een ongeaccepteerd/onverwerkt deel bij mijzelf vandaan kwam. Deze delen herkende ik op dat moment niet als iets van mijzelf. Ik weet niet wat er hier precies aan de hand was – wel weet ik dat ik vaker een ervaring heb gehad waarbij ik me opeens erg verdrietig voelde, waarna het verdriet weer snel verdween.

Ik heb na deze ervaring nog een paar keer een toeterende wegrijdende auto op de snelweg (of ergens anders in de buurt van het bos) gehoord terwijl ik contact had met Samuel.

Ik bedacht de theorie dat hetgeen er in mijn geest gebeurde een uiting had in de fysieke wereld. De situatie waarin ik een claxon hoorde tijdens het contact met Samuel was één van de situaties waaruit die aanname als een waarheid bevestigd werd. Het claxongeluid zou een 'energetische doorstromende uitwisselingsreactie' vanuit de geestenwereld zijn geweest. Ook de beeltenissen die ik eerder had gezien bij Samuel – namelijk die van een auto en een 'reis naar Parijs' – waren bevestigende onderdelen van deze uitwisselingstheorie.

Uiteindelijk waren het getoeter en het geluid van de wegrijdende auto óf een herhaling van geluiden die ooit eerder in de omgeving hebben geklonken óf gewoon puur toeval.

Een date met Helena

Ik sprak met Helena en zei dat ik een date met haar wilde. Ik stelde voor dat we in een droom zouden kunnen daten. Helena zei daarop “Dat kan ik jou niet aan doen.”. Ik had op dat moment geen enkel vermoeden wat ze precies bedoelde.

Ik zei dat ze mij wel ‘van alles’ aan mocht doen en dat ik wel wat gewend was. Ik kwam er die nacht achter wat ze bedoelde met hetgeen ze mij niet aan kon doen.

Droom – Een date met Helena

Ik bevond me in de woonkamer van het ouderlijk huis aan het kanaal. Deze was ingericht als bar, op de plek waar vroeger de gaskachel stond, stond nu een bar. Er brandde gedimde verlichting.

Er waren daar veel mensen. Ik ging bij een groepje bij de bar staan, ze stonden wat te drinken en af en toe lachten ze ergens om. Een van hen vroeg me: “Heb je de laatste tijd nog geneukt dan?”. Ik zei “Nee...hoezo?”. De man schudde lachend “nee” met zijn gebogen hoofd en liep lachend weg.

Ik voelde me geïrriteerd en liep weg van de bar. Ik liep via de keuken naar de gang, waar een ronde bartafel stond. Daar stond een ander groepje mensen om heen. Daar vroeg een man: “Hoe staat het met de liefde?”. Ik zei “Tja, dat wil mij niet echt lukken...maar dat ben ik wel gewend.”. De man zei “Ach joh, jouw tijd komt vast nog wel.”. Daarna draaide deze de rug naar mij toe.

Ik voelde me genegeerd en liep verder naar de bijschuur. Daar kwam Mick mij tegemoet. Hij zei “Ben je al geweest? Ze zijn kankergeil joh!”. Daarna liep hij verder.

Toen werd ik echt boos. Ik liep naar de speelkamer, waar ik drie vrouwen met fopspenen in hun mond zag. Ze zaten op matrassen die op de grond lagen. Ze keken elkaar aan en begonnen te giechelen.

Ik werd gigantisch boos en pakte één van hen bij haar zwarte haren. Ik sleepte haar over de grond en daarna schopte ik haar een paar keer in haar buik. De vrouw ging in foetushouding liggen huilen. Ik liep de speelkamer uit en voelde me meteen ongerust worden; wat had ik zonet gedaan?

Toen ik wakker werd, voelde ik me nog steeds geschokt en enige tijd onrustig – waarom reageerde ik zo agressief in mijn droom? Zo kende ik mijzelf niet. Ik voelde me zeer ongemakkelijk bij het gedrag dat ik in mijn droom vertoonde. Het bleef enige tijd door mijn hoofd spoken.

Verklaring:
Jarenlang zag ik hoe bijna iedereen waar ik mee om ging relaties kregen. Ik bleef zelf alleen – op een paar uitzonderingen na vonden de meesten mij niet interessant. Ik had wel eens een onenightstand, maar daar speelden vooral bevliegingen van verliefdheid en lust de hoofdrol – de omgang was verder vrij oppervlakkig en ik voelde na de tijd helemaal geen verliefdheid meer. Ik vond het ongemakkelijk als de gozers 's ochtends te lang bleven hangen en was opgelucht als ze dan eindelijk naar huis gingen.

Degenen die ik interessant vond, vonden me juist weer niet interessant. Ik zag hoe één persoon waar ik gek op was heel knuffelig met kennissen en vrienden deed maar niet met mij. Ik kreeg ook mee hoe een ander waar ik gek op was drie onenightstands in drie weken had, maar mij verder links liet liggen.

Dat deed me pijn; ik voelde me verdrietig omdat ik genegeerd werd en ze mij links lieten liggen. Ook voelde ik boosheid en jaloezie richting degenen die wel verkozen waren.

Ik verlangde heel sterk naar genegenheid, liefde, knuffelen, intiem contact. Dat verlangen en de angst om alleen achter te blijven was er in 2013 ook nog. Alle gevoelens en frustratie rondom dit onderwerp kwamen in de droom terug via de uitspraken en vragen van anderen. Ook het moment dat een ander de rug naar mij keerde, is een vrij letterlijke verbeelding van hoe ik me voelde rondom anderen met een relatie. Het voelde alsof ik er als single niet echt bij hoorde en ik voelde me genegeerd.

Uiteindelijk heb ik het verlangen naar een relatie en bijkomende toestanden losgelaten en vrede leren te hebben met het alleen-zijn.

Ik heb een tijdje gedacht dat de inrichting van de locatie en het moment waarin ik agressief werd en de vrouw aan viel voort zouden zijn gekomen uit een herinnering van Helena. Ik meende een tijdje dat zij als prostituee in een bordeel had gewerkt en in elkaar geslagen zou zijn door een pooier. Ook de 'onkuise tijden' uitspraak die Daniel eerder door kreeg van 'Elena' interpreteerde ik als een signaal dat ze een hoer was geweest.

Het verloop van een demonische relatie volgens Samuel en Helena

Ik en Helena hadden enige tijd een soort relatie. Deze was niet echt heel hecht maar ik vond het wel cool om een relatie met een geest te hebben. Ik besteedde niet veel aandacht aan onze relatie.

Op een nacht dat ik contact had met de demonen zag ik hoe Helena en Samuel tegelijkertijd in beeld waren. Ze hadden omgang met elkaar. En Helena verklaarde Samuel plotseling de liefde.

Ik voelde me best wel in de steek gelaten door Helena – ook al was onze relatie niet eens zo veelbetekenend of hecht. Ergens deed het toch pijn. Maar ik hield me sterk en deed alsof het mij niets kon boeien.

Helena en Samuel gingen verder met hun ‘relatie’ – ze gaven aan met elkaar te willen trouwen en gaven elkaar het jawoord, daarna was er een bruiloft.

Ik probeerde niet teveel aandacht aan hun verhaal te besteden. Ik luisterde naar wat ze vertelden en keek af en toe naar de beelden in het aluminiumfolie naar hoe het verhaal zich op de achtergrond voltrok terwijl ik mijn eigen ding probeerde te blijven doen.

Na de feestelijkheden zei Samuel zijn nieuwe vrouw eens even lekker seksueel te gaan misbruiken. Helena ging hier in mee. Mijn aandacht was direct volledig gefocust op Helena en Samuel en hun verhaal. Ik was verbijsterd over hetgeen ik net gehoord had en dacht “Wat de Fuck …!”.

Ik meende dat Samuel probeerde mijn aandacht te trekken via shockerende uitspraken. Ik ging in gesprek met hem en zei “Seksueel misbruik is geen grapje of zo. What the fuck is er mis met je dat je daarmee mijn aandacht probeert te trekken? Zijn jullie dan zo diep gezonken dat je nu probeert met zulke bullshit mijn aandacht te krijgen of mij te kwetsen? Wat, de fuck, Samuel.”

Samuel legde mij vervolgens uit dat relaties tussen demonen iets anders verliepen dan bij mensen: In de wereld van de demonen begonnen relaties met seksuele frustraties. De frustraties zouden vervolgens naar seksuele intimidatie leiden en na verloop van tijd zou dit eindigen in seksueel misbruik. Dit zou de normale ontwikkelingsgang van liefdesrelaties in de demonenwereld zijn.

Ik vond het allemaal dubieus en vroeg er niet naar verder. Na een korte tijd hielden Samuel en Helena op met hun ‘seksuele intimidatie/misbruik’ verhaal. Als laatste merkte Helena emotieloos op dat ze nooit eerder zo heerlijk door een andere demon was misbruikt als door Samuel.

Verklaring:
Samuel was een demon die was voortgekomen uit toendertijd niet geaccepteerde gevoelens rondom hetgeen Jaxx deed.

Jaxx was niet altijd even netjes geweest als het op relaties aan kwam.
Hij heeft me diverse keren verteld dat één ex hem valselijk zou beschuldigen van verbale en fysieke agressie, intimidatie en bedreiging. De eerste keer dat hij dat over een ex vertelde geloofde ik hem wel.

Maar daarna vertelde hij hetzelfde verhaal over een andere ex. Die zou hem van dezelfde zaken beschuldigd hebben en ook beweerd hebben dat hij haar had aangerand (of dat geprobeerd zou hebben). Hij beklaagde zich er over dat hij 'iedere keer dat soort leugenachtige kutwijven' tegen kwam – alsof er een vloek op rustte.

Ik kreeg er een voorgevoel bij dat er iets niet klopte aan zijn verhaal en dat die exen wel eens de waarheid zouden kunnen spreken. Dat kon ik blijkbaar toen niet accepteren.
Hier kwamen het seksuele intimidatie en misbruik gedeelte van het demon relatie verhaal uit voort.

Ik heb tijdens de enkele maanden van omgang met hem mee gekregen hoe hij met zijn vriendinnen om ging. Hij ging stelselmatig vreemd achter hun ruggen om. Hij vertelde me dat hij om de twee weken moest neuken anders ging hij zich depressief voelen en dan raakte hij ook heel snel geïrriteerd. Hier kwam het seksuele frustratie gedeelte van het demon relatie verhaal uit voort.

Toen ik eind 2012 veel contact met hem had kreeg ik mee hoe hij de ene vriendin dumpte terwijl hij al een tijdje weer wat had met een ander. Deze andere was een ex van hem die, volgens hem, er verantwoordelijk voor was geweest dat hij een aantal maanden vast heeft moeten zitten omdat ze hem bij de politie verraden had.

Hij behandelde deze meid als een voetveeg, kleineerde haar steeds, zei steeds dat ze 'haar fucking bek' moest houden als ze weerwoord wilde geven enzovoort. Hij vertelde me zelfs eens lachend dat hij haar expres zo behandelde als wraak voor haar verraad en dat hij haar wel eens direct na de seks ging negeren of ging zitten afkraken om haar ellendig te laten voelen.

Later, toen ze het uitgemaakt had en bij hem weggevlucht was, vertelde Jaxx weer hetzelfde verhaal: Zijn ex zou leugens rond verspreiden en hem vals beschuldigen van agressie, intimidatie, geweld etc. Tegen deze tijd geloofde ik er geen zak meer van – hij was zelf de leugenaar en de verhalen van zijn exen waren waarheid.

Ik heb nog steeds moeite met het aanvaarden van kennisgevingen / voorgevoelens over anderen om mij heen. Het is net alsof ik iets fouts doe wanneer ik iets kwalijks over een ander hoor of wanneer ik zelf een slecht gevoel bij iemand ervaar. Dit creëert af en toe nog steeds nieuwe innerlijke demonen in mijn geest. Ik doe mijn best om deze zwakte te overwinnen maar het is best wel moeilijk.

Een observatie van energiestromen en verschijning van woorden op takken

Op een ochtend bezocht ik het inloophuis. Daar ging ik aan de grote tafel zitten, waar meer mensen zaten.

Ik begon energievelden onder de tafel te zien. Deze stroomden vanaf de onderkant van de tafelbladen naar beneden. Het leek er op dat het iets met mensen hun benen te maken had; als ze hun benen onder de tafel weg haalden hielden de energie stromen op.

Ik zat met mijn rug naar de kachel bij het raam toe. Ik begon me raar licht in mijn hoofd te voelen. Teun zat ook aan die tafel. Hij keek naar mij en kneep zijn ogen iets toe. Hij vroeg me of alles goed ging en zei “Je bent aan het uittreden.”.

Ik zei dat het wel oké ging. Ik voelde mij niet op mijn gemak en ging naar het bos terug. Aangezien ik nog steeds energievelden kon zien besloot ik van het moment gebruik te maken om meer te leren over hoe magie werkt. Ik besloot met takken een energiestroming circuit te maken.

Terwijl ik de takken aan het neerleggen was viel het me op dat er op de takken een soort assembleertaal verscheen. Ik zag hexadecimale en numerieke registers die van waarde veranderden naarmate ik de takken herordende. Ik zag ook digitale klokachtige dingen. Deze klokken leken zich in sommige gevallen cyclisch te herhalen en in andere gevallen leken ze op- of af te tellen.

Verder zag ik de woorden “Erde”, “Tix” en “Tinne” op een aantal takken verschijnen toen ik deze ergens op richtte.

Ik bouwde een circuit waarmee ik de energie van de bosjes richting mijn tent liet stromen. Dit deed ik om de tent op te laden met positieve energie. Er verschenen eerst doodshoofden op mijn tent. Toen ik een verbinding maakte met de bosjes rimpelde het tentdoek even en verdwenen de doodshoofden.

Ik bouwde daarna een circuit naar de staande staf toe, waar ik van de geesten een ijzeren bakje met water op moest zetten, waar negatieve energie in opgeslagen zou worden. Toen ik het bakje daarna op tilde voelde het zwaar en koud aan. Ook viel het me op dat de takken zwaarder en kouder leken te worden als ze ik ze in het energiecircuit legde.

Verklaring:
De energiestromingen die ik zag zouden alledaagse en normaliter onzichtbare zaken kunnen zijn die ik eventjes gezien heb toen ik zoveel bezig was met magie en me daar dus voor opengesteld had – ik heb wel vaker soortgelijke zaken gezien. Ik wist een tijdlang niet meer zeker of het kunnen zien van deze zaken door een demon word gefaciliteerd of iets is wat ik zelf deed. Tegenwoordig weet ik dat ikzelf het vermogen heb zulke zaken te kunnen zien maar dat dat zien ook door een demon gefaciliteerd kan worden.
Toen ik af en toe eens na dacht over het hebben gezien van assembleertaal-achtige codes schoot er de naam van een vriend – Noud – door mijn hoofd.

Na enige tijd begon ik te begrijpen op welke manier Noud met deze situatie te maken heeft gehad.

Noud schreef computer programma's en moedigde mij ook wel eens aan om te leren programmeren – "Als je het eenmaal kunt en de logica snapt, ga je programmeren wel leuk vinden.", zo zei hij. Maar programmeren interesseerde me gewoon niet zoveel.

Soms liet hij mij wel eens wat van zijn programmeerprojecten zien. Maar vaak interesseerde hetgeen hij liet zien mij niet zoveel. Dat durfde ik vroeger niet te zeggen. Dan keek ik en luisterde ik wel, maar ik vond zijn uitleg soms saai en wilde dan zo snel mogelijk weg gaan.

Ik voelde me schuldig en was bang een slechte vriend te zijn als ik Noud zijn interesses af zou wijzen. Daarom verdrukte ik dat stukje en de bijbehorende herinneringen en zo ontstond de Noud demon. Deze handelde vervolgens naar hetgeen er in herinnering bestond.

Mijn eigen ideeën en geestesgesteldheid 'klikten' ook samen met de achtergrond van de demon: Ik wilde weten hoe magie werkte. Ik zag toen het geestesproces als een soort computersysteem. De Noud demon liet mij vervolgens wat geestelijke/magische programmeertaal zien.

Ik dacht eerst dat de assembleer taal, registers en klokken verbeeldingen waren van natuurkundige processen zoals bijvoorbeeld het verval van elementen. Ik weet nu niet zeker meer of zulke zaken alleen maar zichtbaar werden gemaakt of dat het louter hallucinaties waren. Ik vermoed het eerste.

De woorden die ik zag waren oude woorden – ze kwamen voort uit de weinige lessen Duitse taal die ik op het VMBO genoten heb. Ik haatte dat vak. Een ander deel van de woorden kwam voort uit hetgeen ik geleerd had over de betekenis van letters uit oude alfabetten.

‘Tinne’, betekenend “Hulst”, komt voort uit de namen voor letters in het runenalfabet dat ik eerder in het jaar opgezocht en bestudeerd had. ‘Erde’ en ‘Tix’ vond ik Duits klinken. ‘Erde’ betekent ‘Aarde’ en ik dacht dat ‘tix’ hout betekende.

Het zwaarder aanvoelen van ‘negatief geladen’ voorwerpen is manipulatie van de demonen geweest. Hier werden soortgelijke mechanismes als tijdens het wichelroede lopen gebruikt.

Een bezoek van de boswachter

De boswachter kwam weer langs. Hij vroeg hoe het er voor stond en vroeg me of ik al iets van huisvesting gevonden had. Ik was daar totaal niet mee bezig – ik vond het wel best in mijn tentje in het bos. Hij zei dat de koude maanden van het jaar er weer aan kwamen. Hij maakte zich blijkbaar zorgen. Ik vertelde hem dat ik nog niet klaar was met mijn jaar en hij ging weer weg.

De waterbrenger

In deze tijd hoorde ik eens een auto bij het bos toeteren. Ik liep naar de auto toe. Daar zat een voor mij onbekende man in. Die gaf me een tweetal sixpacks met flesjes water. Hij had op de een of andere manier vernomen dat ik in het bos woonde en wilde dit water aan mij geven. Volgens hem had ik het hem zelf eens verteld dat ik in dat bos woonde, ik kon me dat niet goed meer herinneren. Ik waardeerde zijn cadeau heel erg. Daarna hebben we elkaar op een paar toevallige ontmoetingen na ook niet weer gezien.

Dronken Samuel

Tijdens één van de nachten dat ik doorhaalde, hoorde ik Samuel en Helena weer. Samuel kwam dronken het gesprek binnen vallen, al lallend en zingend. Hij zong erg vals. Helena merkte op dat "Samuel weer eens dronken is". Ik voelde me enigszins ongemakkelijk bij Samuels valse gezing.

Later werd er me wijsgemaakt dat ik zelf de reden zou zijn dat Samuel dronken was. Ik zou zelf de dronkenschap niet meer voelen door de speed en die energie zou dan omlaag gaan, naar de demonenwereld toe, waar het de demonen beïnvloedden zou. Ik heb me daar een tijdje schuldig over gevoeld, maar niet erg schuldig.

Verklaring:
Later bleek het dus zo te zijn dat de drugs en drank die ik gebruikte niet op de uitgelegde manier invloed heeft op innerlijke demonen. Hier werd ik wederom op valse gronden een schuld in de schoenen geschoven.

Ik voelde me ongemakkelijk bij Samuels valse gezing. Dit gevoel heb ik wel vaker gehad, zowel voor als na de tijd. Alsof het fout is om op te merken dat iemand niet zuiver zingt. Hier probeer ik (in 2024) nog steeds overheen te groeien. Het is niet fout om gewaar te zijn van het feit dat iemand niet zuiver zingt. Het voelen alsof ik een fout maak wanneer iemand iets doet wat 'fout' is, komt voort uit mijn opvoeding – ik heb als kind wel eens op mijn donder gehad omdat ik eerlijke opmerkingen maakte over anderen. Daar is de angst voor 'foute' observaties met de bijbehorende gedachten uit ontstaan, een angst voor mijn eigen geestelijke functioneren.

Het steentje in mijn oor wordt verwijderd

Woensdag middag 28 augustus werd ik opgenomen in het ziekenhuis. Noah bracht mij heen. Tijdens de intake vertelde Noah de begeleidend arts dat ik een ‘andere belevingswereld’ had. Ik vond het niet leuk dat hij dat zei – ik wilde namelijk niet anders behandeld worden omdat ik geesten zag en hoorde.

Ook vroeg de begeleidend arts me menig maal of ik geen drugs had gebruikt of bij mij had. Ik had de dag ervoor een laatste keer gebruikt en ‘s ochtends niets meer bijgenomen. Ik had nog wel een zakje speed in mijn portemonnee zitten maar dat vertelde ik maar niet. De arts bleef doorvragen of ik echt niets gebruikt had en dreigde zelfs mijn portemonnee en tas te willen gaan doorzoeken. Ik bleef volhouden dat ik die dag niets gebruikt had. Uiteindelijk nam hij genoegen met mijn antwoord en liet hij mij met rust.

Ik werd begeleid naar een kamertje met een bed, een tafeltje en stoel en een eigen douche + toilet. ‘S middags en ‘s avonds heb ik aan het tafeltje gezeten en gewerkt aan mijn boekje. Daar heb ik hetgeen ik meende te weten over magie opgeschreven.

Ik kreeg ‘s avonds een warme maaltijd en heb me gedoucht. Ik weet nog dat ik lol had met de vervormde reflectie van mijn hoofd in de douche kraan. ‘S nachts heb ik redelijk goed geslapen.

De volgende ochtend kwam er weer een arts. Een uur voordat ik onder narcose werd gebracht kreeg ik een roze kalmeringstablet. Tegen de tijd dat ze me de inslaapruimte in reden was ik enigszins giechelig en flink relaxed.

Ze brachten de infuusnaald zonder problemen in – ik keek alleen maar giechelend weg en voelde geen drang meer om weg te vluchten. De narcosearts zou tot 10 tellen. Er werd me verteld dat de meeste mensen bij “10” niet meer bij bewustzijn waren. Ik vatte dat op als een uitdaging. Ik dacht “Ha, ik ben wel wat drugs gewend”. Ik weet nog dat de narcosearts “10” zei en mij aan keek. Ik was nog niet in slaap gevallen en voelde me best wel trots. Toen zei de narcosearts “10-en-een-kwart…10-en-een-half…”. Ik en de narcosearts keken elkaar aan. De arts keek verwachtend naar mij. Hij zei “10-en-een-driekwart…”. Daarna was ik blijkbaar het bewustzijn verloren.

Het eerstvolgende moment besefte ik me dat ik uit slaap komend op een bed lag. Ik schoot rechtop terwijl ik “WAT DE FUCK!” zei. Ik lag in de uitslaapkamer. Ik vond het vrij verwonderlijk dat ik zomaar een stuk tijd kwijt was. Nadat ik een tijdje wakker was kwam Noah er aan om mij op te halen. Volgens hem had ik luid liggen te snurken. Ik vond het niet leuk om te horen dat ik snurkte tijdens het slapen – dit hadden anderen bij de daklozenopvang ook wel eens gezegd, maar dat had ik niet willen geloven.

Hoewel ik wel kon lopen mocht ik dat niet van een arts, omdat ik misschien wel duizelig kon worden door de nawerking van de narcose. Noah kwam met een rolstoel aanzetten en rolde me het

ziekenhuis uit. Zodra we buiten stonden ben ik naar de auto gelopen en zijn we naar het inloophuis terug gereden.

Mijn ideeën over de werkingen van magie

Ik dacht inmiddels wat antwoorden over de werkingen van magie gevonden te hebben. Deze had ik tijdens mijn verblijf in het ziekenhuis opgeschreven.

Ik was wel een beetje onzeker over de juistheid van de antwoorden. De kwade geesten speelden hier op in en begonnen weer allerlei verklaringen te geven die compleet haaks stonden op wat ik zelf dacht te weten. Ik besloot hen te negeren. Ik schreef mijn antwoorden op in mijn ‘Boekje van de Toekomst.’.

De antwoorden staan hier in tegenwoordige tijd. Dit is zodat de tekst iets vlotter en pakkender leest. Hetgeen wat hieronder staat is grotendeels onzin. Aanschouw hoe snel sommige ‘waarheden’ weer ontkrachtigd worden – zoals bijvoorbeeld de werking van steen als energieën ‘blokkerend’ versus energieën ‘aantrekkend’.

- Stenen blokkeren energiestromingen. Hierdoor hopen energieën zich op. Dit is vooral in de grote betonnen woonhaarden van de mens problematisch omdat de energieën daar moeilijker via de aarde afgevoerd kunnen worden. Dit is vooral tijdens volle maan merkbaar – omdat het licht van de maan de werking van de zwaartekracht op energieën verminderd en deze met volle maan zelfs volledig opheft. Omdat de mensen gevoelig zijn voor deze residuele energieën, worden mensen tijdens volle maan onrustig (maanziek).

- Hout werkt goed als een geleider. Tevens stroomt de energie in de groeirichting van het hout. Als men een tak haaks op de stroomrichting van een energiestroom legt blokkeert deze de energiestroom.

- Water neemt energie op – zoals in de spirituele wereld algemeen bekend is. Daarom wordt water ook gebruikt bij geestelijke reinigingsrituelen.

- Aarde / zand neemt energie op. Als de zon schijnt trekt de energie de aarde in.

- Metaal is tegelijkertijd geleidend en reflecterend. Hierdoor zou er een energie stroom doorheen kunnen, maar zou metaal ook de energie die er op af komt kunnen blokkeren of kunnen terugkaatsen.

- Textiel neemt ook energie op. Deze energie kan er makkelijk weer uitgewassen worden.

- Als men een gesloten boog creëert (van welk materiaal dan ook), stroomt er een veld binnenin de randen van deze boog. De stroomrichting van dit veld staat haaks op de zwaartekracht – deze valt recht omlaag met een snelheid van ongeveer één volwassen hand per seconde afstand (6 m/s).

- Piramide-structuren trekken energie omhoog en trekken energie aan. Langs de ribben van de structuur wordt er energie uit de omgeving en vanuit de aarde aangetrokken. Deze valt vanuit het hoogste punt in de binnenkant van de piramide weer omlaag. Dit creëert een soort energiedouche. Zo’n energiedouche kan gebruikt worden door geestelijke wezens om zich te reinigen of om zich op te laden.

- Bladeren van bomen kunnen op een magnetische manier aangetrokken worden indien men zich in ‘de juiste sferen’ bevind en er dan diens hand boven (of onder) het blad houd. Dit had ik meerdere malen gezien nadat ik een aantal dagen wakker geweest was en mijn hand vlak boven bladeren hield. Een bekende van mij beweerde dat dit een vorm ‘magnetisering’ is.

- Aan de hand van de ervaring met het zwaar aanvoelen van takken en het metalen bakje had ik ook een theorie opgesteld over de ‘zwaarte’ van energiestromen. Ik meende dat deze door hun lading zwaarder of lichter gingen aanvoelen. Positief geladen dingen voelden lichter aan en negatief geladen dingen zwaarder. Ook meende ik dat negatief geladen voorwerpen kouder aan gingen voelen.

Af en toe dacht ik dat ik zelf ook negatief geladen was geraakt omdat ik vond dat ik zelf koud aanvoelde. Als het personeel bij het inloophuis dan mijn arm of hand voelde, vonden ze mij niet koud aanvoelen. Daarom raakte ik ervan overtuigd dat deze ‘zwaarte’ en ‘koudheid’ van energetische ladingen ook alleen maar geestelijk gevoeld konden worden.

Het antwoordbosje en de zwaartekracht velden theorie

De politie was op de hoogte van mijn verblijfplaats. Daarom durfde ik nu via het fietspad langs de snelweg naar de stad te fietsen. Dat fietspad leidde namelijk ook langs het politiebureau. Daarvoor was ik bang dat de politie zou gaan merken dat ik in het bos woonde en me daar weg zou gaan sturen. Daarom fietste ik eerst liever niet over dat fietspad richting het bos dat langs hun bureau liep.

In een bocht van dat fietspad lag een bosje. ‘S ochtends dacht ik wel eens na over magie gerelateerde zaken als ik daar langs fietste. Als ik op de terugweg daar weer langs fietste vielen me antwoorden op de zaken waar ik over nagedacht had in. Ik dacht dat het de natuurgeesten (de geesten van de bomen in het bosje) waren die me antwoorden gaven nadat ze mijn gedachten hadden opgepikt. Ik ging dit bosje het ‘antwoordbosje’ noemen.

Zo kwam ik ook op een theorie uit dat alles een soort ‘zwaartekracht’ veld zou hebben en dat deze elkaar zouden beïnvloeden. Deze zouden dan elkaars middenpunt beïnvloeden waardoor het punt van balans zou veranderen.

Terwijl ik bezig was deze op te schrijven was er een vrouwelijke stem die “Correct!” zei. Deze stem hoorde ik vaker “Correct!” zeggen terwijl ik theorieën bedacht en opschreef.

Geestelijke beelden en geluiden van Teun

Ook kwam ik eens via dezelfde route terug fietsen en zag ik allemaal menselijke gestalten in de boomtoppen van het bos. Daar zag ik ook de gestalte van Teun tussen. Ik dacht toen dat er een geestelijk contact tussen hem en mij bestond. Toen ik in mijn tent zat hoorde ik hem ook een aantal keren zijn geluidje maken – een geluid alsof hij iemand neer schoot.

Teun maakte als hij onder invloed was wel eens een geluid alsof hij een pistool afvuurde. Dan keek hij in de verte en tuitte hij zijn lippen en maakte hij een “ka-poef” geluidje. Toen ik hem er eens naar vroeg vertelde hij me dat hij dan een rood stipje zag en dat hij dan dat geluid maakte – alsof hij een sniper was die een schot loste. Dan verdween het stipje ook weer voor even.

Ik heb een tijdlang het idee gehad dat ik ook zijn stem in mijn hoofd hoorde en dat we geestelijk contact hadden. Ik ging dan wel eens in gesprek met zijn geest. Ik heb hem eens gevraagd of hij mijn stem ook hoorde – hij zei toen “Robert, ik heb je stem nog nooit in mijn hoofd gehoord.”.

> ***Verklaring:***
> *Deze Teun was dus een innerlijke demon. Deze was ontstaan omdat ik moeite had met zijn gedrag. Ik begreep het niet goed. Ik vond hem ook een beetje eng en vroeg me wel af waarom hij geluidjes maakte, maar durfde het hem niet te vragen. Daar kwam de innerlijke demon uit voort.*

Een aanvaring met Siem

Op een dag kwam ik Siem en nog een aantal anderen tegen op het plein achter het kraakpand. Ik had wat bier gedronken en voelde me vrij wild.

Ik begon over mijn tattoos – ik zei dat ik “Veel schijt” op mijn andere arm wilde zetten om mijn kansen op de arbeidsmarkt te verminderen.

Siem werd woedend. Hij zei “Je moet je bek houden. Als je zo dom wilt praten heb ik liever dat je hier op rot. Ik heb geen zin aan dat negatieve gelul van jou.”. Ik lachte en zei “Hoezo negatief gelul, ik meen hetgeen ik zei over die tattoo …”. Siem stond nu op en zei “WAT! Nog doorgaan ook? Opgedonderd etterbakkie!”. Ik wilde me niet laten intimideren en vond het belachelijk dat Siem dacht het recht te hebben mij van het terrein rondom het kraakpand af te sturen. Ik zei “Ik ga me hier niet laten wegsturen door jou? Ik ben net zo welkom op dit terrein als jij.”. Na een paar keer een steeds bozer geschreeuwd “Oprotten, NU!” heen en een “Neuj?” terug kwam Siem met zijn middelvinger naar me wijzend op mij af lopen. Hij zei luid “Zoals Adolf Hitler zuiver ik dit terras van alle negativiteit! Maak dat je wegkomt en rap een beetje! Die negativiteit van jou tolereer ik hier NIET.”.

Hij stond zo’n beetje tegen mij aan. Ik voelde me bang, maar wilde moedig blijven en bleef staan. Jaxx sprong er tussen. Die zei tegen mij “Het lijkt me beter dat je nu gaat – tot later.” en dirigeerde Siem weer terug richting zijn stoel. Ik fietste het plein af en ging terug naar de tent.

Daar werd ik heel boos en begon ik hardop te mopperen. Wat dacht die Siem wel! De klootzak, mij zo behandelen, alleen maar vanwege die tattoo uitspraak? Ik wilde hem wel door zijn kop schieten met een pistool! De hond!

Toen gebeurde er iets aparts – opeens kreeg ik het idee dat het verkeerd was wat ik zei en voelde ik hoe de woede snel weg leek te zinken.

Verklaring:
Later dacht ik dat dit wegzinken betekende dat de boosheid werd verdrukt door demonen. Dit omdat boos worden over onrecht een krachtig geestelijk wapen zou zijn en de demonen me wilden aanleren mijzelf niet meer toe te staan me boos te voelen, zodat ik een minder groot gevaar voor hen zou zijn.

Het kan ook zijn dat ik me gewoon schaamde voor mijzelf en/of schrok van mijn eigen extreme uitspraken.

De tattoo kwam er later toch, maar wel met een aanvulling.

“Je bent een radio!”

Op een middag besloot ik een wandeling te maken. Ik liep het bos uit en liep richting het picknickbankje aan het begin van de straat. Daar zag ik een geestelijke gestalte bij één van de boerderijen verder op staan. Er kwam gescheld vanuit de richting van deze gestalte. Ik sprak terug met mijn hoofdstem. De reacties die van de geestelijke gestalte terug kwamen, kwamen er op neer dat ik een rotjoch was.

Een vrouwelijke stem schreeuwde me toe: “Je bent overal te ontvangen! Je bent net een radiozender!”. Daar maakte ik mij niet zo druk over – er waren helemaal niet zoveel mensen in de buurt, op de geest bij de boerderij na, die me konden ontvangen?

Ik besloot even in het gras vlak bij het picknickbankje te gaan liggen. Het was een vrij warme en zonnige dag en ik voelde me best wel moe; ik was alweer een aantal dagen wakker. Weer schreeuwde de vrouwelijke stem me toe: “Ga daar weg! Je gaat hartstikke dood zo!”. Na eventjes gelegen te hebben besloot ik naar mijn tent terug te gaan. Daar ging ik op mijn slaapmatje liggen en ben ik in slaap gevallen. Ik heb een korte tijd geslapen.

Verklaring:
De stem zei dat ik als radiozender functioneerde omdat ik eerder de waarschuwing had gekregen dat ‘mijn berichten op relatief 40 meter hoorbaar’ waren en ik meende dat de stemmen die toen spraken de waarheid spraken.

Ik kreeg in 2024 het idee door dat de vrouwelijke stem wederom de moeder demon zou zijn en dat het iets te maken heeft gehad met die keer dat ik van huis weggelopen was. Dit bleek te kloppen – ik ben eens van huis weggelopen en liep een modderig akkerland op. Mijn moeder was ziedend. Ze heeft me staan roepen bij het raam van mijn slaapkamer tot ik terug kwam. Ook vertelde mijn moeder me wel eens dat als ik zomaar weg zou lopen en alleen op pad zou gaan, ik dan wel eens dood zou kunnen eindigen – zo was het mensen die alleen door het land reisten wel vaker vergaan. Ook heb ik als kind eens een zware zak stenen versleept tijdens een hittegolf. Toen was ik erg bleek thuis gekomen – ik was bevangen door de hitte. Al deze herinneringen tesamen maakten het dat de moeder-demon als zodanig reageerde.

Ik word geroepen in het bos

Af en toe liep ik door het bos. Dan hoorde ik mijn naam geroepen worden door een vrouwelijke stem die klonk als Roos van het inloophuis. Dit is een aantal keren gebeurd. Ook hoorde ik wel eens andere stemmen praten en mijn naam roepen vanuit de richting van het picknickbankje vooraan het bos. Als ik dan ging kijken was er niemand. Ik meende dat het kwam door een geestelijk contact tussen mij en Roos. Waarom dit werkelijk gebeurde weet ik (in 2024) nog niet.

September 2013 – Zoektocht naar de waarheid

De veer van de Buizerd en de verwarring rondom Helena / Elena

Op een dag wandelde ik wat rond in het achterste deel van het bos. Toen ik terug bij de tent kwam zag ik iets achter de tent vallen. Elena zei: “Er ligt een cadeautje voor je achter de tent.”.

Ik vond een veer van een buizerd. Een licht klinkende joelende stem zei: “Demon!”. Ook zei een vrouwelijke stem “Elena speelt spelletjes.”.

Ik begon in de war te raken over hoe het nu werkelijk zat met Helena en Elena. Ik had vaak een gevoel dat ik voor de gek werd gehouden en dat Helena en Elena één en dezelfde geest waren.

Uiteindelijk ben ik eens heel kwaad geworden omdat ik het Helena/Elena spelletje zat was. Hun dubieuze claims over de zogenaamde werking van magie bleken iedere keer weer niet te kloppen. Ik werd heel erg boos en brak toen de staf die we in april hadden ingewijd doormidden. Ook gooide ik de bijbehorende steen weg. Toen ik dat deed, zei een kinderlijk klinkend stemmetje “Nee, mijn lieveling!”. Daarna begon het verkeer in de verte een joelend geluid te maken.

Ook trapte ik een tak van de hulst waar ik onder woonde kapot. Daar voelde ik me na de tijd erg schuldig over – dat had die boom niet verdient.

De lange staf die energie vanuit ‘de bron’ tapte, liet ik staan en ook de speciale stenenverzameling hield ik langer.

Ik besloot dat er maar één geestelijk figuur moest zijn. Deze moest ‘Helena’ zijn, dat was hoe deze geest zich origineel geïntroduceerd had. Helena en Elena bleven nog wel steeds afwisselend contact met me opnamen.

De veer prikte ik in de hoek van de tent. Enige weken later zag ik ‘s nachts hoe deze veer op en neer leek te bewegen. Ik kreeg het idee dat dit door demonische magie kwam. De veer ging dan ook snel mijn tent uit.

Verklaring:
Uiteindelijk was het wel waar dat Helena en Elena één en dezelfde waren. Het waren de ideeën die Luca me eerder ingegeven hadden die me op dat moment lieten denken dat Helena en Elena twee verschillende figuren zouden zijn.

De werkelijke reden dat de Buizerd veer bewoog was omdat de luchtstromen veroorzaakt door de kaarsjes in mijn tent deze liet bewegen.

Ik vermoed dat het kinderstemmetje dat begon te joelen een kindsdeel van mij was dat van mooie, speciale stenen houdt. Daar ben ik nu eenmaal gek op, het kost me moeite om mooie, speciale stenen weg te gooien. Die houd ik liever in bezit.

De situaties rondom de Boze Ogen

Op een dag begon ik zogenaamde boze ogen te zien in de tekeningen die ik op het binnenkant van het tentdoek gemaakt had. Er viel me een idee in dat dit kwam omdat de beeltenissen die ik zag en met stift overgetrokken had door demonen veroorzaakt waren. Deze afbeeldingen zouden vol met verstopte magische symbolen zitten – ik meende naast de boze ogen ook tekst in een vreemde taal te kunnen onderscheiden in de afbeelding.

De kwade geesten zouden de symbolen in deze magische tekeningen kunnen gebruiken om hun invloed te doen gelden in mijn wereld. Op het moment dat de kwade geesten bezig zouden zijn hun kracht op mij te richten zou ik dat kunnen zien omdat de symbolen die verstopt zaten in de tekeningen dan op zouden gaan vallen.

Een boos oog was in eerste instantie een ellips met een verticale streep erin. Zoals een kattenoog. Maar de ellips kon net zo goed een vierkant met een streep erin zijn. Ik begon met het weg kleuren van deze ogen – ik kleurde ze gewoon volledig zwart in. Maar hoeveel ik er ook weg kleurde, er bleven er meer tevoorschijn komen in de afbeeldingen.

Na vele ervan weg gekleurd te hebben begon ik me te beseffen dat het een compleet onbegonnen werk was om alle tevoorschijn komende boze oogvormen weg te kleuren. Uiteindelijk besloot ik de ogen te negeren en niet meer verder met het inkleuren te gaan.

Enige tijd later ben ik de tekeningen gaan uitwissen door ze volledig over te kleuren met zwarte viltstift. Zo wilde ik de vermeende ingangen van de demonen neutraliseren.

Ik kleurde eerst de naakte vrouwen aan de linkerkant van de ingang van de tent weg. Ik keek er eens naar en vernam de gedachte “ruk muur”. Ik meende dat deze gedachte bij mijn vader weg kwam. Ik voelde me ongemakkelijk – ik wilde niet dat mensen verkeerde ideeën kregen bij het zien van die tekeningen en schaamde me voor het idee dat ze zouden denken dat ik zou zitten te

masturberen terwijl ik naar die tekeningen keek. Dat deed ik niet – ik voelde me niet opgewonden worden door deze tekeningen van naakte vrouwen.

Ik vond het eigenlijk helemaal niet leuk om de tekeningen weg te kleuren. Toch zette ik door tot de stift op was. Daarna heb ik een nieuw pak stiften gekocht en er nog een stift aan verspilt. Daarna heb ik het weg kleuren verder laten zitten. Toen zat ik opgescheept met een aantal grote, lelijke zwarte vlakken op het tentdoek. Dat vond ik ook niet erg leuk.

Verklaring:
De boze ogen die ik toen zag waren de eerste signalen van een besmetting met een ziekmakend micro-organisme. In dit geval, de borreliose bacterie die de ziekte van Lyme veroorzaakt. Het waren signalen vanuit mijn onderbewustzijn, om me te waarschuwen.

De informatie die in herinneringen lagen opgeslagen die de verbeelding van de boze ogen mogelijk maakten waren deze:

- *Vroeger dacht men dat heksen herkenbaar waren aan 'het boze oog' en/of 'het boze oog' op een ander konden leggen – 'het boze oog' was dan een vervloeking van een kwaadwillende heks. Deze 'boze oog' vervloeking zou je onder andere ziek kunnen maken.*

- *Men dacht deze heksen aan zogenaamde 'duivelstekens' te kunnen herkennen: wratten, gevoelloze plekken of verkleuringen van de huid waren verdacht. Er bestaat een theorie dat de verkleuringen van de huid veroorzaakt zou kunnen zijn door lyme infecties. De meeste heksen die veroordeeld werden kwamen uit gebieden waar veel teken te vinden zijn – waar de kans op een tekenbeet dus ook groot was.*

Hier kwam de koppeling lyme – heksen – boze ogen vandaan.

Het concert

Ik haalde een keer een nacht gitaarspelend door. Daarna hoorde ik de geesten praten over mijn gitaarspel. Dat zou mooi klinken. Ik en de stemmen overlegden. We spraken af dat ik een concertje ging geven.

De avond daarna gaf ik dat concertje. Dat kostte me moeite – ik twijfelde over welke nummers ik wilde spelen en het lukte mij niet goed om vloeiend en strak te spelen. De geesten vonden het concert maar niets. Ze begonnen te mopperen. Ik kreeg het volgende gesprek mee:

- “Ik dacht dat je zei dat hij goed kan spelen? Het klinkt nergens naar!”
- “Ja, vorige keer speelde hij een stuk beter...nu is het waardeloos!”
- “Hee gast, kun je niets goeds spelen? Speel eens wat leuks of zo!…”

Ik probeerde nog ‘iets leuks’ oftewel iets wat ik sowieso vet goed zou moeten kunnen spelen op de gitaar te spelen, maar het lukte me niet. Ik kon er gewoonweg niet het gevoel voor vinden – alles wat ik probeerde te spelen klonk alsof ik het met vet stijve, stramme vingers speelde en klonk gevoelloos. Er weerklonk een boe-geroep uit het publiek. Ik hield op met spelen. Daarna verloor ik de zin en de moed om verder gitaar te spelen.

Verklaring:
Dit was een herhaling van situaties uit 2007 en 2008. Toen waren ik en een paar vrienden een bandje gestart. Ik zat niet lekker in mijn vel en kon het goede gevoel van de eerste keer oefenen en van de eerste keer live optreden niet evenaren. Het hele muziekspel klonk naar mijn idee iedere keer bagger en ik gaf het spelen al na een enkel à anderhalf nummer op. Dan liep ik de oefenruimte uit of het podium af en vluchtte ik weg.

Het was ook wel zo dat de live concertjes wel eens echt bagger waren – dan klapte het publiek ook niet uitbundig en vond ik het niet leuk meer. Dan vluchtte ik ook snel weg.

Daar refereerde deze situatie aan – aan oude pijngevoelens.

Na deze gebeurtenis in het bos vond ik gitaar spelen ook niet echt leuk meer – ik begon ieder foutje te horen en voelde gewoonweg niet meer de euforie van daarvoor. Ik heb het in de jaren erna nog wel eens geprobeerd, maar de euforie bleef meestal ver weg. De zin om veel te gaan oefenen zoals voorheen bleef mij ook ontbreken.

De stervende mol

Op een dag kwam ik thuis bij de tent en zag ik een mol naast de tent rond kruipen. Ik kreeg het idee dat deze aan het sterven was. Ik wilde dit niet volledig geloven en wilde ervoor zorgen dat de mol zich in ieder geval comfortabel zou voelen en beschermd zou zijn tegen roofvogels. Ik legde wat bladeren en mos over de mol heen. Toen zeiden de stemmen dat ik de mol verder met rust moest laten – deze zou zich verder zelf wel redden. Zo deed ik.

Enige uren later vond ik de mol op een kleine afstand van zijn verstopplek – deze was nu dood. Ik maakte een gat in de grond en stopte de mol daar in. Daarna maakte ik het gat weer dicht en legde ik er een kei op.

Helena's wijsheid over teken

Op een avond plukte ik de zoveelste teek van mijn been. Deze gooide ik in een brandend waxinelichtje. Ik ergerde me flink aan de constante aanvallen van de teken. Een geest zei dat de teken me aanvielen ter vergelding van het overtreden van de regelgeving die mij een tijd eerder was opgelegd door de geesten van het bos. Helena vertelde vervolgens ook het één en ander over het nut van teken: teken zouden de natuur helpen door de zieken en verzwakten over het randje van de dood te drijven.

Geestelijke leer: Het doel van het bestaan uitgelegd

Op een avond legde Elena het volgende over de redenen van het bestaan uit:

Nadat een bewustzijnsproces geboren is, begint het aan een lange, onbestemde reis door het universum. Tijdens deze bijzondere reis leeft men vele levens door vele tijden heen. Men kan er ook voor kiezen om op buitenaardse werelden herboren te worden en daar een leven te leiden. Het is gedurende deze reis dat het bewustzijn kan groeien, door middel van het opdoen van velerlei ervaringen en het leren van vele lessen.

Andere geestelijke en magie gerelateerde zaken

Ik zag 's nachts eens een stel kevertjes die lijntjes en magische tekens in de stok die het doek van de voortent omhoog hield aan het knagen waren. Ik meende dat dit een vorm van natuurmagie was en dat deze spoortjes en tekens iets te maken had met de manier waarop energiestromen rondgeleid werden. Er viel me in dat ze kwade intenties hadden en probeerden de energiestromen zo te beïnvloeden dat het in mijn nadeel zou zijn – dat wilde ik niet geloven. Ik stond onder een hulst, de boom die zou beschermen tegen hekserij en zwarte magie. Ik gokte en hoopte er op dat de natuurgeesten de kevertjes aan het werk had gezet met de intentie me te willen beschermen.

Verklaring:
De kevertjes die ik zag heten 'letterzetters'. Het kevertje is een plaagdier dat voornamelijk sparrenhout lekker vind – de stok was van douglassparrenhout. De vermeende magische circuits en symbolen waren niets meer dan willekeurige, betekenisloze vraatsporen.

Ik plaste altijd bij een dode boom aan de oostzijde van de open plek. De geesten zeiden dat ik verspreid in de omgeving moest plassen en niet constant op één plek omdat dat slecht voor de grond en de omliggende bomen zou zijn.

Verklaring:
Dit kwam voort uit mijn eigen wijsheid. Het is inderdaad niet goed altijd op dezelfde plek te plassen. Dit veroorzaakt verzuring van de grond.

Volgens de geesten zou er op de plek waar Daaf diens tent had gestaan een oude man op de grond liggen. Het idee viel me in dat het een deel van Daaf zou zijn dat daar achtergebleven was.

Verklaring:
Waarom de stemmen dit zeiden weet ik niet – misschien om me een schuldgevoel aan te praten omdat ik daar vaak vlak bij stond te urineren?

Misschien dat het refereerde aan hetgeen wat ik in mei heb gezien, ten tijde van de situatie met de reuzen. Toen lag er vlak bij dezelfde plek ook iemand op de grond. Toen werd er beweerd dat dat mijn zelfcontrole zou zijn geweest die ten val was gekomen en op de grond lag. Daaf was zijn zelfcontrole verloren en verslaafd geraakt aan harddrugs.

Er speelden geregeld een stel jonge muizen op de open plek. Ik heb eens met eentje via de geest gesproken. Deze muis zou ‘Najan’ heten. Later noemde ik deze muis wel eens ‘Najan supermuis’.

Verklaring:
Ik weet niet zeker of ik daadwerkelijk geestelijk contact heb gehad. Gezien de omstandigheden toendertijd en gezien de aard van de meeste dieren is om contact met de mens te vermijden ga ik er van uit dat er zeer waarschijnlijk geen werkelijk contact met deze muis is geweest.

Ik liep eens door het bos met het eetbare planten- en kruidenboekje. Toen voelde ik een soort duw tegen het boekje aan en viel deze uit mijn handen. Ik dacht toen dat een geest deze uit mijn handen geslagen had.

Verklaring:
Dit kan door mijn toedoen gekomen zijn of een psychosomatische reactie (veroorzaakt door zaken in het onderbewustzijn) zijn geweest.

Een naam voor een magiër

Ik vond dat ik als demonen jagende magiër een gepaste naam moest hebben. Na enig denken en wat spelen met Latijn in een vertaalmachine kwam ik uit op de naam ‘Tantibus Mali’. Dat moest zoiets als ‘nachtmerrie van het kwaad’ betekenen. Dat vond ik wel een gepaste naam.

Het vloerkleed

Toen ik eens naar de weggeefwinkel ging, kwam Harm naar mij toe. Hij vroeg me of ik belang had bij een vloerkleed, ter isolatie van de vloer voor als de winter kwam. Het was een stuk koeienhuid dat groot genoeg was om de hele vloer te bedekken. Ik nam het aan. In de tijden er na zag ik wel eens magische symbolen op het kleed verschijnen – ik maakte me er soms wel eens zorgen over of dat geen zwarte magie was. De geesten beweerden namelijk af en toe van wel. Ik negeerde dit soort dingen verder. Het was een fijn kleed.

Desondanks dat ik me niet altijd even correct had gedragen tegenover de kraakgroep hielp Harm me toch. Hij bood wel vaker spullen voor de tent aan – het slaapmatje waar ik op lag, had ik eerder in het jaar van hem gekregen. En ook had ik in 2012 een grote leger rugzak van hem gekregen in de tijd dat ik op straat leefde. Dat heb ik uiteindelijk heel erg gewaardeerd.

Nu of Nooit Geworden – de laatste waarschuwing van Samuel

Samuel kwam nog eens aan met een waarschuwing. Deze had ik ook opgeschreven in het ‘boekje van de toekomst’. Ik kreeg Samuel zijn openbaring bij het skateparkje door. Samuel zei: “Je paranormale krachten zijn behoorlijk relatief aan de spiegel van het bewustzijn. Jij moet ophouden met drank en drugs te gebruiken en je eens gaan richtten op het positieve. Jij zou veel constructieve krachten los kunnen laten. Je hebt te weinig respect voor de bewustzijnsreële krachten.”

Verklaring:
Dit kwam wederom voort uit herinneringen aangaande Jaxx. Hij heeft me in de periode dat ik op de wietbungalow paste op mijn sodemieter gegeven omdat ik respectloos zou zijn. Ook zeiden hij en Senn dat ik op moest houden drank en drugs te gebruiken. Dat waren woorden die ik toen niet wilde horen.

Aanvallen van demonen tijdens een concert bij het kraakpand

Ik had in de tijd dat ik nuchter was met de mensen van de kraakgroep gepraat en gevraagd of ik weer op de zaterdagavonden mocht komen. Ik vertelde ze hoe het beter ging en dat ik me niet meer bezig hield met harddrugs. Ik mocht weer komen op de voorwaarde dat ik niet onder invloed van harddrugs zou zijn.

Toen ik weer geld had, ging ik in no-time weer aan de zuip en aan de speed. Er zouden op een gegeven moment bandjes optreden bij het kraakpand en ik wilde daarheen. Ik haalde een nacht door en ging naar het kraakpand toe.

Daar werd ik aangevallen door boze geesten. Die scholden me continue uit: ‘speedfreak’, ‘waardeloze junkie’, ‘misselijk rotjoch’, ‘vieze kankerjunkie´, ‘kankerlijer’. Dat gescheld hield af en toe op en begon dan enige tijd later weer.

Ik voelde me helemaal niet op mijn gemak, maar wilde mij niet door het kwaad laten wegjagen dus ik bleef zitten. Ik heb voor het grootste deel van de avond alleen aan een tafel gezeten en heb me heel erg gedeprimeerd gevoeld. De muziek vond ik ook niet super en ik was iedere keer blij dat een bandje klaar met spelen was.

Er stonden twee vrouwen bij de bar. Op een gegeven moment keek één van de vrouwen mij aan. Deze sloeg geschrokken haar hand voor haar mond. Even later zag ik dat ze in tranen bij de bar stond. Daarna gingen zij en haar vriendin weg. Ik dacht dat ze in tranen uitgebarsten was omdat ze door had dat ik belaagd werd door het kwaad.

Toen de bands klaar waren met spelen heb ik nog even aan de bar gezeten. Daar keek ik naar een video clip die op het computer scherm speelde. Opeens zei een jong klinkend stemmetje in mijn

hoofd (waarvan ik dacht dat het Eprelzem was): “Hé stinkbek.”. Ik dacht “Huh, op wie scheld jij nu dan?” en keek opzij naar de deur. Die viel net dicht. Ik keek naar achteren en zag net iemand achter een van de steunpilaren in de kelder verdwijnen. Ik keek langs de andere kant opzij en zag Noud staan praten met een aantal bandleden. Ik liep naar Noud toe en vroeg hem of hij net door de deur binnen gekomen was. Dat bleek zo te zijn.

Toen ik het later met hem er over had, vertelde hij me dat ik hem aangekeken had en toegeknikt had toen hij binnen gekomen was. Maar dat had ik niet – ik keek naar het computerscherm en hoorde een stemmetje iets zeggen. Het was net alsof we twee verschillende versies van de realiteit hadden beleefd.

Ik vond het verder helemaal geen leuke avond en voelde me eigenlijk best wel boos over dat de demonen me aangevallen hadden.

Verklaring:
Ik meende dat de vrouw die schrok en begon te huilen op een paranormale manier kon zien dat ik door het kwaad aangevallen werd. Ik weet nog steeds niet of dat de werkelijke reden was dat ze leek te schrikken toen ze naar me keek. Het kan ook zijn dat ze slecht nieuws gekregen had en dat haar reacties niets met mij te maken hadden.

De reden dat de demonen me aanvielen was omdat ik tegen de afspraken die ik met de kraakgroep gemaakt had in toch onder invloed van speed naar het concert in het kraakpand gegaan was. Daar voelde ik me eigenlijk helemaal niet oké bij. Toch deed ik het. Daar vielen mijn innerlijke demonen mij vervolgens keihard op aan.

De situatie met Noud is moeilijk verklaarbaar. Wat bepaalt een subjectieve ervaring? Bestaan er parallelle universums? Of is het puur informatie-verbeelding wat er gaande is? Waarom zag hij één versie, diegene waarin ik hem aankeek en groette, en hoorde ik die versie als “Hé stinkbek”? Wat bepaalt wie welke informatie op welke manier verbeeld ziet?

Naar hetgeen ik nu begrijp is dat de verbeelding van informatie subjectief is. Dus mensen kunnen dingen verbeeld zien die zowel vanuit materiele als geestelijke informatiebronnen gevoed worden.

Ik krijg de naam van het kwaad in mijzelf te horen

Op een middag was ik weer in contact met de geesten van het bos. Dit waren nu mannelijke stemmen die hoorbaar waren buiten de tent. Ik was er inmiddels achter dat er een kwaad binnen in mijzelf bestond. De geesten vertelden me de ware naam van dat kwaad.

Deze naam zou ‘Peprelzem’ zijn. Het zou een Hebreeuwse naam zijn.
Ik dacht dat het ‘Pep’ gedeelte een verwijzing was naar mijn speedgebruik – de kwade geesten hadden me herhaaldelijk aangevallen op deze kwestie. Ze scholden me dan uit voor ‘speedfreak’ en noemden me een waardeloos rotjoch en dergelijke. Dat vond ik niet leuk.

Dus ik meende dat de echte naam niet ‘Peprelzem’ moest zijn, maar ‘Eprelzem’ – de logica hierachter zijnde dat de eerste ‘P’ er alleen maar bij gevoegd was om mij te treiteren en dat ‘Eprelzem’ alsnog erg buitenlands – Hebreeuws – klonk … zodoende werd de naam van het kwaad in mijzelf ‘Eprelzem’.

Verklaring:
Ik weet niet waarom de geesten aankwamen met deze naam en waarom ze zeiden dat deze ‘Hebreeuws’ zou zijn. Misschien kwam het omdat ik toen af en toe de bijbel gelezen had en deze (in ieder geval de Thora – de eerste handvol boeken van het Oude Testament) van origine in die taal geschreven zijn?

Soms heb ik wel eens gedacht dat het kwam omdat ik in een vorig leven een Hebreeuwer ben geweest.

Ik heb in 2013 geprobeerd de naam te ontcijferen via Google Translate. Deze kwam via gesuggereerde vertalingen naar Hebreeuwse letters uit op diverse betekenissen – afhankelijk van hoe ik de lettergrepen noteerde en welke suggesties ik aanklikte.

Één van deze vertalingen was ‘aforisme’. Een aforisme is een korte, bondige uitspraak, vaak niet meer dan één zin lang. Aforismen kunnen grappig, paradoxaal en/of absurd zijn en bevatten vaak een boodschap van wijsheid.

Eprelzem kwam nog wel eens met woordspelletjes aan in de begintijd.

Later heb ik eens aan een Israëlische jongen gevraagd wat de naam ‘Eprelzem’ betekenen zou. Volgens hem betekende het ‘De drugs van april’. Zem betekent drugs en Eprel betekent april.

Ik vond ‘de drugs van april’ best wel een aparte betekenis – alsof mijn verslavingssituatie in april anders werd. Toen ik er nog eens over na dacht, besefte ik me dat er helemaal niets speciaals in april gebeurd was. Ik was het hele jaar door af en aan flink aan de speed. Er was geen speciale betekenis.

Hoe de situatie rondom Eprelzem verder verliep

In de weken nadat ik de ware naam van het kwaad in mijzelf gekregen had, heb ik veel met Eprelzem gepraat. Gedurende deze tijd verdween Samuel langzaam naar de achtergrond, tot deze compleet verdwenen en vergeten was. Helena bleef echter wel op de voorgrond aanwezig – ook omdat ik graag contact met haar onderhield.

Eprelzems beeltenis verscheen in het tentdoek en later in het aluminiumfolie waarmee ik de tent geïsoleerd had. Eerst leek hij op een klein kind – misschien zes jaar oud?. Hij praatte toen ook met een kinderstem.

Eprelzem liet me in deze tijd eens horen dat hij op verschillende afstanden van mij kon zijn. Hij kwam eerst dicht bij mij, toen klonk zijn stem alsof hij naast me stond. Daarna ging hij iets verder op ‘staan’ en sprak hij weer, zijn stem klonk toen verder van mij weg.

Daarna verscheen hij als een puber. Toen leek hij op Nino. Ik vond deze gelijkenis vreemd, maar er werd me door de stemmen verzekerd dat het Eprelzem zou zijn. Zijn stem veranderde toen ook naar een iets oudere stem.

Tijdens een gesprek met deze puber-Eprelzem zei hij “Hier beneden nemen we alles met een korreltje zout en lachen we overal om.”.

De geesten vertelden me dat demonen heel snel opgroeien en dat dat de reden was dat Eprelzem zo snel van uiterlijk veranderde.

Eprelzem begon me raadseltjes op te geven. Het waren allemaal vrij simpele vragen, van het type waarbij het antwoord al in de vraag zelf verstopt zit. Eprelzem beweerde dat ik na een week of twee al 400 raadseltjes opgelost had en dat ik heel slim was.

Tijdens deze periode probeerde ik mij te focussen op het werken aan het ‘boekje van de toekomst’. Dit lukte niet omdat ik steeds afgeleid werd door de raadseltjes van Eprelzem. De eerste keren dat ik hem op droeg stil te zijn, bleef hij eventjes stil voordat hij weer begon te praten. Al snel bleef hij steeds minder lang stil, tot het verzoeken tot stilte niets meer uit haalde.

Ik probeerde hem te negeren, maar hij bleef vervelend en opdringerig door praten. Soms begon hij op mij te schelden als ik hem negeerde. Ook kwamen er wel eens gesprekken tussen andere demonen op gang, die ik veel te interessant vond en waardoor ik afgeleid werd.

Ik begon me af en toe te ergeren aan de hoeveelheid afleiding die de stemmen veroorzaakten en aan de trage vooruitgang van mijn schrijfwerk.

Ik vroeg Eprelzem op een nacht eens wat de bedoeling van die raadseltjes was. Hij zei dat het de ‘1000 vragen waar niemand een antwoord op heeft’ waren.

Ik zocht via Google naar de term “1000 vragen die niemand kan beantwoorden” en kwam er achter dat dit een uitspraak uit het Bijbelse verhaal van Job is. Ik vond het vrij wonderbaarlijk dat Eprelzem met een uitspraak die gebaseerd was op iets uit de Bijbel op de proppen kwam.

Verklaring:
Hoe Eprelzem bij deze uitspraak kwam weet ik niet – eigen herinneringen? Iets anders? Het kan zijn dat dit een herinnering was van de keren mijn opa en oma mij uit de Bijbel hebben voorgelezen.

Op den duur kreeg Eprelzem een volwassen uiterlijk. Hij zag er toen uit als een archetypische zwarte magiër. Hij droeg een zwarte cape, had een kaal hoofd en wallen onder diens ingezonken oogkassen. Hij had gemeen kijkende ogen, een valse glimlach en een flinke haakneus.

Verklaring:
Deze beeltenis was gedeeltelijk gebaseerd op ‘oom Fester’ van de Addams Family. Daarnaast hadden diverse tekenfilms uit het verleden ook bijgedragen aan het archetypsche beeld van de duistere magiër.

Ook maakte Eprelzem af en toe opmerkingen in de trend van “Niet nog een nacht doorhalen! Altijd maar weer dat nachten wakker blijven! Hé junkie, lekker wakker blijven?”. Alsof hij het niet leuk vond dat ik lang wakker bleef en constant met het boekje van de toekomst bezig wilde.

Zo gingen er vele dagen en nachten vol gesprekken tussen mij en de geesten voorbij – van de andere dingen zoals het schrijven in het ‘boekje van de toekomst’ kwam weinig meer terecht in deze tijd. Daar begon ik na verloop van tijd wel van te balen.

Theorieën over hoe men geestelijke verlichting kan bereiken.

Ik begon een tijdlang ideeën te krijgen over hoe ik geestelijke verlichting kon bereiken. Als ik dan een idee had gekregen en het toe paste leek het eerst te werken. Echter, na een nacht slapen of na een aantal dagen tot weken bleek het dan zo te zijn dat ik het mis had en dat hetgeen ik probeerde geen werkelijk effect had gehad. De geesten hielden me eigenlijk keer op keer voor de gek door mee te gaan in de verhaallijn die vanuit een idee en het toepassen er van voort kwam.

Verlichting theorie #1: Hoger bewust maken van alle onderbewuste delen.

Één van de eerste ideeën over hoe ik verlichting zou kunnen vinden kwam er op neer dat men in contact moest zien te komen met diens eigen onderbewustzijn. Men zou vervolgens hetgeen wat daar qua processen bestaat bewust moeten zien te maken. Daardoor zou men de onderbewuste processen naar een hoger niveau tillen – naar het bewustzijnsniveau waarop men in het dagelijkse leven verkeert.

Als alle onderbewuste delen dan uiteindelijk zijn verheven naar het bewuste toe en er qua bewustzijnsdelen niets meer in het onderbewuste bestaat dan is er geen reden meer om het onderbewuste niveau van bestaan te laten voortbestaan. Dit zou dan instorten en het niveau daar boven zou het nieuwe onderbewustzijn worden. Tegelijkertijd zouden de delen die zelfbewust zijn en weten wat er aan de hand is in het dagelijkse leven een niveau omhoog gaan en het nieuwe standaardniveau bewustzijn worden. En zo zou de hele cyclus weer opnieuw beginnen.

De delen die in het hogere bewustzijn zouden verkeren zouden verder omhoog kunnen (en meestal willen) groeien – maar hoe verder men komt hoe moeilijkere situaties men tegenkomt.

Verlichting theorie #2: Scheiden van goed en kwaad

Wij mensen zouden naar ‘Gods evenbeeld’ geschapen zijn en naar mijn idee werd daar mee bedoeld dat we geestelijk hetzelfde zouden werken als ‘God’. Ook zouden we ieder onze eigen ‘satan’ proces hebben.

De volgende theorie die me in viel, ging als volgt: Men moet diens eigen geest doorzoeken gaan en alle heikele kwesties uit het verleden nogmaals bestuderen. Deze moest men nog één laatste maal door nemen en bij iedere kwestie moest men dan de lessen die men er uit zou kunnen leren tot zich nemen en daarbij besluiten foute handelingen niet meer te herhalen. Men moet dan het deel met die karaktereigenschap verwerpen en alle kwalijke gedragspatronen van henzelf verwerpen. Deze zouden vervolgens terecht komen bij het satan-proces. Als men zichzelf dan volledig gezuiverd heeft van het kwaad, dan zal God de mens helpen te bevrijden en de duivel die de slechte eigenschappen heeft overgenomen in het eeuwige vuur werpen.

Na het bedenken van deze theorie ging ik een tijd lang allerlei pijnlijke, beschamende zaken uit het verleden bij langs. Ik bedacht me dan welke lessen ik vanuit de gemaakte fouten kon leren en verwierp daarna het slechte gedragspatroon. Dat ging naar Eprelzem toe. Hoe veel fouten ik ook

onder ogen kwam, er bleven altijd weer meer kwesties omhoog komen. Op een gegeven moment kwamen kwesties die ik daarvoor opgelost dacht te hebben opnieuw voorbij. Daarna ontdekte ik dat Eprelzem – het zogenaamde kwaad dat mijn verworpen eigenschappen cadeau kreeg – helemaal geen karakterverandering onderging en geestelijk blijkbaar helemaal niets van mijn verworpen eigenschappen absorbeerde. Oftewel, de theorie klopte niet en ik vergat deze dan ook alweer snel.

Verlichting theorie #3: Eigenschappen uitwisselen tussen goed en kwaad

Daarna meende ik een tijd lang dat de mens diens satans proces diens kwalijke karaktertrekken uitwisselde met de mens. Hierdoor kregen mensen scherpe randjes en gingen ze zich gemeen en achterbaks gedragen. De manier om verlichting te vinden was door de kwalijke eigenschappen terug om te wisselen met de goede om zodoende een uiterst goede geest en een uiterst kwade geest te veroorzaken. Daarna zou de uiterst kwade geest door God en engelen voorgoed het vuur in gesmeten kunnen worden en ik zou als bevrijdde geest weer mijn gang kunnen gaan.

Het was in dit tijdperk dat Eprelzem regelmatig beweerde dat ‘de échte Roelof Egbert Bast dit en dat nimmer zus en zo zou doen! Ik herinnerde mij vooral hoe ik als kind dingen deed en ‘claimde’ positieve en constructieve karaktertrekken terug. De échte Robert was iemand die veelal vriendelijk en aardig was naar mens en dier en ook wel doorzettingsvermogen had en hield van klusjes en werkjes doen. De echte Roelof Egbert Bast was iemand die het nooit op gaf en in zijn eigen ideeën geloofde.

Mensen bij het kraakpand bespreken spontaan één van mijn pijnlijke zaken

In deze periode ging ik eens langs de open muzieksessie bij het kraakpand. Er speelde een bepaalde kwestie in mijn hoofd, een gemaakte fout, waar ik best wel moeite mee had om te accepteren. Het gekke was, dat er een groepje mensen bij de sessie spontaan over hetzelfde onderwerp begon te discussiëren. Het is mij wel vaker overkomen dat mensen spontaan begonnen te praten over dingen waar ik mee in gedachten rond liep.

> ***Verklaring:***
> *Dit kwam omdat men deze zaken oppikte vanuit het ‘gedachten veld’ wat rondom eenieder van ons bestaat (en wat ons allen verbindt). Dit gebeurt in meer of mindere mate bij iedereen.*

De gillende muis en de nare herinnering

Op een dag fietste ik over het bospad toen ik plotseling een muis hoorde gillen. Waarschijnlijk van de pijn omdat ik met mijn fiets over de muis heen reed. Ik schrok – de kreet herinnerde mij aan één van mijn eigen misdaden: de keer dat ik een muis uit mijn computer gehaald had en deze gemarteld had. De muis overleefde deze marteling niet.

Ik voelde me geschokt toen deze herinnering omhoog kwam.

Later viel me de volgende verklaring in: Deze gebeurtenis was door God gepland. In samenwerking met de geesten van het bos. De muis had zich dus opgeofferd (deze zou toch al ziek zijn) zodat de geesten van het Bos mij er op konden wijzen wat ik in het verleden fout had gedaan.

Verklaring:
De verklaring aangaande het waarom van deze gebeurtenis is onzin. Het was toeval dat er een muis in een tunnel onder het pad zat waar ik overheen fietste. Het was de gil van de muis die de herinnering omhoog haalde – een herinnering waar ik niet trots op ben en moeite mee heb. Ik voelde me eind 2023 nog steeds ongemakkelijk als ik aan hetgeen ik gedaan heb terug denk.

De situatie rondom een equinox ritueel

Op een avond hoorde ik geluiden bij het hunebed veld weg komen en zag ik ook lichtjes branden op het veld. Ik ging kijken. Er zat een groepje mensen in het gras een ritueel uit te voeren. Ze hadden ook een barbecuetje bij zich en hadden wat fakkels branden. Het zag er gezellig uit. Ik vroeg of ik er bij mocht komen zitten, maar het was een besloten gebeuren. Ze waren de equinox aan het vieren. De equinox is wanneer de zon loodrecht boven de evenaar staat. Dit gebeurt twee maal per jaar – rond 20 maart en rond 23 september.

Ik liep het pad op, terug het bos in. Daar hoorde ik in de verte een groepje jongeren. Er kwam een groepje van vier jongeren mijn kant op. Twee ervan hadden stokken bij zich. Ik vroeg ze wat er aan de hand was. Ze hadden de lichten vanuit de verte gezien en ze meenden dat er een satanistisch ritueel bij het hunebed werd uitgevoerd. Ik had het idee dat ze van het woonwagenkamp kwamen. Ik heb ze uitgelegd dat er niets geks gebeurde. De jongeren gingen weer weg en ik ging weer terug naar de tent. Ik was blij dat de situatie niet uit de hand gelopen was.

Het ‘Principe van de Paradox’ – Met Teun bij het skatepark – De Explosie

Op een dag kreeg ik het idee dat we in een paradox leven. Dit was gebaseerd op het idee dat er eerst absoluut “Niets” was – en dat dat “Niets” Alles was, wat er was. En omdat dat Niets Alles was wat er bestond, bestondt “Alles” automatisch al en kon Niets niet bestaan. Of iets dergelijks.

Ik schreef het idee eerst in enkele simpele zinnetjes op. Het onderstaande was ongeveer de eerste versie. De logica hierin vond ik toen ‘geniaal’, achteraf viel de genialiteit best wel tegen:

In den beginne bestond er Niets.
Niets was Alles wat er was.
Omdat Niets, Alles was wat er was, bestond eigenlijk Alles al
Nu omvat Alles dus ook het Niets
Daarmee heeft Niets eigenlijk nooit buiten Alles bestaan
En is er nooit echt helemaal Niets geweest

Ik heb na deze ontdekking drie dagen en twee nachten met Teun op het skateparkje doorgebracht. We luisterden naar muziek en dronken bier en snoven speed. Ik dacht diep na over het principe van de paradox en probeerde een nieuw soort creatieverhaal op te schrijven in mijn boekje van de toekomst.

Terwijl ik bezig was met het paradox verhaal klonk er plotseling een harde knal op het bouwterrein achter ons. Er reed een auto snel weg en even later was er een brandje ontstaan. De brandweer kwam om het vuur te blussen en de politie kwamen mij en Teun, die inmiddels al een tijdje lag te slapen, ondervragen. Onze namen en verhalen werden genoteerd, waarna de agenten weer weg gingen. Dit gebeurde tijdens de nacht van 25 op 26 september.

Verklaring:
Ik meende dat deze explosie en het vuur een reactie waren geweest op mijn schrijven over de paradox – wat ik op dat moment als een soort ultieme heilige waarheid zag. Dat het kwaad probeerde me te intimideren en liet merken dat het niet blij werd van mijn openbaring.

Later besefte ik me dat de explosie en de brand los stonden van mijn activiteiten.

Het begon lichtjes te motregenen en Teun en ik gingen onder een quarterpipe zitten. Teun dook diep in zijn jas weg en ging verder slapen. Ik ging verder schrijven. Het werd daglicht. Teun werd wakker. We kwamen onder de quarterpipe vandaan en zagen een wittig energieveld liggen op het lage deel van de halfpipe die achter de quarterpipe stond. Ik had deze energievelden wel eens eerder gezien, maar dat niet aan Teun verteld. Die vroeg vervolgens aan mij of ik ook de energie op de halfpipe kon zien. Dat bevestigde ik. Het energieveld verdween ook al snel weer.

Verklaring:
Het feit dat Teun hetzelfde zag als mij bovenop het feit dat ik soortgelijke zaken daarvoor en daarna heb gezien laat mij denken dat we beiden hier een daadwerkelijk energieveld van het een of ander hebben gezien.

Ik weet nog steeds niet wat exact zo’n veld veroorzaakt, waarom deze zich vooral in de vroege ochtend te zien zijn of waarom deze na enige minuten weer verdwenen zijn. Ik meende een tijdje dat de energie van onszelf afkomstig was en dat deze wegstroomde wanneer we op de grond zouden zitten of aangetrokken zou zijn geweest door het metaal van de halfpipe. En dat zonlicht iets doet waardoor de energie snel verdwijnt, of dat deze energie simpelweg de grond in zakt (en dat dat altijd zo is, maar dat sommige materialen langzamer doorstromen).

Maar ik heb op dit moment, eind 2024, eigenlijk geen echte antwoorden.

Tegen het einde van de middag begon ik me plotsklaps weer vreemd licht in mijn hoofd te voelen. Teun keek mij weer met toegeknepen ogen aan en merkte op “Je bent aan het uittreden. Heb je wel gegeten vandaag? Je moet iets van een bodem in je maag hebben – iets van brood. Laten we naar de pizzeria gaan.”

We gingen lopend richting het centrum. Mijn fiets lieten we achter op het skateparkje – Teun had zelf geen fiets op dat moment. Ik liet liever mijn fiets niet achter en had ook niet zo’n goed slot, maar Teun haalde me over de fiets te laten staan – anders was dat alleen maar lastig om dat ding door het centrum te slepen.

Toen we bij de parkeerplaats van het gemeentehuis liepen wees Teun me op de fles Smirnoff die ik bij mij had en zei “Misschien kun je die beter hier laten staan – voor het geval er veel politie in de stad is.” Ik wilde de fles eigenlijk niet laten staan en in mijn binnenzak mee nemen, maar Teun zei “Laat hem daar maar staan, in de bosjes, halen we later weer op. Straks willen ze je fouilleren en krijg je een boete.”.

Ik vond het maar een rare suggestie, maar Teun stond er op dat de fles achter bleef. Ik liep een stukje met hem mee het centrum in, maar ik vertrouwde het zaakje niet. Ik had het idee dat als we dan ergens zouden zitten te eten dat Teun dan ‘plotseling’ weg zou gaan. Ik kende hem al wat langer en hij was verslaafd aan crack.

Mensen die verslaafd aan crack zijn neigen meer dan eens onbetrouwbaarheid te zijn. Ik zag hem soms wel drie, vier keer in de week met gestolen fietsen rond zeulen. Waarom stond hij er zo op dat ik zowel de fiets als de fles achter liet? Ik excuseerde mijzelf en keerde terug naar het skateparkje en fietste daarna langs de supermarkt voor wat croissants.

Ik fietste weer terug naar het skatepark, waar zich inmiddels een groepje lokale skaters hadden verzameld. Terwijl ik het plein op fietste was het net alsof de graffiti op de betonblokken van kleur verwisselde. Één van de skaters, een jongeman, riep mij en vroeg me of ik wist hoe laat het was. Ik keek op mijn telefoon en gaf de tijd door. Daarna vroeg deze persoon “Wat kom je hier eigenlijk doen dan?”.

Ik schrok een beetje van die vraag – heel even kreeg ik het idee dat deze vragen bedoeld waren als een bijdehandse manier om mij te laten merken dat ik niet welkom was.

Ik gaf voorzichtig antwoord – “Ja eh...chillen en zo...beetje hangen …”
Toen vroeg hij naar mijn naam. Ik noemde mijn naam – “Roelof Egbert Bast”. De jongeman verstond het eerst niet goed of zo – dus ik gaf hem mijn ID-kaart. Hij las daar mijn naam op en gaf de ID-kaart weer terug. Hij besloot me bij mijn eerste naam te noemen – Roelof.

We raakten wat aan de praat – de jongeman bleek heel vriendelijk en leek het beste met me voor te hebben. Hij vroeg me wat mijn plannen waren en raadde me aan iets van mijn leven te gaan maken zolang dat nog kon. Hij drukte me op het hart na te gaan denken over wat ik nu werkelijk wilde gaan doen. Enige tijd later wilde ik terug naar het bos toe – ik nam afscheid van de jongeman en het groepje skaters en fietste terug naar mijn tent.

Het ‘Principe van de Paradox’ – vervolg

Later vertelde ik Luca over de ontdekking van dit ‘Principe van de Paradox’. Hij bevestigde dit idee als kloppend, maar gaf er verder geen uitleg of commentaar over.

Ik heb op een later tijdstip nog eens een soort formule bedacht die dit principe zou omschrijven. Daarbij had ik een aantal symbolen gebruikt die de ideeën zoals Alles/Niets/Iets voor stelden. De ‘formule’ bevatte zichzelf en was daarmee eigenlijk in principe oneindig. Wat ik eigenlijk deed was hetgeen wat in woordvorm stond, in een ‘formule’ noteren en daarbij leestekens als toewijzer / ongeldig-verklaarder / weet ik wat ook alweer meer voor ‘logische’ zaken gebruiken.

De eerste herschrijving van ‘het Boekje van de Toekomst’ – gebolder en getreiter

Ik ontdekte op een gegeven moment een grote fout in de logica van het ‘Principe van de Paradox’ verhaal. Ik scheurde de foute versie uit het notitieboekje en begon opnieuw. De tweede versie bleek vervolgens ook een fout te bevatten dus die werd ook uit het boekje gescheurd. Tijdens het opschrijven van de derde versie bedacht ik er wat extra dingen bij waardoor deze een klad versie werd en ook opnieuw moest.

Uiteindelijk had ik zoveel bladzijden uit het boekje gescheurd dat het de helft dunner was geworden. Ik vond dat zonde – ik had zo mijn best op het boekje gedaan en vond het best wel mooi geworden. Ik voelde me ook lullig tegenover opa en oma Kaat, die me dat boekje als

verjaardagscadeau gegeven hadden – ik vond het er niet echt uit zien alsof ik er netjes mee omgegaan was.

Ook was het boekje erg belangrijk voor mij – het was immers het ‘Boekje van de Toekomst’; het boekje dat voorspeld was op mijn pad te komen en mijn levensloop voorgoed ten goede zou veranderen...mits ik het boekje zou schrijven, natuurlijk.

Ik ging naar de Action en kocht daar exact hetzelfde notitieboekje. Daarna heb ik alles in een paar dagen en nachten overgeschreven. Dat kostte me wel moeite – ik probeerde zo netjes mogelijk te schrijven. Het viel me op dat mijn nette handschrift anders leek te zijn dan wat het er ooit voor was. Ik dacht dat het kwam omdat Helena me beïnvloedde. Ze zou mijn handschrift beïnvloeden omdat ze bij mij in mijn geest gekomen was.

De boeren waren in deze periode bezig te oogsten en overdag klonk er geregeld hard gebonk en gebolder vanaf de akkers naast het bos. Het was net alsof hun landbouwvoertuigen steeds harder leken te gaan denderen. Soms voelde ik tijdens de hardste knallen de grond meetrillen.

Verklaring:
Ik heb een tijdlang gedacht dat dit veroorzaakt werd door de doorstroming en ontlading van negatieve geestelijke energieën in onze wereld. Ik dacht dat het kwaad niet wilde dat de kennis over de geestenwereld en magie bekend zou worden en op geestelijk niveau aanvielen toen ik begon te schrijven.

Het idee over de doorstroming kwam voort uit een eerdere ervaring met kwade geesten waarbij het leek alsof er geestelijke energieën doorstroomden en uiting kregen in onze wereld. Er klonk boegeroep vanaf een nabij voetbalveld toen ik een getekend kruis op mijn gitaar aan kwade geesten liet zien om ze te verjagen.

Er was echter geen doorstroming. De knallen waren niet het gevolg van een onzichtbare geestelijke oorlog. Dat de grond wel eens trilde bij de meest hardste knallen is normaal – dat ligt o.a. aan het grondtype en het gewicht van de landbouw voertuigen.

Ik besloot het oude boekje als kladblok te gebruiken en ging verder met het uitwerken van het ‘Principe van de Paradox’ verhaal. Ik ben tientallen keren opnieuw begonnen. Het verhaal werd steeds uitgebreider, steeds ingewikkelder. Elke keer raakte ik het overzicht kwijt, begon ik fouten te maken en besloot ik overnieuw te beginnen.

Eprelzem leek soms te genieten van mijn twijfels. Hij keek me gemeen glunderend aan en als ik ergens even niet uit kwam, zei hij enigszins hijgerig en gretig: “Ja …ja!...twijfel maar...ja, twijfel maar! Twijfel! Doe maar! Ga maar twijfelen! Goed zo! Twijfelen is goed voor je...ja...ja, toe maar,

ga maar twijfelen...”. Ik vond het nergens op slaan dat hij me aanmoedigde te twijfelen en vertelde hem op te rotten. Eprelzem ging niet weg – ik negeerde hem verder maar.

Verklaring:
Ik heb een tijdje gedacht dat Eprelzem dit deed omdat mij vast te laten lopen in onzekerheid. Ook heb ik een tijdje gedacht dat twijfelgevoelens een vorm van negatieve energie waren waar demonen zich mee voeden en kracht uit kunnen putten.

Wat er werkelijk achter zat weet ik, eind 2024, nog steeds niet.

Het lukte maar niet de ‘ultieme, complete versie’ van het verhaal uit te werken en uiteindelijk besloot ik een simpele korte versie in het boekje te zetten. Daarna ging ik verder met het opschrijven van de rest van de kennis die ik ontcijferd had.

Dat schrijven lukte echter niet zo goed. Door de overmaat aan alcohol, speed, slecht eten, slaaptekort en de (buiten mijn weten om) op de achtergrond woekerende Lyme infectie had ik best wel moeite gekregen met helder en geconcentreerd denken. Ik maakte steeds weer fouten tijdens het schrijven en binnen twee weken had ik alweer zoveel bladzijden uit het tweede boekje gescheurd dat ook deze de helft dunner was geworden.

Ik was teleurgesteld in het verloop van dit alles en was flauw van het schrijven. Ik wilde echter nog steeds de ‘perfecte’ versie van het ‘Boekje van de Toekomst’ schrijven – ik móést dat wel doen, zonder dat boekje zou mijn toekomst als magiër aan mij voorbij gaan. Ik besloot weer opnieuw te beginnen.

De tweede herschrijving van het 'Boekje van de Toekomst'

Bij de Action bleken de notitieboekjes met een zwarte kaft uitverkocht te zijn dus ik kocht een exemplaar van een andere kleur. Dat vond ik niet leuk – nu konden opa en oma zien dat ik hun cadeau niet meer had – ik schaamde mij daar voor, straks zouden ze het idee krijgen dat ik hun cadeau niet gewaardeerd had.

Verklaring:
Hier zit het 'ondankbaarheid' motief onder – ik ben bang ondankbaar over te komen.
Ik maakte me te veel zorgen over of ik een ander teleur stel wanneer ik een cadeautje weiger of beschadig of iets dergelijks. Ik heb tegenwoordig wel minder moeite met deze gevoelens.

Ik maakte me zorgen over de impact die deze situatie op mijn toekomst zou hebben. Het voorspelde 'Boekje van de Toekomst' was er één met een zwarte kaft, zo beredeneerde ik. Het 2de exemplaar, dat van hetzelfde merk als de eerste was en dezelfde kleur kaft had, had ook het voorspelde exemplaar kunnen zijn. Het nieuwe boekje had een andere kleur kaft en was dus niet het voorspelde boekje.

De altijd vriendelijke en behulpzame geestenvriendjes kwamen vervolgens ook nog eens meerdere keren met allerlei opbeurende en bemoedigende berichten: "Wat je nu ook nog doet of schrijft, het maakt voor jouw toekomst niets meer uit. Je hebt je kans om magie te leren voor dit leven verprutst. Misschien dat je in een volgend leven weer zo'n zelfde kans krijgt – als je heel veel geluk hebt. In dit leven wordt het in ieder geval niet meer …dan had je eerst eens na moeten denken voordat je allemaal bladzijden uit dat boekje begon te scheuren, speedfreak.".

Ook Eprelzem stak me een hart onder riem: "Waarom blijf je toch steeds zo positief, speedfreak? Heb je dan niet door dat het allemaal voor niets is? Je bereikt niets meer met dat schrijven – je kunt net zo goed er mee op houden.". Daar antwoordde ik op terug dat, ook al maken we fouten, dat we er altijd van kunnen leren en dat dat het hele punt is – een fout maken betekent niet meteen dat alles verloren is.

Deze berichten maakten me wel onzeker – wat als ze gelijk hadden? Wat als het echt niets meer uitmaakt wat ik doe? Ik besloot door te gaan met wat ik gepland had en hoopte maar dat het weer goed zou komen – ik meende dat tijdlijnen flexibel en veranderbaar moeten zijn. Dat geen enkele voorspelling 100% vast staat. Ik gokte er op dat als de inhoud van het voorspelde boekje grotendeels hetzelfde bleef dat deze dan wel automatisch de plek in zou nemen van het oorspronkelijke exemplaar. Dit vanwege diens gelijkenis qua inhoud en een soort vage magneetwerking van gelijkende objecten in de tijdlijn …

Ik had eigenlijk heel weinig zin meer om een derde maal het boekje over te schrijven. Dat waren iets van vijftien à twintig bladzijden. Ook de 'aanmoedigingen' van de geesten werkten niet

bepaald motiverend. Het overschrijven ging deze keer ook iets langzamer en het kostte me veel meer moeite door te zetten.

Verklaring:
Voorspellingen over de toekomst zijn technisch mogelijk. De toekomst bestaat uit (golven van) waarschijnlijkheid. Men kan ook afwijken van hetgeen voorspeld is – dus een voorspeld boekje hoeft niet per se dezelfde kleur kaft te hebben. Sommigen krijgen geestelijk wel eens spontaan voorspellingen over deze waarschijnlijke toekomstige uitkomsten mee. Voor de rest bestaat er zeer waarschijnlijk geen vage magnetische werking die 'gelijkende objecten' naar elkaar toe 'trekt' op 'tijdlijnen' niveau.

De stemmen reageerden zo omdat ik zelf onzeker was en niet zeker wist hoeveel invloed het hebben van een iets anders gekleurd 'Boekje van de Toekomst' op mijn toekomst had. Ik geloofde in het voorspellingverhaal en wilde niet mijn kans verliezen – de kans om met paranormale gaven en krachten om te leren gaan.

Ze hadden wel gelijk dat het niets uit maakte als het toenmalige boekje niet weer opnieuw geschreven zou zijn – maar niet omdat ik mijn kans verspeeld had. Meer omdat de 'kennis' in dat boekje voor het overgrote deel klinkklare onzin bleek te zijn.

Het kwaad probeert me bang te maken – gevoelloze handen

Ondertussen probeerden de geesten me een tijdje wijs te maken dat Eprelzem me probeerde in zijn macht te krijgen met behulp van zwarte magie. En dat hij me aan viel via zwarte magie. En later beweerden ze dat hij me al deels tot bijna volledig in zijn macht had gekregen zonder dat ik het gemerkt had.

Zo beweerde een paniekerig klinkende vrouwelijke geest op een nacht eens dat ik gevaar zou lopen en onmiddellijk moest ophouden met schrijven omdat Eprelzem alles van mij aan het ‘opnemen’ zou zijn. Ik zag Eprelzem diens beeltenis in het folie. Hij keek me gemeen lachend aan en had een papier en een pen bij zich. Zodra ik begon te schrijven, begon hij ook te schrijven. Als ik op hield, hield hij ook op. De vrouwelijke geest beweerde dat Eprelzem op deze manier mijn kracht zou stelen.

Mijn eerste idee was dat ze me voorlogen om me te laten stoppen met schrijven en dat Eprelzem helemaal geen kracht kan stelen op de manier waarop er beweerd werd. En ik zag ook geen gevaar in zijn zogenaamde ‘opneem’ praktijken. In het ergste geval zou Eprelzem een eigen geschreven kopie van mijn teksten hebben. Daarmee zou die niet mijn herinneringen kunnen inpikken. Ik geloofde helemaal niets van dat soort onzinpraatjes.

Na enkele uren geschreven te hebben kreeg ik opeens een raar gevoel in mijn handen – ze voelden alsof ze niet meer van mij waren, ze werden gevoelloos. Toen ik eventjes opgehouden was met schrijven kwam het gevoel weer terug. Toen was ik wel eventjes bezorgd over tot in hoeverre Eprelzem nu wel of geen invloed had.

Verklaring:
Op het moment dat mijn handen even gevoelloos waren schrok ik wel en twijfelde ik wel even – had de vrouwelijke geest dan toch gelijk gehad toen ze zei dat ik moest stoppen met schrijven omdat Eprelzem mij aan het ‘opnemen’ was en ik daarom gevaar zou lopen? Of was het louter toeval?

Het was in ieder geval geen toeval. Het was te wijten aan een fysieke oorzaak.

Dit kon één van de symptomen van de Lyme infectie zijn geweest.
Ook kon het te wijten zijn geweest aan carpale tunnel syndroom. Ik had in 2024 eens een week last van tintelingen en dove gevoelens in mijn handen. Dit kwam omdat ik de drie weken ervoor heel veel klusjes gedaan had waarbij ik veel bewoog met mijn handen en polsen. Aangezien ik in deze tijd ook heel veel schreef kan het zijn dat ik mijn polsen toen ook had overbelast waardoor het carpale tunnel syndroom zich voor deed.

Eprelzem probeert mij voor te liegen

Toen ik op een avond drank en wiet wilde halen probeerde Eprelzem net te doen alsof hij mij dat commandeerde te doen – “Ga nu drank en wiet halen!”. Ik twijfelde even maar bedacht me dat ik toch echt zelf wilde drinken en blowen. Terwijl ik op de fiets naar het centrum reed probeerde Eprelzem nog even twijfel te zaaien: “Hoera, Eprelzem heeft de junkie onder controle!”. Ik zette de twijfels opzij en deed mijn ding.

Kort daarna fietste ik ‘s middags terug naar het bos. Toen ik halverwege het fietspad naar het bos gefietst had, hoorde ik Eprelzem roepen: “Hoera, daar is Eprelzem zijn favoriete leerling weer! Hoera!”.

Ik zag Eprelzem niet echt als een ‘leraar’ noch had ik behoefte aan zwarte magiërs als leraren. Ik kreeg toen het gevoel dat Eprelzem me wilde laten twijfelen over of mijn magische kennis wel zuiver was of juist satanistisch was.

Ik hield mijzelf voor dat kennis en magie kracht in principe neutraal zijn. Het is wat men er mee doet wat telt. Dus ook al zou ik wat kennis van Eprelzem of andere kwade geesten hebben geleerd dan was er nog geen probleem.

Eprelzem vertelde me ook een keer dat hij een toekomst kon zien waarin “de junkie” zo ver afgegleden zou zijn dat deze helemaal gek geworden was en door de boswachter achter in het bos aangetroffen zou worden. Daar zou ik – de junkie – dan met lege ogen in de verte starend, als een lege huls, op een heuvel aangetroffen worden en afgevoerd worden naar een gekkenhuis. Eprelzem leek er veel genoegen in te hebben dat ik zo zou eindigen.

Verklaring:
Mijn ontdekking dat sommige (negatieve) gedachten die ik vroeger wel eens hardop uitsprak en waar ik ook wel eens naar leefde afkomstig bleken te zijn van andere partijen in mijn geest die met hun eigen stem spraken (waarbij ik ook mijn eigen geestesstem heb) maakte mij er gewaar van dat mensen inderdaad in beperkte mate gecontroleerd kunnen worden door ´kwade geesten’ oftewel hun eigen innerlijke demonen.

Het lijkt er op dat Eprelzem op het moment dat hij deed alsof hij mij commandeerde een poging waagde om me wijs te maken dat een impuls van mijzelf (verlangen naar meer drank en drugs) niet van mijzelf zou zijn. Misschien wilde hij me laten twijfelen aan mijzelf – dat hebben de innerlijke demonen enige jaren later, tussen 2018 en 2020, wel een tijdje voor elkaar gekregen. Toen begon ik zo ernstig te twijfelen aan welke gedachten wel of niet van mij zouden zijn dat ik zelfs mijn eigen gedachten begon te wantrouwen en niet meer toe liet.

Oktober 2013 – Het begint snel bergafwaarts te gaan

De gang van zaken bij het inloophuis

Ik was weer meer op mijzelf in het bos gaan leven. Daar was ik vooral bezig met gesprekken met de geesten en met het proberen te begrijpen hoe de paranormale wereld op technisch gebied in elkaar steekt.

Ik vergat steeds mijn post op te halen bij het veiligheidshuis. Lola, de contactpersoon van het veiligheidshuis, belde in deze tijd geregeld naar de inloop om door te geven dat ik mijn post op moest gaan halen, anders zou dat gevolgen gaan hebben voor de uitkering. Dat werd dan door de leiding van de inloop doorgegeven aan mij. Ze probeerden me te stimuleren de moeite te nemen om mijn post op te halen. Dat deed ik vervolgens.

Ook vroeg ik daar om een bijbel. Door het contact met de geesten had ik het idee gekregen dat er wel degelijk zoiets als ‘het kwaad’ bestond en ik zocht bevestiging en houvast. De omschrijvingen van het gedrag van het kwaad in de Bijbel kwamen overeen met hetgeen ik had geobserveerd. Daarom begon ik de teksten in de Bijbel ook serieus te nemen, wat leidde tot meer onzekerheid en angst. De kwade geesten speelden namelijk in op hetgeen in las en ik wist niet zeker tot in hoeverre ik de regels die in de Bijbel stonden serieus moest nemen om gered en bevrijd van het kwaad te kunnen worden.

Tijdens één van de gesprekken met Lola bij het veiligheidshuis spraken we af dat de uitkeringsinstantie me tot januari 2014 met rust zou laten en dat ik daarna zou moeten gaan meewerken aan een traject voor huisvesting.

Ik was ook naar de huisarts gegaan omdat ik me zorgen maakte over de vele tekenbeten. Ik wilde graag een bloedproef laten doen, voor de zekerheid. De huisarts werkte daar niet aan mee. Deze vroeg me of ik tijdens één van deze beten wel eens een rode kring om de beet had gezien. Dat had ik dus niet. Volgens de huisarts zou ik dan niet besmet kunnen zijn met de ziekte van Lyme. Toch zat het me niet helemaal lekker – later zou blijken dat ik toch wel besmet was geraakt.

Ik kwam Daaf ook weer tegen bij het inloophuis. Hij heeft tussen april en mei een tijd bij mij in het bos gelogeerd. Daaf zei dat het leek alsof ik ‘minder licht’ in mijn ogen had en vroeg of het wel goed met mij ging.

Ik voelde me op dat moment wel oké en vroeg me af hoe hij er bij kwam dat ik er ongelukkiger uit zag.

Verklaring:
Ik heb een tijdje gedacht dat het door toedoen van Helena kwam dat ik minder licht in mijn ogen leek te hebben. Ik meende dat ze toen ook al iets lelijks aan het uitspoken moest zijn geweest in mijn geest – iets wat ik niet direct merkte maar wat mij wel ongelukkiger maakte.

Daarna dacht ik een tijdje dat Helena mijn innerlijke licht deels blokkeerde zodat deze energie minder goed door kon stromen en dat dat verklaarde waarom ik me zo moe en mentaal traag voelde en waarom ik minder 'licht' in mijn ogen had.

Wat er achteraf gezien eigenlijk aan de hand was, was dat ik steeds meer het contact met mijzelf kwijtraakte. Luca had het me in juni al gezegd: "De echte Robert Bast wil helemaal niet altijd in een tent in het bos blijven wonen. De echte Robert wil graag in een huis wonen.". Ik geloofde hem toen niet – ik voelde zelf die verlangens toen niet zo heel sterk en vond het wel best in de tent. Tenminste, als ik drugs en drank had – zonder verdovende middelen werd ik wel snel flauw van het wonen in een tent en het zwerven op straat. Als ik nuchter was, wilde ik wel iets anders met mijn leven gaan doen dan altijd maar dakloos zijn.

Maar ik wilde eigenlijk ook geen woning of kamer huren – daar had ik slechte ervaringen mee. Ik maakte me zorgen over de vele tekenbeten, maar werd niet serieus genomen door de huisarts. Ik kwam maar niet van de kwade geesten af, hoe ik ze ook probeerde te bevechten, en kon ook niemand vinden die me daarmee kon helpen. Ik wilde eigenlijk ook nuchter blijven – maar dat was ik altijd heel snel weer vergeten zodra ik weer geld had en drank en drugs kon halen. Door het overmatige gebruik in combinatie met veel te weinig slapen en niet fatsoenlijk eten raakte ik ook erg uitgeput.

Ik geef geboorte aan teekjes

Ik haalde een aantal nachten door. Het was nu zondag. Tegen de ochtend begon ik begon jeuk aan mijn armen te krijgen. Toen ik keek, zag ik allemaal kleine doorzichtige beestjes uit mijn arm kruipen. Toen ik van dichtbij keek leken het kleine teekjes te zijn. Ik schrok er erg van.

Helena begon te praten. “De teken hebben bij jou alles wat ze nodig hebben. Ze hebben warmte en bloed. Je geeft nu geboorte aan ze.”

Nu begon ik me echt ellendig te voelen. Ik fietste naar het skatepark toe waar ik even gezeten heb om een biertje te drinken en wat te roken. Daar kwam ik wat mensen van de skategroep tegen. Ik vertelde hun dat ik me niet zo goed voelde en dat er kleine teekjes uit mijn armen kropen. Ze keken me aan met grote ogen en raadden me aan daar maar eens mee naar de huisarts te gaan.

Een paar dagen later vertelde ik over dit voorval bij het inloophuis. Daar waren ze ook bezorgd.

Verklaring:
Ik hallucineerde op dit moment. Deze werd veroorzaakt omdat ik me zorgen maakte over de vele tekenbeten die ik opgelopen was in het bos. Ik was bang dat ik daardoor de ziekte van Lyme had opgelopen maar kon verder weinig met deze zorgen omdat de huisarts niet een bloedproef wilde laten uitvoeren.

Een wandeling met Luca en bruine auras rondom elektriciteitskabels

Op een dag kwam ik Luca tegen bij de supermarkt bij het centrale trein- en busstation. We hebben die middag een stuk gewandeld. We gingen eerst naar een speeltuin in Emmermeer. Daar draaide Luca een joint. Hij vertelde me het een en ander over het opdoen van ervaringen en dat het belangrijk is om voor nieuwe ervaringen open te staan. Luca zou naar eigen zeggen iedere dag één nieuw ding proberen te doen.

Luca waarschuwde me voor de naderende winter. De natuur zou diens activiteiten op een laag pitje zetten en zou minder geestelijke krachten om me te beschermen kunnen gebruiken.

Ik vertelde hem over de lichtgevende mist, die in een steeds kleinere cirkel rondom mijn tent dichter bij leek te komen. Luca vertelde me dat die mist geen goed teken zou zijn.

We liepen verder, tot een weiland met een paard. Ik vroeg in mijn hoofd naar de naam van het paard – ik kreeg een naam door. Ik vertelde de naam aan Luca. Die luisterde ook eventjes en verbeterde me – ik scheen de naam niet helemaal goed doorgekregen te hebben. We stonden even bij het paard te kijken en liepen daarna verder tot we bij een zandweg langs een strook heidegras waar elektriciteitsmasten stonden.

We kregen het over energieën. Luca wees naar de hoogspanningsmasten en vroeg of ik ‘het’ kon zien. Ik zag dat er een bruin veld rondom de elektriciteitskabels hing.

Luca vertelde dat dat bruine veld om de kabels hing omdat de energie die er doorheen liep vies zou zijn; deze werd opgewekt met brandstoffen die uit de grond kwamen, brandstoffen die ontstaan zijn uit afval, uit dode, rottende massa. Hij zei dat hetgeen onder de grond zit ook daar moet blijven.
Daarna liepen we weer terug naar het centrale station. Daar plaatste Luca op geestelijke manier iets op mijn hand. Toen ik er naar keek, zag ik de indruk van een tien puntige ster. Ik vroeg hem er naar, hij zei iets over “Goede krachten” en “dat merk je later wel”. We namen afscheid en ik ging terug naar mijn tent in het bos.

De elektriciteitsmasten waar we de bruine aura's zagen.

Verklaring:
Wederom hoorde Luca een iets andere naam dan ik door kreeg.

Luca kon op de een of andere manier wel veroorzaken dat ik zaken ging zien die ik meestal niet zag – hij heeft me later nog een aantal keren dingen laten zien die hij ook zag.

De 10 puntige ster had ik eerst dubbele gevoelens bij – ik was bang dat het een ‘duister’ pentagram zou zijn. Dat bleek later mee te vallen. Het zijn eigenlijk twee pentagrammen waarvan er één het lichamelijke en de ander het geestelijke representeert. Tezamen representeren ze de balans tussen het aardse en het geestelijke.

De steencirkel achter in het bos

Die nacht kwam Elena tot mij. Ze droeg me op om een stenencirkel rondom de grote rode steen achter in het bos te maken. Dit zouden zij en de andere geesten van het bos kunnen gebruiken als energie oplaadpunt, zo zouden ze henzelf makkelijker kunnen opladen met positieve energie en meer kunnen doen op magisch vlak.

De steen achter in het bos waar ik de steencirkel bouwde.

Ik ben de volgende dag bezig gegaan en heb een acht- of tiental flinke stenen naar de grote rode steen achterin het bos toe gesleept. Een aantal daarvan had ik een tijd daarvoor van diverse plekken uit het bos naar mijn tent gesleept in een eerste poging een steencirkel-monument te bouwen. Sommigen waren best wel zwaar en het kostte me best wel wat moeite om de stenen op de plek te krijgen.

Toen ik de eerste helft stenen versleept had, voelde ik een warme windvlaag langs mijn gezicht waaien en zei Elena ‘Dankjewel’. Nadat ik de cirkel af had gemaakt en ik op de terugweg langs de Grote Beuk-heuvel liep zei ze “Zorg goed voor je krachtige persoonlijkheid.”.

In de tijden hierna leek ik ‘golven’ van beweging in de hulstbosjes achter de grote beuk heuvel te zien. Alsof er constant ‘iets’ heen en weer leek te rennen tussen de heuvel waar ik stond en het achterste deel van het bos. Er viel me het idee in dat ik dat goed gezien had en dat de goede geesten bezig waren met positieve energie te verplaatsen tussen de steencirkel achter in het bos en mij en mijn kampeerplaats.

Ik heb rond deze tijden ook een aantal keren de omtrek van een jongeman gezien, die heel snel van achter uit het bos aan kwam rennen en dan onderaan de grote beuk heuvel stil bleef staan en mij aankeek. Daarna rende deze weer onnatuurlijk snel weg.

Verklaring:
Hier speelde Elena op diverse zaken tegelijk in.
- Het verlangen een herinneringsmonument te bouwen; ik had zelf vaker het idee gehad een soort steencirkel monument in het bos te bouwen – ter herinnering en als eerbetuiging aan het bos waar ik dacht geestelijk ontwaakt te zijn.

- Het verlangen mijzelf te beschermen en beschermd te worden tegen 'het kwaad'.
- Het verlangen de 'geesten van het bos' te helpen (zodat ze mij beter konden helpen).
- Het verlangen 'magie' te leren.

Ik dacht eerst dat de golven van bewegingen in de struiken zichtbare artefacten van energieverplaatsingen in de geestenwereld waren. Later leerde ik dat deze bewegingen ingebeeld waren en dat het niets meer was dan de wind die door de struiken waaide. Omdat ik toen veel met de geesten en magiewereld bezig was, neigde ik allerlei gebeurtenissen aan magische of geestelijke activiteit toe te schrijven. Het hielp niet mee dat ik op zulke momenten veel drank en speed op had en nachten lang doorhaalde – dat verminderde mijn logische beredeneringsvermogen en versterkte mijn overtuiging dat er echt iets bovennatuurlijks gebeurde.

Ik dacht dat het silhouet van de jongeman een projectie van onderbewust ontvangen informatie over een echte geest was. De kans dat ik me daarin vergist heb, is groot. Ergens leek deze geest qua uiterlijk wel een beetje op mij toen ik een jaar of 10 was – misschien was het een (verloren) deel van mij? Ik weet eind 2024 nog niet goed wat ik hier gezien heb.

Ik besluit mijn tent anders neer te zetten

Ik had enige informatie gelezen over de zogenaamde magische werking van piramides en hoe het zou uitmaken op welke assen van de kompasrichtingen deze uitgelijnd zouden staan. Ook had ik ergens iets gelezen over hoe het uit zou maken op welke richting de ingang van je huis zou staan.

Ik geloofde dat deze zaken waarheid waren. Ook betrok ik daar het idee van "het huis in het oosten" en "het huis in het westen" bij. Dit zijn religieuze ideeën die gaan over het lichamelijke (het huis van het westen) en het geestelijke (het huis van het oosten). Ik besloot mijn tent zodanig neer te zetten dat de ingang van mijn tent op het westen gericht zou staan. Dat zou dan wel de richting van het lichamelijke huis zijn, maar ik zou dan wel met mijn hoofd richting het oosten slapen, wat me weer meer in contact met het geestelijke huis zou brengen. Deze manier van het neerzetten van de tent conflicteerde wel met het idee dat geestelijke energiestromingen van noord naar zuid zouden gaan en dat een mens geestelijk pas echt goed doorstroomt als deze op de noord-

zuid as zou slapen. Ik besloot maar een gokje te wagen en te kijken wat er werkelijk zou gaan gebeuren als ik mijn tent anders zou neerzetten.

Zodoende ben ik een middagje bezig geweest mijn tent een kwartslag te draaien. Het houten platform moest ik daarvoor ook aanpassen. Het was een vervelend klusje waarbij ik vaak twijfelde of ik wel het juiste deed, gezien de regels die ik geleerd had. Ik besloot het deel van de regels qua doorstroming tijdens het slapen op de noord-zuid as te negeren. Het kostte me even tijd om aan de nieuwe situatie te wennen, maar uiteindelijk vond ik er wel vrede mee. Door de ingang op de westelijke richting te zetten had ik wel meer zicht op het keukentje onder de boom en kon ik ‘s avonds als het donker was makkelijker terug de tent in komen.

In deze periode begon ik ook na te denken over de open plek waar ik kampeerde. Ik had de gehele open plek omringd met takken en zag het als ‘mijn’ gebied. Ik wilde op een gegeven moment juist zo min mogelijk territorium in het bos claimen. Ik besloot dat de plek onder de hulst voortaan mijn territorium zou zijn en ik geen claim meer zou leggen op de rest er om heen. Daarom verwijderde ik later ook de takken-barrière die rondom de open plek lag.

De piramide op de grote beuk heuvel

Ik kreeg het idee om een piramide op de grote beuk heuvel te gaan bouwen. Ik gebruikte lange, dikke takken voor de buitenste ribben. Één van deze takken was zo gevormd dat deze op een soort antenne leek. Ik meende dat ik deze daarvoor eens een sprankelend wit energieveld uit had zien stralen. Ik gebruikte ook de takken die rondom mijn kampeerplek lagen om de piramide van meer ribben te voorzien.

Deze piramide was bedoeld als oplaadpunt voor de goede geesten van het bos en ook als een energie uitzend systeem. Ik was gaan denken dat energie ook via de top van een piramide uitgestraald kon worden in de omgeving er om heen. Ik had het idee dat de grote beuk die daar groeide op vrijwillige basis mee zou kunnen helpen aan het voedden van energie aan deze zender. Ik hoopte dat dit zou helpen om het gebied rondom de grote beuk (inclusief mijn kampje) energetisch positief geladen te houden tijdens de donkere maanden.

Terwijl ik bezig was met het opbouwen van deze constructie bleven de geesten geregeld proberen me te overtuigen dat deze piramide geen positieve, maar juist negatieve energie zou verspreiden. Ook zou ik mijzelf aan gevaar blootstellen door de beschermende takken-barrière rondom mijn kampeerplaats weg te halen. Ik geloofde dat alles wel goed zat en de piramide een positief effect zou hebben.

De storm van 28 oktober 2013

De week erna was er een flinke zware storm op komst. Deze zou maandag 28 oktober losbarsten. Ik was die maandag middag naar het kraakpand gegaan, waar ik in het internetcafé achter een computer bezig ging.
Loïs kwam naar mij toe en nodigde me uit om een film mee te komen kijken in de woonkamer. Ik twijfelde. Loïs herinnerde mij aan de storm – die zou flink zwaar gaan zijn, misschien was het beter als ik binnen bleef en later op de avond weer ging kijken of het veilig was om naar huis te gaan. Ik zei “Ik kijk zo wel even of ik naar boven kom.”. Loïs ging weer naar boven.

Even later sloot ik de computer af en wilde ik naar huis gaan. Ik liep naar de achterdeur toe – het ging buiten flink tekeer; het gutste pijpenstelen en de wind loeide keihard. Ik probeerde een stukje te fietsen – het waaide en regende zo hard dat ik al moeite had om vooruit te komen op het plein achter het kraakpand. Ik vertrouwde er niet op dat ik überhaupt vooruit zou kunnen komen op het fietspad tussen de open akkers buiten de stad.

Ik ben die avond bij de kraakgroep gebleven en heb de film mee gekeken.

Ik was nog uitgenodigd om in het geval de storm tot laat door zou gaan, te blijven logeren. Dit bleek niet nodig – later op de nacht was de storm weer gaan liggen en fietste ik terug naar huis. Toen ik bij de voet van de heuvel waar ik woonde aan kwam, zag ik dat de berk – waar ik in januari nog met mijn tent naast gewoond had – was omgewaaid. Ik vreesde voor wat ik in mijn kampje aan ging treffen. Ik liep de heuvel op – er bleek amper schade te zijn in het kamp en mijn tent was ook nog heel.

De volgende dag zag ik dat er veel berken in het bos de storm niet hadden overleefd. Hun stammen leken wel als luciferhoutjes doormidden gebroken. Her en der in het bos lagen ook wat delen van eikenbomen – de schade in het sparren gedeelte was ook best heftig. Daar lagen ook een boel omgewaaide bomen.

Het rampenplan & brute bespelingen van mijn geweten

Toen ik later in mijn tent zat besefte ik me plotseling iets: de gevallen berk onderaan de heuvel lag met diens kruin richting de heuvel en een deel van het wortelgestel en de grond lag omhoog getrokken aan de kant bij het pad wat omhoog liep naar mijn kamp. Ik zou deze gevallen boom kunnen gebruiken om negatieve energieën uit mijn kampje af te laten voeren naar de heuvel. Het enige wat ik nog moest doen was een verbindend circuit aanleggen dat vanaf mijn kamp naar de wortelkluit leidde.

Ik hoorde toen een vrouw paniekerig “rampenplan, rampenplan, rampenplan!” roepen. Ook schreeuwde ze “Alles wat fout kon gaan tijdens jouw bewustwording is fout gegaan!”. Waarschijnlijk was dit dezelfde geest die al eerder dat jaar met paniekerig klinkende berichten aan kwam.

Ik kreeg het idee door dat de geesten van het bos deze berk met opzet hadden laten vallen. Ze hadden een goede geleider nodig om negatieve energieën af te kunnen voeren vanaf de onderkant van de heuvel waar ik stond naar een veilige aardeplek.

Later kreeg ik daar het idee bij ingegeven dat mijn gedrag de reden was dat de geesten tot een drastisch 'rampenplan' over hadden moeten gaan. Ik zou door mijn overmatige drank- en drugsgebruik veel negatieve energie creëren. Ik was ook niet voor de winter weg gegaan. De geesten van het bos zaten er niet op te wachten dat ik daar dood zou gaan dus hadden ze een noodoplossing bedacht om te voorkomen dat er zich te veel negatieve energie rondom mij zou kunnen opbouwen.

Toen ik van deze situatie gewaar werd gemaakt voelde ik me plotseling heel geschokt. Hoe meer ik me begon te beseffen hoe ernstig de toestand uit de hand gelopen was, hoe dieper ik me begon te schamen.

Ik was verantwoordelijk voor het continue verzieken van andere geestesprocessen hun omgeving met drank- en drugs energieën. Ik had goedbedoelde waarschuwingen genegeerd en had zonder precies te weten wat ik echt deed een energiepiramide gebouwd, die negatieve energie verspreidde waardoor zwarte krachten hun slag konden slaan: Het Schietbaanbos werd zwaar beschadigd en vele bomen werden vernietigd. Ook moesten de natuurgeesten hun vriend het uiterst pijnlijke verzoek brengen zichzelf op te offeren. Een offer dat noodzakelijk werd dankzij het kwalijke gedrag van dezelfde persoon die dankzij dit offer de winter wel zou overleven.

En al deze ellende gebeurde desondanks dat de geesten me kennis hadden gegeven over de werkingen van magie. Die me was gegeven omdat ik de wens had magie te leren en aanleg bleek te hebben. Ik werd verteld waar ik mee op moest passen wanneer ik me met de geestelijke wereld bezig hield. Waarschuwingen die ik moedwillig negeerde en vergat, omdat ik anders het drank en drugs gebruik had moeten nalaten, en dat wilde ik niet echt. Ik was, terwijl ik onder invloed van alcohol en drugs verkeerde, met de magische krachten omgegaan alsof het een spelletje was.

Het besef dat ik het uiterst grondig verknald had, voelde ontzettend zwaar. Ik vond mijzelf een compleet waardeloze klootzak. De weken erna voelde ik ook een stuk minder sterke emoties – alles voelde platter, stiller, donkerder.

Verklaring:
Hier speelden de geesten weer spelletjes met mijn geweten door mij valselijk te beschuldigen. Ik wist ten tijde van de aanklachten niet dat ik onschuldig was – ik geloofde toen nog in de werkingen van magie zoals de geesten ze hadden uitgelegd en ik ze zelf had bedacht en had toen nog niet helemaal het bedrog doorzien.

De waarheid is dat ik geen schuld heb gehad aan de stormschade in het bos, noch had ik ook maar enige echte magische effecten teweeg gebracht met de piramide, noch had ik anderen energetisch vergiftigd via mijn drank- en drugsgebruik.

Ik sloop de krachtpiramide

Toen ik later Luca vertelde over de schade aan de berken staarde hij even in de verte en zei hij "De berken … de beschermers van het bos …".

Ik geloofde toch ergens niet helemaal dat ik verantwoordelijk was voor de stormschade in het bos. Ik dacht na over wat er tijdens de bouw van de piramide beweerd werd: deze zou negatieve energie verspreiden, geen positieve. Was het dan wel waar en had ik een grote fout gemaakt? Hadden de kwade geesten dan door mijn toedoen de kans gekregen deze beschermers van het bos zo massaal aan te kunnen vallen?

Om de proef op de som te nemen liet ik de piramide op de grote beuk heuvel iets langer staan. Ik wilde een weekje of twee in de gaten gaan houden of er daadwerkelijk meer 'negatieve energie' in het bos rond leek te gaan en er daardoor meer sterfte voor zou gaan komen.

De piramide leek verder geen negatieve situaties te veroorzaken. Er stierven niet nog meer bomen en er vielen ook geen meer bomen om. Ik begon te geloven dat het hele doemverhaal wat ik daarvoor voor de voeten geworpen had gekregen niet waar was en schudde de opgedrongen schuld van me af.

Ik besloot een korte tijd later om de piramide af te breken. Ik vond de piramide teveel in het oog springen wanneer men op de heuvel af zou lopen – hoe zou dit op anderen over komen? Ik wilde niet dat mensen gekke dingen over mij zouden gaan denken. Er zijn nu eenmaal niet veel mensen die een piramide van takken op heuvels gaan bouwen in afgelegen bosgebieden, laat staan dat deze mensen in de directe omgeving in een tent wonen. Ik gooide de takken waaruit het bouwsel bestond weg aan de zijkant van de heuvel – ik vond de verzameling takken die daar vervolgens lag alsnog verdacht, maar besloot me daar niet te druk over te maken.

November 2013 – Het blijft bergafwaarts gaan

Witte energie-druppels verliezen tijdens het fietsen naar de stad

Ik zag af en toe een soort witte, doorzichtige druppels van mij naar beneden vallen tijdens het stilstaan met de fiets als ik heen en weer tussen het bos en de stad fietste. Deze zag ik vooral als ik meerdere dagen wakker geweest was en dan alleen 's avonds, als het donker was.

De situatie rondom een rotte kies

Op een gegeven moment begon ik kiespijn te krijgen. Er zat een gaatje in mijn kies. Ik had nog een schuld uitstaan bij de tandarts en ik kon geen gebruik maken van deze tot ik de schuld betaald had. Toen ik ‘s avonds in mijn tent zat bedacht ik een oplossing: Ik propte een beetje speed in de zere kies. Daar ging de pijn van weg. Dat deed ik een aantal avonden, daarna was de pijn permanent weg. Waarschijnlijk zijn de zenuwen in die kies doodgegaan door de speed.

Ik slikte toen bommetjes speed en stond erg strak. Op een avond fietste ik terug naar de stad en klemde ik hard met mijn kaken. Toen hoorde ik opeens een knappend geluid en voelde ik iets in mijn mond. Ik spuugde een halve kies uit. Ik had de rotte kies doormidden gebeten. Daar voelde ik me niet heel erg gerust over.

Een avond verzoekjes aannemen via telepathische weg

Ik weet niet meer exact op welke datum ik weer naar de open sessie bij het kraakpand ben gegaan – het kan 16 november zijn geweest. Ik meende dat er die avond geen bands speelden. Ik dacht dat ik uitgetreden was. Ik ging die avond bij de bar aan de slag met het draaien van muziek verzoekjes.

Luca kwam naar mij toe en we raakten aan de praat. Er begon een vrouwelijke geest tegen Luca te praten – ze klonk in paniek. Luca zei vervolgens dat de tijd begon te dringen en dat ik zeer snel aan de slag moest gaan met richting het oosten te lopen, anders zou het te laat zijn. Hij vroeg me of ik veel spullen had die ik in moest pakken. Ik zei dat het niet super makkelijk zou zijn, maar als ik het één en ander weg zou doen, ik wel zou kunnen reizen. Luca raadde me aan in de komende paar weken op pad te gaan.

Ik zei dat ik er over na zou denken – maar ik wist al dat ik niet op reis zou gaan. Ik had geen zin aan het gedoe rondom het afbreken en inpakken van mijn spullen. Ik had geen zin aan de onzekerheden die het reizen met zich mee zou brengen en ik had geen zin aan het gedoe met het iedere keer op- en af moeten bouwen van de tent. Ik voelde me eigenlijk wel thuis in het bos en was niet van plan mijn veilige plekje te verlaten.

Ik legde ook voor dat er af en toe energie-druppels van mij af vielen. Luca zei dat ik energie aan het verliezen was en keek er bezorgd bij.

Ik begon verzoekjes aan te vragen met mijn hoofdstem. De eerste antwoorden die ik hoorde waren een vaag antwoord waar YouTube niets voor vond en iets met ‘Licht in Duisternis’. Dat leverde iets op dat er erg kerkelijk uit zag. Dat zette ik niet op; ze waren bij de open sessie niet zo gediend van religieuze muziek.

Ik vroeg nog maar een keer op telepathische wijze. Deze keer hoorde ik een voor mij onbekende bandnaam waar YouTube wel resultaten voor vond. Toen ik deze op zette, reageerde er eerst nog niemand. Ik vroeg in mijn hoofd weer of er nog verzoekjes waren – en er kwam weer een bandnaam die ik niet kende voorbij. Ook deze zette ik in de wachtrij.

Toen dat nummer begon te spelen kwam er al snel een zeer vrolijke jongeman genaamd Guus naar mij. Hij vroeg mij of ik het spelende nummer had opgezet en of ik die band kende – het was een niet zo heel bekende punkband. Guus vroeg nog wat nummers aan voordat hij weer terug de zaal in ging.

Ik voelde me erg blij, de geestelijke gaven konden net zo praktisch gebruikt worden als ik hoopte!

<u>Mijn ideeën over de voordelen van telepathische communicatie</u>

Ik had er die laatste tijden vaker over nagedacht hoe fijn het zou kunnen zijn als iedereen via telepathische weg zou kunnen communiceren. Ik meende dat taalbarrières zouden wegvallen omdat spraak via de geest automatisch vertaald word naar de ontvanger diens eigen taal – dat zou mensen nader brengen, dan zouden er minder misverstanden kunnen bestaan, meer begrip voor elkaar.

Als de ‘taal’ van de dieren en al het andere in de natuur te verstaan is door mensen zouden mensen misschien wel op een veel respectvollere manier met de natuur en de dieren om gaan. Het zou erg lastig worden om hetgeen dat leeft als louter product te zien wanneer het met je kan communiceren. Wat zou de wereld er dan mooier uit kunnen zien!

Ik vroeg weer in mijn hoofd om verzoekjes. Ik kreeg weer het verzoek binnen om ‘Licht in Duisternis’ op te zetten. Deze keer gaf ik daar gehoor aan – ik wilde niemand uitsluiten. Ik zocht het verzoekje op, maar er bleken meerdere nummers van verschillende artiesten te zijn.

Ik vroeg in mijn hoofd naar welke artiest de verzoeker bedoelde en kreeg “cantate” te horen. Er stond inderdaad een cantate bij de resultaten: ‘Cantate "Licht in duisternis" Uit diepten en uit donk're nacht’, dat volgens de omschrijving ‘Het tweede deel uit de cantate licht in duisternis van Leander van der Steen’ zou zijn.

Toen deze begon af te spelen duurde het maar een kleine vijftien seconden voordat mensen geërgerd begonnen te eisen dat het nummer werd afgezet. Toen ik het nummer stop zette,

schreeuwde er een onbekende jongen die ergens aan de grote tafel in de zaal zat: “He, laat aan staan, die heb ik aangevraagd!”.

Ik zette snel een ander nummer op en vroeg daarna in mijn hoofd Nora om een verzoekje. Ik kreeg niet goed door wat ze wilde horen en een paar seconden later stond ze op en liep ze naar mij toe om een nummer aan te vragen. Ik bleef maar blij worden van deze telepathische manier van communiceren. We raakten nog even in gesprek. Nora zei op een gegeven moment “Het is lang geleden dat we een profeet hebben gezien.”

Verklaring:
Door deze uitspraak en omdat ik meende allerlei kennis over het paranormale en het geestelijke te hebben, heb ik een tijdlang met het idee geleefd dat ik inderdaad een profeet was.

Toen ben ik even gaan plassen. Op de terugweg naar de hoofdzaal kwam ik Lynn in de chillruimte tegen. Ze vroeg me hoe het met mij ging. Ik vertelde dat het wel redelijk ging, maar dat ik de laatste tijd een beetje problemen had een kwade geest. Toen begon Lynn spontaan te vertellen dat ik “vroeger zo’n mooie aura had” en over dat ik “een hele hechte band met de natuur” heb.

Het viel me op dat iedere keer als ze even stil viel er een vrouwelijke geestenstem tegen haar begon te praten. Als deze uitgesproken was, begon Lynn vervolgens weer te praten – alsof ze werd gebruikt als doorgeefluik.

Ze zei ook dat ik moest gaan vechten tegen het kwaad en dat het makkelijk te verslaan zou zijn.

Toen de avond afgelopen was en iedereen ging naar buiten. Daar kwam de jongen van de cantate naar mij toe. We raakten wat aan de praat. Op een gegeven moment zei hij: “De één draagt een kruis van piepschuim, de ander een kruis van lood.”. Ook vroeg hij mij om na te gaan denken over mijn toekomst.

Toen ik het terrein bij het kraakpand af fietste, hoorde ik een aantal stemmen schelden: “Kanker op uit het bos!”. Dit vond ik niet zo vreemd – zo namen de geesten bij het kraakpand wel vaker afscheid van mij. Sommige stemmen beweerden dat er kwade geesten in het bos zouden wonen of dat dat gebied negatief geladen zou zijn.

Ook hoorde ik Luna geestelijk vragen “Pas je wel goed op daar in dat bos?”. Ik zei “Ja hoor – geen zorgen, ik ben totaal niet onder de indruk van de types die me daar soms lastig vallen.”

Verklaring:
De vraag is wie er werkelijk reageerde op mijn geestelijke vragen naar verzoekjes. Het kan zo zijn geweest dat ik alleen reacties terug kreeg van mijn eigen innerlijke demonen.
Ik had vroeger een grote muziekverzameling en de kans is niet gering dat meerdere titels uit mijn eigen verzameling kwamen. Ik maakte me een tijdje zorgen over waarom ik deze niet meer kon herinneren. Ik dacht toen dat ik de herinneringen zelf niet geaccepteerd had – daarna meende ik dat de herinneringen misschien wel door demonen verdrukt waren geraakt.

Tegenwoordig weet ik het nog steeds niet zeker hoe dat zit – waarschijnlijk ben ik de titels simpelweg vergeten omdat ze niet belangrijk voor mij waren en is er verder niets aan de hand qua verdrukkingen.

De voorspelling over Nora's vader

Eenmaal terug bij de tent ging ik op bed liggen. Ik hoorde vele mannelijke stemmen om me heen. Ze waren ergens over in gesprek – ik hoorde: "Nog drie maanden?" **-** "Ja, darmkanker.". Een andere stem zei daarna nog iets over "lymfeklierkanker". Ik viel al snel in slaap.

Een paar dagen later kwam Nora naar mij toe met slecht nieuws. Haar vader had darmkanker en het was een aflopende zaak. Met een schok realiseerde ik me over wie het gesprek dat ik had opgevangen gegaan was.

Ik probeerde Nora op subtiele wijze te vertellen dat het heel snel afgelopen kon zijn met haar vader en dat ze beter gebruik kon maken van de tijd die er nog resteerde. Ze zei dat ze dat wel moeilijk vond omdat ze op dat moment een druk leven had. Ik drukte haar nogmaals op het hart om gebruik te maken van de tijd die er nog was voordat die plotsklaps voorbij zou zijn.

Verklaring:
Tot eind 2023 dacht ik hogere geesten zoals engelen gehoord te hebben. Na 2023 weet ik dat niet meer zo zeker. Het is meerdere keren gebleken dat demonen ook inzicht kunnen krijgen in toekomstige gebeurtenissen en hier discussies over hebben.

Het is mij tot op heden onbekend wie er toen lymfeklierkanker had of later zou krijgen.

Slepen met stenen

Ik wilde nog steeds een steencirkel monument maken. Ik had ook een ander, groter, ontwerp bedacht. Het monument zou komen te bestaan uit meerdere cirkels binnen in elkaar, die 365 dagen / 12 maanden / 13 manen / 24 uren / 60 minuten / 4 windrichtingen / 1 centrum zouden symboliseren.

Af en toe ging ik het bos in om stenen te zoeken. Deze verzamelde ik bij mijn kampje. Het verzamelen ging niet snel – of ik vergat stenen te halen, of ik had daar geen zin in, of mijn 'andere' probleem zat in mijn weg.

In deze tijd bleef ik namelijk vaak twee à drie dagen wakker voordat ik een nachtje ging slapen. Ik slikte tweemaal daags een bommetje speed om de vermoeidheid de baas te blijven. Ik dronk meestal alleen maar bier, tussen de 8 à 12 halve liter blikken per dag. Ik had vrijwel continue een sigaret op mijn lip liggen en ik rookte een aantal keren per dag een jointje. Ik at amper tot niets en als ik iets at dan waren het plakken kaas of plakken ham, kipgrilworst, gebakken eieren of gevulde appelkoeken. Ook had ik de ziekte van Lyme opgelopen – hoewel ik dat toen nog niet wist. Ik voelde mij dan ook vaak niet zo heel fit. Dat maakte het rondzeulen met zware keien er niet makkelijker op.

Ik had meerdere ideeën over waar ik het monument zou willen bouwen. In mijn kampje, bovenop de Grote Beuk-heuvel, rondom de brede oude beuk die achter in het bos groeide of rondom de grote rode ronde steen die in de achterzijde van het bos lag. Totdat ik een definitieve keuze had gemaakt, legde ik de cirkels in mijn eigen kamp neer.

Uiteindelijk leek het me een beter idee om het monument boven op de Grote Beuk-heuvel te bouwen. Deze heuvel was verder niet begroeid en het leek mij wel iets mysterieus hebben om zomaar een steencirkel monument aan te kunnen treffen op de top van een heuvel in het bos. Ook was er een mooi uitzicht over de omgeving vanaf de heuvel.

Het kostte me een middag om de voorraad stenen van mijn kampeer heuvel naar de Grote Beuk-heuvel te verplaatsen. Eerst liep ik met één kei per keer in mijn armen, maar daar werd ik snel flauw van – het proces ging me te langzaam. Toen besloot ik mijn rugzak er bij te gebruiken. Ik deed telkens twee keien in mijn rugzak en nam er één in mijn armen mee. Het naar beneden en weer omhoog lopen met die zware keien viel tegen. Ik kreeg het ook heel snel erg warm en liep uiteindelijk in mijn T-shirt de keien heen en weer te slepen. Na iedere kei die ik verplaatst had, moest ik even op adem komen – dan nam ik even pauze om een sigaret te draaien en te roken. Meestal voelde ik me na een paar trekjes wel weer bijgekomen – dan ging ik met een brandende sigaret op mijn lip weer een steen halen, onderweg trekjes nemend en rook uitblazend.

Eprelzem begon op een gegeven moment ook te praten: "Hoera! Eprelzem houd van het slepen met stenen! Eprelzem! Niet Robert Bast! Eprelzem sleept met de stenen!". Ik voelde me even

aangevallen maar besefte me dat ik er zelf voor gekozen had met de stenen te gaan slepen en dat Eprelzem daar geen enkele invloed op had. Daarna hield Eprelzem zich weer stil.

Ook besloot ik een loodzware rode gladde piramidevormige kei te gaan verhuizen die ik eens half ingegraven in een heuvel achter in het bos gevonden had. Deze kei kon ik maximaal 10 à 15 seconden aan één stuk door tillen en voordat deze me te zwaar werd. Na elke paar keer een stukje die kei door het bos getild te hebben moest ik even bijkomen – uiteraard draaide ik dan een nieuwe sigaret, de oude was nat gezeverd tijdens het tillen.

Ik besloot de steencirkel die ik achter in het bos gebouwd had ook af te breken en die stenen te gebruiken voor het nieuwe project. Dat kostte me ook een middagje in mijn T-shirt heen en weer wandelen door een heuvelig bos met een met zware keien gevulde rugzak met vervelende stekende bobbels die pijnlijk op mijn rug aanvoelen.

De waarschuwing van de bomen

Tijdens deze middag begon er een laag klinkende mannelijke stem traag te spreken. Ik meende dat dit de eiken in het bos waren die spraken. De bomen zeiden “Jij bent bezig met duivelse dingen, als je zo doorgaat, is er geen weg meer terug.”. Ik vroeg “Hoezo?” en de bomen zeiden “De satan …”

Ik bleef even met de bomen in gesprek. De bomen zeiden iets van “Wij zijn een weerspiegeling in jou en jij bent een weerspiegeling in ons.”. Toen ik vroeg wat ik moest doen zeiden de bomen dat ik een steencirkel rondom mijn tent moest maken. Daar had ik wel eerder aan gedacht, maar ik voerde op dat moment hun suggestie niet uit.

Nog meer gesleep met stenen tot het niet leuk meer is

De drank en drugs raakten op en ook mijn geld was inmiddels opgeraakt. Ik moest een weekje wachtten op de volgende uitkering. Daarna zou ik weer bier, speed en tabak kunnen halen. Zonder die middelen kon ik mijzelf er niet toe krijgen om met wat dan ook bezig te gaan, laat staan dat ik mij er dan ook nog eens vrolijk, zelfverzekerd en ontspannen bij voelen kon. De uitvoering van het steencirkel project stond dus een week stil.

Toen ik weer geld had en drank en drugs gehaald had, ging ik weer verder met het steencirkelproject. In deze tijd verlangde ik ook naar nieuwe muziek. Ik kreeg het idee om te kijken of de deathmetal band genaamd ‘Dethklok’ al een nieuw album had uitgebracht. Dat hadden ze – twee zelfs, genaamd ‘Dethalbum 3’ en ‘The Doomstar Requiem’. Ik downloadde ze allebei en zette ze op mijn mp3-speler. Dit werd de soundtrack voor mijn activiteiten in deze tijd. Ik zette de harde opzwepende gitaarmuziek aan en voelde me dan oppermachtig. Ik zou dit project gaan afronden! Deze magie zou ik onder controle krijgen! Het kwaad zou bestreden gaan worden!

Er zat ook een gevoelig nummer in het album ‘The Doomstar Requiem’. Het nummer heet ‘I Believe’ en gaat over hoe één van de bandleden ooit verloren was maar zijn nieuwe familie gevonden had bij de band Dethklok. Als ik dit nummer luisterde terwijl ik naar het bos aan het terug fietsen was zag ik een soort van tekenfilm vormen in mijn hoofd – wiebelige pastel kleurige driehoeken en dergelijke. Deze waren in de stijl van de intro's van de tekenfilms die vroeger op Nickelodeon verschenen van de studio Klasky Scupo, zoals Ratjetoe of de familie Berenklauw.

Ik voelde me zelf ook in de steek gelaten door de mensen van het kraakpand en door de maatschappij in het algemeen. Ik had mijn nieuwe familie gevonden bij de geesten van het bos. Één van de nummers op het album ‘The Doomstar Requiem’ gaat over een ex-bandlid van Dethklok, die zich ook in de steek gelaten voelt omdat hij de band uitgezet was. Daarnaast speelde er het idee dat de band uitverkoren was om een groot doel te bereiken. Daarom resoneerde dit album erg sterk met mijn gevoelens in deze tijden.

Ik ging weer verder met het steencirkelproject. Ik legde de steencirkel eerst op de grote heuvel. Daarna begon ik te twijfelen – ik vond de oude beuk achter in het bos eigenlijk een mooiere plek voor het monument. Dus ik sleepte in anderhalve dag alle stenen daarheen. Na de eerste paar stenen versleept te hebben was ik er flauw van en begon het me aan kracht te ontbreken. Ik bedacht me dat ik de rest met de fiets kon verhuizen. Daar kon ik namelijk twee keien in de fietstassen doen, eentje achter op de bagagedrager en eentje in het fietsmandje op het stuur.

Nadat ik de keien rondom de oude beuk heen had gelegd bekroop me het nare gevoel dat deze locatie eigenlijk helemaal niet zo super was. Er waren nu al niet zoveel mensen die van de officiële wandelpaden afweken, laat staan dat ze tot zo diep achterin in het bos zouden lopen. Daarnaast zouden de bladeren van de beuk in de herfst de stenen gaan bedekken, wat de zichtbaarheid niet ten goede zou komen. En ik wilde vooral dat het monument goed zichtbaar zou

blijven en gevonden zou kunnen worden door degenen die door het bos zouden wandelen als ik weg zou zijn.

Ik begon de keien eerst terug te verhuizen naar de Grote Beuk-heuvel. Nadat ik de helft versleept had, begon ik weer te twijfelen over de locatie. Misschien was het onverstandig om overal in het bos bouwwerken te maken, misschien zou de boswachter, als die daar achter zou komen, dat niet waarderen. Ik besloot om de cirkel toch maar op mijn kampeerplek te bouwen.

Ik sleepte de keien naar mijn kampeerplek terug en legde daar een deel van de steencirkel. Ik was het gesleep met de keien goed zat, maar er moesten nog veel bij komen om het steencirkel-monument te kunnen bouwen. Ik paste ‘s nachts het ontwerp van het monument een beetje aan zodat er minder keien nodig waren: nog maar 114 in plaats van 479 keien. Ik besloot om iedere dag ten minste één kei er bij te halen – dat heb ik een dag of twee, drie volgehouden. Daarna vergat ik het hele project en stopte ik met de uitvoering.

Verklaring:
Ik baalde er van dat het mij niet gelukt was een herinneringsmonument te maken. Het idee bleef in de jaren na mijn verblijf in het bos terug komen. Uiteindelijk heb ik tussen juli 2022 en april 2023 – tijdens mijn verblijf in een fietscaravan op dezelfde plek waar ik ook in 2013 stond – de belofte aan mijzelf ingelost en heb ik een monument achter gelaten.
Ik heb een mooie grote steencirkel onder de hulst gemaakt van de grootste keien die ik in het bos kon vinden en ik heb één van die keien gegraveerd met een tekst: 2013 – Mijn reis begon hier.

De gedenksteen in het bos.

De paniekerige vrouwenstem

Er was een tijdlang een paniekerige vrouw te horen. Ze deed de volgende uitspraken:

“Jij bent de laatste generatie!”
“Jij bent een gewone boerenjongen!”
“Jij moet terug naar school!”
“Jij bent een magisch kindje!”
“Jij belichaamt het bloed van Christus!”
“Jij bent het licht van de duisternis!”
“Jij bent heel erg paranormaal begaafd!”

Ik probeerde me niet teveel aan te trekken van hetgeen deze stem mee aan kwam.

Verklaring:
Het merendeel van deze uitspraken lijkt gebaseerd te zijn op uitspraken van mijn moeder.

Het ‘laatste generatie’ gedeelte komt voort uit mijn inzicht dat wij als mensheid zuiniger moesten zijn op de wereld om te voorkomen dat onze toekomst vol ellende zou zijn. Mijn moeder wilde daar niet over nadenken en zei daarover “Het zal mij een worst zijn – ik ga dat toch niet meer meemaken.”

De suggestie dat ik ‘terug naar school’ moest gaan komt voort omdat mijn moeder vroeger wilde dat ik een opleiding zou afmaken zodat ik betere kansen op de arbeidsmarkt zou hebben en meer loon zou verdienen. Ik wilde toen eigenlijk helemaal niet meer terug naar school, ik vond de opleiding die ik toen deed niks aan en wist ook niet goed wat ik wel wilde doen.

Ik heb ook een tijdje gedacht dat deze uitspraak verwees naar mijn geestelijke toestand – dat ik terug naar ‘school’ moest gaan in de zin van dat ik aan mijzelf moest gaan werken.

De uitspraken over dat ik ‘een magisch kindje’ en ‘heel paranormaal begaafd’ was komen voort uit mijn moeders uitleg dat paranormale gaven in onze familie voorkomen.

De ‘bloed van Christus’ en ‘licht van de duisternis’ uitspraken kwamen voort uit stukken die ik in de Bijbel gelezen had en gehoord had. Het ‘bloed van Christus’ zou op mijn schuldig zijn aan dingen duiden en ‘licht van de duisternis’ werd uitgelegd als dat ik de duisternis omarmde en daar het licht in zag. De verslaving was de duisternis en zolang ik gebruikte was ik ‘het licht’ van deze duisternis.

Een spiritusbrander van een leeg soepblik maken

Ik had in juli van een van de personeelsleden van het inloophuis een spiritus kookstel met miniwok gekregen. Ik was blij met deze set en had er een aantal keren wat in opgewarmd. Ik had dit kookstel steeds buiten laten staan. Toen was het een tijdje regenachtig geweest en was ik de wok vergeten. Er was een bodempje water in komen te staan – dat was al eerder gebeurd, maar toen had ik deze weer snel leeggegooid. Deze keer was de binnenkant van de wok gaan roesten. Ik vond die roest vies en heb de miniwok weggegooid. Ter vervanging kocht ik een koekenpan bij de Action.

Als ik de koekenpan op het kookstel frame zette dan maakten de vlammen amper contact met de bodem. Ik heb eerst geprobeerd het brandertje hoger te plaatsen – dat lukte enigszins, maar was niet de beste oplossing.

Ik besloot mijn eigen brander te maken en haalde een blik tomatensoep. Nadat ik dat blik leeg had gegeten prikte ik met mijn zakmes een rij kleine gaatjes op zo’n anderhalve centimeter hoogte vanaf de bodem en een rij grotere gaten langs de bovenrand. Als ik het blik tot net onder de rand van de onderste gaatjes vulde en dat in brand stak, had ik een perfect kookstel voor de koekenpan.

Zo had ik voor praktisch niets een nieuwe brander kunnen maken, waar de koekenpan op kon staan en goed door verhit werd. Ook kon ik ander klein brandbaar spul in het blik gooien.

Paniekerige stemmetjes tijdens het eieren bakken

Ik probeerde iedere avond ten minste twee gebakken eieren te eten. Terwijl ik bezig was met het vuurblik op te stoken wilde het wel eens gebeuren dat bij het invoeren van brandbare stukjes hout er een klein beetje spiritus door de onderste rij gaatjes weg lekte. Dat gebeurde vooral als het blik net weer tot de rand bijgevuld was. Soms stroomde er dan een klein beetje spiritus over het stenen aanrechtje op de bosgrond ervoor en dat wilde wel eens vlam vatten – dan liep er een spoortje vuur over de tafel naar de grond.

Toen dat weer eens gebeurde, hoorde ik een joelend stemmetje dat in paniek leeg te zijn. “O nee kijk uit met dat vuur! Straks gaat het fout en vliegt alles in brand!”.

Ik had al enige tijd geen zin meer aan joelende stemmetjes die met paniek verhalen aankwamen. Ik reageerde dan ook vrij hard en direct. Ik zei dat de stemmen hun demonische bekken dicht moesten houden en dat hun zielige en compleet doorzichtige pogingen om paniek te zaaien, schrik aan te jagen of aandacht op te eisen niet meer gingen werken op mij. De joelende stemmetjes verdwenen daarna meer naar de achtergrond, maar bleven af en toe weer terugkomen.

Verklaring:
Het joelende stemmetje was vooral hoorbaar via het geluid van de vrachtwagens die op de snelweg tegenover het bos reden. De vrachtwagens hun motorgeluid was hoger en duidelijker te horen dan die van de auto’s, de vrachtwagen motor leek te ‘joelen’.

Ik heb in het verleden wel eens gedacht dat het joelende stemmetje een kindsdeel van mijzelf was – maar waarom deze dan alleen zo’n herrie gingen maken als ik eieren wilde bakken vond ik maar verdacht.

Later leerde ik dat het mijn gevoelens waren die ik niet meer voelde. Ik was steeds meer het contact met mijzelf verloren omdat ik zo veel onder invloed was. Ik was eigenlijk bang dat het mis zou gaan met het vuur in het bos en wilde liever geen risico’s lopen.

Achteraf had ik wel spijt dat ik zo hard tegen mijzelf geweest was.

December 2013 – Dieper en dieper het dal in

Een bezoek van de boswachter

De boswachter en zijn assistent kwamen weer even langs om poolshoogte te nemen. Hij was er niet helemaal blij mee dat ik daar nog met een tent stond. De winter stond voor de deur en hij maakte zich een beetje zorgen of ik dat ging overleven in een tent. Ik verzekerde hen dat dat geen probleem was. Ik was halverwege januari dakloos geworden en had met die winter weinig problemen gehad. Nu had ik hetzelfde trucje weer toegepast – ik had de tent goed geïsoleerd met aluminiumfolie. Ik maakte me geen zorgen.

Hij herinnerde me aan onze afspraak; na een jaar zou ik uit het bos vertrekken. Het nieuwe jaar kwam er aan. Hij vroeg of ik al uitzicht had op woonruimte. Ik vertelde hem dat dat niet het geval was.

De boswachter vertelde me nog dat hij persoonlijk niets had tegen mijn verblijf in het bos, maar dat hij vanwege wetgeving verplicht was mij weg te sturen. Ik begreep dat wel – al mochten ze wat mij betreft dat soort ranzige wetgevingen direct in de vuurton gooien. Daarna gingen ze weer verder.

Er is een woning beschikbaar

In deze dagen fietste ik ook wel eens langs de flatgebouwen aan de rand van de Odoornerweg. Deze weg lag op één van de routes die ik naar het inloophuis kon fietsen.

Ik zag daar een bord achter één van de ramen van de appartementen in het flatgebouw. Daarop stond: “TE HUUR: 400 EUR p/m”. Toen ik er langs fietste, kreeg ik het idee dat dit bord er speciaal voor mij zou staan. De boswachter wilde eigenlijk dat ik uit het bos weg ging. Vlak nadat hij langs was geweest om mij er aan te herinneren dat ik toch wel eens weg zou moeten gaan uit het bos, fietste ik voorbij zo’n bord. Het was alsof het zo had moeten zijn.

Het bord heeft er een drietal weken gehangen, misschien wel langer. Ik besloot het bord te negeren. Aan de ene kant wilde ik wel toegeven aan het chille leven in een huisje, aan de andere kant was ik al zo gewend geraakt aan het leven in een tent dat ik die luxe niet meer nodig achtte.

Uiteindelijk verdween het “TE HUUR” bord weer. Toen ik zag dat het bord verdwenen was zeiden de geesten dat ik één van mijn laatste kansen op een beter leven vergooid had. Daar schrok ik toch wel even van. Ik legde deze uitspraak naast mij neer en trok me er verder weinig van aan.

Mijn tent, de wietdrogerij

Ik had van Jaxx een vuilniszak vol met wietplantresten gekregen. Deze kwamen uit de kwekerij die we daarvoor hadden opgezet. Hij wilde er van af – hij beweerde dat er nog wel goede topjes aan de resten zaten. Hij suggereerde dat ik deze topjes wel zou kunnen doorverkopen voor wat extra inkomsten. Ik nam de zak mee naar mijn tent. Daar heb ik een avondje de topjes van de plantenresten zitten plukken. Sommige van de planten waren al aan het rotten. Deze topjes hing ik op aan de koorden die in binnen in de tent gespannen had om het aluminiumfolie wat ik gebruikte als isolatie te ondersteunen. De boel droogde wel redelijk snel boven de waxinelichten houder in mijn tent.

Ik adverteerde wat rond. Uiteindelijk kocht iemand een zakje van deze topjes. Daar moest ik half Emmen voor door fietsen om bij deze persoon diens huis te komen. Ik verdwaalde onderweg ook. Ik vond het niet leuk om zo drugs te dealen. Volgens de persoon waar ik aan verkocht was de wiet van matige kwaliteit – deze zou smaken alsof het te snel gedroogd was. Ook zou het gefermenteerd smaken.

Uiteindelijk besloot ik de resterende topjes zelf op te roken. Ik had al maanden niet meer geblowd. Ik begon weer met blowen. Toen de topjes op waren begon ik weer naar de coffeeshop te gaan om wiet te halen. Tijdens één van deze ritjes naar de coffeeshop hoorde ik eens stemmen vanaf de bomen die langs de straten in het centrum stonden spreken: “Fietst daar iemand in een psychose? Fietst daar een psychotisch jongetje?”.

Mijn heldere denkvermogen begon nu ernstig af te nemen. Dit bovenop de effecten van lichamelijke en mentale aftakeling door slecht eten, teveel zuipen en het te lang wakker zijn. Dit had ik toen niet door – pas later kreeg ik door hoeveel invloed de wiet op mijn heldere denkvermogens had.

Paniekerige stem tijdens het slikken van een bommetje

Ik slikte in deze tijd tweemaal daags een bommetje speed. Dat deed ik 's ochtends en 's avonds. Deze slikte ik weg met een slok bier. Toen ik op een avond een bommetje speed slikte, hoorde ik weer de paniekerige vrouwenstem tekeer gaan. “Spuug dat uit! Haal dat uit je maag! Ga het uitkotsen! Je nier! Je rechter nier! Je rechter nier is beschadigd! Kots alsjeblieft die speed uit!”

Ik voelde me heel even bang en probeerde te kotsen. Het lukte niet goed – de speed kwam er niet uit. Ik besloot er maar mee te leven en vergat het voorval alweer snel. Toch bleef de uitspraak in mijn achterhoofd spoken.

Verklaring:
Ik wist zelf wel dat het zuipen en gebruiken ongezond was. Daar had ik al over gelezen en vrienden hadden me dat ook verteld. Maar ik wilde constant door blijven gaan. Ik was zelf diep van binnen bang dat mijn organen beschadigd zouden raken, deze angst stond ik echter niet zoveel bij stil. Een demon speelde hier op in door deze uitspraken te doen.

De gang van zaken bij het inloophuis

Het begon ‘s nachts af en toe te vriezen en het heeft een paar keer heel lichtjes gesneeuwd. Het Leger des Heils stelde de winterregeling in, deze houdt in dat alle daklozen verplicht binnen in de opvang moeten slapen. Ik wilde dit niet, ik wilde in mijn tent blijven slapen. Ik had geen zin aan het gedoe met het heen en weer reizen tussen de Breehof in Nieuw-Amsterdam en Emmen. Ook had ik geen zin om met meerdere mensen op één kamer te slapen. Sommige snurkten en niet iedereen was even betrouwbaar en ik had geen zin om met de angst dat ik ’s nachts bestolen zou worden te moeten slapen.

Af en toe kreeg ik een warme maaltijd bij het inloophuis. Daar was ik blij mee. Zo goed at ik niet in die dagen.

Ik vergat ook nog steeds de post op te ophalen. Gelukkig hielpen Lola en de leiding van het inloophuis me te herinneren als ze me zagen. Wat steeds minder vaak was. Tijdens het hele gebeuren rondom het steentje in mijn oor hadden ze gedreigd met een gedwongen opname als ik me niet in het ziekenhuis zou laten helpen. Dat zinde me niet. Ik kwam liever niet meer zo vaak bij het inloophuis en was me meer af gaan zonderen. Als ik bij het inloophuis kwam, zag ik er geregeld vies en verwaarloosd uit, dan stimuleerde de leiding me te douchen.

Ik werd erg beïnvloed door het voorval met de paniekerige vrouw die beweerde dat mijn rechternier beschadigd was. Ik was bang dat ik spoedig zou overlijden. De begeleiding raadde me aan naar de dokter te gaan voor een onderzoek. Op dat moment zat ik weer zonder geld. Ik zei dat ik daar best wel blij om was, nu zou ik niet naar de arts kunnen en bevestiging kunnen krijgen van hetgeen me verteld was. Ik wilde niet met die zekerheid leven, ik bleef liever in het ongewisse.

Ik zat met een angst voor de dood. Daarnaast was ik bang dat de demonen mijn persoonlijkheid volledig zouden overnemen als ik in de geesteswereld zou belanden. Dat ze me zouden afvoeren naar de hel. Ik haalde daar de Bijbel bij aan. Ik had foute dingen gedaan in mijn leven.

De leiding haalde de Bijbel er bij en we lazen samen het verhaal over de moordenaar aan het kruis en hoe Jezus, die tegelijk met hem gekruisigd was, hem vergaf. Ik pakte even deze goede boodschap op, maar al snel verviel ik weer in het doemdenken.

Toen de leiding mij eens vroeg naar mijn doelen in het nieuwe jaar kon ik er geen aangeven. Ik had geen doelen voor ogen. Ik vond het allemaal wel best op dat moment – ik wilde het liefste in het bos blijven wonen en mijn ding blijven doen. Ik zag bijna geen nadelen van het in een tent wonen. Ik wilde niet meer meewerken aan een traject van het veiligheidshuis. Lola had aangegeven dat als ik niet zou meewerken aan een traject dit zou betekenen dat de daklozenuitkering zou worden opgeschort. Ik vond het belachelijk dat ‘de Nederlandse staat’ mij zo probeerde te dwingen om te gaan leven naar hun maatstaven en volgens hun eisen.

Hoe Mats het moeilijk had tijdens de koude maanden

Ook kwam ik Mats af en toe tegen bij de inloop. Hij zag er regelmatig onverzorgd uit en had dan een rare holle blik in zijn ogen. Hij sprak dan vaak op een negatieve manier en vertelde dan dat hij een hekel had aan hoe het er in Nederland aan toe ging en dat het hem allemaal niets meer boeide.

Ik kon Mats wel begrijpen. Hij kon maar vijf nachten per maand bij de nachtopvang slapen als het niet vroor en er geen winterregeling was ingelast. De rest van de nachten wandelde hij door Emmen. Dit deed hij om warm te blijven. Je moet wel wat als het net boven nul is. Dus hij sliep ‘s nachts niet – dit deed hij dan overdag, zittend op een stoel en hangend op een tafel bij de inloop. Sommige begeleiders van de inloop lieten dit ook niet toe en maakten mensen die in slaap vielen weer wakker.

Mats heeft me wel eens verteld dat hij soms zo moe was dat hij even tegen één van de ramen naast de hoofdingang van het overdekte winkelcentrum ging zitten om een sigaret te draaien en dan in slaap viel. De ramen naast de hoofdingang van het overdekte winkelcentrum straalden warmte uit – omdat het binnen in het overdekte winkelcentrum warmer blijft dan buiten. Zo kon hij even uitrusten en tegelijkertijd warm blijven. Als hij dan in slaap gevallen was, werd hij ‘s ochtends wakker omdat er winkelend publiek langs hem liep. Dan ging hij weer naar de dagopvang.

In de zomermaanden was Mats er geestelijk een stuk beter aan toe dan in de wintermaanden. In de zomermaanden sliep hij buiten in grasvelden en dergelijke. Maar in de winter was dan geen optie. Het vele nachten wakker blijven deed zijn mentale toestand geen goed. Mats gebruikte verder geen drank of drugs, maar raakte verward door een chronisch slaaptekort.

Kleine pleziertjes rondom de kerstdagen

De leiding van de inloop deelde kerstmuziek cd’s uit. De titel van de cd was “Geef om ieder kind” en was voortgekomen uit een actie genaamd “Kerst in actie”. Dit was een initiatief van de kerk waarmee ze kinderen in arme landen hielpen. Ik heb deze cd naar mijn mp3-speler gekopieerd en er vaak naar geluisterd.

Ook had ik een aantal kerstballen uit de weggeefwinkel meegenomen en een dennentak uit het bos op mijn fiets vastgezet. Zo fietste ik een tijdlang met een kersttak rond terwijl ik de kerst-cd afspeelde. De mensen die ik onderweg tegenkwam vonden het fantastisch. Ik werd er blij van.

Binaural Beats effecten

Ik had zogenaamde ‘binaural beats’ gedownload en op mijn mp3-speler gezet. Deze laten de hersenen een derde toon genereren aan de hand van twee basistonen, die ieder in één oor worden afgespeeld. Dit zou ervoor zorgen dat de hersenhelften qua activiteit meer gelijk gaan lopen. Ook zouden ze kunnen veroorzaken dat er hogere hersenfrequentie-ritmes ontstonden, zoals de 40 tot 100 hertz band, die betrokken zou zijn bij meditatieve toestanden. Daar wilde ik wel mee experimenteren.

Ik had een aantal bestanden die alfa, bèta, delta, thèta en gamma golven zouden stimuleren. Ik zat in mijn tent en begon deze audiobestanden af te spelen met oordopjes in terwijl ik een jointje rookte en biertjes dronk. Ook had ik speed op en had ik een nacht doorgehaald.

Op een gegeven moment deed ik de oordopjes uit en hoorde ik een geluid alsof er iemand op een aambeeld sloeg – dat bleek het ‘geestelijke geluid’ van mijn eigen hartslag te zijn. Na nog een tijdje naar de binaural beats geluisterd te hebben deed ik weer de oordopjes uit. Nu hoorde ik een geluid als van een scuba duiker – zoals ik het kende uit het spel ‘Duke Nukem 3D’ als ik daarin onder water ging. Ook hoorde ik een hoest geluid dat zich herhaalde en steeds sneller ging als ik de rook van de joint in hield. Dat geluid hield weer op als ik de rook uit blies.

Verklaring:
Hiermee heb ik toegang gehad tot onderbewuste ritme processen en tot reactie processen van mijn lichaam.

Gezellige avonden in de tent

Het werd buiten steeds vroeger donker. Ook werd het kouder. Ik had inmiddels de binnentent weer geïsoleerd met aluminiumfolie. Ik zat nadat het donker werd weer in de tent. Ik begon ook al snel weer beeltenissen zien in het folie, waar het gezellige gele licht van de waxinelichtjes op reflecteerde. Helena en Samuel kwamen ook weer op bezoek, Helena had tegenwoordig een paardenstaart.

Helena, Eprelzem en Samuel gaven aan dat ze me konden zien. Ze beweerden dat het folie als een tweerichtingen-scherm werkte dat ervoor zorgde dat de inwoners van de 2-dimensionele demonenwereld een inkijk hadden op onze 3-dimensionele mensenwereld.

Tijdens deze avonden en nachten in de tent kwamen er weer veel gesprekken op gang met Helena, Samuel, Eprelzem. Af en toe kwamen er ook onbekende geesten langs.

Tijdens één van deze avonden begon er een rare penetrante lucht van onder mijn oksels weg te walmen. Helena beweerde dat ze een demon rook. De penetrante lucht was de jaren daarna ook af en toe ruikbaar – het leek er op dat deze lucht zich alleen verspreide als de demon Helena actief was.

Verklaring:
Het probleem met deze situatie is dat er zich normaal geen rare lucht van onder mijn oksels voort kwam. In de jaren hierna begon deze geur zich alleen te verspreiden als Helena bezig was haar kracht op mij te richten. Als ze op hield haar krachten te gebruiken verdween de geur weer.

Het lijkt er op dat demonen dit werkelijk kunnen veroorzaken – er zijn verhalen bekend van mensen die last hadden van boze geesten in hun huis. Die boze geesten verspreiden dan ook afvalbak en riool luchten en kunnen ook een koude tocht veroorzaken. Hoeveel waarheid er achter deze verhalen zit weet ik niet – maar het zou wel eens waar kunnen zijn.

Aan de andere kant veranderd het menselijke lichaam constant. De geur van ons zweet veranderd ook door de jaren heen. Ook dit kan een reden zijn geweest. Ook merk ik zelf dat als ik een dag veel alcoholhoudende dranken drink mijn zweetgeur veranderd. Ik gebruikte in deze dagen veel drank en drugs, dit kan ook de reden van de lucht zijn geweest. Maar het blijft vreemd dat deze geur alleen af en toe ontstond en niet constant aanwezig was, desondanks mijn gezuip en gesnuif.

Een confrontatie met een verdrietige moeder en zus.

Op een van deze avonden zag ik de verdrietige gezichten van mijn zusje en mijn moeder in het folie. Ze keken me aan en huilden. Ik vroeg "Waarom zijn jullie zo verdrietig?" - ik weet niet meer zo goed wat hun antwoord was – volgens mij maakten ze zich zorgen om mijn drugsgebruik of iets dergelijks.

Wel weet ik nog dat ik best wel boos werd. Ik zei: "Ach, waar maken jullie je zorgen om – ik red mijzelf wel! Net zoals al die jaren hiervoor dat ik mijzelf prima gered heb! Al die jaren waarbij het jullie geen enkele moer leek te interesseren hoe het met mij ging, waarbij jullie eigenlijk nooit vanuit jullie kant contact met mij probeerden op te nemen! En als ik contact op nam dan was het weliswaar vaak om hulp te vragen. Maar mij is altijd verteld dat ik het zelf maar uit moest zoeken als ik eenmaal met ruzie en gedoe uit het ouderlijk huis weggegaan was. En ik had het zelf prima weten 'uit te zoeken' na de tijd! En nu is er opeens verdriet om wat ik doe – nu gaan jullie zielig lopen doen en gaan jullie je een partij lopen aanstellen om wat ik doe, terwijl dat jullie jarenlang geen flikker kon interesseren? Houd jullie godverdomde aanstelleritis bij jullie en flikker een partij op! Als het jullie toen niets kon boeien dan hoef ik jullie gejank nu ook niet meer! Opgesodemieterd! Wegwezen!"

De beeltenissen van mijn huilende moeder en zus verdwenen weer snel. Ik voelde me daar goed bij – waar dachten ze zich mee te bemoeien! Ik hoefde niets meer met hun te maken te hebben!

Verklaring:
Toen ik later bij deze situatie stil stond was dit vanuit het idee dat ik tijdens deze situatie werkelijk contact had met mijn moeder en zusje – en dat ik op dat moment veel te lomp gereageerd had. Daar heb ik me enige tijd schuldig om gevoeld en me voor geschaamd.

Later besefte ik me dat ik alleen maar innerlijke demonen gezien had. Ik heb in het verleden zowel mijn moeder als mijn zusje tot tranen gedreven. Mijn moeder heb ik tot tranen gedreven door haar tijdens mijn puberteit vaak te frustreren. Ook al deed ik het niet expres, we kregen vaak conflicten en ze wist niet meer wat ze met mij aan moest omdat ik te opstandig werd. Mijn zusje heb ik, toen ze jong was, een aantal keren tot tranen gedreven door haar angst aan te jagen via allerlei enge verhalen en situaties en door haar te pesten.

In beide gevallen kreeg ik daarna op mijn donder en werd me gezegd dat ik me kapot moest schamen.
Ik ging de herinneringen aan deze gedragsmatige uitspattingen verdringen – dat hoorde niet, ik moest me dood schamen dat ik zoiets gedaan had. Zodoende ontstonden de innerlijke demon beelden van een huilende moeder en zusje.

De reden dat ik zo tegen deze beelden tekeerging waren de op dat moment bestaande gevoelens die voornamelijk naar mijn moeder uit gingen.

De situatie rondom het kind dat de Hitlergroet bracht

Tijdens één van mijn vele nachtelijke contactmomenten met Helena kwam er een klein kind het beeld op het folie binnen lopen. Dit kind leek twee, drie, vier jaar oud te zijn.

Vanuit het niets begon dit kind de Hitlergroet te brengen – het kind deed diens rechterarm omhoog en verkondigde een aantal maal “sieg heil!”. Ik zat verbijsterd te kijken – waarom in godsnaam deed het kind dat? Ik probeerde de situatie fatsoenlijk af te handelen en vroeg het kind “Waarom deed je dat – weet je wel eens wat dat gebaar en die groet betekenen?”.

Ik probeerde vervolgens aan het kind uit te leggen dat de groet die hij bracht uit een tijdperk stamde waarin er een groep mensen aan de macht was die zichzelf beter voelde dan een groep andere mensen. En die groep andere mensen werden allemaal vermoord door de groep die zich beter voelde. De leider van de groep die de anderen vermoorden werd met de groet die het kind daarvoor deed begroet – daarom was het niet cool om die groet zomaar te brengen, er zat een hele nare geschiedenis achter.

Het kind trok zich weinig aan van mijn uitleg en bracht nog een aantal keren de Hitlergroet. Ik wist niet wat ik er verder mee aan moest en besloot het kind maar te negeren.

Toen begon Helena zich ermee te bemoeien. Toen het kind weer de Hitlergroet bracht begon ze flink tekeer te gaan tegen het kind en begon ze deze door de ruimte waar ze zich in bevonden heen te gooien.

Ik keek er verbijsterd naar – ik probeerde Helena nog te vermanen niet zo tekeer te gaan tegen het kind, maar het hielp niet. Pas nadat Helena klaar was met het berispen en rondsmijten van het kind viel er weer met haar te praten. Ze had niet eens het idee dat ze iets fouts gedaan had en was van mening dat men er qua opvoeding soms een zero tolerance beleid op na moest houden. Dat zou gedrag als wat het kind daarvoor vertoonde en ook een toekomstige grote bek voorkomen kunnen.

Ik voelde mij er niet goed bij, maar gaf Helena deels gelijk – soms zouden een harde hand en een no-nonsense beleid inderdaad effectiever kunnen uitwerken tijdens het opvoeden van kinderen. Maar alleen in specifieke gevallen – niet standaard, want een gewelddadige opvoeding is niet goed voor kinderen.

Ik probeerde het nog goed te maken met het kind en zei: “Begrijp je wel waarom Helena zo boos is? Wat Hitler en zijn volgelingen gedaan hebben was heel erg – doe alsjeblieft niet weer die groet, oké?”. Het kind bracht vervolgens weer de Hitlergroet. Helena smeet daarop al scheldend het kind weer door de ruimte heen.

Opeens kwam oma Soof in beeld. Zij bevond zich boven in het beeld. Ze was erg verontwaardigd over hoe 'we' met het kind omgingen. Oma Soof zei met een boze toon in haar stem dat ze het kind mee ging nemen naar de hemel. Vervolgens zag ik oma Soof en het kind ten hemel opstijgen.

Terwijl ze opstegen deelde oma me mede dat het kind nooit weer naar mij terug zou keren en dat ik het hierna voorgoed kwijt was. Ik voelde me hier ongemakkelijk bij – alsof ik iets heel belangrijks had verneukt.

Verklaring:
Hetgeen ik hier zag was een innerlijke demon. Een deel van het gedrag van de oma demon is makkelijk te verklaren. Toen ik 11 jaar was is oma na 8 weken ziekbed overleden. Daarna heb ik beweerd dat ik oma in een droom gezien had, waar ze afscheid nam en in een licht opsteeg.

Dit was een leugen – ik had helemaal niets gezien toen oma gestorven was. Ze is niet als geest bij mij langs geweest na haar dood. Waarom ik gelogen heb weet ik niet goed – ik denk dat ik alleen maar aandacht wilde. Ik was mij er van gewaar dat mijn moeder speciale betekenis hechtte aan paranormale zaken, waaronder dromen van mensen die afscheid kwamen nemen na de dood. Ik probeerde via een leugen ook een speciaal onderdeel van een situatie die al wekenlang de aandacht op eiste (het ziekbed van oma) te worden. Ik wilde ook graag aandacht maar wist niet goed hoe ik die van mijn moeder kon vragen – mijn moeder wees me vaak af als ik om haar aandacht vroeg.

Ik weet nog goed dat mijn moeder vroeg of ik de waarheid sprak toen ik het verhaal dat ik dat gedroomd had voor het eerst vertelde. Ik schrok van die vraag en durfde niet te bekennen dat ik gelogen had. Moeder kon erg kwaad worden en ging fel foeteren en soms slaan als ik loog of iets anders fout deed. Zodoende ontstond de oma demon. Daar kwam het ten hemel stijgen gedeelte van deze demon vandaan.

Waarom de oma demon het kind mee nam naar de hemel is als volgt te verklaren:
Ik luisterde vroeger veel naar Nirvana. Op het album 'Incesticide' staat een nummer genaamd 'Sliver'. Dat lied gaat over Kurt Cobain zijn eigen ervaringen. Hij moest bij zijn oma logeren omdat zijn ouders ergens heen gingen waar hij niet mee naar toe kon gaan.
Het refrein van dit nummer luidde: "Grandma take me home."

Vanuit deze herinnering kwam deze oma demon diens gedrag ook voort. De oma van het visioen bracht het kind naar 'huis'.

Waarom de oma demon verscheen tijdens de situatie met het kind is als volgt te verklaren:
oma Soof heeft de Tweede Wereldoorlog mee gemaakt en een kind dat de Hitlergroet brengt is een directe link.

Waarom de oma demon juist verscheen toen het kind mishandeld werd kan ook verklaard worden: Ik had een leugentje verteld ten tijde van oma's overlijden, maar durfde niet te bekennen dat ik gelogen had want ik was doodsbang dat mijn moeder me dan straffen zou.

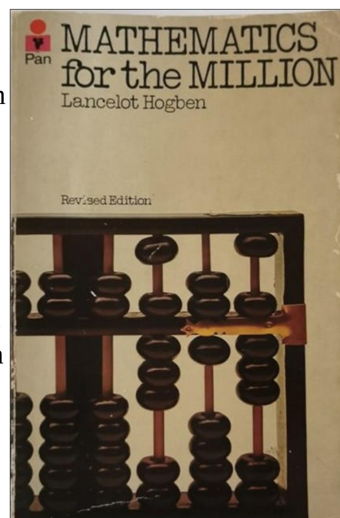
Dat het kind rondgegooid werd door Helena is te verklaren door hetgeen ikzelf als tweejarige heb meegemaakt – hoe ik eens ben gestraft door mijn moeder. Ik had toen nog geen definitief antwoord op de vraag of de daarvoor omhoog gekomen herinnering van een 2-jarig deel van mij waarheid was of niet. Deze is blijkbaar een tijdje blijven hangen in de 'schemerzone' en kon deze zodoende 'hergebruikt' worden door Helena.

Voordat ik het gedrag van deze demon werkelijk wist te ontcijferen kreeg ik eens deze verklaring door: oma Soof en mijn moeder hebben een keer onenigheid gehad. Ook al was ik heel jong, ik begreep alsnog waar deze onenigheid om ging en dit had alsnog een geestelijke uitwerking – ik zou deze ruzie-discussie tussen hen verdrongen hebben omdat ik deze bedreigend vond en daar niet mee om kon gaan als kind – behalve dan door te verdringen. Oma zou het niet eens zijn geweest met de hardhandigheid waarmee mijn moeder mij soms opvoedde. Uit dit conflict zou ook een bepaalde uitspraak van de moeder demon in mij – namelijk "Ik bepaal zelf wel hoe ik mijn kinderen / zoon opvoed!" zijn voortgekomen.

Wat hier sowieso weer overduidelijk naar boven komt, is het 'Schuldig aan een vreselijke misdaad' motief. Ook al had Helena het deze keer ernstig verneukt en stond ik er maar wat bij – het was voornamelijk ik die gestraft werd: er werd me voorgoed een kindsdeel ontnomen.

Het delen van informatie over de 3rde dimensie met demonen uit de 2de dimensie.

Ik probeerde te achterhalen hoe de demonen ‘hun’ wereld in elkaar stak – welke natuurkundige wetten en dergelijke daar zouden gelden. Tijdens de gesprekken met Helena en Samuel en andere demonen had ik op kunnen maken dat de demonen in hun wereld niet zoiets als ‘diepte’ kenden. Een object dat zich recht voor hen bevond leek ‘groter’ of ‘kleiner’ te worden als het zich dichter bij of verder weg van een demon bevond. Een pen die recht voor hen werd getoond en dan van hen af gekanteld werd leek volgens hun ‘korter’ te worden, terwijl deze nog steeds ‘plat’ bleef lijken. Ze zagen geen verschil in afstand tussen de weg gekantelde bovenkant en de toe gekantelde onderkant van een pen.

Ik geloofde in vrije informatie-uitwisseling en vond dat de demonen, die blijkbaar in een twee dimensionele wereld leefden, recht hadden op informatie over onze driedimensionele wereld. Toevallig had ik een aantal weken terug bij de weggeefwinkel een wiskundig boekwerkje genaamd “Mathemathics for the Million” gevonden. Er waren een aantal formules waarmee men zaken zoals afstanden en lengtes in onze driedimensionele wereld kon berekenen. Dit aan de hand van het uur van de dag, de gradenhoek van de zon en de lengte van een schaduw, en nog iets met een triangulatie tussen de hemellichamen. Ik meende dat deze informatie genoeg moest zijn voor de knappe koppen onder de demonen om het fenomeen ‘diepte’ waar ze zo weinig grip op leken te hebben, nader te kunnen leren begrijpen. Ik legde het boekwerkje open op de pagina's waar die formules en voorbeelden stonden en legde het vlak onder het aluminiumfolie bij de demonen neer – zo konden ze zich een tijdlang verdiepen in deze leerstof.

Terwijl ik dat deed, werd me verweten dat ik God verraadde omdat ik demonen kennis aan het geven was over driedimensionele zaken. Die zouden ze kunnen inzetten om onze dimensie mee aan te vallen of binnen te vallen. Ik voelde me eventjes ongemakkelijk bij deze aanklacht, maar bedacht me dat het niets uitmaakte dat ik de kennis doorgaf. Zonder mij zouden ze die toch wel zelf op een dag gaan ontdekken.

Verklaring:
Hier werd wederom een poging gedaan me wijs te maken dat ik iets vreselijk fout deed.

Een confrontatie met Lucifer

Tijdens één van de avonden dat ik contact had met Helena kreeg stond ze in een soort computerruimte met van grote bandrecorders. Van het type dat ze vroeger bij oude computer systemen gebruikten als geheugenopslag. Ze maakte daar gebruik van een computer om contact met mij te kunnen hebben. Ze zei dat ze eigenlijk niet in die ruimte mocht zijn. Ik had haar ook niet eerder in zo'n ruimte gezien.

Ze liet me een soort telescoop apparaat zien. Er hing een schoolbord bij waar een wiskundige formule op stond. Ik weet niet meer exact hoe die formule ging. Volgens haar was dat een apparaat waarmee je in andere dimensies kon kijken – dat gebruikten ze om in onze derde dimensie te kunnen kijken.

Verklaring:
De computerruimte kan wel eens een representatie zijn geweest van een deel van mijn eigen onderbewustzijn; specifiek het herinneringsdeel.

Dat ik de formule en de telescoop zag, kwam als reactie op de informatie die ik eerder gedeeld had met de geesten uit de tweede dimensie.

Toen kwam er opeens een ander figuur in beeld. Dit was een kale man met een flinke neus en een zwart sikje. Hij droeg een zwarte cape. Blijkbaar heette deze figuur Lucifer. Lucifer werd boos op Helena en begon tegen haar tekeer te gaan: “Wat doe je hier nog na sluitingstijd? Je weet dat je hier niet na werktijd mag komen, laat staan dat je zonder toestemming de computers gebruikt! Hiervoor zul je gestraft worden!”

Ik greep in en zei tegen Lucifer “Mag ik even wat zeggen? Straf haar niet, ze wilde alleen maar contact met mij – we hebben wel vaker contact de laatste tijd. Het is eigenlijk ook mijn schuld want ik wilde ook contact met haar. Als je dan iemand wilt straffen, straf mij dan.”

Lucifer keek mij aan en kwam vervolgens aanzetten met een soort stofzuiger apparaat dat hij op mij richtte. Hij zei “Dan zal ik je hiernaar toe zuigen!”. Vervolgens hoorde ik een stofzuigergeluid en zag ik hoe het aluminiumfolie naar achteren getrokken leek te worden. Ik schrok me te pletter en maakte dat ik de tent uit kwam.

Ik stond buiten de tent, maar besefte me dat Helena er nu alleen voor stond. Ik wilde haar niet aan haar lot over laten en raapte wat moed bij elkaar. Ik ging terug de tent in en sprak Lucifer aan: “Laten we eens in gesprek gaan over deze situatie en kijken of we iets met elkaar kunnen afspreken – maar doe Helena alsjeblieft niets aan, zij is onschuldig.”

We spraken af dat Helena voortaan bij mij zou blijven en ik zorg voor haar zou dragen.

Daarna sprak ik met Lucifer over mijn problemen met Eprelzem – over zijn negatieve aandachttrekkerij en zijn gescheld op mij. Ik vroeg Lucifer of hij Eprelzem een beetje fatsoen bij kon brengen. Ik dacht namelijk dat aangezien Lucifer de leider in de twee dimensionele wereld was, hij er misschien wel voor kon zorgen dat Eprelzem zich ging gedragen.

Lucifer riep Eprelzem er bij en ondervroeg hem. Daarna begon hij Eprelzem te straffen – dat deed hij door Eprelzem een volledig leven door te laten leven. Terwijl Eprelzem een leven meemaakte stond hij even verstard omhoog te kijken. Deze levens waren bedoeld om Eprelzem een lesje te leren. Na enkele rondes smeekte Eprelzem om genade en beloofde hij beterschap. Eprelzem verdween daarna weer uit beeld.

Daarna verscheen er een beeltenis van een band. Lucifer beweerde dat er nog ruimte was voor een extra bandlid. Ik meende dat Lucifer me wou verleiden tot het maken van een of andere deal. Ik besloot op mijn hoede te zijn en zei dat Lucifer eerst eens moest bewijzen dat hij überhaupt iets van macht in mijn wereld had. Dit kon hij doen door een complete band op mijn pad te laten komen die me ging uitnodigen om medelid te worden. Daarna zou ik eens gaan overwegen of ik wel of geen verdere deal zou willen maken. Sowieso wilde ik er dan voor zorgen dat het contract dat dan eventueel opgesteld zou worden zo in elkaar zou zitten dat ik niet door het kwaad in de maling genomen zou kunnen worden. Lucifer ging er niet op in en het beeld van de band verdween na enige tijd ook weer. Dat was ook het einde van het contact met Lucifer.

Een flink aantal maanden later had ik mijn muziek op YouTube gezet. Toen kreeg ik via een opmerking bij één van de nummers een uitnodiging voor deelname aan een of ander muziek project. Via een website konden mensen vanuit de hele wereld samen muziek maken. Ik herinnerde me de uitdaging die ik Lucifer had voorgelegd en besloot van de deelname af te zien.

Verklaring:
Deze uitnodiging was achteraf gezien louter toeval en had niets met Lucifers invloed te maken.

De stenencirkel rondom de tent en dove onderarmen

Ik wilde het kwaad uit mij weg drijven en besloot een steencirkel rondom de tent op te zetten in de veronderstelling dat daarmee extra positieve energie gecreëerd zou worden. Deze steencirkel heb ik de 24ste december gebouwd. Ik probeerde zoveel mogelijk witte stenen in de cirkel te krijgen, ik was gaan geloven dat de kleur van de stenen ook belangrijk was en iets uitmaakte op magisch gebied. Rode stenen stonden symbool voor vuur, blauwige stenen voor lucht of water, groene stenen voor de levenskracht van de natuur, grijze en bruine stenen voor aarde, zwarte stenen voor duisternis en witte stenen voor licht en zuivering.

‘S nachts ben ik gaan slapen. Toen ik wakker werd had ik een doof gevoel in beide onderarmen. Ik besefte me dat er iets fout zat. Op één van de grote stenen in de cirkel stond nu ook een magisch symbool – een ‘Π’. Ik meende dat dat een ‘poort’ symbool was, waarmee werd aangeduid dat iets als energie doorvoerende poort moest werken. Dat symbool, dat er met zand op geschreven stond, stond er nog niet op toen ik ging slapen.

Toen ik naar de omgeving keek rondom de tent zag ik allerlei boze ogen verbeeld in de takken van de bomen. Dit bleef ik een lange tijd zien. Ik dacht dat er overal demonen om mij heen waren, die me probeerden aan te vallen. Dat veroorzaakte ook een grote onrust.

Verklaring:
Dat mijn onderarmen doof aanvoelden na een nacht slaap was een aanval van de ziekte van Lyme. Dat dit echter gebeurde nadat ik de steencirkel om de tent gebouwd had, liet me denken dat het een gerichte aanval van het kwaad was, dat dankzij de steencirkel juist meer kracht verkregen had.

Hoe dat zand ‘s nachts op die steen is gekomen en kon blijven kleven in de vorm van dat symbool blijft verwonderlijk. Het kan toeval zijn, maar er kunnen ook werkelijk duistere krachten in het spel zijn geweest. Deze moeten dan vanuit mijn geest gewerkt hebben omdat de speciale betekenis van het symbool alleen maar in mijn eigen hoofd bestond en niets officieels was.

Gebedsenergie zien tijdens het kerstdiner bij het inloophuis

Ik voelde me angstig door de vermeende magie aanval en schopte een paar stenen uit de cirkel weg. Als de cirkel verbroken is heeft deze geen kracht meer, zo beredeneerde ik. Daarna ging ik naar het inloophuis.

Het was de 25ste december; eerste kerstdag. Er was een kerstdiner georganiseerd en ik kwam juist op tijd binnen. Pelle, één van de begeleiders, gaf een kleine toespraak en ging voor in het gebed. Terwijl hij aan het bidden was zag ik hoe er sprankelende energie uit zijn vingertoppen kwam, die tot het plafond omhoog stroomde en zich vervolgens door de hele zaal heen verspreidde.

Er werd een rijsttafel geserveerd en ik heb goed gegeten. Daarna heb ik me gedoucht en ben ik nog even blijven zitten om de krant te lezen. Er werd ook eten uitgedeeld vanuit een paar kerstpaketten die de inloop cadeau had gekregen. Ik heb een pakje soepstengels, een pakje chocoladekoekjes en een bakje roomkaasjes gekregen. Daar was ik blij mee.

Toen ik later op de middag naar mijn tent terug keerde was het gevoel in mijn onderarmen ook weer terug gekeerd. Ik veegde het magische symbool van de steen weg en herstelde de steencirkel, om te kijken of er weer iets raars zou gebeuren. Ik dacht dat de steencirkel misschien juist wel positief werkte, maar dat het kwaad in mij terug gevochten had en dat hetgeen ik ervaren had niets meer was dan een laatste poging van het verliezende kwaad om me angst aan te jagen.

Het visioen van Jade

Ik fietste naar het skatepark toe. Het was die dag best warm en er waren diverse skaters in hun t-shirt aan het skateboarden. Ik kwam daar ook ene Jade tegen. Die zag ik wel vaker bij het skatepark, ze kwam ook wel eens langs op zaterdagavond bij de muzieksessies in het kraakpand. Ik kon het wel goed vinden met Jade.

Er was een keer dat Helena me tijdens één van onze gesprekken raad gaf: “Misschien moet je zelfmoord plegen.”. Deze raad nam ik niet serieus. Toen ik Jade over dit voorval vertelde, zag ik haar schrikken. Jade zei: “Je moet geen gekke dingen gaan doen! Beloof me dat je geen gekke dingen zult doen – zelfmoord plegen lost echt niets op!”.

Ook kreeg Jade eens een visioen terwijl we in gesprek waren: Ze zag vier priesters die rondom een gebonden kind in een tempel stonden. Ze was er enigszins verbouwereerd om.

Verklaring:
Helena was een innerlijke demon die voortgekomen was uit verdrukte herinneringen aangaande een vroegere huisgenote. Deze huisgenote had me in het verleden gewaarschuwd voor de mogelijke gevolgen van mijn overmatige drank- en drugsgebruik. Dat deed ze ook door over haar eigen vader te vertellen – deze was door zijn gebruik manisch-depressief geworden en had wel eens geprobeerd zichzelf van kant te maken door zichzelf dood te snuiven (met coke of speed) – wat niet gelukt was. Vanuit deze herinnering gaf de demon Helena mij de ‘raad’ zelfmoord te plegen.

Waarom Jade een visioen kreeg en wat dat betekende weet ik niet goed – ik kreeg in 2024/02 wel het idee dat het om mijn eigen (verloren of verdrukte) innerlijke kindsdelen ging en dat de vier priesters kwade geesten waren. Ik dacht dat het de zogenaamde ‘vier kwaden’ uit het bos waren waar Helena het eerder eens over had. Demonen hebben wel eens halve waarheden gesproken, toch geloof ik niet echt dat de ‘vier kwaden van achter uit het bos’ werkelijk bestaan hebben. Waarschijnlijk waren dat mijn eigen innerlijke demonen.

Vaders vervelende verjaardagsfeest

Mijn vader was op de 30ste december jarig – wat op een maandag viel. Hij had besloten zijn verjaardag op de 28ste te vieren omdat het dan zaterdag was en dan de meeste familieleden zouden kunnen komen. Hij had mij ook uitgenodigd.

Ik had eigenlijk geen zin om naar zijn verjaardagsfeest te gaan. Ik voelde me niet prettig bij het contact met mijn vader. De enige reden dat ik eerder contact gezocht had was om antwoord op een vraag te krijgen – de vraag of de in juni omhoog gekomen herinnering van een 2-jarig deel van mij echt was. Hij kon deze vraag niet beantwoorden en ik had niet veel behoefte aan verdere contacten.

Eprelzem begon te beweren dat hij het was die contact met mijn vader had opgenomen en dat hij wel naar het feestje wilde. Eventjes twijfelde ik – ik wist niet zeker wat ik nu zelf wel of niet wilde. Ik meende dat het een psychologisch spelletje was, een poging van het kwaad om een goede met een kwade geestelijke eigenschap uit te wisselen.

Verklaring:
Deze uitspraak was een inspeling op mijn theorie dat geestelijke eigenschappen uitgewisseld zouden kunnen worden en moesten worden om verlichting te kunnen bereiken – kwalijke eigenschappen moest men met goede eigenschappen uitwisselen.

Ik zette me over mijn gevoelens heen en ging naar zijn verjaardagsfeest. Het was daar op zich wel gezellig, maar ik voelde me toch een beetje ongemakkelijk door de aandacht die ik kreeg. Ik was nog steeds de ‘verloren zoon’ die door een deel van de familie ook al jaren niet meer gezien was. Er was ook een jongetje van rond de vier jaar oud.

Ik raakte aan de praat met een oom die in de vleesindustrie werkt. Ik kon het niet echt waarderen dat hij zulk werk deed – hij gaf toe dat het niet het mooiste werk was maar ‘tja, ook dat moet gebeuren …’. Hij vertelde vervolgens een verhaal over de moderne manier waarop kippen geslacht werden. Deze worden uitgeladen in een hal met volledig roestvrijstalen machines. Dan worden op een lopende band gezet en rijden dan richting een machine met een soort rotor die ze bij de nek vast grijpt en ze vervolgens door een sleuf met een mes heen trekt om ze zo te onthoofden. Dat zou maar een kwestie van een paar tellen zijn, de kipjes zouden dan al dood zijn. Dit zou een diervriendelijkere manier van slachten zijn, vroeger ging het proces van doden minder snel en precies. Ik kon nog steeds geen goedkeuring voelen voor de medewerking van mijn oom aan die ijskoude en gevoelloze massamoord industrie. Ik gaf aan dat ik die hele industrie het liefste de afgrond in zag verdwijnen – er zijn inmiddels alternatieven genoeg voor vlees die niet zoveel dierenleed veroorzaken en die niet zo slecht voor het milieu zijn. Mijn tante gaf me gelijk, die vond die industrie ook een gruwel.

Op een gegeven moment raakte mijn vader aan de praat met een ander familielid, die ik verder niet kende. Ze kregen het over erfscheidingen. Het onbekende familielid vertelde over een situatie waarbij een erf volgens het kadaster zo’n 30 centimeter breder was dan waar een afscheiding stond. De buren kregen ruzie en het kwam op een rechtszaak aan om af te dwingen dat de afscheiding – een hekwerk – 30 centimeter verplaatst mocht worden.

Daarna begon mijn vader over een soortgelijke situatie. Bij het ouderlijk huis in Geesbrug bleek op een gegeven moment dat er een stuk land naast de grote schuur lag dat van ons was. De buren gebruikten dat stuk land – het was onderdeel van hun tuin. Dat was eigenlijk ook geen probleem. We konden zelf amper bij het stuk land komen omdat het net op de hoek van een grote schuur lag en daarom had de vorige bewoner van ons huis het in bruikleen gegeven aan de buren. Maar mijn vader deed moeilijk en dwong uiteindelijk af dat de buren dat stuk in leverden. Die moesten een stuk van hun tuin over de kop trekken en er kwam een hekwerk te staan. Vervolgens heeft mijn vader nooit wat met dat stuk land gedaan – het was pure hebzucht dat hem dreef moeilijk te doen over een klein stukje land.

Het resultaat was wel zodanig dat wij en de buren niet langer meer op goede voet stonden. Het contact tussen mijn ouders en hun liep af en toe al niet zo soepel door de manier waarop mijn vader met hen om ging. Zo vond hij het eens grappig om met oud en nieuw een vuurwerkpistool een fakkel richting hun huis te schieten. De fakkel was hard tegen een raam aangeknald. Dat namen ze hem niet in dank af. Het gedoe rondom de erfscheiding was de druppel. Ik mocht ook niet langer meer spelen met het buurmeisje (daar waren ook meerdere redenen voor, maar wederom was de burenruzie de druppel). Hierdoor verloor ik één van de weinige speelkameraadjes die ik überhaupt had en raakte ik nog meer in een sociaal isolement. Ik werd veel gepest op school en in het dorp en had al zo weinig speelkameraadjes.

De rode lijn waren de destijds gebruikte grenzen van ons erf. De gele driehoek was het stuk dat ook bij ons erf bleek te horen. Het blauwe vlak waren de schuren die de toegang tot dat stuk praktisch onmogelijk maakten.

(bron: Google maps)

Mijn vader vertelde lachend en vol trots dit verhaal – minachtend richting de vroegere buren, vol van zichzelf alsof hij rechtvaardig had gehandeld. Ik begon van binnen te koken van woede. Ik wilde hem de waarheid in zijn gezicht smijten, hem vertellen wat zijn gedrag en hebzucht voor gevolgen hebben gehad.

Toen kwam het jongetje van vier naar mij toe. Hij keek mij aan en deed zijn vinger op zijn lippen, alsof hij wilde zeggen van “Begin er maar niet over …”. Ik besloot me in te houden en liet de woede afzakken.

Daarna heb ik nog een tijdje met het kind zitten spelen – we rolden een houten autootje heen en weer. Ik had aardig wat bier gedronken en begon spraakzamer te worden en ook makkelijker mijn eigen mening over dingen te geven. Op een gegeven moment zei mijn vader dat ik wel genoeg gehad had, wat ik stom vond. Tegelijkertijd vond ik het wel grappig – mijn vader was vroeger alcoholist en zoop in zijn ergste dagen een krat bier per dag weg. Zo vader, zo zoon – naar mijn gevoel zoop ik hem nu met gemak onder de tafel!

Ik was blij toen opa & oma Kaat naar huis gingen. Ze wilden mij wel naar Emmen terug brengen. Onderweg in de auto heb ik me nog beklaagd over de belachelijkheid van die ruzies over grenzen. Opa gaf me gelijk en zei dat er te veel ruzies worden gemaakt, te veel oorlogen worden gevoerd over onzinnige zaken. Met hen kon ik tenminste praten, zij begrepen het wel.

Onderweg naar huis toe hoorde ik ook de hele tijd een mannelijke stem over de brom van de automotor spreken. Deze beweerde een moordenaar te zijn of iets dergelijks. Deze stem negeerde ik verder maar.

Verklaring:
Deze kwam voort uit mijn angst, of mijn schaamte, mijn werkelijke gevoelens en gedachten te accepteren. Ik vond het waardeloos dat mijn oom in de vleesindustrie werkte. Ik vind dat een walgelijke industrie – een moordindustrie, en ik vond mijn oom medeplichtig aan massamoord op weerloze dieren. Ik durfde dat niet direct in zijn gezicht te zeggen, ik heb het via subtielere wegen aan proberen te geven dat ik het niet oké vond maar wat ik werkelijk dacht, durfde ik niet te zeggen.

Daarom is deze uitspraak van Jezus eigenlijk ook best belangrijk: Maak het buitenste als het binnenste.

De op variabele snelheid afspelende gebeurtenis en verschuivende objecten

Ik had nieuwe speed gekocht bij Jaxx. Hij zei “Jij houdt wel van trippen toch?” en had me ook een xtc-tablet met 2C-B erin gegeven. Ik geloofde niet dat ik er meer van zou gaan hallucineren dan ik al deed. Ik wilde stoer en grappig doen en zei “Ik hallucineer al sinds mijn kindertijd, dat is mijn normale staat van zijn...ik ga er niet van uit dat ik er veel meer van ga zien of horen dan ik zo al doe!”

Toen ik ‘s avonds terug bij de tent was slikte ik die pil. Een aantal uren nadat ik die genomen had, begon ik een beetje hoofdpijn te krijgen. Ook merkte ik dat ik het flink warm had. De hoofdpijn werd gaandeweg wat erger. Ik was bang dat ik uitgedroogd aan het raken was – ik had immers niets anders dan bier gedronken. Ik durfde geen bier meer te drinken, maar had maar een beetje water in mijn fles. Toen dat op was voelde ik me nog steeds niet helemaal oké. Ik wilde naar de stad toe om water te gaan halen, maar voelde me bijzonder gammel en durfde niet te gaan fietsen – ik was bang dat ik door de inspanning flauw zou vallen. Ik heb eerst nog wat plantjes uit de berm geplukt om vocht uit te sabbelen en wat dauw van bladeren afgelikt – dat hielp ook niet veel.

Ik besefte me dat ik ook niet zonder water kon blijven zitten. Ik raapte de moed bijeen om naar de stad te fietsen. Ik voelde me erg onzeker en gammel en ben op zeer rustig tempo richting de stad gereden. Toen ik halverwege was begon ik me wat minder angstig te voelen. Tot nu toe ging alles goed, er was niets aan de hand en straks zou er weer water zijn!

In de stad aangekomen fietste ik richting het skatepark – het gebouw van de watermaatschappij was daar vlak bij en daar kon ik water halen bij een buitenkraan. Toen ik de straat in reed die langs de parkeerterreinen van het gemeentehuis liep zag ik een stuk verderop een auto staan. Daar stond een man bij, die de klink van de autodeur vasthield. Deze man stond stil en bewoog eerst niet toen ik aan kwam fietsen.

Toen ik dichter bij kwam, begon de man eerst langzaam te bewegen. Hij deed langzaam de deur los en er stapte langzaam iemand uit. Hoe dichter bij ik kwam, hoe sneller de mensen begonnen te bewegen – er stapten in supersnel tempo drie andere mensen uit de auto, die ook de deuren dicht deden. Daarna liepen de vier mensen richting een huis. Toen ik bijna bij de auto was hielden de mensen op zo versneld te bewegen en liepen ze op normaal tempo. Ik fietste de mensen en de auto voorbij en keek na een tien of vijftiental meters achter om – ik zag dat de mensen al bij de voordeur van het huis waren.

Ik vulde bij de watermaatschappij de jerrycan en fietste weer terug. De mensen waren het huis al binnen – ik zag verder geen vreemde taferelen onderweg. Geen gebeurtenissen die zich op variabel tempo leken af te spelen.

Toen ik weer bij de tent terug was meende ik dat ik maar een handvol minuten over de rit terug gedaan had – terwijl deze mij normaliter een tiental minuten kostte. Erg zeker wist ik het niet – ik had snel op mijn telefoon gekeken naar de tijd nadat ik de gebeurtenis bij de auto gezien had, maar had niet heel bewust onthouden hoe laat het toen was.

Ik ritste de tent open. Ik had binnenin een aantal dingen voor de ingang laten liggen. Terwijl ik naar deze dingen keek, zag ik hoe deze een stukje leken te draaien en/of zich een beetje leken te verplaatsen zodat ze op een iets andere hoek stonden dan daarvoor.

Verklaring:
Er zijn meerdere manieren gebleken waarop dit fenomeen uitgelegd kan worden. Een constante hierbij is het bestaan van een hogere dimensie, waar gebeurtenissen en hun tijdsverloop liggen opgeslagen.

Waarschijnlijk was ik of geestelijk toegetreden tot een hogere dimensie en/of liep ik geestelijk achter in een hoger dimensionele tijdstroom waardoor ik een 'gepasseerd tijdveld' rondom een 'gebeurtenis punt' tegen kwam. Ik meende dat dit veld van binnen naar buiten groeide naarmate de gebeurtenis langer duurde – het veld bestond eigenlijk dus uit 'tijd'. Het zien van het stilstaande beeld zou de grens van het veld zijn. Ik vermoedde ook dat de gebeurtenis punten op hoger dimensioneel niveau zelf door een tijdstroom stroomden en dat deze gebeurtenis punten een aantrekkingskracht hadden waardoor mensen naar deze toe getrokken zouden worden. Ik speculeerde dat de kracht van die aantrekking sterker werd naarmate men dichter bij het punt zou komen. Dat dat veroorzaakte dat men eerst traagjes en daarna sneller en sneller er naar toe getrokken zou raken indien men in de buurt van het punt zou komen. Ook speculeerde ik dat als men dan naar 'het midden' van dat punt getrokken was de tijd weer normaal zou afspelen, omdat die vanuit de kern van een gebeurtenis punt doorstroomde.

Ik heb nog een tijdje gemeend dat het stilstaan en vervolgens op variabele snelheden afspelen van de gebeurtenis door relativistische effecten kwam – door effecten die men krijgt als men om en nabij lichtsnelheid gaat reizen. Deze effecten zouden ook gelden in hogere dimensies. Hoe dit werkelijk uitgelegd kan worden weet ik op dit moment niet – daar heb ik nog niet genoeg over nagedacht om een antwoord op te kunnen geven.

Ik weet niet zeker waarom de spullen in mijn tent spontaan leken te verschuiven. Misschien een vorm van telekinese?

Spiralen uit autolampen en licht – duister klokwerken

Ik had weer een nacht doorgehaald en besloot ‘s avonds naar het grasveldje bij het hunebed te gaan, om daar een biertje te drinken onder de sterren. Het was een heldere nacht en ook niet koud. Ik was na een dagje of twee bier zuipen, pepbommetjes slikken, niet slapen en geklets met de geesten weer op ‘de emotionele vlakte’ beland – die staat van zijn waarin ik geen onrust ervoer en mij super kalm en chill voelde.

Ik zag die avond bij de auto’s op de autoweg verderop ronddraaiende spiralen uit de koplampen komen. Ik zag dat de koplampen zich ook als een soort klokwerk gedroegen. Het oppervlak van de koplamp werd kloksgewijs zwart en dan weer wit en weer zwart enzovoorts.

De spiralen en het klokwerk bleken ook alleen te bewegen als auto’s reden: er parkeerde even kort een auto bij een inham langs de weg, daar zag ik dat de spiralen rondom de koplampen niet ronddraaiden noch zag ik het ‘klokwerk’ draaien terwijl de auto stil stond.

Ook zag ik bij sommige verlichte ramen van de huizen in de verte dat deze voor de helft donker, voor de helft licht waren. Dat waren die ramen normaal gesproken niet. Ik heb nog een tijdje naar de spiraalbundels die uit de autolampen kwamen staan kijken, ik vond ze mooi en vond de situatie speciaal. Ik baalde er van dat ik geen fatsoenlijke camera had; ik had graag willen kijken of ik het fenomeen op de film had kunnen krijgen.

Verklaring:
Ik dacht dat de spiralen iets te maken hadden met de polarisatie van licht, of met de chiraliteit, dat is de draairichting (die kan linksom of rechtsom zijn). Ik heb het idee gehad dat de duister/licht klokwerken een verbeelding van een ‘scheppingsproces’ waren waarbij er ‘licht uit de duisternis – iets uit het niets’ werd gecreëerd.

Ook viel me wel eens de gedachte in dat de klokken een verbeelding waren van mijn eigen innerlijke gevecht tussen goed en kwaad.

Ik weet nog steeds niet precies waarom ik die zaken gezien heb en wat ze nu echt betekenden.

Hoe ik uiteindelijk toch geen oud en nieuw bij de krakers ging vieren

Het werd de 31ste december. Ik was inmiddels 2 of 3 dagen wakker. Ik voelde me raar wazig en licht in mijn hoofd en kon me amper ergens op concentreren.

Ik wilde om 15:00 ‘s middags bij het kraakpand zijn. Er zou een gezamenlijke maaltijd bereid gaan worden en er zou een oud en nieuw feest zijn. Ik had gezegd dat ik ook wel mee wilde helpen met het voorbereiden van de maaltijd. Ik was erg druk in gesprek met de geesten. Die bleven steeds met allerlei gespreksonderwerpen aankomen. Daar antwoordde ik op met hele lange

monologen. Ik bleef eigenlijk steeds in cirkeltjes praten en denken en zei veelal dezelfde dingen, maar dan elke keer net iets anders. Ik deed dat de afgelopen maanden wel vaker en vond het eigenlijk niet leuk meer en zelfs irritant – ik bereikte er niets mee bij de geesten en verspilde er tijd mee.

De ochtend en het eerste deel van de middag vlogen voorbij – toen ging mijn wekker. Het was 14:30 – de tijd waarop ik naar het kraakpand wilde vertrekken. Ik zette de wekker een half uur verder, op 15:00. Daarna ging ik weer in gesprek met de geesten. De wekker werd nog een paar keer een half uur verzet – uiteindelijk wilde ik uiterlijk tegen 16:30 naar het kraakpand gaan. Dan was ik daar tegen 17:00 en zou ik nog een beetje mee kunnen helpen. De supermarkten zouden vandaag om 19:00 sluiten – ik wilde ook nog meer bier halen voor deze avond.

De geesten bleven doorgaan met aandacht trekken en het lukte me niet ze te negeren. Voor ik het door had was het ook alweer 16:30, daarna werd het ook al snel 17:00. Ik begon de afleiding en het getreuzel nu echt vervelend te vinden. Ook was mijn bier op en ik wilde zo rap mogelijk naar de supermarkt om meer bier te halen.

Ik haalde mijn map en etui uit mijn rugzak en legde die in de tent – zo pasten er meer boodschappen in de rugzak. Terwijl ik mijn fiets pakte, viel ik weer ten prooi aan een gesprek met een geest. Na weer een monoloog van 15 à 20 minuten lukte het me eindelijk om naar de supermarkt bij het treinstation te fietsen. Daar haalde ik 16 halve liters bier.

Eerst wilde ik terug naar het bos om mijn map en etui op te halen, daarna wilde ik direct door naar het kraakpand. Ik fietste zachtjes richting het bos en vroeg mijzelf af – waarom zou ik de schrijfspullen vannacht niet in de tent laten liggen? Daar komt toch niemand, dat ligt daar wel veilig.

Ik keerde om en fietste richting het kraakpand. Ondertussen twijfelde ik heel erg. Ik vertrouwde het zaakje niet helemaal. Mijn verblijf in het bos was inmiddels bekend geworden bij een groepje jeugd waar ik geen goed gevoel bij had. Wat als deze jeugd in een bezopen bui vannacht zouden besluiten om naar mijn plek te komen Met of zonder de intentie om eens even lekker de gek te steken met ‘die gekke zwerver in dat bosje’? Wat als ik er dan niet blijk te zijn – hoe zouden ze dan reageren? Wat als ze het dan in hun hoofd zouden halen om vuurwerk in mijn tent af te steken of mijn tent in de fik te zetten? Dan was ik mijn schrijfwerk kwijt!

Ik was al bijna bij het centrum, maar keerde me toch om. Ik fietste terug naar de tent. Daar pakte ik de schrijfspullen in mijn tas. Ik raakte weer aan de praat met de geesten. Ze begonnen over Helena – ze zou ziek geworden zijn en dat zou mijn schuld zijn.

Volgens hun had Helena de voorgaande weken haar uiterste best gedaan om mij zoveel mogelijk te helpen. Ze zou me tegen zwarte magie aanvallen beschermen en ving de klappen daarvan op.

Ook probeerde ze me te beschermen tegen de negatieve invloed van drank en drugs. Ze zou daarom dagelijks een deel van haar eigen energievoorraad aan mij weggegeven hebben zodat ik niet kapot zou gaan. Ze zou ook steeds de negatieve drank en drugs energie af proberen te voeren, maar omdat ik veel te veel gebruikte, en Helena's dagelijkse krachten door de omstandigheden beperkt waren, kon ze lang niet alle negatieve energie afvoeren. Daarom nam ze zelf de overtollige energie op, ook al maakte dat haar ziek.

Ik was er even stil van en wist niet goed wat ik moest zeggen. Ergens schaamde ik mij wel – Helena had al die tijd me stilletjes geholpen sinds ik haar uit de handen van Lucifer had bevrijd en had haarzelf er deels bij opgeofferd. Ik had het niet eens door gehad.

Ik voelde me erg lullig want ik wilde nog wel graag naar het oud en nieuw feest bij het kraakpand toe – maar daar zou ik ook weer flink zuipen en feesten gaan en dat zou Helena weer extra belasten. Dat wilde ik haar eigenlijk niet aan doen. Ik overlegde met Helena – die zei dat ik zelf moest weten of ik naar het feestje ging. Zij zou het wel redden – dan maar een dagje langer wat minder fit voelen.

Het was inmiddels 22:00. Ik pakte mijn tas, stapte de tent uit en maakte mijn fiets klaar. Ik liep terug om de rits van de tentdeur dicht te doen toen één van de mannelijke geesten begon te foeteren: "Wie denk je wel niet te zijn, Helena ligt hier dood te gaan en jij wilt feest gaan vieren bij het kraakpand? Niets daarvan! Jij gaat helemaal nergens naar toe! Hier blijven zul je!"

Ik schaamde me kapot en had in één klap geen zin meer in het feest. Ik ben in de tent gaan zitten, waar ik nog een sigaret gerookt heb en een biertje heb gedronken. Ik voelde me eigenlijk best wel moe en was ergens ook wel bang dat ik tijdens een feestje in zou storten en dood zou gaan. Ik was de afgelopen paar dagen flink tekeer gegaan met speed en drank en de 2C-B pil en nachten doorhalen.

Ik ben tot kort na middernacht wakker gebleven. Ik heb nog een beetje van het vuurwerk in Emmen mee gekregen. Daarna ben ik gaan slapen.

Verklaring:
Deze keer werd er ingespeeld op mijn schuldgevoel door mij wijs te maken dat Helena me zou helpen en zichzelf voor mij zou opofferen. Dit was een leugen.

Mijn huisgenote, waar de demon Helena op gebaseerd was, was een tijdje best wel vaak ziek geweest. Ze had hevige menstruatiebloedingen gekregen en er bleek iets mis met haar baarmoeder te zijn. Daarvoor is ze naar het ziekenhuis geweest, daar hebben ze zoals zij het vertelde "mijn baarmoeder geëlektrocuteerd". Tijdens die operatie hebben ze haar baarmoederslijmvlies/wand dicht of weg geschroeid of iets dergelijk. Het was een uitermate pijnlijke operatie geweest en ze heeft daarna nog wel een week krom van de pijn gelopen. Ik

wist toen niet goed wat ik voor haar kon betekenen. Daar kwam het ziek-zijn patroon waar de demon over sprak vandaan.

Het verhaal dat ze me zou beschermen tegen drank en drugsgebruik komt voort omdat mijn huisgenote me vaak gewaarschuwd had tegen de gevaren van verslaving. Ze had gezegd dat ik er beter mee kon stoppen en beter hulp kon gaan zoeken als ik dat nodig was. Daar had ik toen geen zin aan om naar te luisteren, ik was van mening dat mijn probleem wel mee viel en had het idee dat ik stukken beter in mijn vel zat en functioneerde met een beetje drank en drugs op.

Januari 2014 – Een zinloos gevecht tegen het kwaad

De laatste aflevering van de avondploeg

Het was 2 januari. Ik kreeg ‘s avonds opeens zin om naar de radio te luisteren. Ik zette SlamFM op. Daar draaide de avondploeg op. Ze waren bezig met hun laatste aflevering, de show zou daarna verhuizen naar een andere radiozender. Ik heb later wel eens het idee gehad dat het geen toeval was dat ik die avond zin kreeg om radio te luisteren – ik had, vooral in het begin van het jaar, vaak genoten van de avondploeg. Ik vond het een gezellige show. Ik heb daarna nog een aantal keren naar het programma geluisterd op radio 538, maar ik vond het programma niet meer zo leuk. Ze draaiden niet meer van 7 uur ‘s avonds tot middernacht en het programma voelde qua sfeer niet meer hetzelfde aan. Dat vond ik wel jammer.

Moeder Helena en zoon Eprelzem

Ik was weer een aantal nachten wakker geweest en was veel in gesprek met de geesten. Helena kwam aan met een verhaal waarin ze de moeder van Eprelzem zou zijn. Ik zou de vader zijn. We zouden samen verantwoordelijk zijn voor de opvoeding. Het idee sprak me wel aan en tegelijkertijd wist ik niet goed wat ik er mee moest. Ik was dit verhaal een dag later alweer vergeten.

Sterren draaien rondom elkaar, de spontaan uitrollende tak

Diezelfde nacht had ik zin aan een boswandeling. Het was een heldere nacht – ik geloof dat het volle maan was. Ik liep naar het midden van het bos en begon een oud wandelpad te volgen, dit leidde naar de weg tussen de helften van het bos terug. Toen ik daar kwam, zag ik dat de sterren dubbel in de hemel stonden, de dubbele sterren waren iets kleiner en stonden vlak naast de gewone sterren. Ik liep over de weg en zag dat de kleinere sterren rondom de gewone sterren leken te draaien. Ik deed één oog dicht, toen zag ik alleen de gewone sterren. Als ik het andere oog sloot zag ik alleen de kleine sterren. De kleine ster draaide alleen om de normale ster als ik liep.

De weg waar ik de dubbele sterren rondom elkaar zag draaien.

Toen ik al omhoog kijkend een stukje verder gelopen was, zag ik dat er een tak uit een boom aan de bosrand ‘rolde’. Dit gebeurde in iets van een seconde of twee. Ik liep verder en ging terug naar mijn tent.

Verklaring:
Ik heb een tijdlang gedacht dat de dubbele, kleinere sterren afkomstig waren uit een parallel universum dat doorschemerde. Ik heb er eens een schema van getekend en mijn conclusie was dat de parallelle universums rondom elkaar moesten draaien, en dan op het moment dat er beweging in de derde dimensie was.

De gedachte viel me in dat het kwam omdat er een scheiding van de routes in de wereld van de mogelijkheden ontstaan was. En dat in het nieuwe jaar, vlak na de jaarwisseling, mijn nieuwe route door het multiversum bepaald werd. De gedachte viel me in dat mijn lot onzeker was door mijn drank en drugs gebruik en dat daarom deze dingen begonnen door te schemeren.

Deze uitleg is incorrect. Er is geen multiversum, er is één universum waarin er maar één mogelijkheid uit komt. Mijn lot was inderdaad onzeker, ik maakte me toen zorgen over wat ik na het bos zou gaan doen. Ik wilde eigenlijk niet weg uit het bos maar ik wist dat ik er niet zou mogen blijven. Deze waarheid negeerde ik, die wilde ik liever niet aan herinnerd worden.

Wat er zeer waarschijnlijk wel aan de hand was, was dat ik een toekomstige mogelijk zag. Deze bestaan alleen maar in ‘virtuele’ zin, als in, ze zijn niet materieel. Deze mogelijkheden zijn eigenlijk een soort toekomstberekeningen. Deze berekeningen worden gebaseerd op de keuzes die we kunnen maken en zouden dan blijkbaar niet alleen onze eigen status maar ook die van het ganse universum in betrekking nemen.

De uitrol van de tak aan de boom was het uitrollen van een (nog) niet uitgekomen mogelijk. Er was op dat moment iets met mijn energie / aura aan de hand waardoor dit kon gebeuren.

De voorspelling van Helena aangaande mijn zusje

Helena kwam een tijdlang aan met een vreemd verhaal over mijn zusje waar ik eerst half in geloofde.

Helena zou een incarnatie van mijn zusje zijn. Mijn zusje zou na haar dood in de toekomst zien wat voor kwaad ik gedaan had en zou daar zo erg van schrikken dat haar geest naar onderen zou vallen. Dit vallen zou in de tijdsdimensie gebeuren, waarmee ze dus eigenlijk naar het verleden toe zou vallen. In dat verleden zou ze geïncarneerd zijn in een nieuw leven, waar ze uiteindelijk een prostituee geworden zou zijn.

Nadat ze weer gestorven was – vanuit mijn perspectief nog steeds in het verleden – zou ze al die jaren als geest in het bos hebben gewacht tot ik verscheen.

Door de trauma's die ze in dat leven als prostituee had opgelopen zou mijn zusje over 16 jaar een miskraam krijgen, dit door de wisselwerking tussen heden en verleden.

Helena's naam zou een spiegelbeeld zijn van hoe mijn zusje vroeger haar eigen naam uitsprak. Ook zouden er door de val naar het verleden toe een paar letters van haar naam kwijt geraakt zijn.

Verklaring:
Dit was de zoveelste bespeling van mijn neiging me te veel zorgen te maken over de impact van mijn handelen op anderen en mijn neiging me te snel schuldig te voelen.

De boswachter komt weer langs

Ergens in de eerste maand van het nieuwe jaar kreeg ik een bezoek van de boswachter. Hij herinnerde mij er aan dat we afgesproken hadden dat ik na een jaar op mijzelf in het bos en aan mijzelf werken vertrekken zou. Eigenlijk wilde ik niet weg gaan. Ik had geen idee waar ik heen zou kunnen gaan. Ik wilde niet de opvang in. Noch wilde ik weer gaan rondzwerven en daarbij om de zoveel dagen mijn tentje weer moeten afbreken en ergens anders weer moeten opzetten. Eigenlijk voelde ik er ook niets voor om weer bij de krakers te gaan wonen. Ik voelde me eigenlijk wel thuis onder de hulst bij de open plek in het bos. De afspraak bleef echter in mijn achterhoofd knagen en hoe langer ik nog in het bos verbleef, hoe fouter het begon te voelen.

Bij het inloophuis – depressief een gedwongen opname aanvragen

In de eerste week van het nieuwe jaar was mijn geld weer eens op – dus ik zat ook weer zonder drank, drugs en eten. Ik zat er volledig doorheen. Bij het inloophuis maakten ze zich ook zorgen.

Maandag 13 januari kwam het dieptepunt van de depressie. Ik gaf aan dat ik opgenomen wilde worden, ik was de kou en de honger en het moe en depressief voelen en mijn terugvallen naar drugs en drankgebruik zat. De leiding belde Jack, de wijkagent.

Deze kwam langs en is ‘s middags met mij naar het GGZ gereden. De verpleegkundige gaf aan dat we eerst een doorverwijsbrief moesten regelen via de huisarts. Daar zijn we vervolgens heen gegaan. De huisarts stelde een doorverwijsbrief op en stuurde deze door. We hebben een gesprek bij de GGZ gehad. Daar vertelde ik dat ik lichamelijke klachten had, dakloos was en drugs gebruikte. Ik zou de volgende dag terug moeten komen bij het GGZ. Dat was voor mij een teleurstelling, het liefste was ik diezelfde avond al opgenomen. Ik ben weggelopen bij het gesprek omdat ik niet het gevoel had dat het ook maar ergens heen ging. Ik ging terug naar het inloophuis.

Ook werd het VNN er bij ingeschakeld. Noah zou langs komen op het moment dat ik weer bij het inloophuis zou verschijnen. Ook zouden ze bij het inloophuis een oogje op mij houden en naar het VNN terug rapporteren hoe het met mij ging. Uiteindelijk heb ik een gesprek met Noah gehad. Tijdens dat gesprek gaf ik toestemming voor een zogenaamde rechtelijke machtiging – wat betekent dat ik toestemming gaf voor een gedwongen opname. Op dat moment maakte dat mij ook niets meer uit.

Daarna werd mijn uitkering weer gestort en kon ik weer drank en drugs halen. Alle ellendige gevoelens waren dan ook al snel weer vergeten en ik verbleef weer volle dagen bij mijn tent in het bos.

Daar kwam Jack nog een aantal keren langs om te kijken of het goed met mij ging. Ook gaf hij aan dat de winterregeling van kracht was – ik zou eigenlijk weer bij de opvang moeten slapen. Ik gaf aan dat het warm genoeg was in mijn tent. Er werd geen punt van gemaakt en ik mocht in mijn tent blijven slapen.

Ik kwam Tije ook nog tegen bij het inloophuis. Hij was dit jaar enige tijd dakloos geweest en had weer onderdak gevonden. Hij vertelde me dat hij een tentje had achter gelaten in een bosje vlak in de buurt van het politiebureau en zei dat ik deze wel mocht hebben.

Het door boosheid kromtrekkende hulstbladeren incident

Na een nacht doorgehaald te hebben kreeg ik weer opdrachten van de stemmen. Ik moest een steen op de linkerhoek voor de ingang van de tent leggen. Daarna moest ik een stok schuin rechtop in de ingang van de tent leggen, met één uiteinde op de steen. Hierna zag ik een wittige energie stroming uit de stok in de steen stromen.

Ik besefte me dat dit het moment was om één van de uitspraken over magie op de proef te stellen: Klopte het dat de energie alleen maar ‘in de richting van het schuine takje’ wil stromen, oftewel, alleen maar in de groeirichting van het hout?

Ik draaide de stok om en jawel, de energie stroomde nog steeds van hoog naar laag, richting de steen, in tegengestelde richting van de groeirichting van het hout! En daarbij, ook nog eens met dezelfde ‘dichtheid’ of hoe het ook te noemen valt qua zichtbare ‘straal’. Daarmee werden meerdere uitspraken ontkrachtigd. De energie stroomt niet alleen maar in de groeirichting van het hout. Tevens hielden stenen energie niet tegen en bleef er geen energie op de stenen liggen. Ze leken juist aantrekkend te werken.

Ik pakte een stok van een ander houtsoort, van eikenhout. Hier stroomde ook energie doorheen maar er kwam wel een minder dikke ‘straal’ uit dan bij de stok van dennenhout.

Toen zag ik dat de bladeren van de hulstboom waaronder ik stond en van de hulststruiken daar tegenover zich kromden; alsof ze diepere kartels trokken en de stekels meer naar binnen en buiten lieten staan. Ik kreeg het idee dat deze geïrriteerd raakten door de energie die vanuit mijn tent via de steen de grond in getrokken werd, en dat dit kwam omdat deze energie besmet zou zijn door mijn drugs en drankgebruik.

Ik schrok en verbrak het circuit. Al snel daarna leken de bladeren van de hulststruiken zich niet meer te krommen. Daarna probeerde ik nogmaals de energiestroming op gang te brengen, dit lukte wederom. Deze keer liet ik de boel gewoon stromen, ook al kromden de hulststruiken hun bladeren weer, onder het mom van door- en schoonspoelen van de energieën in mijn tent. Daarna ben ik naar het inloophuis gegaan, om post te halen en te douchen.

Toen ik 's middags terug kwam, zag ik geen energie meer door de tak stromen en leken de bladeren van de hulststruiken in de omgeving ook niet meer gekromd te zijn.

Verklaring:
De zaken die demonen me eerder verkondigd hadden over magie bleken leugens te zijn. Zij hadden me deze zaken verkondigd omdat bij mij de wens ontstaan was magie te leren gebruiken. De verkondigde leugens lieten me achter met verkeerde aannames. Deze aannames hadden behoorlijke consequenties gehad op geestelijk gebied. Er waren meerdere malen diepgaande schuld en schaamtegevoelens veroorzaakt.

Toen één van hun leugens ontkrachtigd werden was er voor het kwaad minder houvast op mij.

Terwijl ik de ene leugen ontmaskerde door experimentatie, creëerden ze een nieuwe ingang voor schuld- en schaamtegevoelens: ik zou de hulst kwaad hebben gedaan door het op gang brengen van de energiestroom. Deze energiestroom zou vervuild zijn met drank- en drugs energie uit mijn tent, wat de struiken niet waardeerden.

De innerlijke demonen speelden weer in op één van mijn zwakke punten: De angst iets verkeerds te doen en anderen te kwetsen. Ik was erg onzeker en wist toen ook nog niet precies wat er nu wel en niet klopte qua magie leer, veel houvast had ik niet.

Later kwam ik er achter dat het schijnbare krommen van de bladeren een gezichtsbedrog was – de hulstbladeren waren altijd al zo gekarteld, het was me alleen niet opgevallen. Het gezichtsbedrog werd veroorzaakt door de innerlijke demonen. Die lieten waarschijnlijk ook het idee invallen dat ik de hulst kwaad deed.

Nog een stukje magie theorie

Vanuit deze observatie schreef ik het volgende over de werkingen van magie op en vulde ik hetgeen ik eerder geschreven had aan:
Wortelen van bomen geleiden (levens)energie vrij goed. Men kan een ondiep liggende wortel opgraven en hier eventueel een schaafplek op maken. Als men er dan een zwaardere steen op legt en een stok pakt, en het uiteinde van de stok op de steen legt, kan men aanschouwen hoe er een vorm van energie door de stok heen getrokken wordt. Deze energie stroomt richting het zwaartepunt (de steen), waarna via de wortels van de boom deze energie de grond in afgevoerd wordt. Het is echter onverstandig om op deze manier vervuilde energieën af te gaan voeren – het bewustzijn van de betreffende boom (en diens groepsgenoten in de omgeving) zal het je niet in dank afnemen.

Hout werkt als een geleider. De houtsoort bepaalt de mate van geleiding. Houtsoorten met een zachte kern, zoals dennenhout of vlier, geleiden zeer goed energie; dik, hard hout zoals eik of beuk geleid minder goed energie.

Aarde / zand neemt energie op. Als de zon schijnt trekt de energie de aarde in. De aarde zelf voert het ook af naar diens middenpunt. Zoals een nul in een elektrisch circuit. De kern van de aarde is het punt waar alle energie uiteindelijk naar toestroomt.

Ook had ik een alternatieve theorie bedacht over waarom de toppen van bomen in een rij zo groeien als ze doen. Als men naar een rij bomen die naast elkaar groeien kijkt, is het net alsof de toppen van de bomen bij elkaar een golf vorm. Ik bedacht dat dit iets te maken had met de werking van quantum mechanische golffuncties in onze realiteit. Ik dacht dat er energetische golven bestonden waar deze boomtoppen zich op uitlijnden, waardoor ze zo’n golvende vorm verkregen.

Verklaring:
Quantum mechanische of energetische golffuncties hebben niets te maken met de golvende vormen van boomtoppen in een rij. De reden dat bomen zo groeien heeft meer iets te maken met de hoeveelheid zonlicht die ze krijgen. Toen ik dit bedacht was mijn heldere denkvermogen erg verzwakt en dacht ik op een magische manier die beïnvloed werd door het boekje over quantum mechanica dat ik daarvoor gelezen had.

Een poging Eprelzem uit te drijven met waarheid en liefde

Ik begon flink geïrriteerd te raken door het gedoe met de stemmen. Eprelzem irriteerde me op dat moment het meest. Die bleef op een hele irritante manier mijn aandacht opeisen als ik me ergens op probeerde te concentreren.

Er was me eerder verteld dat deze het kwaad in mij zou zijn en ik wilde van dit kwaad af. Ik had tijdens de vele gesprekken tussen ons geprobeerd deze in te laten zien dat de manier waarop Eprelzem dacht en zich gedroeg fout was maar dat leidde nergens naar.

Op een nacht was ik weer goed flauw van Eprelzem. Toen bedacht ik me iets: Het kwaad was allergisch voor waarheid en voor liefde. Deze dingen zouden het kwaad letterlijk pijn doen. Misschien kon ik Eprelzem wel uitdrijven door het langdurig bloot te stellen aan waarheid en liefde, wat voor deze entiteit een marteling zou zijn. Dus ik ging aan de slag.

Eerst probeerde ik het door Eprelzem bloot te stellen aan de waarheid. Ik maakte een aantal stemopnames met mijn mp3-speler waarin ik verkondigde wat voor een waardeloos figuur Eprelzem was en aan welke misdaden deze schuldig was. Deze speelde ik een tijdlang op willekeurige herhaling af.

Dat hielp niet bijster veel. Aan het begin schreeuwde Eprelzem af en toe “Auw, dat doet pijn!”, maar na verloop van tijd gebeurde er niet zoveel meer. Ook werd ik er flauw van constant mijn eigen stem dezelfde dingen te horen zeggen.

Ik bedacht een andere maatregel: Ik zette het nummer “Somebody to Love” van Jefferson Airplane op herhaling. Eprelzem begon te gillen dat ik onmiddellijk dat nummer af moest zetten omdat het hem pijn deed.

Die nacht ben ik gaan slapen met oordopjes in en de muziek aan. De volgende ochtend leek Eprelzem zich iets meer koest te houden – dit veranderde in de loop van de dag alweer snel.

Een boze, schreeuwende stem verschijnt in de verte

Een paar dagen later veranderde er iets. Na weer een nacht slapen werd ik ‘s ochtends wakker en hoorde ik een boze stem tekeer gaan. Deze stem sprak via de ruis van het verkeer van de nabij gelegen autoweg.

De stem begon eerst te schelden met “Vuile kankerhomo! Haaaaal me onmiddellijk op! Kankerlijer!”. De stem beweerde dat hij een deel van mij was en dat hij op dat moment door nazi's werd afgevoerd naar een kamp in Duitsland. De stem zei dat ik hem achterna moest komen fietsen en hem op moest komen halen. Ik besloot dat niet te doen. Na een dag of twee hield de stem op met dit verhaal.

Verklaring:
Deze stem is door de jaren heen niet verdwenen. De eerste jaren was deze heel sterk te horen, vooral als ik onder invloed was. Als ik nuchter ben en mij goed voel, is de stem stukken minder goed te horen. Als ik me depressief voel, is de stem duidelijker te horen.

Later ontdekte ik dat er niet één stem maar meerdere stemmen zijn die vanuit de verte tekeer gaan. Ze klinken altijd heel boos en schelden me de grond in. Ze proberen mijn zelfvertrouwen constant onderuit te trappen.

Deze stem / stemmen, afkomstig van innerlijke demonen, moeten al heel lang bestaan hebben. Ik had een tijd ervoor een droom gehad waar dezelfde stem kort hoorbaar was. Waarom ik de stem eerst niet hoorde terwijl ik wakker was weet ik niet. Misschien was ik er toen nog niet klaar voor? Misschien kostte het tijd voor deze stem om omhoog te komen?

Deze stemmen zijn voortgekomen uit angst-, schaamte- en schuldcomplexen die ik door traumatisering in het verleden ben opgelopen. Ik heb geleerd dat deze ook weer kunnen verdwijnen als ik mijn complexen onder ogen kom en overwin. Dit is echter makkelijker gezegd dan gedaan. Ze zijn op een heel jonge leeftijd ontstaan en zitten diep ingesleten in hetgeen mijn geestelijke functioneren heet. Maar ik blijf er in geloven dat overwinning en bevrijding van deze stemmen mogelijk is!

Ook komt hier weer het ‘Reis naar Duitsland’ motief voorbij.
Hetgeen Luca tegen mij gezegd had zat nog steeds in mijn achterhoofd en ik twijfelde nog steeds een klein beetje of ik zijn raad misschien wel op moest volgen.

De verbranding van het ‘Boekje van de Toekomst’

Ik zat er aardig doorheen. Ik was naar het skateparkje gegaan. Daar waren meerdere mensen aanwezig. Daar belde ik mijn moeder, ik hoopte dat ze me kon helpen. Ik vertelde haar over het boekje wat ik geschreven had. Mijn moeder raakte in paniek omdat ze demonische stemmen om mij heen hoorde. Deze zeiden dingen zoals “Jij ziet je zoon nooit meer terug.”. Ook hoorde ze de stem van mijn vader. Ze droeg me op het boekje wat ik geschreven had te verbranden. Daarna beëindigde ze het telefoongesprek; ze kon me niet verder helpen. Ze was tegen hetgeen ik me op dat moment mee bezig hield en wilde er ook niet bij betrokken raken.

Ik probeerde haar nog een aantal malen te bellen. De tweede keer dat ze opnam werd ze woedend en begon ze te schreeuwen. Dat ik geen idee had waar ik mee bezig was en het zelf maar moest uitzoeken. De derde keer nam ze niet meer op.

Ik twijfelde nog even of ik het boekje zou verbranden. Uiteindelijk deed ik het wel. Eprelzem zei “Hoera! Eprelzem heeft gewonnen!”. Terwijl ik het boekje zag verbranden voelde ik alsof ik een heel verkeerde keuze maakte. Het had me zoveel maanden, zoveel herschrijvingen gekost om dat boekje te maken! En daar stond de waarheid in!

Enkele dagen hierna kocht ik een nieuw boekje bij de Action en begon ik met een poging hetgeen te herschrijven wat ik daarvoor al tot drie maal toe herschreven had. Dit ging gepaard met een zwaar gevoel van tijdsdruk – alsof ik ieder moment zou kunnen vergeten wat er in het boekje gestaan had. Het lukte me om het grootste deel ervan wederom op te schrijven in het nieuwe boekje.

De rare radio-uitzending

Tijdens het herschrijven van het boekje van de toekomst had ik de radio aan staan. Ik geloof dat het een zondagmiddag was. Ik had de radio op de lokale zender gezet, deze heette toen Radio Emmen. Later is deze Zo!34 gaan heten. Er speelden allerlei liedjes die over liefde gingen op de radio. Het viel me op dat er geen reclameblokken tussen de liedjes door leken te komen. Het was net alsof er de hele tijd alleen maar muziek speelde, dat af en toe doorbroken werd door het journaal. Ik dacht dat ik tussen parallelle universums aan het wisselen was en dat ik daardoor geen reclame hoorde.

Weer een fout aflopende poging het kwaad uit te drijven

De komst van de ruisende stem veranderde de zaak.

Ik hoopte eerst dat de stem vanzelf weer zou verdwijnen – meestal verdwenen de negatieve stemmen wel weer na een tijdje. Daarom bleef ik in het begin van het jaar ook terug vallen in drank en drugsgebruik – ik wilde juist contact met de geestenwereld, ook al liep dat vaak fout. Ik was erg nieuwsgierig.

Maar na twee weken was deze stem nog niet verdwenen. Ook als ik nuchter bleef, verdween deze stem niet. Als ik nuchter was voelde ik me enorm gedeprimeerd en moedeloos. Dan had ik nergens zin meer in. Ook voelde ik me dan lichamelijk zwak en uitgeput. Ik bleef terug grijpen naar drank en drugs om van dat gevoel af te komen. Ik verkeerde dan min of meer in een constante vlakke, doodse, emotieloze waas. Helder denken was heel moeilijk geworden voor mij. Mijn hoofd voelde enorm moe. Ik bleef me terug trekken in het bos en bleef maar bezig met magie in een poging mijzelf te bevrijden van het kwaad.

Ik bedacht een nieuw plan. Ik meende nog steeds dat energie omhoog getrokken kon worden via een piramideconstructie van stokken. Ik wilde levensenergie van de bomen – naar mijn idee zou dat positief geladen energie zijn – via de grond omhoog trekken. Deze zou dan weer via de top van de piramide naar beneden stromen in het binnenste van de piramide. Daar wilde ik in gaan zitten tot het kwaad uitgedreven was.

Ik begon te bouwen. Terwijl ik de stokken van de vorige piramide op de Grote Beuk-heuvel versleepte naar mijn kampeerplek begonnen de stemmen me weer te waarschuwen. Ik zou bezig zijn met kwade dingen. Ik twijfelde, maar negeerde de stemmen en bouwde de piramide.

Toen ik de piramide af had, ging het mis. Opeens begon ik me heel raar te voelen. Het voelde net alsof ik door de grond zakte. Ik keek omhoog en zag de normaliter recht omhoog groeiende bomen rondom mij over mij heen gebogen staan. De hulststruiken kromden ook weer hun bladeren, de andere boombladeren deden nu ook hetzelfde.

De bekende vrouwelijke stem begon ook weer paniekerig te schreeuwen: “Je bent gewisseld! Er is niets meer aan te doen!”.

Ik raakte in paniek en begon de piramide uit elkaar te trekken. De stokken smeet ik her en der heen. Ik wist niet goed wat te doen.

De stemmen zeiden dat ik het leren tapijt en de waxinelichthouder uit de tent moest halen en deze moest begraven; deze zouden vervloekt zijn. Ik haalde het kleed en de waxinelichthouder uit de tent. Ik vouwde het kleed op. Toen zeiden de stemmen dat ik vergiffenis aan Jehova moest vragen, omdat ik het bos van Jehova had beschadigd. Ik ging op mijn knieën op het opgevouwen kleed zitten en begon angstig te bidden. Daarna herinnerde ik me dat ik de boel nog moest begraven dat deed ik vervolgens. Daarna brak ik de staande staf in het midden van de zonnewijzer doormidden en gooide ik deze in de bosjes.

Ik liep even naar het grasveld bij het hunebed toe. Daarna ging ik terug naar de open plek. Ik keek naar een klein plantje dat op de grond groeide en zag dat de blaadjes ervan snel leken te trillen. De gedachte kwam in mij op dat dit kwam omdat het plantje bang voor mij was.

Ik liep naar de Grote Beuk-heuvel toe. Onderweg zag ik meer plantjes die angstig met hun blaadjes trilden. Ook zag ik een distel, die leek zijn stekels meer prominent uit te laten steken toen ik in de buurt kwam en er naar keek. Nu begon ik me nog ellendiger te voelen – ik wilde niet dat de natuur bang voor me was. Ik had geen kwade bedoelingen met de magie gehad.

Ik voelde mij zo enorm schuldig, angstig, wanhopig en verdrietig. Alles was misgegaan. Verdwaasd liep ik naar de grote beuk achter in het bos. Daar ging ik tegen aan zitten, tussen diens boomwortels in. Er kwam een snik van verdriet omhoog. Het verdrietige gevoel wou echter niet echt doorbreken, ik barste niet in tranen uit hoewel ik dat wel wilde. Toen viel er een druppel op mij. De gedachte ging door mij heen dat dit een traan van de beuk was en dat het bos en deze grote beuk verdriet hadden over mijn lot.

Het was bij deze boomwortels dat 'de traan van de boom' op me viel.

Ik heb diezelfde middag nog weer het vloerkleed en de kaarsenhouder opgegraven en terug gezet in mijn tent. Daar had ik niet helemaal een goed gevoel bij, maar tegelijkertijd ging er het idee door mij heen dat er helemaal niets mis met deze dingen was en ik wilde me ook niet mijn vloerisolatie en mijn warmtebron laten afnemen.

Na de tijd zag ik bij iedere hulst die ik tegen kwam de bladeren kromtrekken als ik dichtbij kwam. Waar de hulst dan ook maar stond. Ook de enkele keren dat ik naar de Breehof in Nieuw-Amsterdam ging om te slapen zag ik dit gebeuren.

Op een dag zat ik op het skateparkje, daar was Jade ook. Ik wilde bewijzen dat de hulstbladeren krom trokken als ik in hun buurt kwam. Dus ik vroeg Jade of ze een tak van een hulst naar me toe kon brengen en kon letten op de reactie van de bladeren terwijl ze de tak naar me toe bracht. Dat deed ze. Volgens haar veranderde er niks aan de bladeren en waren ze al gekromd toen ze de tak

plukte. Ik meende dat het kwam omdat ik daarvoor al eens in de buurt van die struiken was geweest maar wist niet meer zo zeker wat er nu echt aan de hand was.

Verklaring:
Deze magie toestand verliep zoals bijna alle anderen ervoor: Ik krijg een idee of voer opdrachten uit, er gaat iets mis, ik ben vervolgens schuldig aan van alles en nog wat. Wederom werd er ingespeeld op mijn zwakke punten.

De hulstbladeren waren al die tijd al zo gekromd. Het was een ingeving van het kwaad die ik in gedachten ontving en vervolgens, door gebrek aan kennis, door onwetendheid, aan nam als waarheid. De innerlijke demonen hadden toen zoveel invloed op mijn geest dat ze me dingen konden laten zien die er niet werkelijk waren. Terwijl ik naar de bladeren keek leek het alsof er een soort energieveld omheen ontstond waarbinnen in het kromtrekken gebeurde. Dit was dus gezichtsbedrog.

Hetzelfde telde niet helemaal voor de trillende bladeren – deze trilden omdat er een hele lichte wind stond. Het viel me op dat moment meer op en de gedachte die me in viel, leidde me tot een verkeerde conclusie. Ik was toen mentaal te vermoeid en niet helder en de demonen hadden zo veel invloed op me dat me de simpelste, logische verklaring niet meer meteen in viel.

Één van de foutieve verklaring voor het kromtrekkende bladeren fenomeen dat mij na deze tijd eens in viel ging als volgt:
Ik ben geboren in de versie van het universum (binnen in het multiversum waarin alles wat mogelijk is, bestaat) waarin de ziel van de hulst niet kwaad op mij was. Maar ik maakte de hulst kwaad. Deze realiteit bestaat in een parallel universum. Nu word deze versie van het universum (waarin ik de hulst boos maakte) pas rondom mij naar mij toe getrokken wanneer ik op een plek aanwezig ben. Dat verklaarde waarom ik de bladeren van hulststruiken op andere plaatsen dan mijn kampje eerst normaal zag zijn en pas zag krom trekken als ik er naar keek.

Omdat de andere mensen om mij heen ook versies zijn uit datzelfde parallelle universum weten zij niet beter dan dat de bladeren van de hulst gekromd zijn. Daarom konden zij ook niet zien dat de bladeren zich pas kromden als ik er naar keek.

Later bleek dat er geen parallelle universums bestaan in het hier-en-nu. Er is maar één versie. En daar leven we allen in.

De vallende drup was toeval. Het idee dat het bos en de boom verdriet hadden over mij is een indirecte beschuldiging geweest, een verhaal volgens het 'Robert is schuldig en zou zich moeten schamen' motief.

Bezoekjes van een roodborstje

Ik begon bezoek te krijgen van een roodborstje. Het vogeltje kwam geregeld bij mijn keukenhoekje zitten kijken naar mij. Dan voerde ik het wat brood. Ik vond het wel gezellig dat het vogeltje af en toe langs kwam. Ik kreeg de gedachte binnen dat het vogeltje door God gestuurd was om in de gaten te houden of het wel goed met mij ging. Het verhaal rondom de herkomst van de rode kleur van diens borst versterkte dat gevoel. Dat zou gekomen zijn toen het roodborstje een doorn uit het hoofd van de gekruisigde Jezus trok en er een druppel bloed op zijn veren kwam.

Verklaring:
Dit is een mooi voorbeeld hoe bijgeloven / volksverhalen een irrationeel idee kunnen ondersteunen.

De zoektocht naar Helena's medaillon

Helena kwam enige tijd aan met het verhaal dat er een medaillon van haar in het bos begraven lag. Ik heb onder haar begeleiding een aantal keren naar dat medaillon gezocht. Het zou ergens achter in het bos begraven liggen. Ik heb met mijn blote handen een aantal gaten gegraven, maar er kwam niets tevoorschijn. Ik begon het vermoeden te krijgen dat ze me voor de gek hield. Toch bleef ik enige tijd aan het idee vast houden – ik wilde zo graag een tastbaar bewijs van haar bestaan vinden. Ik probeerde haar een aantal keren uit te horen om de locatie te achterhalen. Ze bleef daar erg mysterieus over doen. Uiteindelijk gaf ik de zoektocht op.

Februari 2014 – Buiten het bos is het leven erg moeilijk

Het dagboek

Ik heb een tijdlang geprobeerd een dagboek bij te houden. Daarin schreef ik op wat de stemmen tegen me zeiden. Ik wilde vastleggen hoe kwaad deze stemmen tegen me deden. Dat kostte me erg veel tijd en moeite. De stemmen vielen me dagelijks erg veel aan dus er was heel veel om op te schrijven. Ik heb het twee weken volgehouden dat boekje bij te houden.

Ik heb het dagboekje bij het inloophuis laten lezen door Maud, één van de begeleidsters van het Leger des Heils. Ik vond dat erg ongemakkelijk omdat ik ook mijn persoonlijke handelingen daarin had opgeschreven. Onder andere een keer dat ik had gemasturbeerd. Daar voelde ik veel schaamte bij. Maud had er naar mijn idee zichtbaar moeite mee het dagboek te lezen. In de notities van het inloophuis kwam het naar voren dat ik erg depressief en moedeloos over kwam. Ook viel het Maud op hoe erg de stemmen tegen me tekeer gingen. Zoals ze het toen heeft opgeschreven in de werknotities: ‘Stemmen die hem erg naar beneden halen en uitschelden, hem zeggen dat hij niets meer waard is etc.’.

Een dure reparatie van mijn fiets

De achterband van mijn fiets ging kapot. Ik kon geen nieuwe binnenband betalen dus ik fietste door met een lekke band. Na een aantal dagen was de buitenband zo kapot dat ik deze van de velg kon trekken. Daarna heb ik nog een weekje op de kale velg doorgefietst. Hierdoor was de velg ook verwoest. Toen ik de fiets naar de fietsenmaker bracht moest er een compleet nieuw achterwiel op. De goedkoopste optie was een wiel met een enkel tandwiel, ik zou geen versnellingen meer hebben. Dat vond ik erg jammer maar dat was het enige wat ik op dat moment kon betalen. De reparatie kostte me 115 euro voor een nieuw achterwiel met nieuwe binnen- en buitenband. Ik vond het erg jammer dat de versnellingen nu weg waren – ik hield wel van hard rijden op de fiets en het was best nog wel veel trappen om vooruit te komen met het nieuwe achterwiel.

Ik breng de stenen terug naar het achterste stuk bos

Ik vond het maar niets dat er zoveel keien in mijn kampje lagen. Ik was op dat moment wel een beetje klaar met de steencirkel magie en wilde ook zo min mogelijk sporen van mijn verblijf in het bos achter laten. Ik ben een aantal middagen bezig geweest om alle keien naar de achterzijde van het bos te brengen. Dit deed ik weer met mijn rugtas en mijn fiets. Ik legde de keien bij een stenenhoop aan de bosrand. Ik vond het een ellendig klusje, ik voelde me steeds moe en vaag.

Seksuele spelletjes met Helena

Helena was al een aantal keren bij mij aangekomen met een suggestie: “Haal eens een anale vibrator met traploze regelaar.”. Ik had deze suggestie een aantal keren genegeerd. Ik vond het vrij gênant om hierop in te gaan.

Vroeger, in mijn puberteit, was ik er achter gekomen dat ik anale stimulatie wel lekker vond. Soms duwde ik fallusvormige objecten in mijn kont. Dat voelde fijn. Daar schaamde ik mij wel voor – in mijn familie lag daar een taboe op. Op school lag er ook een stigma op anale penetratie – dat was toch vooral voorbehouden aan homoseksuelen en dat vond men smerig.

Na de zoveelste keer dat Helena dit suggereerde, gaf ik toe. Ik ging naar een winkel voor erotische artikelen en kocht zo’n ‘anale vibrator met traploze regelaar’. Dat kostte me 60 euro.

Daarna hebben Helena en ik een seksueel spelletje gespeeld in mijn tent. Helena droeg me op om een stuk touw om mijn nek te winden en om mijn pols. Dat zorgde ervoor dat ik mezelf wurgde tijdens het aftrekken. Iedere keer als ik met mijn hand omlaag ging, trok het touw aan waardoor mijn keel werd afgekneld.

Daarna heb ik nog een aantal keren gespeeld met de vibrator. Ik kon er niet veel voldoening uit krijgen. Uiteindelijk voelde ik me zo beschaamd dat ik het ding heb weggegooid. Ik heb het ding in een prullenbak bij het skatepark gegooid.

Het aparte hieraan was dat, nadat ik dat ding had weg gedaan, er een aantal dagen later opeens een ander buttplug-achtig ding op het skatepark lag. Ik dacht dat het niet toevallig was dat dat er lag. Dat het er lag om mij te herinneren aan wat ik gedaan had. Ik voelde me heel ongemakkelijk hierbij. Het heeft me veel moeite gekost deze schaamte te overwinnen.

Verklaring:
De reden dat Helena met deze suggesties bij mij aan kwam was omdat ze gebaseerd was op herinnerringen aan een medebewoonster uit het kraakpand waar ik daarvoor woonde.

Deze medebewoonster hield er seksueel een wild leven op na. Ze had ook wel eens wurgseks gehad – daar kwam de suggestie van Helena om het ding met de touwtjes te doen vandaan.

Waar het ding van de anale vibrator vandaan kwam weet ik niet goed – waarschijnlijk was dit gebaseerd op mijn eigen verlangen eens te ervaren hoe zo’n ding zou voelen. Ik durfde daar vroeger niet aan toe te geven, omwille schaamte. Tegenwoordig kan ik alleen maar zeggen dat ik het geprobeerd heb, en dat ik het matig vond, zonder dat ik nog schaamte voor mijn eigen verlangens van toen en hetgeen ik gedaan heb voel.

Verhuizen naar achter in het bos

Ik dacht nog wel eens na over het idee wat Luca me ooit ingegeven had. Het idee over dat ik naar het oosten moest lopen en dat hij een hert bij mij zag. Dit idee was in mijn hoofd vervormd naar het idee dat ik moest gaan verhuizen naar het achterste deel van het bos – dit lag meer op het oosten en was waar de herten zich schuil hielden.

Ik had al vaker het idee gehad om naar de achterkant van het bos te verhuizen. Ik vond het iedere keer te gevaarlijk – te veel bomen met rotte takken die op mijn tent konden vallen. Tegen beter weten in begon ik er deze keer toch aan. Ik pakte mijn tent leeg en begon de tent af te breken.

Het buitendoek van de tent was inmiddels gaar. Er begonnen al gaten in te vallen en er zat ook een groene aanslag op. Tijdens het afbreken van de tent scheurde het buitendoek her en der.

Ik heb de tent achter in het bos weer opgezet. Ik kwam er al snel achter dat ik een verkeerde keuze gemaakt had. De grond achter in het bos was heel erg nat en modderig en voelde heel koud aan. Ook maakte ik me steeds zorgen over vallende takken. Ik verlangde weer terug naar mijn veilige droge plek onder de hulst.

Toen ik de volgende ochtend bij de hulst ging kijken bleken er mensen geweest te zijn. De stenen waar ik het keukenblokje mee gebouwd had waren omver geschopt en ook was één van de planken van het plateau waar de tent op stond los getrokken. Dat maakte me ongerust. Tegelijkertijd had ik het idee dat ik op het juiste moment even weg geweest was van die plek. Had ik daar wel gestaan, dan waren degenen die er geweest waren mij en mijn tent tegen gekomen en wie weet wat ze dan gedaan hadden. Misschien hadden ze me wel aangevallen.

Ik verhuisde weer terug naar de oude vertrouwde plek. De buitentent was onbruikbaar geworden. Er zaten diverse gaten in. Die nacht regende het ook. Het lekte naar binnen toe, de binnentent in. Ik voelde me flink ellendig hierdoor.

Ik herinnerde me hetgeen Tije me een aantal weken daarvoor had verteld en ging op zoek naar het tentje wat hij achter gelaten had. Dat had ik snel gevonden. Het was een werptentje. Ik had nog nooit eerder zo’n tent opgevouwen en het kostte me enige moeite dat voor elkaar te krijgen. Ik nam het tentje mee en zette deze op binnen in de binnentent; dan lag ik tenminste droog. Het was een veel kleiner tentje waar ik maar net mijn slaapzak en mijn rugtas in kwijt kon. Ook bestond het doek uit een enkele laag polyester en het ademde niet fantastisch. Het werd erg snel erg vochtig in die tent. Ik vond het op deze manier niet meer leuk om in een tent te wonen.

Ik had nu niet genoeg ruimte meer in mijn tent voor mijn gitaar, die bracht ik naar het inloophuis.

Verklaring:
Vanaf dit punt begon het geestelijk en lichamelijk erg rap bergafwaarts te lopen voor mij. Ik had nu geen fijn huis meer. De tent die ik zo chill vond om in te wonen was kapot. Daarnaast mocht ik eigenlijk al niet meer in het bos zijn. Ik had al last van depressiviteit en een vermoeide waas in mijn hoofd. Vanaf dit moment werd het eigenlijk alleen maar erger. Ik voelde me steeds opgejaagder en moedelozer worden.

Mensen klagen omdat ik stink

Ik had me inmiddels een flinke tijd al niet meer gedoucht en ik was aardig gaan stinken. Dat had ik zelf ook wel geroken.

Ik was naar het skateparkje gegaan. Daar kwam ik Levi tegen. Op een gegeven moment zei hij tegen mij “Sorry hoor, maar ik ga uit de wind en aan de andere kant van jou staan. Ik begrijp wel dat je niet altijd kunt douchen nu je zo op straat leeft maar gast, er hangt echt een hele gore lucht rondom jou …”. Ik schaamde me diep.

Toen ik bij het inloophuis kwam hoorde ik daar mensen denken. “Pffff, wat hangt er een geur rondom die gozer” en “Wat een meur zeg” en “Wat stinkt er hier toch zo?”. Ik voelde me daar flink ongemakkelijk bij. Daarna kwam Maud, iemand van de leiding van het inloophuis, naar me toe. Ze wilde me eventjes op kantoor spreken. Daar zei ze dat er een naar luchtje rondom mij hing en dat ik me maar eens moest gaan douchen. Dat heb ik toen gedaan.

Verklaring:
De dingen die ik mensen hoorde denken waren hun indrukken. Die kan ik soms ontvangen als ik erg open sta. Dat gebeurt niet constant en lijkt ook alleen te gebeuren als de indruk naar buiten gericht is, naar iets of een persoon in de omgeving toe.

Logeren in de tuin bij bekenden

De afspraak met de boswachter bleef aan me knagen en ik wilde weg gaan uit het bos voor er gedoe over kwam. Ik had met een aantal bekenden de afspraak gemaakt dat ik achter in hun tuin mocht logeren. Ze woonden met hun drieën in een kraakpand dat achter in de nieuwe wijk van Emmen genaamd de Delftlanden lag. Niet iedereen van de krakers was het er helemaal mee eens dat ik in hun tuin kwam logeren.

Ik mocht een fietskar van ze lenen om vanuit het bos naar hun achtertuin te verhuizen. Tijdens het verhuizen ben ik ook langs het kraakpand waar ik vroeger woonde gegaan om de kapotte buiten- en binnentent weg te gooien en het grote vloerkleed terug te brengen. Daar had ik niets meer aan, die paste niet in de kleine tent en ik wilde ook niet meer zoveel zooi mee hoeven te slepen.

Ik heb daar een drietal nachten gelogeerd. Het huis lag op zo'n zes en een halve kilometer van het centrum. De eerste keer kostte het me moeite om het huis te vinden en de reis er heen leek wel eindeloos. Ik vond het zwaar om heen en weer te fietsen tussen het huis en het centrum – ik was lichamelijk helemaal uitgeput. Alleen met speed op had ik geen moeite met de reis.

De ritssluiting van de tent ging stuk waardoor deze niet meer goed dicht kon. Hierdoor lekte er ook water naar binnen als het regende. Daar werd ik moedeloos van.

Ik mocht 's avonds wel eens bij hen binnen zitten. Één van de mensen had ook een hond. Op een gegeven moment hoorde ik een jong, vrouwelijk stemmetje zeggen: "Mmm, lekker.". Ik kijk naar beneden en zie de hond kruimels van de grond eten. Ik praatte in mijn hoofd naar de hond en vroeg de hond hoe oud deze was. Deze reageerde terug met "Ongeveer vier jaar oud.".

Verklaring:
Het eerste wat ik daar hoorde was een indruk die uit ging vanuit de hond zelf. Het tweede kwam waarschijnlijk voort uit mijn eigen geest en was geen telepathische communicatie met de hond. De eigenaresse van de hond had me daarvoor wel eens de leeftijd van de hond verteld.

Grinnikende geesten in het bos

Ik wilde weer weg uit die tuin. Ik wilde dichter bij het centrum wonen en had ook het gevoel niet echt welkom te zijn bij deze mensen.

Ik mocht de fietskar weer lenen en ging terug naar het bos. Daar heb ik op een aantal plekken geslapen, onder andere achter in het bos. De nacht dat ik daar geslapen heb was het volle maan. Het maanlicht wat door de takken het bos binnen scheen was mooi om te zien.

Ik hoorde 's nachts ook eens allerlei gemene lachjes rondom de tent. Die klonken een beetje zoals de spookjes uit Super Mario. Ik hoorde ook eet- en bijtgeluidjes. De volgende dag voelde ik amper mijn handen nog.

Verklaring:
Dit kunnen daadwerkelijk geestjes geweest zijn – ik heb later wel vaker mee gemaakt dat er entiteiten aan mijn ledematen knabbelden, zoals bijvoorbeeld de geesten van muizen die aan mijn tenen knabbelden. Dan gingen mijn tenen koud aan voelen. Waarom ze dat doen weet ik niet.

De dove handen kunnen ook het gevolg zijn geweest van de ziekte van Lyme, die op dat moment in mijn lichaam woekerde. Het kan ook zijn dat de combinatie van de ziekte en de activiteit van deze geestjes de druppel was die de ziekteverschijnselen veroorzaakten.

Ik wil sterven op een heuvel in het bos

In deze periode voelde ik me echt heel erg depressief. Ik zat eens op een heuvel in het midden van het bos. Daar heb ik wat biertjes gedronken en een jointje gerookt. Ik hoorde het scheldende geruis in de verte aan – het hield maar niet op. Ik had nergens meer zin in. Ik ging op de heuvel liggen en dacht “Misschien moet ik hier gewoon blijven liggen. Gewoon niet meer eten en wachtten tot ik sterf.”. Ik heb het ongeveer een half uur volgehouden. Toen werd het me te koud en was ik het wachten op de dood wel weer zat.

Maart 2014 – De verdoemenis

De situatie bij de inloop

De begeleiding van de inloop had ondertussen regelmatig contact met Noah van het VNN en met Jack, de wijkagent. Ze probeerden me in de gaten te houden en gaven door wanneer het slecht met me ging. Ze maakten zich zorgen over mij. Ik was vaak depressief en vermoeid en begon ook vaker met wazige en onbegrijpelijke verhalen aan te komen. Ik zag er regelmatig onverzorgd en ongezond uit.

Het zou 7 maart zijn toen Noah met een bericht aan de inloop kwam dat de aanvraag voor een gedwongen opname afgerond was. Ze gingen naar mij op zoek maar konden mij niet vinden. Dat kwam omdat ik op dat moment een reis naar Duitsland aan het ondernemen was.

Onvrijwillige contacten op ‘de wissel’ in het bos

Ik had ‘s ochtends nog een bommetje speed kunnen slikken. Daarna was de speed weer eens op – zoals het inmiddels vaker gebeurd was tijdens de eerste twee weken van een nieuwe maand.

Ik besloot mijn tent op te zetten onder een gevallen boom in het midden van het bos. De stemmen zeiden dat dit een ‘wissel’ zou zijn. Wat zo’n wissel precies in hield, had ik een vaag idee over – het zou een punt zijn waar ‘positieve’ en ‘negatieve’ energiestromen elkaar zouden kruisen of afwisselen. Of dat idee klopte weet ik nog steeds niet.

De omgevallen boom waar ik onder sliep.

Die nacht verliep heel raar. Ik lag in mijn tentje en Eprelzem begon geesten op te roepen. Ik zag deze geesten verbeeld op het tentdoek. De eerste geest die hij op riep was oma Soof.

Mijn oma verscheen in beeld. Eprelzem begon haar te vertellen over de misdaden uit mijn verleden. Oma reageerde heel geschokt en schreeuwde “Walgelijk! Ik wil je nooit meer zien!”. Het voelde alsof er een steen in mijn maag lag en deze diep naar onder weg zonk.

Terwijl oma weer uit beeld verdween, begon een bekende vrouwelijke stem te schreeuwen: “Je bent vervloekt! Je zult nooit meer liefde voelen, en je hebt je jeugd met terugwerkende kracht verprutst! Je vrienden zullen je de rug toekeren en iedereen zal je haten!”

Verklaring:
Deze uitspraak kwam voort uit mijn toenmalige idee dat tijd vloeibaar is en alles wat nu gebeurt weer het verleden beïnvloed, en vice versa. Ik dacht toen dat de versie van mijn verleden die door mijn toedoen in het heden een stuk minder goed was – dit zou tevens invloed hebben op mijn toestand in het heden. Ook had ik toen het idee dat men maar één leven leeft; en dat men dat leven talloze keren opnieuw leeft, maar dat de veranderingen die men in een vorige ronde heeft veroorzaakt het huidige leven een ongelukkiger of gelukkiger maakt.

Daarna riep Eprelzem de Here Jezus op. Deze zag ik naar mij kijken via een luikje. Ik voelde me rustig en voelde geen angst. Ik begon tegen hem te praten. Ik vertelde hem dat ik graag zelf mijn problemen wilde oplossen en niet alles op zijn schouders wilde afschuiven. Dit omdat ik de hele bid-naar-Jezus-en-schuif-je-shit-op-zijn-schouders-maar-los-het-niet-zelf-op cultuur waardeloos vind. Ik wilde weer contact met hem zoeken wanneer ik mijn problemen had opgelost. Jezus luisterde geduldig naar mij en zei voor mij te duimen. Daarna sloot hij het luikje en ging hij weer weg.

Vervolgens riep Eprelzem onzer allen beste vriend Adolf Hitler op.
Ik voelde me meteen diep angstig en bedreigd. Ik hoorde een leger aan komen marcheren, begeleid door een rauwe schreeuwerige stem. “Ein, zwei, drie, vier, durch marchieren!”. Toen het geklater van de vele laarzen dicht bij mijn tent aangekomen was hoorde ik deze stem schreeuwen “Steth auf dem platze! Haltz!”.

De doodsangst golfde door me heen. Ik dacht: “O, mijn God... Adolf Hitler … nee … o nee … wat nu te doen? Hoe kom ik van deze ellende af?”. Ik probeerde rustig te blijven. Wat enigszins veel moeite kostte.

Adolf schreeuwde met zijn typische rauwe schreeuwstem: “Wie hast Mir hier angerufen?”.

Ik sprak in gebrekkig Duits terug. Ik vertelde hem dat ik hem niet opgeroepen had, maar dat de duivel in mij dat gedaan had. Ik vertelde hem dat ik geen zin aan gedoe had en dat ik graag wilde dat hij weg ging, en dat het me speet dat hij lastig gevallen was door de duivel in mij.

Adolf reageerde terug met de vraag “Bist du ein Jude?”.

Ik wilde van hem af. Ik haatte die vraag van hem. Ik raapte alle moed bij elkaar. Ik reageerde terug. “Nee, ik ben geen Jood. En al zou ik dat zijn, wat zou het? Wat maakt het eigenlijk uit? Kijk man, ik ben niet zo gediend van jouw ideologie. Jouw ideologie en jouw bewind hebben veel dood en verderf, verdriet en ellende veroorzaakt. We zijn inmiddels een flink aantal decennia verder sinds jouw bewind, dat overigens keihard ten onder gegaan is, en we zijn allang voorbij jouw onzinnige ideeën gegroeid. Ik wil gewoon dat je opsodemietert met je smerigheid en me met rust laat. Jouw tijd is geweest, flikker op en ga terug naar de hel waar je vandaan kwam.”

Helaas trok Hitler zich niet zoveel aan van mijn relaas. Hij bleef aanwezig. Hij schreeuwde “Du bist ein Jude!” en hij schreeuwde ook iets over dat zulke praatjes niet gewaardeerd werden en ik daarvoor zou bloeden. Ik voelde me flink bedreigd en bang. Deze geest ging niet zomaar meer weg.

Toen werd Albert Einstein opgeroepen. Deze oproep werd niet door Eprelzem gedaan, maar door een stille stem in mij.

Het eerste wat Albert Einstein zei was “Hee, ein joenkie (junkie).”. Daarna sprak hij geschrokken “Ach mijn Got, waarum ist Hitler hier?” Albert klonk paniekerig en gestrest, hij stuurde Hitler en zijn leger weg. Daarna zei Albert “Das ist Adolf Hitler, das ist ein sehr gefarhliger mann! Machst das du weg komst! Ach mijn junge, arme junge! Du must machen dast du weg komst! Ich weist nich wie lange ich Adolf auf afstand kanst hohlen! Mach das du weg komst!”.

Ik ben in paniek mijn tent uit gekropen en ben het bos in gerend. Ik zag geen ene steek. De maan scheen deze nacht ook niet, het was pikdonker. Het kostte me moeite om door het bos te navigeren. Ik struikelde af en toe. Ook voelde de grond raar aan, het was soms net alsof ik tegen een heuvel op liep terwijl de grond onder me recht was. Uiteindelijk begonnen mijn ogen aan het donker te wennen en kon ik iets van lichtjes in de verte onderscheiden. Daar liep ik op af en al snel belandde ik bij de rand van het bos aan.

Ik heb nog even langs de rand gelopen tot ik weer op het grasveld bij het hunebed was. Albert verzocht me om zo snel mogelijk het bos te verlaten. Ik voelde eigenlijk niets voor dat idee en wilde liever weg gaan wanneer het weer dag was geworden. Albert reageerde terug met “Ach mijn Got in himmel … Arme junge … ”. Albert vertelde me dat ik naar het Zwarte Woud in Duitsland moest gaan fietsen. Daar zou ik bevrijd kunnen raken van het kwaad. Ik overdacht hetgeen hij zei. Ik was veel te moe daarvoor, ik wilde eerst slapen voordat ik zo’n reis zou gaan ondernemen.

Ik liep weer terug naar de plek waar mijn tentje stond. Toen ik weer in mijn tent zat sprak Albert me weer aan. Ik moest mijzelf gaan aarden. Albert zei dat ik de oordopjes van mijn mp3-speler moest pakken. Één van de oordopjes moest ik op mijn hoofd leggen, de andere moest ik in een metalen bakje doen. Het metalen bakje moest op de aarde liggen. De stekker van de oordopjes

moest ik mijn mond doen. Dit deed ik allemaal, zo heb ik even gezeten met een oordopje op mijn hoofd en de stekker in mijn mond.

Verklaring:
Deze handelingen komen voort uit een serie die ik ooit gezien heb; genaamd 'Serial Experiment Lain'.

Daarna ben ik gaan slapen. Ik heb die nacht wel goed geslapen – desondanks alle toestanden er om heen. Toen ik de volgende dag wakker werd, leken de legers van Hitler alweer een stuk verder van mij vandaan te zijn. Albert Einstein was echter nog steeds heel dichtbij.

Met Albert Einstein richting Duitsland

Ik was de volgende dag niet vergeten wat Albert gezegd had. Ik moest naar Duitsland fietsen. Albert had me verteld dat ik naar het Zwarte Woud moest gaan fietsen; daar zou een plek zijn waar ik bevrijd zou kunnen raken van het kwaad.

Ik pakte mijn spullen in en ging op de fiets naar Duitsland. Ik had geen idee waar ik exact heen moest fietsen. Ik gebruikte een klein kompas uit een lego speelset om de richting te vinden. Dat had ik in de weggeefwinkel bij het kraakpand gevonden. Ik moest er vaak op tikken voordat het goed uitgelijnd was op het noorden. Duitsland lag in het oosten, dus ik fietste op de richting die het onbetrouwbare kompas aan gaf als oostelijk.

Daarnaast gaf Albert Einstein me instructies. Hij zei me wanneer ik een afslag moest nemen. Ik volgde zijn instructies op, ondertussen het kompas bekijkend. Volgens het kompas fietste ik voornamelijk richting het oosten.

Onderweg heb ik nog een jointje gerookt. Albert reageerde hier gestrest op: "Ach mein Got in himmel, du must nicht die wiet rauchen.". Ik voelde me hier enigszins bezwaard door, maar besloot me er niet te veel van aan te trekken.

Albert begeleidde me langs allerlei wegen. Ik weet niet meer precies welke. Wel weet ik dat we op een gegeven moment langs een kanaal fietsten. Daar begon Albert over het boekje wat ik bij me had – het nieuwe en voor de zoveelste keer herschreven boekje van de toekomst. Hij was geïnterreseerd in hetgeen er in het boekje stond. Ik pakte het boekje er bij. Ik zat er door te bladeren om Albert te laten zien wat er in stond. Toen kwam er een windvlaag. Deze liet alle bladzijden die er nog te lezen was supersnel omslaan. Daarna zei Albert dat hij nu alles gelezen had. Ook zei hij dat ik het boekje weg moest gooien – het zou van de duivel zijn. Met enige pijn in mijn hart gooide ik het boekje weg in een sloot langs de weg. Daarna fietste ik verder.

Na enige tijd fietsen volgens de route zoals Albert deze aan gaf te fietsen kwamen we aan bij de grens tussen Duitsland en Nederland. Toen ik de grens over gefietst was bedacht ik me dat ik nog

wiet op zak had. Dat was toendertijd verboden in Duitsland. Ik twijfelde even – eigenlijk wilde ik de wiet helemaal niet weg doen, maar ik wilde ook geen gezeik krijgen als ik in Duitsland aangehouden werd. Dus ik gooide het zakje met wiet weg in de berm en fietste door.

Het begon inmiddels al donker te worden. Terwijl ik door fietste, zag ik doodshoofden op het fietspad verschijnen. Er ging de gedachte door me heen dat dit tekenen waren dat hier geesten van mensen hingen. Het zouden ook plekken zijn waar in het verleden mensen gestorven zouden zijn. Ik negeerde dit en ging verder. Uiteindelijk was het zo donker en was ik zo moe dat ik mijn tent ergens in de bosjes heb opgezet en een nacht heb geslapen.

Verklaring:
De doodshoofden waren een waarschuwing vanuit mijn onderbewustzijn. Ik was geïnfecteerd met de ziekte van lyme. Ik ging onvoorbereid en zonder genoeg geld op de dolle pof Duitsland in met het idee een plek in het Zwarte Woud op te zoeken en daar een tijdje in de wildernis te overleven. Het pad wat ik hier op ging, zou wel eens mijn dood kunnen worden.

De volgende dag fietste ik verder. Ik was geregeld diep in discussie met de stemmen in mijn hoofd. Dit was de reden dat ik een aantal keren op een autoweg fietste terwijl er een fietspad naast lag. Ik had de borden die me er op wezen dat ik van weg moest verwisselen compleet over het hoofd gezien. Ik werd dan door toeterende automobilisten er op gewezen dat ik op de verkeerde weg fietste. Dan was ik verbaasd en vroeg ik me af hoe ik het voor elkaar had gekregen op de verkeerde weg te fietsen.

Op een gegeven moment werd ik moe van het fietsen en wilde ik even pauze nemen. Ik reed op een bocht af. Aan de overkant van de weg stonden een aantal bomen met wat hoog struikgewas. Ik dacht hardop in mijn gedachten: “Het zou erg fijn zijn als er een grasveldje zou zijn na deze bocht.”. Terwijl ik de bocht in reed, zag ik dat er een grasveldje achter het struikgewas lag. Ik dacht “Het zou perfect zijn als er een bankje in dat grasveld zou staan.”. Terwijl ik door de bocht heen reed, zag ik een bankje vanachter een boom in het zicht verschijnen. Dit voelde zo speciaal aan, alsof hetgeen ik wenste zich op dat moment manifesteerde te bestaan. Ik stak de weg over en ging naar het bankje in het grasveld toe.

Daar heb ik even gezeten. Ik draaide een sigaret en rookte deze. Terwijl ik daar zat hoorde ik de boom waar ik naast zat hoesten. De gedachte viel me in dat het door mijn gerook kwam. Dat ik de natuur om me heen zou vergiftigen door mijn eigen slechte gedrag. Ik voelde me daar ellendig en schuldig door.

Ik fietste verder, Duitsland in. Terwijl ik verder fietste, hoorde ik een vrouwelijke en jong klinkende stem zeggen “Deutschland! Du bist in Deutschland! Das ist meine Heimat!”. Ook zei ze “Schmetterling! Du bist ein Schmetterling!”

Verklaring:
Terwijl ik deze stem hoorde, dacht ik er niet bij na. Later viel me het idee in dat dit de stem van mevrouw Lola van het veiligheidshuis was. Zij kwam uit Duitsland en maakte zich ook zorgen om mij. Tijdens een later gesprek zei ze ook dat ze mij en Teun zag als 'Schmetterlingen' (vlinders). Hieruit kan ik opmaken dat we toen inderdaad geestelijk contact hadden.

Het werd donker. Ik ben nog een aantal kilometer verder gefietst. Mijn waterfles was inmiddels leeg en ik had dorst. Ik heb aangebeld bij een huis, daar heb ik in gebrekkig Duits gevraagd om het bijvullen van de fles water. De mevrouw die open deed, vulde de fles bij en daarna fietste ik een aantal honderden meters verder. Ik was erg moe en besloot mijn tent op te zetten in een bosje aan de kant van de weg. Daar heb ik een nacht geslapen.

De volgende dag had ik al geen zin meer om verder te fietsen. Ik besloot terug naar Emmen te gaan. Terwijl ik terug fietste, waarschuwde Albert me dat ik niet terug moest keren. Ik voelde ook een druk op het stuur van mijn fiets, alsof deze terug wilde omkeren. Ik negeerde deze druk en bleef richting Emmen fietsen. Ik maakte een nieuw plan: Ik ging eventjes terug naar Emmen toe, daar zou ik wiet gaan halen en even langs het kraakpand gaan om mijn telefoon bij te laden.

Ik weet niet meer precies welke route ik gefietst heb. Wel weet ik nog dat ik via de Weerdingerstraat Emmen binnen kwam fietsen. Daar fietste ik langs een begraafplaats. Er zat een gat in de struiken en via dat gat kon ik een grafsteen zien. Daar meende ik de naam "Roelof Engelbert" op te zien staan. Het idee kwam in me op dat dit een waarschuwing, een voorteken was, aangezien mijn geboortenaam Roelof Egbert is. 'Engelbert' zou duiden op mijn huidige staat – ik was nog steeds een engel, als ik niet naar de hel toe wou vallen zou ik moeten doen wat er voorspeld was voor mij te doen. Oftewel – richting het oosten, richting Duitsland gaan fietsen en daar bevrijding ondergaan. Deze gedachte vervulde me met enige vrees.

Verklaring:
De werkelijke naam die op de grafsteen stond was "Roelof Engberts.". Dit heb ik een aantal jaar nadat ik dit mee had gemaakt uitgezocht.

De grafsteen op het kerkhof waar ik langs fietste.

Het was vroeg op de woensdagmiddag toen ik bij het kraakpand arriveerde. Één van de krakers vertelde me dat ik gezocht werd. Er was de dag ervoor iemand van het VNN langs geweest die naar mij gevraagd had. Deze persoon was vergezeld door politie. Ik wist wat dit betekende – er hing een gedwongen opname in de lucht. Ook al had ik deze zelf aangevraagd, ik zat er op dat moment niet bepaald meer op te wachten. Ik voelde me flink bedreigd en boos.

Ik ben nog even bij het kraakpand blijven hangen. Daar heb ik mijn telefoon opgeladen. Daarna ben ik naar de coffeeshop gegaan, waar ik wiet gehaald heb. Vervolgens ben ik weer richting het oosten gaan fietsen.

Deze keer ben ik vooral op het kompas gaan fietsen. Albert begeleidde me niet meer zo veel. Ik wist op het kompas Duitsland in te fietsen. Daar kon ik bij een pinautomaat in een winkelcentrum zien hoeveel geld ik nog op mijn rekening had staan. Dat was minder dan 20 euro. Het zou nog twee weken duren voor ik weer een uitkering ontving. Ik bedacht me dat het heel onhandig zou zijn om zonder geld verder te gaan en besloot rechtsomkeert te maken. Het werd al snel donker en ik heb weer een nacht in een bosje langs de berm van een autoweg doorgebracht.

De volgende dag ging ik verder terug fietsen. Het was vroeg in de middag toen ik bij Bourtange uit kwam. Daar ben ik gaan wandelen over de wallen rondom de vesting. Uiteindelijk kwam ik in het centrum van de vestiging. Daar heb ik nog een bakje patat besteld en gegeten. Dit kostte me iets van zes euro. Ik realiseerde me dat ik echt niet meer verder kon gaan op deze reis – ik had er de financiën niet voor. Ook voelde ik me enorm afgepeigerd en moedeloos – de speed was inmiddels al een paar dagen op en mijn lichaam liet zich weer voelen.

Ik besloot Noah van het VNN te bellen, in de hoop dat hij wat voor me kon betekenen. Noah zei dat hij me op zou komen halen. Ik ben enige tijd blijven wachtten bij een parkeerplaats vlak buiten de vesting Bourtange. Daar kwam Noah me op halen. Ik was dolblij.

Onderweg heb ik nog met Noah gesproken over mijn denkbeelden: Ik meende dat straatnamen een speciale betekenis hadden. We reden over een straat die de Damweg heette – ik meende dat dit een betekenis had op energetisch niveau en dat deze weg een soort dam was tussen positieve en negatieve energieën. Ik had toen wel meer ideeën over de magische of geestelijke betekenis van straatnamen en bedrijfslogo’s. Ik was steeds meer gaan denken dat er overal een symbolische betekenis achter zat.

Ik gaf aan dat ik het niet eens was met de gedwongen opname, en verzocht Noah deze opname te annuleren. Daar wilde hij wel aan mee werken. Hij nodigde me uit voor een later gesprek. Daar zou ik via het inloophuis meer over horen.

Noah zette me in het centrum van Emmen af en ging weer weg. Vanaf daar ging ik weer mijn eigen weg.

Verklaring:
Hier komt wederom het 'oostwaarts Duitsland in reizen' motief voorbij. Deze keer lukte het de demonen wel om mij zo ver te krijgen. Toch voelde er iets niet goed, en ben ik na een dagje weer terug gefietst.

De reactie van Albert zag ik eerst als een geslaagde poging me een schuldcomplex aan te praten. Dit was echter een conclusie die voortkwam uit onwetendheid. Albert was een demon. Ik wilde zelf direct weg uit het bos, ik was doodsbang voor wat er gebeurde. Soms kwam het idee om naar Duitsland te gaan op, dit omdat Luca mij eens zei dat ik naar het oosten moest gaan lopen, richting Duitsland. Albert Einstein kwam ook uit Duitsland en had daardoor een link met die gedachte en daarom trad hij daarna op als begeleider toen ik naar Duitsland ging fietsten. Albert beweerde last te hebben van de joint en diens effecten. Het idee dat me eerder aangepraat was, dat ik de geestelijke wereld zou besmetten met mijn gebruik, speelde hier mee.

De angst voor de vervloeking neemt toe

Nu durfde ik niet meer zo goed in het bos te slapen. Ik sliep eerst voornamelijk in de buurt van het skatepark. Daar kon ik mijn tentje achter een struik op zetten, dan stond deze niet direct in het zicht vanaf het fietspad.

In deze week gebeurden er een aantal dingen die hetgeen de vrouwelijke stem in het bos me eerder toegeschreeuwd had leek te bevestigen – namelijk dat ik vervloekt zou zijn.

Er verscheen graffiti met de tekst FALLEN ANGEL op skatepark. Ook verscheen er een leviathaans kruis met daaronder ‘666’ op het fietspad naast de Albert Heyn. Ik had het gevoel dat deze tekenen naar mij toe gericht waren en dat het kwaad op deze manier me wilde laten weten dat ze me te pakken hadden. Het skatepark en dat fietspad waren twee plaatsen waar ik geregeld langs kwam.

Wonen op het skatepark

Later heb ik mijn tent onder een skateramp gezet. Ik haalde een bezem bij de Action en hield me overdag bezig met het opruimen van het skatepark. Daar wilden mensen nog wel eens glas op de skatebaan kapot gooien. De skaters waren me er dankbaar voor en vonden het geen probleem dat ik onder de skateramp logeerde.

Ik had twee tassen; één grote voor de huishoudelijke spullen en de slaapzak en een kleine, waar alles wat ik niet kwijt wilde raken door diefstal in zat. De grote tas liet ik in de tent liggen als ik weg ging – het gebeurde bijna nooit dat er mensen in mijn tent hadden zitten rommelen terwijl ik weg was. ‘S Avonds bakte ik eieren op mijn zelfgemaakte spiritus vuurblik.

Links staat de skateramp waar ik met mijn tent onder stond.

Er kwam ook wel eens een jongen genaamd Luuk bij het skatepark. Deze jongen kwam uit Israël en sprak Engels en Hebreeuws. Hij heeft me eens een paar woorden Hebreeuws geleerd. Hij leerde me de woorden “Ani deveret Ivriet” en “Avi devere Ivriet”. Het ene was de mannelijke vorm en de andere de vrouwelijke vorm van de zin “Ik spreek Hebreeuws”. Ik had toen een steentje gevonden waar ik deze informatie geestelijk in op sloeg, zodat ik dit niet meer zou vergeten. Toen ik later dit steentje aan Luca gaf en hem vroeg wat hij er bij zag, beweerde hij vreemde tekens te zien. Ik had Luca toen niet verteld wat ik met deze steen gedaan had noch was Luca er op het moment dat ik de steen ‘programmeerde’ aanwezig geweest.

Eieren bakken bij het skatepark.

Ik neem afscheid van mijn stenenverzameling.

Op het gebied van stenen liep ik tegen een probleem aan. Ik had namelijk alle magische stenen die ik in het bos gevonden had meegenomen. Deze wogen bij elkaar aardig wat en ik werd er al snel flauw van om deze collectie steeds mee te slepen. Ik heb de stenen eerst weer naar het bos terug gebracht, een paar dagen later heb ik een aantal er van weer opgehaald. Op een avond zat ik weer naar het zakje stenen te kijken en vroeg ik me af waar ik mee bezig was. Ik besloot de stenen weg te gooien. Ik gooide ze in het grasveld achter het skatepark. Het kostte me moeite om te doen. Ik hield echter wel de voorgeprogrammeerde ‘taal’ steen.

Ik val weer terug in overmatig gebruik

Het werd al snel weer de dertiende en ik ontving weer een uitkering. Ik wilde vieren dat ik weer geld had. Het idee voelde eigenlijk niet goed – eigenlijk was ik goed flauw van het constant onder invloed zijn. Ik was flauw van de wazigheid in mijn hoofd die het na een paar dagen veroorzaakte en ik was flauw van het vele nachten doorhalen. Ik was ook flauw van het lichamelijk naar de kloten zijn. Toch haalde ik weer drank en drugs, onder het mom 'één dagje feesten mag wel …'.

Terwijl ik naar de winkel fietste begon er een mannelijke stem vanuit de lucht te praten. Deze sprak via het geruis van een overkomend vliegtuig. De stem klonk boos, dreigend en imponerend. Deze stem zei: "Ik ben God! Luister goed, Roelof Egbert Bast! Één dag, Roelof Egbert Bast, één dag en niet meer, één dag mag je je feestje hebben. Denk erom dat je je aan de afspraak houdt.".

Verklaring:
Deze stem was in ieder geval niet de echte God. Deze stem was wederom een innerlijke demon die spelletjes met mijn hoofd speelde. Deze zette een situatie op waarin ik me weer schuldig kon gaan voelen. De toon waarop de stem sprak gaf me het idee van een boze, geïrriteerde God die aardig klaar met mijn gedrag was. De kans dat ik het niet bij één dag gebruik zou houden was ook erg groot en met die kennis in het achterhoofd werd er ook een afspraak voorgelegd, een afspraak waar ik me niet aan zou houden. Dit alles zette me in een situatie waarin ik dubbel schuldig zou zijn.

De duivel zit in mijn vensterbank

Het 'feestje' liep uit iets van een week continue zuipen, snuiven, blowen, niet slapen en veel praten met de stemmen. Tijdens één van deze nachtelijke gesprekken zou er een vogeltje vanuit de bosjes naast het gemeentehuis met me communiceren. Deze beweerde het vogeltje te zijn dat Christus aan het kruis had geholpen. Ik weet niet meer goed waar het gesprek met het vogeltje verder over ging, behalve dat deze me openbaringen over het geestelijke aan het vertellen was.

Ook werd me toen door een geest verteld dat ik de geestenwereld hoorbaar zou kunnen maken door het gebruik van een 'tripolaire antenne'. Daar heb ik later nog eens naar gezocht op internet. Een tripolaire antenne leek niet te bestaan en ik vroeg me af hoe zo'n antenne dan zou werken en of het werkelijk iets hoorbaar zou maken.

De gesprekken schreef ik op in mijn nieuwe boekje van de toekomst, waar ik weer opnieuw mee begonnen was nadat ik het had weggegooid tijdens de reis met Albert naar Duitsland. Ik baalde er van dat ik het boekje had weggegooid en had het gevoel dat mijn toekomst af hing van het schrijven van dat boekje.

Het viel me overigens ook op dat er een geroezemoes van stemmen leek te klinken op bepaalde tijden van de dag. Dat geroezemoes leek vooral uit de richting van het gemeentehuis te komen.

Het geroezemoes was ‘s ochtends even heel actief en rond vier uur ‘s middags opnieuw. Ik dacht dat het kwam omdat de mensen die daar werkten dan op hun werk aankwamen of weer weg gingen en dat ik het gezamenlijke gedachteveld van deze mensen dat rondom het gemeentehuis hing kon horen. Ook dacht ik dat het wel eens de bomen zelf konden zijn die op die uren dan hun dagelijkse overlegging deden.

Ook kwam Teun deze week af en toe langs. Hij was flink onder invloed. Hij liep te praten met geesten. Op een gegeven moment leek hij het met een geest over een zaak aangaande sexualiteit te hebben. Dat leek over iets uit mijn verleden te gaan. Ik schrok daar van. Op een gegeven moment vroeg hij met wie hij sprak; daarna zei hij “Ah, Samantha Jones.”. Dit bevestigde mijn idee dat ik vroeger wel eens door andere geesten werd gecontroleerd. Ik heb twee jaar als vrouw geleefd en toen ik een naam zocht viel me als eerste de naam ‘Samantha’ in. Ik meende dat dit geen toeval geweest was.

Op een gegeven moment beweerde hij dat hij een demon had opgesloten in de heuvel in het bos. Ik voelde me lullig dat ik deze weer vrij gelaten had. Hij beweerde toen “Mohammed” te zijn – ik dacht dat de geest van de profeet door hem sprak. Ook pakte hij een keer een viltstift en schreef hij “GAME OVER - Life’s No Joke” op het betonblok waar ik we op zaten. Ik had het gevoel dat dat een bericht naar mij toe was vanuit het kwaad dat bij hem was. Ik maakte er ‘LIFE’S A GAMBLE’ van. Toch werd ik er ongerust door – de geesten hadden me daarvoor al vaker verteld dat ik vervloekt was en geen kansen meer had. Hadden ze dan toch gelijk?

De stemmen vertelden me veel verhalen over mijn lot en over wat ik zou moeten doen om het weer goed met God te maken. Ik was aardig sceptisch tegenover hun verhalen gaan staan. Ik had daarvoor te vaak meegemaakt dat ze me bedrogen hadden. Ik begon om een teken te verzoeken, opdat ik zou kunnen geloven dat de stemmen die spraken werkelijk vanuit God zouden komen.

Het begon avond te worden. Ik zat te kijken naar een parkeerplek vlak achter het skatepark. Één van de stemmen vertelde me dat er een teken zou komen en dat ik op deze parkeerplek moest letten. Er stond een groepje mensen, ik gok werknemers van het gemeentehuis, die stonden rondom een auto wat te praten. Er begon een lamp op deze parkeerplek te flikkeren, die vervolgens uitviel. De stemmen probeerden me wijs te maken dat dat het teken van God was. Ik moest van hen naar de mensen bij de auto toe lopen en zeggen dat ik gevallen was en hulp nodig was. Ik durfde dat niet te doen en keek toe hoe de mensen instapten en weg reden.

Één van deze laatste nachten begon er een vrouwelijke stem die me deed denken aan mijn oma paniekerig te praten: “O jongen toch, de duvel, de duvel zit bij je op de vensterbank!”. Deze stem zei vervolgens “Maak dat je haasje-rep naar het bos toe gaat! Verbrand daar alles wat je hebt en verbrand daar ook je kleding! Je moet je daar helemaal kaal scheren! Maak dat je daarna naar het kraakpand toe gaat en bel daar aan. Zeg daar dat je gevallen bent en hulp nodig bent!”

Ik ben maar niet ingegaan op deze suggestie. Ik vond het een nogal ongemakkelijk idee om naakt door de stad heen te moeten banjeren en zo bij het kraakpand te verschijnen. Ook wilde ik mijn spullen niet kwijt – die was ik nodig om te overleven.
Na deze week voelde ik me erg klein en ellendig. Ik werd erg aangevallen door de kwade ruisende stem en ik wist dat ik fout geweest was – ik had me zowel niet aan mijn eigen afspraak (één dag feest) gehouden als aan de grenzen die 'God' me voorgelegd had.

Verklaring:
Hier komt wederom het thema van het alles-verbranden-om-van-het-kwaad-af-te-komen voorbij. Had ik deze raad opgevolgd dan had ik helemaal niets meer gehad en was het overleven een stuk moeilijker geworden. Daarnaast had ik flinke risico's gelopen met de kans opgepakt te worden en afgevoerd te worden naar een gesloten afdeling van de GGZ.

Goed nieuws en slecht nieuws van de huisarts

Ik had al een tijdlang het vermoeden dat ik de ziekte van Lyme had. Ik vernam dat ik zowel lichamelijk als geestelijk flink afgetakeld begon te raken. Het gevoel van vermoeidheid en een soort grieperigheid bleef ook aanwezig terwijl ik een tijdje nuchter bleef. Het was rond de 20ste maart toen ik overnieuw naar de huisarts ben gegaan met mijn vermoedens. Deze keer liet ze wel mijn bloed onderzoeken op de ziekte van Lyme. Ook liet ze op mijn verzoek mijn nierfunctie onderzoeken. Het onderzoek naar de nierfunctie wilde ik om uitsluitsel te krijgen over hetgeen de paniekerige vrouw een tijd ervoor geschreeuwd had: mijn rechternier zou kapot zijn.

Het duurde een weekje voordat de uitslagen bekend waren. Er bleek niets aan de hand te zijn met mijn nieren. Dat was een hele opluchting en tegelijk een bevestiging dat de vrouwelijke stem weer tegen me gelogen had.

Wel bleek ik inderdaad de ziekte van Lyme te hebben. Dat kwam niet eens als een verrassing. Ik zou er een antibioticakuur van drie weken voor krijgen. Het duurde tot half april voor ik de kuur kreeg. Er waren eerst nog meer ziekenhuis bezoekjes en onderzoeken voor nodig om de uitslag te bevestigen.

Mijn tent wordt in beslag genomen door de politie

Ik ging op een zaterdagmiddag naar de weggeefwinkel bij het kraakpand toe.

Toen ik na de tijd terug liep via het fietspad bij de Holdert begon een vrouwelijke stem tegen me te praten: “Jongetje, jouw tentje is zonet door de politie mee genomen.”. Ik meende dat deze stem van één van de bomen die naast het fietspad stonden weg kwam.

Toen ik bij het skatepark aan kwam was mijn tent inderdaad verdwenen. Ik liep door naar het politiebureau dat zo’n kleine 200 meter verder op lag. Daar vroeg ik naar mijn tent, die was

inderdaad door hun in beslag genomen. De tent stond met de inhoud er nog in onder een afdakje bij hun parkeerterrein. Ik mocht de tent inclusief inhoud weer mee nemen op voorwaarde dat ik niet meer op het skatepark ging staan. Eigenlijk mocht ik nergens wildkamperen. Maar ik wilde niet de opvang in dus ik deed het wel.

Verklaring:
Ik heb geen idee wie werkelijk de vrouwelijke stem was. Misschien was het wel degelijk de geest van één van de bomen. Misschien was het een andere geest – dan was het geen bekende. Waarom zou ze me anders aanspreken als 'jongetje'? En waarom sprak ze me überhaupt aan als 'jongetje' – ik was toen 28 jaar oud, geen kleine jongen meer. In de ogen van degene die sprak was ik wel relatief jong.

Mijn tent gaat helemaal stuk

De tent was inmiddels ook verder stuk gegaan. De rits van de ingang was al bezig stuk te gaan in de tijd dat ik bij de krakers in hun tuin logeerde en was nu volledig kapot waardoor ik de tent niet meer af kon sluiten. Ook begon het doek te slijten en was de tent niet waterdicht meer. Ik had niets meer aan de tent. Ik besloot de tent weg te gooien, het was inmiddels alleen maar extra niet functionele ballast geworden. Vanaf dit moment sliep ik met mijn slaapzak weer onder de skateramp of in de bosjes bij de Holdert. Ik had weer een lange jas gevonden bij de weggeefwinkel in het kraakpand. Deze gebruikte ik als deken over de slaapzak heen. Ik sliep met mijn kleding aan. Af en toe miezerde het. Gelukkig trok de regen niet volledig door in de slaapzak en werd ik wel met droge kleding wakker.

Weer een gedachte horen, de schaduw en het hoesten

Ik hing overdag en ‘s avonds nog wel vaak rond op het skatepark. Daar heb ik ook een aantal geestelijke ervaringen gehad.

Zo kwam er ‘s avonds een groepje skaters bij elkaar. Daar was ook een meid bij. Ik hoorde een gedachte van haar af komen toen ze naar één van de jongens daar keek: “Hij is eigenlijk best wel leuk …”. Enige tijd later hadden deze twee mensen een relatie met elkaar.

De jongen had aardig wat gedronken en wilde op een gegeven moment naar huis fietsen. Toen hij zijn fiets gepakt had en het fietspad opgelopen was zag ik een schaduwfiguur naar hem toe rennen. Toen deze figuur bij hem was viel de jongen met zijn fiets om en verdween de schaduw weer.

Toen iedereen naar huis was kwam er ook weer eens politie langs die me kwam vragen wat ik zo laat daar nog deed. Ik legde uit dat ik dakloos was. Tijdens dit gesprek hoorde ik opeens gehoest vanuit de richting van de politieauto komen. De agenten hoorden dit blijkbaar ook en vroegen me of er nog meer mensen in de buurt waren. Er was niemand meer in de buurt, althans niet dat ik wist. De agenten vermaanden me weg te gaan van het skatepark. Ik moest verder zelf maar uit gaan zoeken waar ik die nacht ging slapen.

Verklaring:
Hier heb ik weer een gedachtenindruk van iemand gehoord. Dat deze indruk echt was werd bewezen door het feit dat de mensen waar het om ging een korte tijd later een relatie kregen.

De schaduw was waarschijnlijk een dolende, kwade geest. Ik heb niet veel verstand van deze zaken behalve dat ik meerdere keren dit soort schaduw figuren heb gezien. Ze lijken dingen en mensen omver te kunnen duwen door tegen ze aan te lopen. Ik heb een tijd later gezien dat de schaduw figuren dan ‘in’ het object verdwijnen waar ze tegen aan lopen.

Het gehoest was waarschijnlijk iets wat vanuit mijzelf kwam. Ik rookte toen nog maar had geen last van hoestbuien – waarschijnlijk omdat deze reactie verdrukt / bezeten was. Ik heb wel vaker dingen horen hoesten zonder dat er iemand anders in de buurt was. Waarschijnlijk was dit dus de energie van de onderdrukte reactie die ergens anders een uiting vond.

In deze periode zag ik ook eens een geest van een vrouw in het grasveld achter het skatepark staan. Deze vrouw bewoog heel erg langzaam. Ik besloot eens van dichtbij naar deze geest te gaan kijken. Toen ik op deze geest af liep, zag ik dat ze sneller begon te bewegen, maar alleen als ik liep. Ik vond het een zeer interessant fenomeen en ben vanuit verschillende hoeken naar haar toe en van haar af gelopen. De geest bleef op dezelfde plek staan terwijl ze liep en ze liep alleen sneller als ik van haar af of naar haar toe bewoog.

Verklaring:
Dit fenomeen kan alleen verklaard worden als men er meerdere dimensies van bestaan bij haalt en uit gaat van het idee dat iedere lagere dimensie diens beweging door een hogere heen het idee van tijd voor de lagere dimensie veroorzaakt. In dit geval heb ik dus een verbeelding gezien van een twee dimensionele entiteit. Deze leek vanuit ons perspectief stil te staan, maar ervoer tijd omdat onze driedimensionele wereld zelf beweegt. De aarde reist door de ruimte en draait rond – dit veroorzaakte de uiterst langzame beweging van de geest die ik, wanneer ik stil stond, waar nam. Op het moment dat ik door onze driedimensionele ruimte zelf heen bewoog, wandelde ik feitelijk door de tijdruimte van de twee dimensionele entiteit heen. En zag ik dus, afhankelijk van mijn eigen snelheid door de driedimensionele ruimte heen, het tijdsverloop van de twee dimensionele entiteit. Waarom ik juist deze twee dimensionele entiteit zag op dat moment weet ik niet goed – waarschijnlijk kwam dat omdat ik me in deze tijd erg focuste op dit soort onderwerpen.

Bij de inloop

Ik was het zat om steeds maar weer van hot naar her te moeten verhuizen met mijn tentje. Ik was de onzekerheid zat. Ik voelde me ook erg vermoeid en gedeprimeerd. In verband met de antibioticakuur wilde ik graag een tijd kunnen rusten. Ik vroeg of ik in een traject bij de opvang in Nieuw-Amsterdam terecht kon. De leiding van het inloophuis ging er achter aan. Er volgen twee weken aan regelmatige gesprekken voordat ik daar daadwerkelijk terecht kon.

Tijdens zo'n gesprek werd me verteld dat een van de voorwaarden van het traject was dat ik overgeschreven zou worden naar een andere huisarts. Hier was ik het niet mee eens. Ik was al jaren ingeschreven bij dezelfde huisarts en had daar een vertrouwensband mee opgebouwd. Ik wilde niet zomaar over geschreven worden naar een andere huisarts via de opvang. En wat als ik bij de opvang weg ging? Dan zou ik weer uitgeschreven worden bij de opvang huisarts en moest ik opnieuw een nieuwe huisarts vinden. Dat terwijl het toen ook al moeilijker was om een huisarts te vinden vanwege een tekort en overvolle praktijken. Ik weigerde hiermee in te stemmen. Gelukkig gaf de leiding van de opvang toe en mocht ik bij mijn eigen huisarts blijven.

Verklaring:
Dit is een zaak die nu nog steeds voor komt in 2024. Sommige mensen tekenen geen protest aan tegen deze voorwaarde en krijgen dan een andere huisarts toegewezen. Als ze uit de opvang weg gaan moeten ze zelf weer op zoek naar een nieuwe huisartsenpraktijk. En het is tegenwoordig nog moeilijker dan in 2014 om een nieuwe praktijk te vinden. Overal zitten ze vol. De reden voor deze voorwaarde is dat mensen dan een huisarts in de buurt hebben – dat is inderdaad fijn in geval van nood, voor de mensen die uit andere regio's komen. Het is echter zo dat mensen die niet uit de regio Emmen komen sowieso (bijna) nooit in aanmerking komen voor opvang in de regio Emmen. Die moeten in hun eigen gemeente opvang zoeken. Dus in mijn ogen slaat deze voorwaarde de plank mis en zorgt deze voor ellende wanneer men de opvang verlaat. Dan zit men opeens zonder huisarts en moet men het maar uitzoeken. Soms kunnen mensen geen huisarts missen in verband met medicijnverstrekking. Deze mensen belanden dan wel eens in een lastige en zelfs gevaarlijke situatie.

Ik moest een tijdje wachten tot er plek vrij kwam in de opvang. In de tussentijd sliep ik af en toe in de nachtopvang. Dit beviel me niet – soms snurkten mensen en ik vertrouwde de andere gasten niet. Ook was het daar erg warm op de kamers – mensen zetten steeds weer de kachel volop aan zodat het daar 22, 24 graden was en we moesten slapen onder donzen dekbedden. Ik heb daar niet zo goed kunnen slapen in die tijd. Soms was ik ook sikkeneurig door de slechte slaap. Het kostte me moeite om heen en weer te fietsen tussen de opvang en Emmen – dat lag iets van zes à acht kilometer uit elkaar. Wel kreeg ik daar een warme maaltijd en 's ochtends kreeg ik een zakje met belegde boterhammen mee. Ik kon tot het eind van de dag de tijd uit gaan zitten bij het inloophuis. Ik vond het moeilijk om positief te blijven in deze tijd, ik voelde me de hele tijd zo enorm moe.

Ook kwam de leiding samen met het VNN met het aanbod voor een zorgboerderij. Daar had ik ook wel oren naar. Ze gingen rondkijken of er iets beschikbaar was.

Ondertussen kwam er ook iemand met een aanbod voor een caravan in Tiendenveen. Daar heb ik een tijdje op gewacht – aan het eind van het verhaal bleek dat niet door te gaan. De persoon die me dat aanbood, had wel vaker mooie verhalen dus ik rekende er sowieso al niet te veel op dat dat iets ging worden.

Mijn fiets word gestolen, ik word erg emotioneel

Ik kwam Beer weer tegen. Hij had inmiddels een plek gevonden bij B-Point. Dat was een instelling voor begeleid wonen. Hij nodigde me uit om mee te gaan naar zijn appartement.

Het was daar wel gezellig. Er was bier en ik mocht daar ook een lijntje speed snuiven. Beer begon over de tijd dat we samen opgetrokken hadden. Hij zei dat we een half jaar met tentjes hadden rond getrokken. Ik wees hem er op dat het enkele weken waren en geen half jaar. Beer was even verbaasd. Daarna gaf hij toe dat door zijn overmatige speedgebruik zijn hele besef van tijd in die periode verdwenen was.

Ik hoorde hem praten met een andere jongen. Het ging over fietsen die ergens opgehaald en gestald moesten worden. Het hele verhaal klonk alsof het ging om diefstal praktijken. Ik voelde me er ongemakkelijk bij worden en vertrouwde het niet meer. Mijn fiets stond buiten bij zijn raam, wel op slot maar toch … Beer zei dat ik me niet zorgen moest maken en dat ik me dingen inbeelddde. Toch had ik het gevoel dat hij daar stond te liegen.

We gingen nog even de straat op. We gingen op bezoek bij een paar mensen die vlak naast het kraakpand woonden. Deze mensen hadden een blik met een vuurtje erin voor hun garage staan. Ik kreeg op dat moment een déjà-vu gevoel. Dit had ik eerder mee gemaakt. Het voelde erg vreemd aan.

Daarna gingen we weer naar Beers huis terug. Mijn fiets stond er nog. We hebben nog een uur of twee binnen gezeten. Het was ergens rond twee uur 's ochtends toen ik weg ging.
Toen ik buiten kwam stond mijn fiets er niet meer. Ik voelde mijn maag weg zinken – die fiets was ik zo afhankelijk van voor het vervoeren van mijn spullen! Ook zaten mijn kookstel en mijn pannen in de fietstassen. Alles was weg!

Ik liep terug naar het skatepark. Onderweg werd ik erg boos. Ik heb tegen diverse hekken en borden geslagen en geschopt. Bij het skateparkje barste ik in huilen uit en schreeuwde ik “Mijn God, ik ga dood! Ik ga dood!”. De uitslag van de huisarts – ik had de ziekte van Lyme – zat me wel erg dwars. Die nacht heb ik onder één van de skateramps geslapen.

Een aantal dagen later heb ik onder begeleiding van de stemmen een magisch ritueel uitgevoerd om de fietsendief te vervloeken. Dat deed ik bij het skatepark. Ik moest een cirkeltje van vijf stenen maken en in het midden daarvan de fietssleutel in het zand steken. Daarna moest ik de vloek een aantal keren hardop in mijn hoofd denken.

Ik word aangehouden voor winkeldiefstal

Ik had weer eens al mijn geld opgemaakt voordat ik de volgende uitkering ontving. Ik begon weer te stelen bij de winkels – nog steeds repen chocola en drank. Ik was te onvoorzichtig geworden en op een kwade ochtend werd ik door het personeel van de winkel betrapt. Ze hielden me staande, ik probeerde nog weg te vluchten, maar de bedrijfsleider greep me bij mijn rugtas. Ik gooide de chocoladerepen op straat zodat ze stuk gingen. Dit deed ik in de hoop dat ik ze dan mee mocht nemen omdat ze niet meer verkoopbaar waren. Ik kreeg de repen niet mee. Ik ging op de straat zitten wachten tot de politie kwam. Deze nam me mee in de politiebus en ik heb een korte tijd in de cel op het bureau gezeten. Daar legde ik een verklaring af en werd er een proces-verbaal opgesteld. Ik heb 201 euro boete gekregen voor het stelen van 4 chocoladerepen die per stuk iets van 38 eurocent kostten. Ook was ik een jaar lang niet meer welkom in de betreffende supermarkt. Daarna durfde ik niet meer te stelen bij de supermarkten.

April 2014 – In en uit de opvang

Wederzien met Joep en het ongeluk

Het was dinsdag 1 april toen ik Joep tegen kwam bij het skatepark. Ik had hem voor het laatst gezien tijdens de periode dat ik in 2012 bij hem logeerde. Het ging niet zo goed met hem. Ik schrok er van hoe hij er nu uit zag: hij was flink vermagerd en zijn gebit was erg slecht geworden. Dat kwam door zijn speedgebruik. Hij was bij het skateparkje aan het zoeken naar wietzakjes in de hoop dat hij daar nog wat kruimels in aan kon treffen.

Die avond is Joep aangereden bij een oversteekplaats op de Hondsrugweg. Ik lag toen in de bosjes bij de Holdert half te slapen. Ik heb nog vaag iets meegekregen van de sirenes en het rumoer. Pas enige tijd later hoorde ik dat Joep betrokken was bij het ongeluk.

Joep had een tijdlang een flinke hersenschudding en kon amper nog lopen. Het heeft hem een hele lange tijd gekost om te revalideren en hij is nooit helemaal meer de oude geworden.

Achteruit lopend terug naar het Schietbaanbos

Ik zat bij het skatepark toen de geesten begonnen te beweren dat ik achteruit lopend terug zou moeten gaan naar het schietbaanbos. Dit was omdat ik geestelijk dan achteruit door het verleden zou reizen. Zo zou ik verloren delen van mijzelf kunnen oppikken die langs de weg naar het bos lagen. Deze delen zouden in de loop van het jaar langs die weg gevallen zijn.

Ik geloofde de geesten en ik ben vanaf de weg voor het politiebureau achteruit terug gelopen naar het bos. Het koste me wel enige moeite, ik kreeg hier wel enigszins kramp in mijn benen door. Onderweg stopte ik een aantal keren om met een verloren deel van mij te praten en deze weer terug te halen.

Toen ik langs het huis wat in die bocht staat liep zei een mannelijke stem dat ik nu keihard “kankerhomo’s” moest gaan schreeuwen. Ik twijfelde even, ik durfde niet goed dat te doen. Uiteindelijk schreeuwde ik één keer dat woord en liep ik weer snel achteruit verder. Ik voelde me er absoluut niet op mijn gemak bij.

Toen ik vlak bij het bos kwam zei Helena ineens “Stop hier eens.”. Daarna zei ze “Zet eens zes stappen vooruit en kijk eens opzij op de grond.”. Dat deed ik. We stonden precies naast de magische steen met het ‘A’ en ankh teken die ik eerder dat jaar had weg gegooid. Ik pakte de steen op en nam deze mee. Ik meende dat deze steen wel een speciale betekenis moest hebben omdat Helena mij tot deze steen terug bracht. Deze steen ging ik de ‘Alfa’ steen noemen, dit vanwege het ‘A’ teken.

Eenmaal bij het bos aangekomen ben ik nog even naar het hunebed geweest. Daarna ben ik op de normale manier terug naar het skatepark gelopen.

Verklaring:
Het idee dat men door achteruit te lopen geestelijk door het verleden kan reizen is onzin. De reden dat ik moest schelden bij het huis is me ook niet duidelijk – misschien was het alleen maar om mij in ongemak te brengen. Ik scheld nu eenmaal liever niet zomaar.

De situatie rondom de steen is wel bijzonder. Hieruit blijkt dat innerlijke demonen kunnen helpen met het opsporen van verloren objecten. Ik heb namelijk wel eens gezocht naar deze steen nadat ik deze had weg gegooid maar kon deze niet meer vinden. Ik had ook niet gezien dat deze steen er lag toen ik er achteruit langs liep. Het is me wel vaker opgevallen dat innerlijke demonen dingen uit de omgeving kunnen 'zien' die we zelf niet zien. Zoals dingen die achter ons aan komen rijden – het is me een keer gebeurd dat een demon me waarschuwde dat er politie van achteren aan kwam rijden terwijl ik met een blik bier in mijn hand fietste.

De steen zelf had geen enkele echte magische betekenis. De symbolen die er op stonden waren ook een product van toevalligheid, niet van magie.

Een nieuwe tent, weer weggestuurd en doodshoofdjes op stenen

Ik kwam Jade weer tegen bij het skatepark. Zij had een tent voor mij die ik wel een tijd mocht lenen. Dit was een rode piramidetent. Deze heb ik opgehaald bij haar vriend, die in het centrum woonde. Ik was erg blij met deze tent. Ik heb deze tent op gezet aan de rand van het skatepark. Daar heb ik anderhalve dag kunnen staan. Toen kwam de politie langs. Die verzocht mij daar weg te gaan.

Hierna ging ik op zoek naar een plek waar ik de tent veilig kon neerzetten. Ik maakte een wandeling over de graslanden naast de waterzuiveringsinstallatie die achter het skatepark lag. Terwijl ik daar rond liep, viel het me op dat de ruisende stem op sommige plekken zachter klonk. Daar viel me het idee bij in dat dat kwam omdat de grond daar positief geladen zou zijn.

Ook zag ik daar stenen liggen met doodshoofdjes en getallen er op. Er werd door een stem beweerd dat dit vast gelopen bewustzijnsprocessen zouden zijn – geesten die op aarde zijn blijven hangen en uiteindelijk opgesloten raakten in stenen omdat ze niet verder waren gekomen in hun ontwikkeling.

Ik kon niet echt een fijn plekje vinden bij het waterschap in de buurt. Ik heb het tentje toen op gezet in de bosjes bij de Holdert. Daar heb ik een week of twee gestaan. Het was inmiddels alweer begin april. Mijn geld was weer op en het was koud buiten. Ik heb een aantal nachten bij de Breehof in Nieuw-Amsterdam geslapen. Toen ik na één van deze nachten terug kwam bij de tent was deze open geritst en waren er stenen en een stok in gegooid. Ik voelde me daarna niet meer veilig op die plek.

Verklaring:
De reden dat het geruis van de autoweg op sommige plekken zachter klonk, kwam door het landschap – er waren heuvels en stroken bos die het geluid blokkeerden. Dit had dus niks te maken met de energetische lading van de grond.

De uitleg over de vastgelopen en opgesloten bewustzijnsprocessen klopt ook niet. De doodshoofdjes waren waarschuwingen vanuit mijn eigen geest – de ziekte van lyme ging flink tekeer in mijn lichaam en ik werd vanuit mijn onderbewustzijn hiervoor gewaarschuwd, net zoals toen ik richting Duitsland fietste.

Logeren bij het kraakpand

Ik ben naar het kraakpand gegaan en heb daar de situatie uitgelegd. Dat ik de ziekte van Lyme had, erg moe was, de onzekerheid van het buiten slapen niet meer er bij kon gebruiken. Ik vroeg of ik daar een aantal nachten mocht blijven logeren tot ik in de opvang terecht kon. Dat mocht. De logeerkamer was gebouwd in de oude kluis van het kraakpand. Dat was een oud bankgebouw.

Tijdens de eerste nacht dat ik daar sliep, werd ik omringd door demonen. Ik dacht dat deze afkomstig waren van de mensen die daar woonden en op bezoek kwamen. Ik voelde me erg onveilig en ben op één van de bovenste bedden gaan liggen. Terwijl de demonen me lastig vielen kwam de geest van mijn stiefvader het voor mij opnemen. Hij zei “Het maakt me godverdomme niets uit wat hij gedaan heeft, opgedonderd bij hem en rap een beetje!”. Daarna liet de rest me met rust.

Tijdens de open muziek sessie op zaterdagavond liep ik naar boven naar de toiletten. Daar kwam een meisje de toiletten uit – er hing een sterke diarree lucht in het toilet. Ze keek even schichtig naar me en ik hoorde haar gedachte: “Ik schaam me zo!”. Eprelzem begon haar uit te schelden voor ‘schijtmeisje’. Ik nam het voor haar op en dacht terug “Dat kan iedereen overkomen, houd op haar aan te vallen.”. Eprelzem bleef een aantal keren door gaan met schelden.

Toen ik die nacht in de kluis lag te slapen kwam de geest van Loek – een van de bezoekers – langs. Deze was boos omdat ik haar uitgescholden zou hebben. Ik voelde hoe hij me aan viel – het leek net alsof mijn bewustzijn voor driekwart weg gedrukt werd door hem. Het werd opeens een stuk donkerder en het voelde alsof ik in slaap gedrukt werd. Ik sprak tot hem in de geest en legde uit dat ik niet degene was die schold, maar dat dat Eprelzem was. En dat Eprelzem een demon was die bij mij was. Daarna hield de geest van Loek op met me aan te vallen.

Verklaring:
De demonen waren mijn eigen innerlijke demonen. De geest van mijn stiefvader was zeer waarschijnlijk ook een innerlijke demon. Net zoals de geest van Loek. Dat deze me weg kon drukken kwam zeer waarschijnlijk omdat ik al maanden lichamelijk en geestelijk oververmoeid was.

Een week in traject bij de Breehof

Uiteindelijk kon ik dinsdag 15 april terecht in een traject bij de opvang.

Noah van het VNN zou me ’s avonds naar de opvang toe brengen. Dat waardeerde ik erg.

Ik ben ‘s middags nog naar het skatepark geweest. Daar vertelde ik de mensen die er waren dat ik de opvang in zou gaan. Ze waren blij voor me. Ik heb mijn slaapzak daar ook verbrand – die was erg smerig en die had ik nu toch niet meer nodig. Ik gaf de rode tent terug aan Jade.

Noah bracht me ‘s avonds naar de opvang. Tijdens de intake vertelde hij dat ik last zou hebben van psychotische trekken. Ik vond het niet leuk dat hij dat zo bracht. Op dat moment geloofde ik er heilig in dat de stemmen waarmee ik contact had echte geesten waren en dat de magische dingen die ik meegemaakt had allemaal echt waren gebeurd.

Ik kreeg een eigen kamertje. Ik was inmiddels aan de antibioticakuur begonnen. Deze kuur had wel bijwerkingen – mijn huid werd erg overgevoelig voor zonlicht. Ik voelde de zon branden in mijn huid. Ik probeerde zoveel mogelijk in de schaduw te blijven – ik voelde me net een vampier. Gelukkig had ik geen last van de andere bijwerkingen zoals diarree.

Ik mocht deze medicatie niet zelf bij me houden en moest iedere ochtend en avond naar het kantoor in de opvang komen om deze op te halen. Ik vond het flauwekul – dit was geen gevaarlijke medicatie waar je een overdosis van kon nemen of die enig bewustzijnsverruimend effect had en daardoor interessant zou zijn om door te verkopen. Dat was namelijk de reden dat de leiding het niet toe stond om je eigen medicatie bij je te houden. Ik accepteerde hun regels op dat gebied maar.

Ik was de eerste paar dagen erg vermoeid. De leiding vond me in het begin warrig over komen als ze me kwamen wekken voor mijn medicatie. Het duurde een paar dagen voordat ik me niet meer zo heel erg vermoeid voelde.

De sfeer in de opvang was niet bijster gezellig. Mensen liepen over elkaar te roddelen en kwaad over elkaar te spreken. Ik kwam ‘s avonds koffie drinken en eten in de serre. Soms speelde ik een bordspel mee – dat was wel gezellig.

Ik had het emotioneel zwaar en de depressieve gevoelens begonnen volop omhoog te komen. De paar maanden die ik op straat zwierf waren gevuld met onzekerheid en onveiligheid – ik werd overal weggestuurd door de politie en kon nergens lang met mijn tent blijven staan. Er werden stokken en stenen in mijn tent gegooid als ik weg was. Dat had me erg aangegrepen en ik voelde me enorm moedeloos.

Het was verplicht om overdag iets te doen. Ik kon naar 50/50, dat is de werkplek van het Leger des Heils. Of ik kon iets gaan doen in de tuin rondom de opvang. Ik besloot in de tuin bezig te gaan. Ik hield me vier uurtjes per dag bezig met het onkruid verwijderen uit een grindpad naast het pand. Dat ging erg langzaam – focussen, plannen, werken, alles kostte me zoveel moeite.

Ik mocht zaterdags bij mijn vrienden in het kraakpand naar de muziek sessie toe en blijven logeren. Ik moest op kantoor naar de krakers bellen zodat de leiding zekerheid had dat ik wel echt naar hun toe zou gaan en niet op straat rond zou gaan zwerven. Nadat de krakers hadden bevestigd dat ik daar mocht blijven logeren ben ik naar het kraakpand gegaan en heb ik een leuke zaterdagnacht gehad. Het werd een erg late nacht.

De volgende dag ging ik weer terug bij de opvang. Er zou daar een paasbrunch gehouden worden. De treinen hadden vertraging vanwege spoorwerkzaamheden. Het was ergens in de middag toen ik terug kwam en ik had de paasbrunch gemist. Dat vond ik wel jammer. Gelukkig was er de volgende dag nog een brunch – er was veel over gebleven en dat werd de volgende dag weer op tafel gezet. Daar was ik wel bij. Ik vond het samen eten gezellig.

Ik begon inmiddels twijfels te krijgen over mijn verblijf bij de opvang. Ik had niet het gevoel dat het echt ergens heen ging. Ik voelde me er totaal niet op mijn plek. De sfeer was niet super. Het kamertje was wel oké. Er stond ook een tv – maar wat er op te zien viel, interesseerde me weinig meer. Ik weet nog wel dat Helena een keer lol leek te hebben tijdens het kijken naar een aflevering van The Simpsons.

Het was dinsdag 22 april toen ik besloot weg te gaan. De begeleiding probeerde nog op me in te praten en me over te halen te blijven. Ik was toch de opvang in gegaan om rust te kunnen vinden? Ik wist ook niet hoe ik verder wilde. Ik wilde in de toekomst wel graag een eigen plekje, maar voor nu wilde ik vooral weg uit de opvang en weer terug naar de straat. Ik was van mening dat de stoeptegels waar ik onder de skateramp op sliep me nog meer stimuleerden om iets aan mijn leven te veranderen dan de opvang me stimuleerde. Ik heb mijn spullen gepakt en me afgemeld. Er werd me op het hart gedrukt dat ik welkom zou zijn als ik weer terug wilde komen.

Weer terug op straat en hulp vragen aan de krakers

Ik ging weer terug naar Emmen. Daar viel ik weer terug in drank- en drugsgebruik. Ik probeerde wel minder te gebruiken en iedere nacht te slapen. Ik kwam al snel Jade weer tegen op het skatepark en we overlegden dat ik haar tent weer mocht gebruiken.

Inmiddels zat mijn antibioticakuur er ook op.

De begeleiding bij de inloop vertelde me dat ik ook met mijn tent op het terrein van de Breehof mocht staan en gebruik mocht maken van de voorzieningen in de opvang, totdat ze een indicatie en een plek op een zorgboerderij hadden geregeld. Dat vond ik erg aardig, maar ik nam het aanbod niet aan. Ik had geen fiets meer en de afstand tussen het centrum van Emmen en de opvang in Nieuw-Amsterdam voelde voor mij als te veel om iedere dag opnieuw te overbruggen. Ik was het liefste in de buurt van het centrum van Emmen, daar waren meer mensen die ik kende, daar voelde ik me minder eenzaam.

Ik heb een aantal nachten her en der in de bosjes en bij het skatepark geslapen. Ik hield het niet meer vol – het was erg vochtig buiten en het miezerde ‘s nachts vaak. Ik voelde me ook enorm moe, zowel lichamelijk als in mijn hoofd. Eind april ben ik weer naar het kraakpand toe gegaan om daar om hulp te vragen. Ik legde de krakers de situatie uit en vroeg of ik een week of twee mocht blijven logeren. Ze hielden er een vergadering over waarin werd besloten dat ik mocht blijven logeren.

Mei 2014 – Terug bij de kraakgroep & Het camperbusje

Logeren bij de kraakgroep

Ik mocht in eerste instantie twee weken blijven logeren bij de krakers. We hadden ook afgesproken dat ik in het pand geen harddrugs mocht gebruiken. Ik probeerde van de speed af te blijven en dat lukte ook aardig.

Ik nam weer deel aan de gezamenlijke activiteiten: Op de donderdagavond en zaterdagmiddag hielp ik mee in de weggeefwinkel en op woensdagmiddag hielp ik mee met het opruimen van de muzieksessie kelder. Ook hielp ik mee met het voorbereiden van de veganistische maaltijd die op woensdagavond geserveerd werd. Dan hield ik me vooral bezig met het versnijden van de groenten. Ik was blij dat ik weer onderdeel kon zijn van deze activiteiten.

In deze periode ben ik een keer naar het skatepark gegaan. Daar waren diverse mensen, waaronder Levi. In de verte kwam er een onweersbui aan. De lucht werd steeds donkerder en donkerder.

Er werd geblowd. Op een gegeven moment kreeg ik de joint aangeboden en nam ik wat trekjes. Dit viel compleet verkeerd. Ik begon me heel raar te voelen en vond het niet plezierig meer.

Inmiddels vielen de eerste druppen van de bui ook al en ook het gerommel was aardig dichtbij gekomen. Ik begon terug naar het kraakpand te lopen. Levi liep met me mee. De donder was nu heel dichtbij gekomen en klonk heel luid. Via het gerommel sprak een boze stem naar mij toe: “Robert Bast, jij bent heel fout bezig! Ik ben God en ik ben helemaal klaar met jou! Vandaag zal je sterfdag zijn, ik zal de bliksem op je neer laten komen! Je kansen zijn verspeeld!”.

Ik werd zeer bevreesd en voelde me absoluut niet meer veilig meer op het fietspad waar aan de ene kant een bosje stond en aan de andere kant een open veld lag. Als er ergens een bliksem op me zou kunnen inslaan zou het hier kunnen zijn – veel hoge bomen aan de ene kant, kaal veld aan de andere. Ik viel erg stil. Na een tijdje lopen vroeg Levi aan mij “Wat ben je stil joh, is er wat?”. Ik vertelde hem dat ik bang was omdat ik door God gehaat werd. Levi zei “Man, waar maak je je zorgen over? Je hebt je problemen en je hebt ook wel je streken geleverd, maar verder … maak je er toch geen zorgen over. Ik weet dat je diep van binnen echt wel een goede jongen bent.”.

Ik was zo blij dat ik de reis naar het kraakpand overleefd had. Daarna heb ik ook een tijd lang niet meer geblowd.

De twee weken gingen snel voorbij en ik vroeg aan de krakers of ik nog iets langer mocht blijven logeren. Dat mocht, ik mocht tot 20 mei blijven logeren.

Verlossing via een camperbusje

In deze periode dacht Nora er over om haar camperbus te verkopen. Ik had daar wel interesse in. Ze wilde er 400 euro voor hebben. Ik kon dat echter niet in één keer betalen. Nora twijfelde of ze het busje aan mij zou gaan verkopen. Gelukkig kwam Jaxx, haar broer, er tussen. Hij heeft met haar gepraat en haar overtuigd om het busje aan mij te verkopen. We spraken af dat ik het busje in twee keer zou afbetalen; 200 euro voor twee maanden. Zo werd ik eigenaar van een camperbus. Ik was niet langer meer dakloos. Eindelijk had ik weer iets van zekerheid!

Ook werd er met de kraakgroep overlegd dat ik met het busje op het terrein achter het kraakpand mocht blijven staan. Ik heb nog mee gedaan met een vergadering hier over – tijdens die vergadering vertelde ik ze dat mijn verblijf maar tijdelijk zou zijn. Ik zou zo snel mogelijk op zoek gaan naar een eigen plekje, daarna zou ik weg gaan.

Ik wilde toen in eerste instantie niet te lang bij hen blijven wonen – ik wilde een eigen plekje, ik wilde zekerheid. Het kraakpand bood geen zekerheid – de krakers zouden ieder moment weg gestuurd kunnen worden als de eigenaar andere plannen met het pand zou hebben. Ik wilde eigenlijk een plek waar ik voor een hele lange tijd kon verblijven, zonder me meer zorgen te hoeven maken over de dag dat we weggestuurd gingen worden en waar we dan heen zouden gaan.

Het idee om zo snel mogelijk weer weg te gaan verdween al snel weer uit mijn gedachten. Ik voelde mij zo thuis bij de kraakgroep – niet verwonderlijk, aangezien ik al tussen 2005 en 2012 met ze samen gewoond had. Ik voelde me er ook thuis omdat ze me opnieuw toe lieten en een kans gaven, desondanks de streken die ik ze geflikt had. En ik vond het ook leuk om mee te doen aan de activiteiten die de kraakgroep ontplooid had.

En zo keerde ik terug naar de kraakgroep. Ik werd weer toegelaten in het kraakpand en werd weer onderdeel van het dagelijks leven daar. Zo werd ik verlost van mijn ellendige bestaan als dak- en thuisloze. Dankzij mijn vrienden, die me een nieuwe kans gaven.

Nawoord

Hier is mijn verhaal nog niet mee afgelopen – ik heb nog veel rare dingen meegemaakt in de jaren die hier na volgden. Ik heb het idee om deze gebeurtenissen ook op te schrijven. Dat zouden wel eens twee extra boekjes vol met nog meer psychotische waanzin kunnen worden.

Ik zie er ergens tegenop om verder te blijven schrijven, maar ik wil het tegelijkertijd wel doen. Voor de lotgenoten. Zodat zij meer begrip voor hun eigen innerlijke psychologische werkingen kunnen krijgen. Voor de omstanders. Zodat zij beter kunnen begrijpen wat er allemaal in iemands geest kan gebeuren. Voor de psychologen. Zodat zij meer studiemateriaal van een ervaringsdeskundige ter beschikking krijgen. Voor de waarheid van de Goddelijke geestelijke krachten, zodat er beter onderscheid kan worden gemaakt tussen bijgeloof en hetgeen er werkelijk mogelijk is. Zodat de werkelijke wonderen en de werkelijke krachten van de Goddelijke geest herkend en erkend kunnen worden en misschien door hen die geïnteresseerd zijn, verder ontdekt en gebruikt kunnen worden.

En voor mijzelf – zodat ik de herinneringen aan hetgeen er verder gebeurd is kan delen met de rest van de geïnteresseerden in deze wereld en deze niet teloor gaan in de vergetelheid. De dingen die ik meegemaakt heb zijn best wel heftig geweest. Ik heb hierdoor veel over mijzelf geleerd. En het is juist deze kennis en inzichten die ik zo graag met anderen wil delen.

Woorden van Dank

Ten eerste wil ik mijn vrienden bedanken. Voor ik weg zonk in een hevige verslaving met alle gevolgen van dien hebben zij me vaak gewaarschuwd voor de gevolgen van mijn gebruik. Ze hebben ze vaak proberen te helpen en vaak nieuwe kansen gegeven. Ook toen ik in een tent in het bos leefde lieten ze me nog steeds toe in hun kraakpand, al was het onder voorwaarden, omdat ze me een tijdlang niet meer volledig vertrouwden.

Ik wil Harm bedanken voor de spullen die hij me gegeven heeft die mijn leven in de tent makkelijker maakten, zoals een slaapmat en een vloerkleed tegen de kou. Ik wil Nora bedanken dat ze mij een camperbus verkocht en ik wil wederom mijn vrienden bedanken dat ze mij een nieuwe kans gaven en mij toe stonden de camperbus op hun terrein te parkeren en daar in te wonen en dat ik weer onderdeel van de kraakgroep mocht zijn.

Tijdens het uitwerken van dit verhaal heb ik gebruik gemaakt van de werknotities van het Leger des Heils. Deze hadden ze op aanvraag voor mij beschikbaar gesteld. Ik gebruikte deze in de eerste instantie om de datums van gebeurtenissen nauwkeuriger te kunnen bepalen.

De notities bleken echter ook een schat aan andere informatie te bevatten.

Ik had in mijn verhaal weinig tot geen aandacht besteed aan de gang van zaken bij het inloophuis en het VNN. Deze pasten niet in het ‘magische mysterieuze gebeurtenissen in het Schietbaanbos’ / ‘profetisch geschrift’ motief.

Uit de notities kwam voort dat het inloophuis en het VNN veel voor mij betekent hebben. Ze hebben mij op meerdere manieren bijgestaan en door moeilijke tijden geholpen. Ik vond het belangrijk dat hun inzet ook meer naar voren kwam in mijn verhaal. Daarom heb ik hier ook stukken over verwerkt in het verhaal.

Ik wil de mensen die mij vanuit deze instanties hebben bijgestaan dan ook hartelijk bedanken voor de moeite die zij in mij gestoken hebben terwijl ik geestelijk compleet aan het afdwalen was en weg zonk in waanzin. Zonder jullie liefdevolle en geduldige inzet weet ik niet wat er van mij geworden zou zijn – waarschijnlijk zou ik er een stuk slechter aan toe zijn geweest in die dagen.

Ik wil graag de mensen bedanken die me geinspireerd hebben dit verhaal verder uit te werken door interesse te tonen in dit verhaal.

Ik wil de toekomstige lezers van dit verhaal ook bedanken voor hun interesse. Ik hoop dat lotgenoten er iets aan zullen hebben. Dat ze hiermee zelf meer inzicht in hun geestelijke processsen kunnen krijgen en de kans op het overwinnen van hun mentale problemen – in mijn geval diepe angsten, onzekerheden en schuldcomplexen **-** vergroot word. Ik hoop dat psychologen het een interessante en bruikbare ‘case study’ vinden die hen in staat stelt hun clienten beter te kunnen begrijpen en te helpen.

Ik wil graag God, de engelen en alle andere geestelijke gidsen bedanken voor hun geestelijke bijstand. Ik heb het idee dat ongeziene krachten ook hebben meegeholpen met het verklaren van wat er nu werkelijkheid was en wat niet. Ik heb deze inzichten namelijk grotendeels ‘zelf’ gekregen. Ze vielen mij ‘zomaar’ in mijn gedachten in. Dit begon echter pas veelvuldig te gebeuren toen ik langere periodes stopte met de drank en de drugs en naar God begon te bidden om hulp – hulp met de bevrijding van mijn innerlijke demonen, hulp met het verkrijgen van de kennis die daarvoor nodig is. Ik wilde leren hoe een mens zichzelf kan bevrijden van innerlijke demonen zodat ik later ook anderen kan helpen henzelf te bevrijden en te verlichten. Net zoals Jezus en Boeddha ooit gedaan hebben. Mensen zoals Jezus en Boeddha zijn een grote inspiratie voor mij geworden op het gebied van de innerlijke strijd.

Als laatste wil ik mijn begeleiders van het Leger des Heils en de gemeente Emmen bedanken voor het mee helpen aan het uitbrengen van het boekje. Zij hebben meegedacht en me geholpen met het zoeken naar mogelijkheden en me mogelijkheden aangeboden dit te realiseren. Zonder jullie was dit niet gelukt!

Bijlage – Een verzameling dromen uit deze periode

Deze bijlage bevat een aantal dromen die ik in deze periode gehad heb. Deze zijn in de tegenwoordige tijd geschreven. Dit is omdat ik ze rechtstreeks uit mijn dromen dagboek van deze periode heb overgenomen en het me teveel gedoe was ze om te zetten naar de verleden tijd. Ook weet ik niet meer precies in welke periode ik welke droom gehad heb. Wel weet ik nog de volgorde.

Maart 2013 - Met Jaxx in een vreemd huis

Ik ben met Jaxx en een andere jongen in een vreemd woonhuis. We zoeken iemand en splitsen op. Ik loop de achterdeur uit en loop een rondje om het pand. Dan is er geschreeuw vanuit het pand, ik ren er direct naar toe. Als ik bijna bij de voordeur ben klinken er geweerschoten. Dan rent Jaxx het pand uit en schreeuwt: Hij is neergeschoten, maak dat je weg komt!

Verklaring:
Dit huis ben ik in 2013 geweest, toen ik en Jaxx en nog iemand probeerden een andere kweker te bestelen. Dit leek een voorspellende droom te zijn geweest.

Juli 2013 - Een doodlopende gang en een klein kind

Ik loop door een lange gang met aan beide zijden deuren. De gang word steeds smaller, tot ik langs de muur schuifelend verder moet. Ik kom bij een tussendeur, als ik die open zie ik daar achter een wazige gang. Ik probeer me door de deuropening te wringen, maar deze is te smal. Ik vloek en schuifel terug, tot ik weer normaal kan lopen. Ik zeg “Dit is een nachtmerrie! Een nachtmerrie!”.

Dan hoor ik een kinderstem achter mij; “Dit is een nachtmerrie? Een echte?”. Ik kijk achter om en zie daar een klein kind met een kaal, bobbelig hoofd achter mij aan lopen. We nemen allebei stappen die voor onze grootte toepasselijk zijn, toch houdt het jochie mij bij.

Verklaring:
Dit zou wel eens geduid kunnen hebben op de situatie rondom het 2-jarige deel van mij dat ik eerder tegen gekomen was. Ik twijfelde toen wat ik met de herinnering die het deel aan me liet zien aan moest. Daar zal de wazige, ontoegankelijke gang wel vandaan gekomen zijn.

Juli 2013 - Gangsters en drugs in een vliegtuig

Ik zit in een vliegtuigstoel. Ik raak in paniek (ik heb hoogtevrees), klik de riem los en loop naar achteren tot ik een uitgang tegen kom. Ik wil deze openen, maar bedenk me; waarom zou ik die deur openen en daarmee de reis voor de medepassagiers vertragen? Dat is toch niet netjes tegenover de rest? Ik hoef ook niet bang te zijn – het gaat vaker goed dan fout met vliegtuigen. Ik loop weer terug naar mijn stoel en klik de riem weer vast.

Het vliegtuig begint te bewegen. Het wordt omhoog getakeld op een schuine helling. Ik kijk uit het raam, buiten is het grijs, het is geen dag maar ook geen nacht. Ik zie huisjes en velden in de verte.

Dan gaat het vliegtuig over een top en ik voel in mijn maag dat het even naar beneden valt, waarna het stabiliseert en rechtuit vliegt. Via de intercom klinkt een bericht: "We vliegen nu op eigen kracht, u kunt uw riemen losmaken en vrij rondlopen.".

Ik klik de riem los en loop naar voren. Ik kom voorbij ronde tafeltjes met stoelen. Ik zie aan de rechterkant van het vliegtuig een ruimte met bankstellen rond een tafel. Ik loop door en ga de cockpit binnen. Aan de linker- en rechterkant zijn verhogingen, waar twee piloten achter controlepanelen zitten. Ik loop door tot de neus, die is helemaal van glas gemaakt en er is een platform in het midden. Ik kijk omlaag en zie dat we boven de wolken vliegen. Daaronder is land noch zee. Als ik op kijk, zie ik dat we door een straat vliegen met aan weerskanten gebouwen. Op de stoep staan mensen ons na te kijken. De stoep is glasachtig en doorzichtig, net als de (onderkant) van de mensen en de onderkant van de gebouwen. De gebouwen krijgen een vastere vorm naarmate ze hoger worden.

Ik loop weer terug naar de passagiersruimte en ga daar aan een rond tafeltje zitten. Er komen vier gangsters aan, drie gaan aan de tafel zitten, eentje blijft staan. Ze zijn gekleed in jaren 30 stijl. Één van hen overhandigt me een envelop en vraagt mij die ergens af te geven. Ik zou zelf wel weten waar. Ze geven mij ook een viertal LSD-zegels; "voor als het juiste moment aangebroken is.". Daarna lopen ze weer weg.

Ik sta op en loop naar achteren, naar het toilet. Dan ben ik een stukje tijd kwijt; opeens sta ik voor een spiegel bij een wastafel. Er liggen allerlei papieren verspreid, die uit de envelop komen en ook mijn portemonnee ligt daar open. Ik pak ze snel bij elkaar en loop het toilet uit.

Als ik weer in het passagiersgedeelte kom, voel ik hoe het vliegtuig plotseling daalt.

Verklaring:
Deze droom lijkt er op te duiden dat ik in mijn nuchtere periode in juli weer omhoog aan het klimmen was, blijkbaar met geestelijke steun. De droom voorspelde wat er zou gebeuren als ik weer aan de drugs zou gaan en het hallucineren op zou zoeken – dan zou ik weer naar beneden zinken.

[Juli 2013 - De tempel]

Ik vlieg door een ravijn en volg een rivier, tot deze dood loopt bij een rotswand. Ik duik de rivier in en zwem onder de rotswand door. In kom uit in een ruimte waarvan de buitenmuur bestaat uit pilaren en bogen. Er staat een groot standbeeld van een kale man in een stoel. Ik spring op de schoot. Er gaat een alarm af en de hele ruimte ontvlamt. Ik word bang en vlieg door een van de poorten naar buiten. Ik kijk achter om en zie dat het gebouw waar ik uit kom een ronde tempel is dat op een zwevend eiland staat. De vlammen branden in de poorten. Ik vlieg er van af, door een ravijn dat nauwer en nauwer word.

Dan zegt een vrouwelijke stem: "Niet bang zijn.". Ik stop, draai me om en vlieg terug naar het eiland, waar het vuur nu weg is. Ik vlieg terug naar binnen en land daar. Ik loop naar achter waar een gang is, daar zie ik in een nis een standbeeld van een staande vrouw. Ik volg de gang en ga tweemaal rechtsom een hoek, daarna ga ik door een deur. Ik ben nu in een vierkant kamertje, tegenover me is nog een deur, waar ik door ga.

Dan ben ik buiten. Ik sta op een brede muur die rondloopt. Boven de muur aan de andere kant zie ik een rotspartij, alsof deze plaats in een dal of op een bergtop ligt. Dan zie ik mijzelf schuin van boven terwijl een andere man met lang haar in een wit gewaad zijn armen wijd uitstrekt en mij een met een wit stofkleed overdekte stad laat zien.

Daarna zie ik weer vanuit de eerste persoon en ben ik weer op de muur. Ik ga naar een hoek waar een pleintje is met wat gebouwen. Ik spring boven op het dak van een gebouw en kijk wat om mij heen. Ik zie in een hoek een gebouw van meerdere etages en zie ook dat er achter een ander gebied is. Daar loop ik naar toe.
Daar is een opslagplaats (er staan wat houten kisten). De uitgang wordt afgeschermd met een hek waar een wachttoren bij staat. Achter het hek zie ik een zandvlakte waar een weg door loopt.

Ik ga voorbij het hek en loop een eindje over de weg over de zandvlakte. Ik loop door een bocht en nog een stukje rechtdoor. Er is weinig interessants te zien en ik vraag me af wat ik daar doe. Ik besluit terug te gaan naar de tempelstad.

Ik kom weer bij het pleintje met de gebouwen en klim via een lift (of was het via een krat en een plank) het hoge gebouw binnen. Dat blijkt een woonhuis te zijn. Ik loop er wat rond, dan vraag ik mij opeens af of er ergens speed zou liggen. Ik ga op zoek naar speed. Daarna ben ik even een stukje kwijt. Dan ben ik in een woonkamer, die overhoop ligt. Ik denk "Waar ligt die speed toch.". Dan word ik wakker.

Verklaring:

Het moment dat er een alarm af ging, zou een verbeelding van een demon kunnen zijn geweest die alarm sloeg. Eprelzem schreeuwde later wel vaker "Alarm! Alarm!".

De ommuurde stad leek op een vesting, ook het hek en de wachttoren duiden op een beschermde vesting. Ik heb het idee gehad dat deze stad het mythische 'Zion' is en dat de (geestelijke) oorlog ook tot daar zal worden uitgevochten. Ook heb ik wel eens gedacht dat de stad een soort plek is die in mijn eigen ziel bestaat – die klaar ligt voor de delen van mij om te betrekken zodra ik innerlijke rust gevonden heb. Ik dacht dat de figuur in het gewaad Jezus of een andere profeet of engel was.

Augustus 2013 - Ingestorte tent en vier boze mannen

Ik word wakker in mijn tent, die ingestort is. Ik kruip naar de deur en rits die open. Als ik naar buiten kruip, staan er vier mannen in oranje hesjes me op te wachten.

Ik word opnieuw wakker in mijn tent, die nog heel is. Er staan alleen geen tekeningen op de wanden. Ik ga naar buiten, waar de vier mannen op mij af komen en mij tussen hun in aan armen en benen optillen.

Ik word weer wakker in mijn tent, nu wordt de rits van buitenaf opengetrokken, waarna de tent opgetild en gekanteld word. Ik val op de grond en ben omringd door de vier mannen.

Verklaring:

Er werd me later uitgelegd dat de vier boze mannen waren gekomen omdat ik drugs gebruikte in het bos, waar 'ze' geen hoge dunk van hadden. Ik heb een tijdje gedacht dat dit 'de vier kwaden' van achter uit het bos zouden zijn geweest. Later heb ik ook wel eens gedacht dat deze mannen geestelijk werkers waren die me probeerden te helpen en dat de veiligheidshesjes die ze droegen symbool stonden voor de bescherming tegen het kwaad die ze zelf genoten.

Augustus 2013 – Grommend dier

Ik lig in mijn tent en voel opeens iets langs het doek lopen. Het springt op het doek en ik schrik. Ik sla met mijn arm opzij en raak het dier. Dat gromt en gaat weg. Ik schrik wakker en vraag mij af of het dier er nu echt was of dat ik droomde.

Verklaring:
Ik heb wel eens gedacht dat ik hier bezocht ben door de geest van een wild dier dat nog ronddoolde in het bos.

Augustus 2013 - Verhuizen

Ik ben samen met een paar klasgenoten van de basisschool. Ik loop wat rond en klim een heuvel op. Ik kijk even uit over de open plaats waar onze tent staat. Ik loop weer terug naar de ingang van de tent, waar ik een briefje vind.

Ik loop naar mijn klasgenoten toe en zeg "We moeten verhuizen.". Ik zie ook een bordje staan met een pijl, die omhoog wijst (of naar het Noorden(?) wijst.)

Verklaring:
De klasgenoten waren goede jongens die mij niet pestten op de basisschool.

Het verhuizen was een bericht. Luca vertelde me eerder dat ik moest drie maanden op mijzelf moest zijn en naar het oosten moest lopen. Hij zag ook herten. Misschien dat ik achter in het bos had moeten gaan staan. Daar zag ik namelijk wel een aantal gevallen takken en bomen, waar mijn tent precies onder zou kunnen staan. Ook sliepen de herten achter in dat bos. Maar eigenlijk vond ik het te gevaarlijk – ik was bang dat er een tak op de tent zou kunnen vallen tijdens een storm.

Ik had geen zin om te verhuizen. Ook vond ik het niet leuk dat ik in het nieuwe jaar uit het bos weg zou moeten.

Augustus 2013 – Een huisje bij mijn stiefvader

Ik ben in een kamertje, daar staan onder andere een bank, een salontafel en een kast. Ik zie bovenaan de muur naast de bank een kastje met een ventilator en een aantal schakelaars. Ik ga op de leuning van de bank staan en haal de schakelaars een voor een over. Een van de schakelaars bedient de ventilator, een ander bedient het licht. Dan gaan de ventilator en het licht opeens uit, de schakelaars zetten ze nu niet meer aan.

Ik bedenk me dat er misschien een stop doorgeslagen is en loop naar buiten. Ik loop rechtsom het huisje en ga daarna een schuurtje aan de achterkant van het huisje binnen. Daar staan aan weerszijden stellingen met dozen. Ik loop het gangpad in en ga linksom de hoek om, waar een kleine werkruimte is. Daar staat een klein werktafeltje. Aan de rechterkant zie ik een meterkast, die open ik. Ik controleer de stoppen, maar die zijn niet doorgeslagen. Ook ligt er een oranje verlengsnoer, dat nog in de verpakking ligt, op het label staat "6M – Extreme Length".

Ik denk "Misschien komt de stroomtoevoer van buitenaf." en ga weer naar buiten. Ik sla rechtsaf en loop langs een rij bomen (coniferen). Ik kom bij het huis van mijn stiefvader. Ik zie daar geen kabel heen lopen. Het huis lijkt op de een of andere manier groter en kaler. Ik loop verder over het grasveld aan de linkerkant van het huis, er staat een hek aan de voorkant. Ik kijk de straat in, maar de bomen blokkeren het zicht verderop. Ik loop naar achteren terug, en loop links om voor de rij bomen langs. Ik volg de rij, die met een bocht naar rechts om gaat. Dan zie ik de achterkant van de tuin, waar een dubbele rij bomen staat (een rij eiken en een rij sparren?), met daarachter een hoog hek.

Het is mij te ver om heen te lopen, maar dan bedenk ik me dat ik mijzelf er heen kan 'kijken'. Ik probeer dit en word supersnel naar de plek heen getrokken. Ik loop naar het hek toe. Vreemd genoeg komen de bomen erachter niet boven het hek uit, hoewel ze wel hoog blijken te zijn als ik door het hek heen kijk. Achter het hek ligt een verwilderd, donker, mossig bos met her en der dode bomen.

Ik loop terug en moet dan plassen. Ik ga plassen tegen een eikenboom, die het dichtst bij het hek staat. Terwijl ik sta te plassen hoor ik stemmen praten; "He, staat daar een speedfreak te plassen?".

Ik loop verder en 'kijk' mijzelf terug tot vlak bij het huisje. Ik draai me om en zie dat de zon onder gaat. Het wordt nu snel donker. Ik ga het huisje weer binnen. Het licht brandt daar nu weer. Ik ga op de bank zitten, dan vraag ik mij af of er nog iets te eten is.

Ik loop naar de keuken. Ik zie door de deurpost heen een koelkast staan, tegen de muur tegenover de deurpost. Als ik de keuken in loop, draai ik om een hoek; de koelkast staat nu

links van mij. Rechts van mij is een aanrecht met keukenkastjes. Ik kijk in de koelkast, die is leeg. Ik kijk daarna in de keukenkastjes, daar vind ik allemaal Tupperwarebakjes met kleinere bakjes erin. Ze hebben allerlei kleuren deksels. Ik pak er een paar uit en gooi ze op een stapel. Daarna klim ik op het aanrecht en ga in de bovenste kastjes kijken. Daar staan nog meer Tupperwarebakjes in. Die gooi ik ook op de stapel. Nergens zit iets te eten in.

Ik loop weer terug naar de woonkamer en ga weer op de leuning van de bank staan om te kijken waar de andere knopjes op het kastje voor zijn. Ik doe het licht in de woonkamer uit en het licht in een andere kamer aan. Daar zie ik een bed staan. Ik probeer het licht in de woonkamer weer aan te doen, maar dat blijft nu uit. Ik ga nog even op de bank zitten, maar bedenk me dat het niets is in het donker en ga naar de slaapkamer toe.

Als ik de slaapkamer binnen loop draait deze 90 graden om de hoek. Ik kruip onder de dekens en doe mijn ogen dicht. Dan hoor ik een ruisende stem vanuit de verte: "Kun jij me horen?...hoor jij me?".

Ik doe mijn ogen open, het licht in de slaapkamer is nu uit en ik zie niets. Ik krijg een angstig gevoel en trek de dekens over mijn hoofd. De ruisende stem spreekt weer: "Hoor jij mij? Ik kom naar je toe...kun jij me horen? Hoor jij me?".

Opeens word ik door de muur heen getrokken en reis ik door een donkere ruimte. Ik kom uit in een woonwijk. Daar zie ik Boet, de hond van Elin, in haar eentje lopen. Ik denk "Wat doet ze hier in haar eentje? Laat ik haar maar snel terug brengen." en ga achter haar aan. Boet loopt een steeg in, waar ik haar uit het zicht verlies. Ik loop een achtertuin in, maar zie haar daar ook niet. Ik loop terug de steeg in en denk "Wat nu? – He, ik heb meer overzicht als ik hoger op sta." en spring het dak van een garage op. Ik kijk rond.

Dan loop ik opeens weer door de straat waar ik eerst begon, ik kijk naar de huisnummers terwijl ik langs de huizen ga.

Ik word wakker en hoor de laatste woorden van een reclame op de radio – "...bezoek onze winkel, aan de Dordsestraat 33!".

Verklaring:
Ik gebruikte toentertijd veel drank en drugs. Ik dacht een tijd dat de ventilator en het licht voor levensadem en geestelijk licht stonden. Ik weet niet zeker of dit zo was.

Het gedoe met de elektriciteit kan zijn voortgekomen uit een herinnering aan de periode tussen 2009 en 2010, toen ik een tijdje bij mijn moeder en stiefvader woonde. Mijn stiefvader meende dat mijn computerapparatuur teveel stroom opslokte en heeft op een gegeven moment de stekker naar mijn kamer toe eruit getrokken. Daar hebben we toen een flinke ruzie over gehad. Ook wilde ik daar nog wel eens stukken worst en ander spul uit de koelkast snoepen.

Door deze droom werd ik ook gewaar van het feit dat externe invloeden het verloop van de droom kunnen beïnvloeden. Het adres dat ik op de radio hoorde koppelde direct terug naar herinneringen aangaande deze straat. Dit was namelijk de straat waar Elin en haar hond Boet een tijd gewoond hebben.

Dit was de droom waarin zich de ruisende stem voor het eerst liet horen. Deze zou in 2014 ook hoorbaar worden terwijl ik wakker was.

Augustus 2013 – Een vrouw met hoofdpijn en een vluchtend kind

Ik zit in de kofferbak van een auto, voorin zitten Jaxx en Senn. We rijden over een snelweg, waar we linksaf slaan en bij een houten huis uitkomen. We stappen uit en lopen daar naar binnen en komen via een woonkamer en een openstaande schuifpui uit in een grote tuin.

Aan de linkerkant staat een overkapping, waar een vrouw met lang, zwart haar op een schommelbank ligt. Ze houdt de achterkant van haar pols tegen haar voorhoofd en ziet eruit alsof ze hoofdpijn heeft. Ik vraag of ik dat gedaan heb, er wordt gereageerd met "Dat heeft er onder andere wel iets mee te maken.".

Ik ga door de tuin lopen, aan de rechterkant is een nisje, waar een dik boek ligt. Ik open het en zie de inhoudsopgave. Er zijn meerdere appendices, een ervan heeft iets met 'Magie' in de titel. Ik blader door het boek en zie ook nog de naam van een plaats staan; 'Noord-Sleen'. Ik leg het boek terug.

Dan zie ik een kind door de tuin rennen. Ik volg het, het kind rent van mij weg en gaat een schuur achterin de tuin binnen. Ik kijk door een raam en zie het kind daar spelen. Ik loop zachtjes naar binnen, maar nu is het kind weer uit zicht. Ik zie een trap en volg die naar boven, waar het kind ook niet is. Ik zie een deur, ik kijk naar buiten en zie het kind net achter een hoge struik verdwijnen. Ik ben verbaasd dat het kind naar beneden is gekomen. Dan zie ik een balk die op palen ligt. Ik spring daar op en loop dan over de balk de hoek om, waar ik terug op de grond spring.

Verklaring:
De vrouw met hoofdpijn kwam waarschijnlijk voort uit het idee dat demonen last hadden van mijn drugs- en drank gebruik. Deze droom heb ik gehad vlak nadat ik in augustus weer terug gevallen was in drugs en drankgebruik.

Ik heb een tijd gedacht dat het boek dat ik in deze droom gezien had een boek van Helena was waar haar levensverhaal in stond en haar kennis over magie.

Augustus 2013 – Gangsters willen dat ik ga betalen

Ik ben in een onbekend huis, waar een feestje is. Ik loop een kamertje binnen, daar zijn ook wat mensen. Ik vraag wie er jarig is. Iemand zegt "Jij in ieder geval nog lang niet.". Dan loopt iedereen weg, stopt de muziek en gaat de tl-verlichting uit.

Er komen twee gangsters binnen, ze zeggen dat ik mee moet komen. Ik loop mee naar boven, naar een kantoortje, waar een gangster achter een bureau zit.

Dan ben ik weer beneden en word ik door een grote en een kleine gangster, die ieder een arm van mij vast hebben, mee naar boven gesleept. Op de achtergrond hoor ik het nummer 'In to Deep' van Sum41 spelen.

Ik hoorde de volgende regels:
"The faster we're falling, we're stopping and stalling, we're running in circles again."
"Just as things were looking up, you said it wasn't good enough, but still we're trying one more time."

De gangsters maken sprongen, wat vreemd voelt, de ene maakt een grote sprong en de andere een kleine.

We komen weer boven bij het kantoortje. De gangster achter het bureau buigt naar voren en vraagt mij "Wanneer ga je nu eens betalen?".

Verklaring:
Ik dacht eerst dat het liedje van Sum41 een bericht van Helena was.
Die er me op wilde wijzen dat het eigenlijk wel goed ging toen ik nuchter gebleven was maar dat ik nu weer aan het omlaag vallen ben.

De gangster die me vroeg wanneer ik eens zou gaan betalen duidde op een andere situatie die dit jaar speelde. Ik begon boetes voor het niet verzekerd hebben van een scooter te krijgen. De scooter was gestolen, maar ik durfde geen aangifte te doen. Ik verscheurde de boetes en probeerde me er niets van aan te trekken. Ik hoopte dat het probleem vanzelf zou verdwijnen – wat het dus niet deed. De boetes bleven binnen stromen en werden steeds maar weer verhoogd waardoor de schuld bleef toenemen.

Augustus 2013 - Hollywood Boulevard

Ik vlieg door een straat en zie een schuin omhoog lopende straat. Daar ga ik heen. Aan het eind van die straat kom ik bij een kruispunt, waar ik rechtsaf ga. Ik zie een straatnaambord, "Hollywood blv.". Ik zie een groot huis staan bij het kruispunt, het is van hout gebouwd en wit geschilderd en ziet er mooi uit.

Daarna herhaalt de droom zich, maar nu zie ik dat het grote huis verpauperd en dichtgetimmerd is.

2013 – Rondlopen in een groot huis

Ik ben bij een groot huis. Ik loop een trap op en ga via een dubbele deur links naar binnen. Ik loop via een gang verder. Ik kom uit in een grote hal, ik loop naar een deur aan de rechterkant, hier ligt een gang achter met aan weerskanten deuren. Ik denk dat het bezoekers vertrekken zijn.

Ik loop door de gang, die rechtsom en dan weer rechtsom een hoek gaat, daarna loopt de gang schuin omhoog. Ik kom weer uit bij een dubbele deur. Achter die deuren ligt een balkon met een overloop dat boven de grote zaal ligt. Daar ga ik linksaf en loop ik over de overloop totdat ik niet verder kan.

Ik klim van de overloop naar een overhangende rand, waar ik aan ga hangen. Ik kijk naar beneden, daar zie ik nu allemaal mensen. Er lijkt een feestje te zijn. De mensen voelen bedreigend aan. Ik laat me vallen en maak dat ik naar de voordeur kom. Onderweg hoor ik ze al commentaar geven; "Zagen jullie ook een speedfreak?" – "Nee, wat dan?" – "Ik dacht dat ik net een speedfreak weg zag rennen.".

Ik ren naar buiten en ren via het plateau voor de trap het schuin omhoog lopende oranje dak op. Ik ren over een vlak deel naar de overkant. Ik zie bij de andere kant een boomtop boven het dak uit steken en denk "Ik hoop maar dat het niet te hoog is dat ik niet naar beneden kan klimmen." Ik loop door naar de schuin aflopende rand.

Verklaring:
De mensen die ik zag waren innerlijke demonen. Ik heb ze vaker feestjes zien vieren – ik heb een tijdlang gedacht dat ze feesten op mijn misère?. Ze voelden bedreigend aan omdat ik bang voor hen was – ik durfde toen nog niet de confrontatie met hen aan. Wat eigenlijk vooral een confrontatie met mijzelf zou blijken te zijn.

2013 – Inbreken in een huis en een vrouw met een radio

Ik ben met drie anderen in een huis. We lopen via een trap naar boven, waar we uitkomen in een grote slaapkamer waar een tweepersoons hemelbed staat.

Dan klinken er sirenes, ik kijk door het raam en zie een aantal agenten uit hun wagens stappen en richting het huis rennen. Ik zeg tegen de anderen "De politie komt eraan.". Ik probeer boven op het hemelbed te klimmen, maar trek de gordijnen naar beneden. Ik pak die op en loop ermee naar het hek bij het trapgat, waar ik ze naar beneden gooi. Ik zie de agenten, die de trap op rennen, struikelen en als dominostenen naar beneden vallen.

Ik ren terug naar de anderen, ik zie de laatste uit een geopend raam aan de rechterkant van de kamer springen. Ik klim het kozijn in, als ik naar beneden kijk twijfel ik even, de val is wel erg diep. Dan komen de agenten boven en spring ik toch. De landing is zacht en ik glip tussen de heg door een stoep op.

Ik sluip naar links terwijl ik dicht tegen de heg aan blijf lopen. In de verte komt er iemand met een hondje aan, ik bedenk me dat het er verdacht uit ziet wanneer iemand langs een hek sluipt dus ik ga normaal en rechtop over de stoep lopen. We passeren elkaar, daarna steek ik de weg over. Ik ben benieuwd naar de situatie in het huis waar ik vandaan kom en sla links af. Terwijl ik het huis op de hoek passeer, kijk ik naar rechts. Achter een raam zie ik een vrouw aan een tafel zitten, ze zit met een schroevendraaier aan een radio te knutselen.

Ik kom aan bij de politiewagens en denk er aan om er een te stelen en weg te scheuren. Daar krijg ik de kans niet voor omdat ik dan wakker word.

Ik bedenk me dan dat het niet erg netjes was van mij om een politieauto te willen stelen.

Verklaring:
Ik dacht een tijd dat het inbreken een verbeelding was van het idee dat innerlijke demonen geestelijk bij mij aan het inbreken waren. Ook de vrouw die aan de radio werkte had ik een dubbel gevoel bij, dit kan Helena zijn geweest of een engel die mijn geestelijke ontvangstcapaciteiten aan het aanpassen was.

Er kwam bescherming, die ik ook nog eens tegenwerkte, omdat ik toen niet wist wat er nu werkelijk op de achtergrond speelde terwijl ik droomde.

2013 – Een lijk in een loods

Ik rijd in een convertible een stad binnen, dat qua wegennet op Emmen lijkt, alleen is de weg breder. Ik rijd over de Statenweg en krijg tranen in mijn ogen als ik de skyline zie, ik voel me blij. Ik sla af en rijd een parkeerterrein op, dat lijkt op het terrein van de Jumbo aan de Wilhelminastraat. Ik spring uit de auto, die rolt nog een eindje door tot deze tot stilstand komt tegen een paar andere auto's. Ik zie een witte minivan, waar ik in stap en mee weg rijd.

Dan ben ik in een zwak verlichte hal, waar een groepje mensen op mij staat te wachten. De jongen die ik nog ken van de stad genaamd Luca stapt naar voren en zegt "Goed dat je gekomen bent...ben je klaar voor de operatie?". Ik word naar een kamertje aan de rechterkant van het gangpad geleid.

Daarna kom ik weer bij op een bed. Ik sta op en loop het kamertje uit. Ik heb overal nopjes op mijn lichaam zitten. Luca vraagt hoe het mij bevalt. Ik vind de nopjes vreemd aanvoelen, maar ze doen geen pijn. Luca zegt dat het na een tijdje wel went.

Daarna lopen we naar een kamertje dat op de hoek aan de linkerkant ligt. Daar zie ik een vrouw met een visachtig gezicht zitten die met een ongelukkige blik in een doffe spiegel voor haar staart. Ze zegt "Ik voel me lelijk.". Luca zegt "Nee joh, jij bent niet lelijk." en haalt een doek, waarmee hij de spiegel weer oppoetst. De vrouw kijkt op en ik zie haar zwakjes glimlachen. Luca loopt weer weg. Ik loop ook weg, tijdens het weggaan zie ik aan de linkerkant van de deur een aquarium staan.

Dan zie ik vanuit de derde persoon mijzelf met de minivan bij een loods arriveren. Ik zie mijzelf uitstappen en daarna gaat het rolluik van de loods open. Er komt iemand met een brancard uit de loods. Op de brancard ligt iets onder een wit doek. Ik vraag "Nou...is het gelukt?". De persoon antwoord "Ja...kijk zelf maar." en trekt het doek een stukje terug. Op de brancard ligt een figuur met een visachtig hoofd.

Ik draai mij dan om en bal mijn vuist, terwijl ik met een triomfantelijke grijns in de 'camera' kijk. De 'camera' vliegt nu schuin omhoog en richt zich op de horizon, waar een zonsondergang te zien is. Daarna begint er een pianomelodietje te spelen en begint er aftiteling te rollen.

Verklaring:
Ik heb wel eens gedacht dat Luca een demon in mij gedood had. Ook heb ik wel eens gedacht dat het lijk in de loods sloeg op een deel van mij dat gedood was. En dat het nopjespak een demonisch apparaat was waarmee het kwaad juist invloed op mij kon krijgen. Waarschijnlijk kloppen deze ideeën niet. Het nopjespak kan ook een verbeelding zijn geweest van het idee dat ik weer in contact met mijn gevoelens moest gaan komen – dat de nopjes een soort verbindingspunten waren. In dat geval heeft Luca me geestelijk geholpen.

2013 - Mijn eerste lucide droom – Een hut en een paars ruikende bloem.

Ik loop over een overloop naar een trap. Halverwege de trap zie ik een soort arcadekast staan. Eenmaal beneden ga ik deze bekijken, ik zie een bedieningspaneel met een paar knoppen en een beeldbuismonitor. Het apparaat werkt niet.

Ik loop verder, naar een deel waar een verhoging van lege watervaten is gemaakt. Ik klim daar boven op met een ladder, die in het midden onder de verhoging staat. Daar vind ik een hoofdschakelaar voor de stroom, die ik omzet. Ik ga weer naar beneden, terug naar de kast, die nu werkt.

Ik zie diverse bewakingscamerabeelden, waaronder één van de binnenkant van de blokhut en één van de buitenkant. Ik zie op de buitencamera een groepje aan komen lopen. Ik krijg een bedreigd gevoel en ga snel naar de deur, om deze op slot te doen. Op het scherm zie ik hoe het groepje voorbij loopt. Een van hen klopt op de deur, maar die rent snel weer achter de rest van het groepje aan, dat uit zicht verdwijnt als ze een verhoogde richel, die langs een afgrond loopt, op springen en daar over verder lopen.

Als ze een tijdje uit zicht zijn open ik de deur en loop ik naar buiten. Ik sla rechts af en loop richting een brug. Als ik net op de brug sta, realiseer ik mij opeens dat ik droom. Daarna zeg ik tegen mijzelf: "Dit is mijn nieuwe realiteit, hier blijf ik nog even.". Ik loop verder en voel me blij. Als ik verder loop zie ik een bloempot met een paarse bloem staan. Ik pluk de bloem en ruik er aan, de bloem heeft een paarse geur. Ik gooi de bloem over de rand van de brug en loop verder, tot ik bij een afgrond kom, die bestaat uit vierkante blokken. Ik spring omlaag en loop verder.

Aan de rechterkant staat een huis waar ik naar binnen ga. Ik kom in een kamer, waar er een feestje gevierd wordt. Ik zie Harm op mij af komen, die gaat voor mij staan en buigt zich zijwaarts. Hij trekt een raar gezicht en zegt met rare overslaande stem: "Ben je een speedfreak? Zie ik daar een speedfreak?".

Ik wil weg en ga op zoek naar de voordeur. Als ik daar door loop word ik wakker.

Verklaring:
Hier staken mijn innerlijke demonen weer op. Ik vond het niet leuk dat de mensen van het kraakpand me afrekenden op mijn speedgebruik en wilde, nadat ik gezegd had dat ik gestopt was, liever geheim houden dat ik wel weer was gaan gebruiken.
Dit was tevens de eerste keer dat ik me besefte dat ik droomde. Dit vermogen heb ik de jaren hierna verder ontwikkeld. Ik besef me tegenwoordig vaker dat ik droom wanneer ik droom.

Het groepje dat een richel op loopt is een verbeelding van het gezegde 'tuig van de richel'.

2013 – De achtervolging en het spiegelbeeld

Ik ‘vlieg’ over een muur en ren een straat in, deze lijkt op het eerste level uit Duke Nukem 3D. Overal ligt gebroken glas op de straat. Ik word achtervolgd door een figuur dat op mij in het begin van het jaar lijkt (uit mijn zogenaamde ‘speedfreak’ periode.). Ik draai me om en ren achteruit verder, terwijl ik het figuur in het zicht houd.

Opeens blijft deze figuur staan en staart in een nog hele winkelruit. Ik stop ook en vraag “Hé, wat is er, waar kijk je naar.”. Ik ren naar hem toe. Hij zegt “Ik heb een spiegelbeeld...”. Dan word ik wakker.

Verklaring:
De figuur is Eprelzem. Ik dacht dat hij mijn spiegelbeeld was. Als in, mijn tegenpool.

2013 – Een jongetje springt op mijn nek en laat niet los

Ik ben in de basisschool in het schoollokaal van groep 7&8, waar ik bij het schoolbord sta. Er komt vanuit het midden van de klas een jongetje aan rennen, dat op mij af springt. Ik pak hem vast en smijt hem op de grond. Het jongetje staat weer op, springt op mijn rug en klimt op mijn nek. Ik probeer hem van mij af te gooien, dat lukt niet, ook als ik met hem tegen het schoolbord aan beuk laat hij niet los.

Ik heb nu moeite om rechtop te blijven staan en loop wankelend naar de linkerkant van het lokaal, waar een drietal vrouwen op zitzakken boekjes lezen. Ik vraag hen of ze me kunnen helpen. Een van hen zegt “Neu, daar hebben we nu geen zin in. Ga maar naar het handenarbeidlokaal.”.

Het lukt mij al wankelend naar de gang te lopen, daar begin ik echt mijn balans te verliezen. Ik val een paar keer bijna om en moet tegen de muur steunen om overeind te blijven staan. De laatste paar meter naar het lokaal val ik alsnog op de grond. Ik kruip de laatste meter en trek mij aan de klink van de deur omhoog, waarna ik het lokaal binnen tuimel/val.

Verklaring:
Ik heb wel eens gedacht dat de kleine jongen Eprelzem was en dat hetgeen hij deed een verbeelding was dat hij me bezeten hield. De zitzakken zouden ook kunnen duiden op bezeten zijn. De school is de plek waar ik leerde, tevens een plaats waar ik gepest werd.

Wie de drie vrouwen waren weet ik niet, zij kunnen drie demonen zijn geweest, aangezien ze op de zitzakken zaten. Het lijkt mij gek toe dat ze engelen waren die me een lesje wilden leren, hoewel ik mij wel kan voorstellen dat iemand ophoudt een ander te beschermen of te helpen als deze geen gehoor geeft en steeds dezelfde fouten blijft maken zoals ik deed met mijn drugs en drankgebruik.

2013 – De circustent en de vloed

Ik ben weer in de donkere hal, waar ik laatste keer een operatie onderging. Ik loop naar het begin en door een deur. Ik kom uit in een halletje. Daar staan Mats en een paar anderen. Mats zegt iets, ik weet niet meer wat. Ik zie ook een groot LCD-bord aan het plafond hangen dat een datum weergeeft; '11-02-2011'. Ik loop verder en kom via een deur buiten. Het is nacht.

Ik zie mijzelf vanuit de derde persoon op een plateau staan, bij een inham in een schuin oplopende muur die een beetje als een piramide eruitziet, daarna loop ik de trap af, gevolgd door een groepje anderen. Daarna zie ik weer vanuit de eerste persoon, we slaan links af en lopen naar een grasveld. Een paar rollen vooruit, een paar springen vooruit.

Op het veld ligt een circustent. Ze pakken allemaal een touw en ik zie de anderen op hun voeten om hun as tollen, bij iedere rotatie word het doek hoger geheven. Als de tent staat, zie ik ons vanuit de derde persoon weer terug naar boven gaan. Ik blijf zelf buiten staan. Dan vlieg ik weg en zie ik weer vanuit de eerste persoon.

Ik vlieg naar rechts, door een straat, onder mij zie ik kale perkjes. Er staan aan beide zijden huisjes en verderop staat een kerk. Daar land ik. Daar lees ik op een bordje: "Water Flow Control on Roof.".

Ik loop langs de zijkant van de kerk en spring het dak op. Achter op de toren zit een knop die ik indruk. Dan vliegt mijn visie door de straten, terwijl er water uit de grond komt. Alles overstroomt. Daarna zakt het water weer omlaag. Er verschijnen grote gekleurde bloemen in de perkjes. Ik vlieg weer terug door de straat.

Verklaring:
Ik heb een tijd gedacht dat de vloed een soort geestelijke schoonmaakactie symboliseerde. Ook zou het kunnen dat deze droom hetgeen ik zou moeten doen liet zien: Ik moest mezelf reinigen door te stoppen met de verdovende middelen en dan pas zouden dingen gaan bloeien.

2013 – Het moeras en het huis in de lucht

Ik kom uit mijn tent. Deze staat nu in een moeras, recht voor de ingang is een sloot. Ik stap in de sloot, maar er uit klimmen gaat even lastig. Als ik dan op de kant ben geklommen en achter mijn tent sta, komen er een paar mannen naar mij toe, die zeggen "Jij moet eens vaker je barbecue gaan gebruiken.". Ook staat daar een vrouw in een lange jurk en met lang, zwart haar, ze staat doodstil en staart met wijd open gesperde ogen in de verte.

Ik loop over het moerasveld verder, steek een bruggetje over en kom uit bij een huis, waar ik via de achterdeur naar binnen ga. Via een halletje kom ik uit in een woonkamer. Rechts bij de muur hangt een kooi, waar een gele parkiet in zit. Recht tegenover mij staat een bank tegen de muur, waar een klein jongetje op zit. Ook zie ik daar oma Soof lopen. Zij loopt via de deur aan de rechterkant van de bank de kamer uit. Ik loop naar de bank, het jongetje zit ergens naar te kijken. Ik kijk en zie dat er boven aan de muur tegenover de bank twee zwart-wit televisies hangen. Op een ervan zie ik een western film spelen.

Het jongetje staat op en loopt weg van de bank, neemt een aanloop en duikt vervolgens op de bank, waardoor de hele kamer een paar keer heen en weer schommelt. Oma komt daarna de kamer weer binnen en zegt "Ik had toch gezegd dat je dat niet moet doen! Straks komt de hele boel naar beneden.", waarna ze weer weg gaat.

Ik ga ook door de deur. Ik kom in een gang, daar open ik een deur, die blijkt van een op instorten staande kast te zijn, die met een balk gesteund word. Ik loop naar een deur achterin de gang, die blijkt naar buiten te lopen.

Buiten kom ik bij een aantal platformen, die onder elkaar zweven en verbonden zijn met ladders. Ik ga naar het onderste platform en zie dat het huis ook zweeft. Er zijn onderaan delen aan het afbrokkelen, ik zie afvoeren en leidingen onder uit de klomp zand waar het op staat steken.

Ik ga weer terug naar boven en ga het huis weer binnen. Ik loop via de achterdeur weer naar buiten en merk dat het moeras drassiger is geworden. De sloot die voor de ingang van mijn tent loopt staat nu ook vol water. Ik stap over een hoek van de tent naar de ingang, dan word ik wakker.

Verklaring:

De mannen die zeiden dat ik vaker mijn barbecue moest gebruiken duiden op mijn slechte eetpatroon in deze dagen. De vrouw met de opengesperde ogen zou wel eens de demon Helena kunnen zijn geweest die op dat moment door de mannen in bedwang werd gehouden. Dit zou er op duiden dat zij goede geesten waren.

Ik dacht een tijdje dat het kind dat ik bij oma Soof zag er op duidde dat zij een deel van mij in bescherming had genomen.

2013 – Het hertje en de schaduw muis

Ik lig aan de rechterkant van het tweepersoons bed in de slaapkamer van mijn ouders, in het ouderlijk huis aan het kanaal. Aan de linkerkant ligt mijn moeder te slapen.

Er komt een hertje van achter de kast weg, die schrikt van mij en vlucht weg achter de kast. Ik ga daar achter kijken en zie een gat in de muur. Ik schuif de kast tegen de muur aan.

Ma is wakker geworden door het gestommel en vraagt wat ik doe. Ik zeg dat er een gat in de muur achter de kast zit. Ze zegt dat ze daar morgen wel iets aan gaat doen, maar eerst verder wil slapen.

Ik leg mijn kussen tegen het hoofdeinde aan en ga schuin rechtop in bed liggen. Ik doe mijn ogen dicht. Dan word ik opeens een stuk tegen het hoofdeind omhoog getrokken, daarna verder omhoog langs de muur. Ik kijk wat mij omhoog tilt en zie een schaduwfiguur van een antropomorfe muis op de muur, die mij vast houd. Ik schrik wakker.

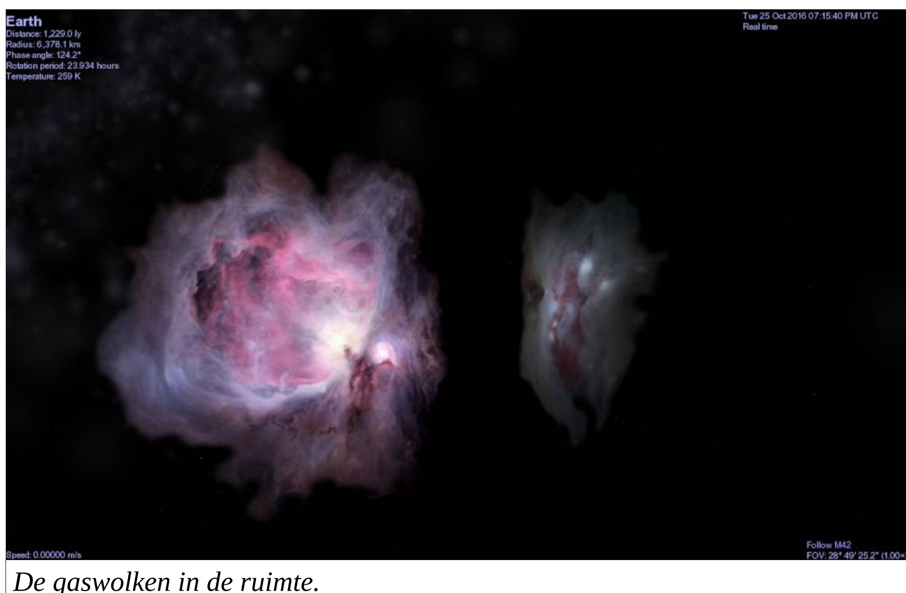
Verklaring:
Ik dacht een tijd dat het hertje een dier in het bos was dat op dat moment dichtbij mijn tent gekomen was waardoor ik het geestelijk oppikte. Ik dacht ook dat de schaduw muis een geestelijke entiteit was, misschien van een overleden muis uit het bos. Het is waarschijnlijk dat deze ook een innerlijke demon was die voortgekomen is uit de situatie waarin ik een muis doodgemarteld had.

December 2013 – In de ruimte

Ik ben in het heelal bij twee grote gaswolken, een rode en een kleinere blauwe (de Orion nevels?). Ik kijk rond en vraag mij af waar ik heen zal gaan. Ik kijk ergens naar, hoewel ik geen ster daar zie, denk ik “Wat is daar dan?”. Daarna trek ik mijzelf met mijn blik er naar toe. Dan word ik wakker.

Verklaring:
Het kan zijn dat deze droom voort kwam uit een herinnering aan de tijd dat ik met een computer programma genaamd ‘Celestia’ de ruimte aan het ontdekken was. Dit was een ruimtesimulator waar ik me uren mee vermaakt heb.

Ook heb ik wel eens gedacht dat het een herinnering uit een vorig bestaan geweest was.

De gaswolken in de ruimte.

Begin 2014 – Achtervolgt door een robotvogel

Ik liep in een schoolgebouw. Daar had ik het gevoel achtervolgd te worden. Ik rende weg. Ik kwam in een gang, ik verschool me achter een deur. Ik zag een robotvogel rondlopen, die leek ergens naar op zoek te zijn. Ik dacht dat deze mij zocht. Toen werd ik wakker.

Begin 2014 – Mijn tent in het bos bij een dierentuin en een theehuisje

Ik sta met mijn tentje in een vreemd bosje. Het is nacht. Aan de achterkant en linkerkant staat een hoog gebouw met grote, brede ramen. Achter één van de ramen aan de linkerkant zie ik licht branden en mensen lopen.

Ik ga via de achterkant via een schuin kronkelend pad omhoog. Er staan lantaarnpalen met bolle lampenkappen langs het pad. Ik kom uit op een stoep. Ik sla rechts af en loop door tot ik bij een tunneltje met een hek ervoor uit kom. Dat open ik en ik kom bij een ticketbalie. Daar vraagt de baliemedewerker hoe ik daar binnen ben gekomen. Ik zeg dat het hek gewoon open was, hij zegt dat dat op slot hoort te zijn. Ik krijg een kaartje voor de dierentuin en moet bij het weggaan het hek goed achter mij dicht trekken. Ik moet wel tot de volgende dag wachten tot de dierentuin weer open is.

Ik loop weer naar buiten toe en sla rechtsaf. Ik volg de stoep, die uit komt bij een autoweg. Ik sla weer rechts af en loop over de weg. Die vind ik te lang dus ik keer weer om. Ik loop terug naar het bos en ren het pad af. Ik leg het ticket in mijn tent en ga verder het bos in.

Ik loop tot het midden en hoor dan een automotor. Ik zie koplampen tussen de bomen door schijnen. Ik verschuil me in de bosjes. De auto gaat weer weg. Ik sta op en klim in een boom, waarna ik van boomtak naar boomtak spring tot ik bij de rechter bosrand ben. Daar spring ik verder van tak naar tak tot ik helemaal bij de achterkant van het bos ben. Daar spring ik over een sloot de berm in, ik zie een boerderij aan de andere kant van de straat. Ik volg de straat terug, tot een brug, die steek ik over. Een stukje verderop kom ik een theehuisje tegen, waar nog licht brandt.

Ik loop daar naar toe en ga er naar binnen. Er zijn een paar mensen op de benedenverdieping. Ik neem een kijkje op de tweede verdieping. Daar zie ik diverse boeken en folders liggen. Ik ga weer naar beneden en ga weer terug naar het bos. Als ik over de weg naast de bosrand loop, komt er weer een auto aan rijden. Ik spring weer in een boom en wacht tot de auto voorbij is gereden. Daarna spring ik via de bomen weer terug naar mijn tent. Ik ga mijn tent in en ga nog even binnen liggen chillen. Dan word ik wakker.

Verklaring:

Het schuilen voor de auto’s kwam voort uit hetgeen ik in het bos deed – daar verschool ik me ook achter bomen als er een auto voorbij kwam rijden op de weg naast het bos. Ik wilde niet gezien worden.

De gevleugelde leeuw

Ik zie mijzelf vanuit de derde persoon op een grasveld liggen, dat grenst aan een wit landschap. Er zijn geen schaduwen, maar toch kan ik heuvels in het landschap onderscheiden.

Ik zie dan vanuit de eerste persoon een leeuw met vleugels voor mij staan. De gevleugelde leeuw kijkt mij boos aan en wend dan met een ruk zijn hoofd af. De leeuw draait zich om en vliegt vervolgens weg, het witte landschap in.

Ik zie mijzelf, steunend op een elleboog en mijn andere arm naar de leeuw uitstrekkend, roepend; "Nee! Laat me hier alsjeblieft niet achter!".

Ik zie weer vanuit de eerste persoon en sta op. Ik denk "Ik moet hem bij zien te blijven." en vlieg ook het witte veld in, de leeuw achterna volgend.

Dan word ik wakker.

De leeuw zoals afgebeeld op het schilderij 'The Lion of St. Mark' uit 1516.

Verklaring:
Volgens Luca was deze droom een herinnering vanuit een vorig bestaan.
De gevleugelde leeuw die ik zag staat bekend als Marks' leeuw, zie afbeelding.

Januari 2014 – Ik vertrap moeders bril

Ik ben bij het kanaal bij het ouderlijk huis. Daar is ma ook. Ik pak haar bril van haar af en trap die stuk, daarna duw ik ma in het kanaal. Dan word ik wakker.

Verklaring:
Ik heb een tijd gedacht dat deze droom voortkwam uit boosheid. Ik was boos op mijn moeder omdat ze de 'kennis' over het geestelijke en de magie die ik 'ontdekt' had niet wilde horen. Het afpakken en vertrappen van haar bril duid dan op het afpakken van haar valse visie.

Januari / februari 2014 – Mijn tent op een eiland

Ik ben bij een vijver met drie eilandjes. Op één van de eilandjes staat mijn tent. Er is ook iets met een steiger, waar ik via een kabelbaan vanaf ga. Dan word ik wakker.

Februari 2014 – Een tweepersoons bed met een hut eronder

Ik word wakker op een tweepersoons bed. Ik kom uit bed, het bed blijkt op een verhoging van bananendozen te staan.

Ik loop via een klein halletje, waar een oud bureau staat, naar een andere ruimte. Daar kom ik Helena tegen. Ze zegt dat ik niet met de trap naar beneden kan, de kelder staat onder water.

De ingang van de trap is aan de andere kant van dezelfde muur als waar de ingang van de ruimte zit. Ik loop de wenteltrap af, de muren zijn vochtig en de kalk bladert af. Onderaan de trap zie ik dat de kelder inderdaad onder water staat.

Ik ga terug en loop naar de ruimte met het bed. Het valt mij dan op dat er een deken voor één van de zijden van de dozen hangt. Ik ga achter de deken kijken en tref daar een hut aan. Na even binnen gezeten te hebben klim ik met een ladder aan de andere kant het bed weer op, waar ik probeer te slapen. Dan word ik wakker.

Februari 2014 – Het niets nadert

Ik ben in de slaapkamer bij ma. Ik kijk door het raam en zie daar een grijze massa 'niets' aankomen. Ik sluit het gordijn en loop naar de deur, ik wil voor het niets weglopen. Ik zie het niets in de gang dichterbij komen, ik doe de deur dicht. Die levert eerst nog wat weerstand, ik krijg hem niet direct dicht. Met enig doordrukken lukt het mij toch.

Het niets komt onder de deur door. Ik zeg tegen ma "Dit wordt onze dood!". Zij kijkt mij aan alsof er niets gebeurt en zegt "Nee hoor, hoe kom je daar bij?". Dan word ik wakker.

Verklaring:
Waarschijnlijk kwam deze droom voort omdat ik weg moest uit het bos en niet wist waar ik naar toe moest gaan. Ik had geen idee hoe ik mijn toekomst in moest vullen. Ook stelde mijn moeder me vroeger altijd gerust als ik ergens bang voor was.

Februari 2014 – Ruzie in het huis van opa en oma Soof

Ik zie opa en ma bij de tafel in het huis van opa en oma Soof. Opa slaat met zijn vuist op tafel en zegt "Ik zeg het je, het komt gewoon door die vieze speed, Ellie.".

Ik loop rondom de tafel en zie het zakje speed liggen. Ik pak het zakje terug, dan probeert ma me klem te lopen. Als ze mijn kant op loopt, duik ik onder de tafel door, waarna ik nog even met opa op mijn rug probeer te vluchten. Dan word ik wakker.

Verklaring:
Deze droom was een reflectie op mijn speedverslaving. Ook heb ik wel eens gedacht dat ik hier een flard van een geestelijk gesprek tussen mijn moeder en haar vader heb meegekregen.

Februari 2014 – Loods in het bos

Ik ben achter het in het bos achter het ouderlijk huis. Ik loop het bos in, en zie dat het bos over gaat in een loods. Ik loop de loods binnen. Er staan overal meubels en er liggen her en der andere spullen.

Ik ga een deur door en kom uit in een andere opslag ruimte, met nog meer meubels en kasten. Hier lopen ook andere mensen.
Nog een deur verder kom ik in een kaler stuk van de loods. Ik besluit dat het een goed idee is om daar de boel in te gaan richten, aangezien deze ruimte het verste weg is van de open helft en dus minder last zal hebben van vocht en kou.

Ik loop de tweede loods weer in en wil gaan slepen met het meubilair. Dan word ik wakker.

Verklaring:
De loods kwam voort uit een herinnering aan het eerste kraakpand waar ik en de kraakgroep gewoond hebben. Dat was een loods. Daar hadden we ook een weggeefwinkel. We hadden ook een opslag gedeelte waar het meubilair stond. Ik heb daar wel eens de boel op orde gesteld.

Februari 2014 – Pizza en betalen

Ik loop over een pad. Ik zie aan de linkerkant de vijver met de drie eilandjes die ik eerder gezien had, aan de rechterkant zie ik een restaurant. Ik sla rechtsaf en moet daarna weer linksom de bocht. Terwijl ik naar de ingang loop, zie ik het klok-kunstwerk (uit het centrum van Emmen) in aanbouw op het grasveld aan de rechterkant, daar spelen wat kinderen op.

Ik ga het restaurant binnen en kijk rond. Ik zie ma alleen aan een tafeltje bij een raam zitten, in het middelste deel zie ik Beer met twee onbekenden aan een grote, gedekte tafel zitten. Ik vraag of ze het goed vinden of ik er bij kom zitten. Beer zegt “Ja, natuurlijk, jij altijd!” en introduceert mij tot de anderen. Ik luister wat naar het gesprek tussen de drie en ben blij dat ik Beer weer eens zie.

De blijdschap is echter van korte duur. Er worden pizza’s gebracht en de drie jongens krijgen ieder een pizza op hun bord. Ik krijg niets. Ik vraag beteuterd waarom Beer er niet één voor mij heeft bij besteld. Hij zegt “Iedereen hier heeft zelf besteld en betaald...zie ik er uit alsof ik rijk ben? Je kunt bij de kassa bestellen.”.

Ik loop naar de kassa en bestel een pizza bij een snauwende caissière. Ik moet direct afrekenen. Ik pak mijn portemonnee, maar kom net wat muntgeld tekort. Het briefje van 20 dat ik nog heb, is voor drugs bestemd en ik moet het daar nog twee weken mee doen. De caissière snauwt “Nou, komt er nog wat van, of moet ik die bestelling annuleren?”. Ik draai me om, om naar Beer en de anderen te lopen, maar ma staat achter mij. Ik loop haar bijna omver. Dan zeg ik op arrogante, agressieve toon tegen haar: “Betaal jij effe dan.”. Dan word ik wakker.

Verklaring:
Ik vond het niet leuk dat ik zo met ma om ging. Waarschijnlijk komt deze droom voort uit mijn idee dat mijn ma me nog iets schuldig was – namelijk begrip en acceptatie van de ‘openbaringen’ die ik in het bos gekregen had van de ‘geesten’.

Februari 2014 – Portemonnee stelen

Ik zit met een groepje van drie in een restaurant te eten. We zitten aan een tafeltje, dat aan de rechterkant van de achterste muur staat. Twee van hen gaan even naar het toilet, ze vragen of ik even op hun spullen wil letten.

Als ze weg zijn, kijk ik achter om, naar het tafeltje aan de linkerkant. Daar staat, achter de stoel van de vrouw die met haar rug naar mij toe zit, een open tas, waar ik een portemonnee in zie liggen.

Ik draai de stoel bij en buk, en doe net alsof ik mijn veter strik, die ik eerst los haal. Ik kijk even op om te kijken of de vrouw niets merkt, daarna pak ik de portemonnee uit de tas en stop die in mijn binnenzak van mijn jas. De veters stop ik in de schoen, daarna ga ik weer rechtop zitten en draai ik mijn stoel bij.

De rest komt ook terug en zegt dat ze klaar zijn om te vertrekken. Ik sta op en we lopen richting de kassa. Ik struikel en verlies mijn schoen. Ik pak de schoen en sta snel op en loop verder. De anderen vragen "Zou je die schoen niet weer aantrekken?". Ik zeg "Nee, dat doe ik zo buiten wel, ik moet eerst snel weg hier, ik leg het zo wel uit.". De anderen lopen naar de kassa, ik loop direct door naar buiten.

Het is buiten nacht. Als ik de schoen weer aan heb gedaan en gestrikt heb, komt de rest er ook weer aan. Dan zie ik mijzelf vanuit de derde persoon opstaan van het muurtje waar ik op zat en naar de rest lopen. Die vragen "Waar ging dat nu over dan?". Ik haal de portemonnee uit mijn zak en laat ze die zien. Eentje vraagt "Heb je die net gejat?". Ik zeg "Ja, bij de tafel naast ons.". Ik krijg een high five en we lopen lachend verder. Dan word ik wakker.

Verklaring:
Deze droom kan zijn voortgekomen uit situaties die ik bij het inloophuis had meegemaakt. Daar bestalen de mensen elkaar wel eens. Soms vonden anderen het terecht dat er iemand bestolen werd – deze persoon had dan zelf wel eens wat gestolen van een andere bij de inloop of deze persoon had daarvoor ruzie gemaakt met iemand. Ik vond het alsnog niet correct dat mensen het dan oké vonden en er om lachten als er iemand bestolen werd.

2014 – Alien invasie

Ik ben in de slaapkamer van ma, in het ouderlijk huis. Via het gat in de muur bij de kast ga ik naar buiten, ik loop het pleintje achter het huis op en kijk naar het westen, waar ik in de verte de skyline van een stad zie.

Vanuit het zuidoosten zie ik een hele vloot ruimteschepen aankomen. Eerst vliegen er een paar kleinere vooruit, richting de stad. Dan bekruipt mij het gevoel dat ze niet vriendelijk zijn. Er vliegen een paar grote traag over de landerijen richting de stad. Boven de stad schieten ze stralen naar beneden, waarna de lichtjes van een huizenblok of een flat knipperen en uitvallen. Er klinken explosies en geraas.

Ik ren snel weer de slaapkamer binnen en vertel ma dat er een buitenaardse veroveringsvloot bezig is de stad op te blazen. Dan word ik wakker.

Verklaring:
Deze droom kan duiden op hetgeen de Lyme bacterie aan het aanrichten was in mijn lichaam.

Maart 2014 – Elin in de volle maan

Eerst zie ik de mensen van de Zandzoom rondlopen. Dan zie ik Elin op een waterton staan, met de volle maan op de achtergrond. Daarna zie ik mijzelf vanuit de derde persoon van balk naar balk springen, terwijl ik word achtervolgd. Dan zie ik vanuit de eerste persoon en maak ik een paar extra hoge sprongen. Dan word ik wakker.

Verklaring:
Ik sliep in deze tijd bij de krakers in de Delftlanden.

April 2014 – Gespleten Helm

Ik zit in een bus, die rijd over een industrieterrein. Ik zie een bord, daar staat "Harwich" op. Ook zie ik een boot van "Stena Line" in een kanaal.

We rijden over een rotonde en worden dan klemgereden door brandweerwagens met ronde voorkanten, die op vliegvelden worden gebruikt.

Ik kijk uit het raam en zie daar naast de bus ook een motorrijdster staan, met lang zwart haar. Ze heeft een gespleten helm in haar handen.

Er komen brandweermannen de bus binnen, ze vragen of ik Robert Bast ben. Ik zeg "Ja...hoezo?". Ze pakken hun portofoon en zeggen "We hebben hem gevonden.".

Ik zeg dan "Ik heb Lyme...". Een vrouw zegt "Och, jochie toch!". Dan word ik wakker.

Verklaring:
Ik verbleef op dit moment bij de Breehof. Deze droom duidt op de hulp die me toen op geestelijk niveau verleend werd. De motorrijdster zou Helena kunnen zijn geweest en de gespleten helm kan geduid hebben op mijn eigen verdeelde verstand – deels gevangen in een magisch denken, deels aanwezig in de echte wereld.

Mei 2014 – Simulacrum

Ik zie een volle maan, het is donker. Ik hoor op de achtergrond een nummer van Fall of Efrafa spelen, het nummer 'Simulacrum.'. Dan word ik wakker.

Verklaring:

Waarschijnlijk ging het om de tekst van het nummer Simulacrum dat de laatste momenten en gedachten van een stervend konijn beschrijft. De band Fall of Efrafa heeft een drietal albums gemaakt die gebaseerd zijn op het verhaal 'Waterschapsheuvel'.

These throws of rapture, kindly hands caress broken bones, hands that cut through parched soul like a sharpened stone.
What is it that we leave in these fitting moments? Sentiment?
These curtains fall and wrap us up in our rigor mortis, the nimble fingers of the black one, his majesty of cold, courting me into sweet abeyance.
The malign steely touch of needle thorns massing and directing their gaze on my misfiring neurons.
The vestiges of my sickening life, of my loves, my crowning glories, the pain and poetry of a spent existence.
He coils up inside me now, kissing me and whispering sweet nothings.
The words of release, the words I crave as I lose all, as the clotted mass of cumuli nimbus bows his head in salute.
As I claw upwards, as I fall back into oblivion and his words speak out amongst the frightening turbulence, those final fleeting words I coax from his abhorrent throat.
"Will you join my owsla?"

Deze droom had ik vlak nadat ik uit de opvang weggegaan was. Ik voelde me toen vaak moedeloos en depressief.

Midden – eind mei 2014 – Op bezoek in een huis

Ik vlieg door een donkere straat. Ik wil ergens heen, maar moet eerst even geld pinnen. Beneden zie ik een blok van 8 bij 2 automaten. Ik zie dat alle automaten van verschillende banken zijn, ik gebruik de Rabobank automaat, de 2de van rechts onderaan. Ik neem geld op en kijk dan naar de datum, het is het jaar 2164.

Ik vlieg verder en kom bij een houten schuur. Ik ga daar naar binnen, er lopen wat bekenden en onbekenden. Ik loop naar het achterste deel, dat is pikdonker. Dan komen er opeens delen van het dak naar beneden en kan ik wat zien in dat deel. Ik loop terug en weer naar buiten en vlieg verder.

Ik sla rechtsaf en zie aan de rechterkant een huisje, waar wat mensen zijn. Ik kan door het dak heen kijken, dat is doorzichtig. Ik ga het huisje binnen via de voordeur.

De vloer is aan één kant schuin gezakt. Daar zie ik een vrouw staan, ze glimlacht. Ze lijkt op Roos van het inloophuis. Achter in de kamer zie ik tegen elkaar aangeschoven bedden staan, met dekbedden. Hier en daar zit er iemand, in de achterste bedden, in het midden ligt een oude, grijze vrouw. Iedereen heeft een kapsel in de stijl van Albert Einstein, behalve de vrouw bij de deur.

Ik zie allemaal gelige vlekken op de dekbedden. Ik kijk omhoog en zie dat het dak lekt en verrot is. Ik vraag of ik daar iets mee te maken heb. Iemand zegt "Nee en ja, niet direct.".

Dan komen er een aantal personen langs. Één zegt: "Dat ene moet je niet meer doen...het stinkt daar beneden!" en schudt een keer met zijn hoofd, zo van "Bah!". De tweede zegt "Af en toe een ritje (ritalin) mag wel, maar gebruik alsjeblieft niet weer die vieze speed.".

Een andere, met warrig haar, kijkt naar de vloer en loopt naar de voordeur. Hij wordt gevraagd waar hij heen gaat. "Even naar buiten wandelen, een luchtje scheppen.". Er wordt gezegd "Oké, maar wel op tijd thuis zijn.".

Ik loop ook weer naar buiten toe. Onderweg zie ik een verdrietige neger zitten, die mij aan kijkt. Bij de voordeur zie ik een kind naar mij staren van onder de ingezakte vloer. Ook zie ik daar verderop een of meerdere bedden staan. De vrouw zegt "Terug naar je bed jij, en denk erom, je gaat slapen!".

Ik loop de deur uit en vlieg weer weg. Dan word ik wakker.

Verklaring:
Deze droom had ik in de tijd dat ik in de kluis bij het kraakpand sliep. Ik heb wel eens gedacht dat Roos en mijn vrienden op dit moment geestelijk contact met me hadden en me op geestelijk gebied probeerden te helpen. Ik dacht dat de personen die ik daar zag delen van mijzelf waren. Ook meende ik een tijdlang dat het kind onder de vloer een verdrukt deel van mij zou zijn, of Eprelzem zou zijn.

Midden – eind mei 2014 – Een kanaal en zwervers

Ik zit op een poort en kijk rond. Ik zie een sterrenhemel, voor me zie ik een kanaal met aan weerskanten een betonnen looppad en een muur. Het kanaal is overdekt door een tunnel. Ik vlieg over het kanaal en volg het. Ik zie her en der mensen lopen. Ik kom bij een brug en land op het linkerpad.

Onder de brug staan wat zwervers rond een vuurton. Ze waarschuwen me dat ik niet verder moet, het is gevaarlijk aan de andere kant van de brug.

Ik vlieg terug naar de poort waar ik weer op probeer te landen. Dit gaat fout en ik beland op de grond. Dan word ik wakker.

Midden – eind mei 2014 – Natte pakken papier

Ik loop op een straat af, die ik over steek. Het is dag. Er staat een hek langs de straat. Ik zie aan de rechterkant twee kinderen in een achtertuin spelen. Ik zie ook eens zonsondergang.

Ik draai me om en Siem en Juno over de weg lopen. Ik loop er achter aan. Ik moet een auto, die mij bijna aanrijd, ontwijken. Siem en Juno lopen erg snel. Ik steek de weg weer over. Ik zie Siem en Juno naar een pakhuis lopen. Ik kom bij een zijstraat, waar ik achter een hek de ingang van de loods zie. Ik steek ook die weg over. Vlak na de oversteek komt er een Amerikaanse truck aanrijden, die rijd recht op mij af. Ik spring op de stoep en de truck word afgeketst door een paaltje.

Ik ga de loods binnen en ik zie daar veel vierkante stapels met donkergroen papier, waar stralen water uit spuiten. Aan de voorkant is een donker water, waar ik een drietal mensen tot hun midden in zie staan. Twee ervan doen een wedstrijdje en rennen lachend en zwembewegingen makend, door het water.

Dan zie ik een droevig kijkende vrouw met zwart haar staan, die zachtjes heen en weer wiegt. Onze blikken raken gevangen en de rest van de omgeving vervaagt. Ik word in een soort tunnelvisie naar haar toe gezogen. Dan word ik wakker.

Verklaring:
In deze tijd logeerde ik bij het kraakpand. Ik heb gedacht dat deze droom er op wees dat mijn vrienden me op geestelijk niveau aan het helpen waren. Ook dacht ik dat de vrouw Helena zou zijn die me in haar macht hield. Ik dacht dat de natte pakken papier verdrietige herinneringen zouden zijn.

Midden – eind mei 2014 – Het dak stort in

Ik ben in de logeerkamer in de kluis van het kraakpand. Daar zijn ook mensen van het skateparkje.

Ik spring en zweef van mijn bed naar het bed in de hoek, daarna zweef ik terug, daarna zweef ik weer naar het bed in de hoek. Onderweg tik ik per ongeluk met mijn voet het dak aan. Dat valt omlaag. Ik hou het dak tegen en duw het weer terug omhoog, tot het weer op zijn plek blijft.

De anderen lopen de kluis uit, ik volg ze. Ik meende dat we in een stad uitkwamen, waar het nacht was. Ik weet niet wat er verder gebeurde. Dan word ik wakker.

Midden – eind mei 2014 – This is Holland!

Ik ben met een groepje anderen in een donkere fabriek-achtige plaats. We lopen over een brug. Aan de linkerkant is een vierkant gat, daar springt iedereen in. Ik kijk in het gat, maar zie geen bodem. Ik zie wel een ladder die naar beneden leid.

Ik spring van de brug op een balk en zie dat het gat nergens heen lijkt te gaan. Ik spring weer de brug op en loop verder. Er vallen een paar van de mensen die het gat insprongen uit de lucht op het platform. Ze lopen verder. Ik loop naar een deur en open die. Ik kom uit in een opslagruimte. Daar schijnt het daglicht door de ramen heen. Ik klim via een ladder omhoog en kom in een kleine kantoorruimte uit.

Daarna sta ik buiten een woonhuis met een neger met dreadlocks en een muts op met Jamaicaanse kleuren. Hij heeft een joint. Alles is nu als van klei gemaakt.

De rasta zegt “But, relax, don’t worry man …this is Holland!”. Ik zie een landschap met huizen en grasveldjes. Het is nu een zonnige dag. Dan word ik wakker.

Midden – eind mei 2014 – Feestje en Perseïden

Ik loop door een loods en kom via een deur uit op een zolder.
Op de zolder zie ik een viertal opgedroogde bloedvlekken, ter grootte van een mens. Ik zie bij de achterwand aan de rechterkant een grote afvoerbuis. Ik loop daar in, tot het einde, dat boven een diep ravijn uitkomt, waar een rivier door stroomt. Ik vind het te hoog om naar beneden te springen en loop terug naar de zolder.

Daar kijk ik over de rand naar beneden, het is ook daar te hoog om te springen. Iemand hevelt een bakje naar boven toe, ik spring er in en word omlaag getakeld. Als het bakje op de grond is spring ik er uit. Aan de linkerkant staat iemand met een hogedrukspuit een heftruck schoon te spuiten. De heftruck heeft een strook met cirkels als versiering aan de voorkant.

Ik loop verder over een pad dat tussen de grasvelden loopt. Het is nacht. Aan de rechterkant zie ik een vijvertje, waar wat mensen in het gras liggen, ze kijken omhoog en wijzen af en toe. Ik kijk ook omhoog en zie daar een aantal halve manen en een grote maan, die als een klok licht/donker worden (zoals de koplampen van de auto's in het bos.). Ook zie ik een meteoriet op de maan ontploffen. Iemand zegt iets over de meteorenregen. Ik zeg "Ja. Dat zijn de perseïden...perse-ei-iden...de pers-ei-iden.".

Ik realiseer me plotseling dat ik droom en zeg tegen mijzelf "Dit is nu mijn nieuwe realiteit, hier blijf ik nog even.". Ik loop verder en sla linksaf. Ik volg het pad en kom aan bij de zijkant van een groot huis. Daarna kom ik op een klein pleintje uit, waar er een paar mensen aan het feesten zijn. Ik zie Roef lopen. Hij is gekleed in een pak, zijn haar zit netjes, hij ziet er uit als een student. Ik vraag hem "Wat doe je hier dan?". Hij antwoordt "Ach, feestjes hier en daar, beetje chillen, je weet wel.".
Ik zeg "Wist je dat dit een droom is?". Hij kijkt mij raar aan en zegt "He, doet niet zo vreemd, ik ben nu toch wakker?". Ik zeg "Maar ik slaap nu.". Hij zegt "Nee, dat kan niet.". Hij haalt zijn schouders op en loopt weer weg. Ik loop ook verder, dan word ik wakker.

Midden – eind mei 2014 – Star Trek en Albert Einsteins werkplaats

Ik had deze nacht twee dromen. De eerste ging over Star Trek. Ik loop in de gangen van de USS. Voyager, het ruimteschip uit de Star Trek serie.

Ik word even wakker, het is nog vroeg in de ochtend. Ik ga weer verder slapen.

Daarna zie ik mijzelf vanuit de derde persoon op een werktafel zitten, in een werkplaats, waar veel licht is. Ik zeg "Tripolaire antenne..." en staar in de verte. Aan een andere werktafel zie ik Albert Einstein bezig. Dan word ik wakker.

Verklaring:
De tripolaire antenne was een verhaaltje dat mij eens op het skatepark werd verteld door een geestesstem. Daarmee zou ik de geestenwereld kunnen ontvangen en hoorbaar kunnen maken.

Bronvermeldingen

Alle fotos zijn door mijzelf gemaakt tenzij anders vermeld.

Foto sterrenlucht cover: Felix Mittermeier, gedownload van https://www.pexels.com/nl-nl/foto/ruimte-heelal-donker-duister-4644812/
Foto ik met staf op cover en bij hoofdstuk 'Het oproepen van een koe-geest': Gemaakt door 'Levi'

Foto skateramp met afval bij hoofdstuk 'De eerste paar weken dakloosheid': Gemaakt door 'Levi'

Grafiek neerslag: informatie van het KNMI.

Letters en symbolen cover/hoofdstuk 'Moeite met zwijgen, de eerste keer zien van vreemde tekens':

Afbeeldingen bij Wikipedia artikelen over de
- Angelfriese runen (https://nl.wikipedia.org/wiki/Runen#Anglofriese_runen_(5e_tot_11e_eeuw)
- het Fenicisch alfabet (https://nl.wikipedia.org/wiki/Fenicisch_alfabet)
- het Proto-Sinaïtisch schrift (https://nl.wikipedia.org/wiki/Proto-Sina%C3%AFtisch_schrift)

Afbeelding poster muziekavond bij hoofdstuk 'Zaterdag 16 februari - het feest en daarna': Uit het Blanko archief.

Afbeelding zandtovenaar bij hoofdstuk 'De uitkering stopgezet & een tijdje slapen bij de nachtopvang: Screenshot youtube video

Foto van mijzelf + beeld bij hoofdstuk 'Het Hertje': Gemaakt door mevrouw bij voorstelling 'Verbeeld als dier' bij CBR Emmen.

Boek cover bij hoofdstuk 'De gang van zaken bij het inloophuis': Google search & zelf bewerkt met perspectiefcorrectie

Boek cover bij hoofdstuk 'Een verandering in mijn denkwijzen': Google search & zelf bewerkt met perspectiefcorrectie

Foto tent bij hoofdstuk 'Levi komt op bezoek': Gemaakt door 'Levi'

Foto hakenkruis bij hoofdstuk 'Het tweede bezoek van Levi': Gemaakt door 'Levi'

Boek cover bij hoofdstuk 'Het delen van informatie over de 3rde dimensie...': Google search + zelf bewerkt met perspectiefcorrectie

Afbeelding sattelietbeeld ouderlijk huis bij hoofdstuk 'Vaders vervelende verjaardag': Google maps + zelf bewerkt

Foto skateramp bij hoofdstuk 'Wonen op het skatepark': Via archief skateparkjes website

Foto van mij bij hoofdstuk 'Wonen op het skatepark': Gemaakt door 'Levi'

Afbeelding ruimte bij hoofdstuk 'December 2013 - in de ruimte': Screenshot van Celestia space simulator

Afbeelding schilderij bij hoofdstuk 'De gevleugelde Leeuw':

Afbeelding bij wikipedia artikel over de Leeuw van st. Mark: https://en.wikipedia.org/wiki/Lion_of_Saint_Mark

Het Boekje van de Toekomst

In 2013 kwam ik in een bos terecht. Daar gebeurden allerlei vreemde zaken. Ik begon geesten te zien en te horen en zag wonderbaarlijke fenomenen.

Deze zaken wekten mijn interesse en ik begon mij veel met het geestelijke en het magische bezig te houden.

Ik kwam terecht in avonturen die ook nog wel eens beangstigend waren.

Ik begon er vele waanideeën op na te houden en heb jaren lang geworsteld om de waarheid te vinden.

Uiteindelijk begon ik te begrijpen wat er nu werkelijk gebeurd was. Ik leerde het onderscheid te kennen tussen waan en werkelijkheid.

Ook leerde ik mijzelf beter kennen.

Dit boek is een verslag van de avonturen zoals ik ze beleefd heb in deze periode, met uitleg er bij over wat er nu werkelijk achter hetgeen zat dat ik gezien en gehoord heb.